

Giới thiệu Đường Tâm Mật Ý

Trong hệ thống nhà hàng thì Úc Ý là tập đoàn đứng đầu, tuy rằng chẳng biết gì về làm bánh, nhưng lại có một chiếc lưỡi còn kén chọn hơn cả bếp trưởng được sao vàng Michelin. Mà Đường Mật, là món điểm tâm mỹ vị nhất anh từng ăn, tên gọi là: trái tim ngọt ngào.

Đây là câu chuyện dễ thương âm áp về sự trưởng thành của nam và nữ chính

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phỏng vấn

Hôm nay Đường Mật có một cuộc phỏng vấn, công việc là làm món điểm tâm cho một nhà hàng mới mở.

Lúc cô mang theo hoa quả tươi mới mua bước vào phòng, bạn cùng phòng Phó Tân chỉ vừa mới ngủ dậy.

Nói đến Phó Tân phải kể từ năm lớp một tiểu học. Lúc đó Đường Mật và Phó Tân ngày ngày tay nắm tay đến lớp, mặc dù hai nhà đối diện nhưng vì mặt của hai người đều tẻ như nhau nên chưa từng bị người lớn trong nhà dạy dỗ kiểu “con nhà người ta thế này thế kia”. Hai người vì thế mà trở thành thiên sứ của nhau mười mấy năm, cho dù đã tốt nghiệp đại học đi làm, vẫn cùng hội cùng thuyền như cũ, chen chúc nhau trong một căn phòng nhỏ cũ kỹ.

Điều đáng nói là giới tính của Phó Tân – nữ.

Nếu hỏi vì sao cha mẹ lại đặt một cái tên nam tính như vậy cho con gái, bọn họ sẽ trả lời như chuyện đương nhiên: “Vì bố họ Phó, mẹ họ Tân thôi.”

Vẫn may Phó Tân rất rộng lượng, mỗi lần bạn bè cười nhạo cô có cái tên của con trai, cô đều phản bác rằng: “May mà tớ là con gái, chứ con trai mà tên là phụ tâm(*) thì cả đời không tìm được người yêu mất.”

(*) Phó Tân: 傅辛, phụ tâm: 负心 (phụ lòng, bạc tình) đều đọc là /fù xīn/

Sau đó sự thực chứng minh, cho dù cô ấy có là con gái, vẫn không tìm được người yêu.

Từ nhỏ đến lớn kể cô ấy thích ai, liền không theo đuổi được người ấy. Theo lời của Đường Mật chính là, bất chế độ hoàn mỹ “bị từ chối kiểu đồng hồ bách phân”(*)

(*) đồng hồ bách phân: độ chính xác cao, đạt 0.01mm. Ý chị Đường Mật là lần nào tỏ tình thì lần ấy bị từ chối:3

... Cảm giác trưởng thành thường luôn đau đớn vậy...

Sau khi ngâm đầu tây vào nước muối Đường Mật liền bắt tay vào làm bánh gatô cần dùng cho buổi phỏng vấn. Phó Tân đánh răng rửa mặt xong từ phòng tắm bước đến nhà bếp cổ vũ cho Đường Mật: “Tiểu Mật! Không thành công cũng phải thành nhân. May biết rồi đấy, lại sắp đến ngày đóng tiền thuê nhà rồi!”

Đường Mật hung ác trừng mắt lườm cô: “Năm bảy tuổi tao đã nói rồi, ai gọi tao là Tiểu Mật tao liền cắn chết người đấy!”

“Tao tưởng câu nói đấy hết hạn sử dụng từ lâu rồi chứ.” Tiện tay cầm luôn một quả dâu tây bỏ vào miệng, sau đó miễn cưỡng nhao nheo mắt: “Quả nhiên hoa quả đúng vụ vẫn là ngon nhất”.

Đường Mật bỏ xong chỗ bột nhào vào lò nướng đã được chỉnh nhiệt, đập vào cái tay đang định bốc tiếp dâu tây của Phó Tân: “Sắp phải nộp tiền thuê nhà rồi cơ mà, mày còn không mau đi làm đi?”

Phó Tân bung khay bánh mỳ trên bàn đã được Đường Mật cắt sẵn đến ngồi xuống sofa: “Lương cơ bản của tòa soạn báo bọn tao thấp quá, tao chẳng có tí nhiệt tình nào với công việc. Nếu đợt này còn không tăng lương chắc tao bỏ việc quá.”

Mắt Đường Mật giật giật, sợ cô ấy bỏ việc thật, nhà liền có hai kẻ vô công rồi nghề mạt: “Mày nhất định không được manh động, Father Alfred từng nói, làm việc đi, như thế người căn bản không cần tiền!”(*)

Phó Tân nhẹ nhàng liếc trắng mắt: “Ông ấy còn nói, yêu đương đi, như thế người vẫn còn là xử nữ!”

(*)Gốc: Hạnh phúc không phải là đích đến mà là cả quá trình. Vì vậy hãy làm việc như thể bạn chẳng cần đến tiền, hãy yêu như chưa từng tổn thương, và hãy nhảy múa như không người khán giả.

“Happiness is a journey, not a destination. So work like you don’t need the money, Love like you have never been hurt, and dance like no one’s

watching.”

trích Happiness Is A Journey – By Father Alfred D’Souza (xem thêm, mời truy cập: http://blog.sina.com.cn/s/blog_654685f10100xsff.html)

Đường Mật: “...”

Ông ấy còn lâu mới nói vậy!

Đường Mật quyết định không thèm để ý đến Phó Tân, tập trung toàn lực vào món bánh gatô.

10h rưỡi, cô đứng giờ có mặt tại phòng phỏng vấn.

Giám đốc nhân sự của tổng công ti đang xem sơ yếu lý lịch của cô, Trưởng nhà hàng thì xem bánh gatô cô làm.

“Bề ngoài trông rất đẹp.” Trưởng nhà hàng khẽ nhướn đuôi mắt, trong mắt mang một chút kinh ngạc, “phối hợp màu sắc rất dễ chịu, hình dáng dâu tây thì căng mọng. Tôi rất thích những chiếc lá bạc hà mà cô xếp bên trên này.”

Đường Mật nhẹ nhàng thở ra một hơi, một mỹ nhân đầy khí chất có vẻ xoi mói như Trưởng nhà hàng cũng thấy hài lòng, chắc không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?

“Hi vọng hương vị chiếc bánh cũng xuất sắc như vẻ ngoài của nó.”

Trưởng nhà hàng nói xong khẽ cong đôi môi đỏ điểm lệ với Đường Mật, cầm con dao cắt bánh gatô trong hộp, bắt đầu xẻ chiếc bánh ra.

“Sau khi cắt ra nhìn vẫn rất đẹp, phần bông lan làm vô cùng mềm xốp, hai lớp hoa quả và mứt quả gọi ra cảm giác vô cùng thêm ăn.”

Trong phòng phỏng vấn ngập tràn hương thơm nồng đậm của bơ, Trưởng nhà hàng xiên một miếng bánh nhỏ đưa vào miệng.

Đường Mật nín thở chăm chú nhìn cô ấy, sau khi Trưởng nhà hàng nuốt hết miếng bánh trong miệng mới vui mừng nói: “Dâu tây vô cùng tươi mới, vị bơ mềm mịn, độ ngọt vừa khéo, chút chua chua của dâu tây kết hợp cùng ngọt thơm của bơ, mềm mại đến mức như hai cánh bướm chiều tung bay trong gió nhẹ, quá xuất sắc!”

Đường Mật suýt chút cũng muốn “tung bay” trong phòng phỏng vấn. Cô dường như đã thấy mình trở thành một nhân viên của Úc thị, từ đây bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Đang lúc Đường Mật phơi phới nhẹ nhõm, Giám đốc nhân sự nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Đường Mật, tôi đã xem hồ sơ của cô, tốt nghiệp từ trường Đại học sư phạm thành phố A.” Ông ấy nói đến đây, ngược mắt nhìn Đường Mật, “Trong cuộc thi nấu ăn do trường tổ chức, cô từng vì ấn cấp ý tưởng làm bánh của người tham gia khác mà bị tước quyền thi đấu, đúng không?”

Đầu lông mày của Đường Mật nhíu chặt.

Bên ngoài nhà hàng, một chiếc Bentley(*) màu đen bóng loáng dừng lại. Sau khi cửa xe mở ra, một người đàn ông thân hình thon dài bước xuống, bộ âu phục phẳng phiu tôn lên khí chất càng khiến anh tăng thêm vẻ tao nhã.

(*)xe Bentley:

“Ting ting” vài tiếng, cửa nhà hàng mở ra rồi khép lại, Quản lý tiếp đón cùng hai nhân viên mặt đầy vẻ vinh dự nghênh đón: “Chào Úc tổng!”

Trợ lý La Hạo đứng đằng sau Úc Ý chịu đựng ánh nhìn chăm chú sáng như đèn pha của bọn họ, mắt tự nhiên giật giật chân mày: “Hi vọng về sau lúc các cô tiếp đón khách hàng cũng có thể nhiệt tình như thế này.”

Nụ cười trên mặt Quản lý phút chốc cứng đờ, Úc Ý không hề nói gì, trực tiếp bước vào trong.

“Úc tổng, chỗ Trưởng nhà hàng đang phỏng vấn, có việc gì ngài cứ giao cho tôi ạ.” Quản lý lắc lắc mong theo sau Úc Ý và La Hạo. Tiếc rằng chân của hai người đều dài hơn cô ta quá nhiều, khiến cô ta hồ như phải chạy chậm theo sau mới đuổi kịp bước chân bọn họ.

“Khay điểm tâm, cốc trà đĩa trà đổi thành bộ Provence mới đặt hàng chế tác, khăn trải bàn đổi thành màu vàng nhạt.” Giọng Úc Ý lạnh lùng, lời nói ra cũng không mang theo bất kì chút cảm xúc biến đổi nào, chỉ đơn giản là đang công bố mệnh lệnh.

“Rõ!” Quản lý đáp hơi hoang mang.

“Ánh đèn trong nhà hàng chỉnh dịu xuống, bức họa này, đổi đi.”

Chường quầy ngó bức tranh trên tường, mặc dù không biết nó không hợp ý Úc tổng chỗ nào, nhưng Úc tổng nói không tốt, chính là không tốt.

Thấy phía trước Úc tổng rẽ một góc, cô ta bước như bay theo sau, khuôn mặt tươi cười hỏi: “Úc tổng, phòng tổng giám đốc đã bố trí xong, ngài có muốn đến xem một chút không ạ?”

Mặc dù biết phòng tổng giám đốc chỉ là đồ trang trí, một năm có khi Úc tổng chẳng đến nổi hai lần, nhưng cô ta vẫn áp ủ chút “mộng thiếu nữ”.

Bước chân Úc Ý hơi dừng lại, hỏi cô ta: “Hôm nay phỏng vấn chức vụ nào?”

Câu hỏi đột nhiên đến làm Quản lý có chút kinh sợ khi được ưu ái, cô ta nhìn khuôn mặt đẹp trai không tì vết của Úc Ý, suýt thì quên không trả lời: “Đầu... đầu bếp làm bánh ạ.”

Úc Ý hình như nghĩ ngợi trong một giây, sau đó đáp: “Đưa tôi đến xem.”

Trong phòng phỏng vấn, bầu không khí vẫn chưa khôi phục sự ấm áp từ cảm giác cứng nhắc vừa rồi.

“Tôi không ăn cắp sáng tác của cô ta.”

Đường Mật thanh minh lại lần nữa nhưng chỉ nhận được nụ cười khinh miệt của Giám đốc nhân sự: “Lời biện bạch của cô rất thiếu sức sống.”

Đường Mật nhú chặt chân mày, hít sâu một hơi đáp lại: “Tôi không ăn cắp ý tưởng của cô ta, cũng chưa từng đánh cắp ý tưởng của bất kì người nào. Chiếc bánh gatô đó là do tôi thiết kế, chính cô ta đã ăn cắp sáng tạo đó. Ưu thế lớn nhất của cô ta là có số thứ tự đứng trước tôi, nên đã đem chiếc bánh trình diện trước ban giám khảo và người xem sớm hơn tôi một bước!”

Vị giám đốc khẽ cười: “Cô cho rằng tôi sẽ tin sao? Trong cái cuộc thi cấp trường nhỏ không đáng kể vậy mà vì để giành thắng lợi cô cũng ăn cắp ý tưởng người khác, tôi không thể không nghi ngờ nhân phẩm của cô.” Ông ta vừa nói vừa liếc chiếc bánh gatô trên bàn, miệng nhếch lên trào phúng: “Cái bánh này chắc không phải cũng là cô ăn cắp ý tưởng đấy chứ? Đặt một thứ đồ nhái như vậy lên bàn ăn để khách hàng thương thức, cô có biết ảnh hưởng lớn đến danh tiếng của nhà hàng như thế nào không hả?”

Bàn tay Đường Mật đặt trên đầu gối xiết chặt, có cảm giác kích động muốn đánh người.

Nếu lúc này Phó Tân ở đây, nhất định sẽ khuyên cô nhẫn nhịn, đáng tiếc, Phó Tân không có mặt.

Đường Mật đứng bật dậy từ chỗ ngồi, bước nhanh đến bên bàn, bung lên chiếc bánh gatô mình làm, “Bụp” một tiếng úp trên mặt vị giám đốc.

...

Trưởng nhà hàng bị động tác lưu loát phóng khoáng như mây bay nước chảy của cô làm cho khuất phục rồi.

“Cô làm cái quái gì thế?!” Giám đốc trên mặt đầy bọt, đập mạnh bàn đứng dậy.

Đường Mật mất nhìn thẳng ông ta, đột nhiên toét miệng cười: “Chúc mừng sinh nhật!”

Giám đốc: “...”

Ai bảo cô ta hôm nay là sinh nhật của ông!

Chưa đợi ông ta có phản ứng, Đường Mật đã nhanh chóng khom lưng cúi chào Trưởng nhà hàng, sau đó kéo chiếc túi xách trên ghế, chạy bán sống bán chết.

Thân hình vội vã của cô vừa biến mất trên hành lang, Úc Ý liền từ đầu kia bước ra.

La Hạo bước lên trước anh đến bên cửa, giờ tay gõ hai tiếng, ngắn gọn mà có lực.

Chưa đợi người bên trong phản ứng, anh chàng đã đẩy cánh cửa ra. Trưởng nhà hàng và Giám đốc nhân sự đồng thời nhìn qua, khuôn mặt đầy bọt của Giám đốc vô cùng thu hút sự chú ý.

Nhìn quen đủ loại trường cảnh như La Hạo mà cũng khó có khi phải co quắp khóe miệng, bước chân của Úc Ý vẫn không ngừng lại, tiếp tục đi thẳng vào trong.

“Chào Úc tổng.” Thấy Boss, hai người đều cung kính chào hỏi. Úc Ý quét mắt qua khuôn mặt sặc sỡ sắc màu của Giám đốc, hỏi lạnh nhạt: “Xảy ra chuyện gì?”

Giám đốc liền như thấy anh bạn nhỏ trong nhà, cảm phần trào dâng mà cáo trạng: “Cái người vừa đến phỏng vấn bị tôi vạch trần việc cô ta từng ăn cắp ý tưởng, then quá hóa giận nên úp cái bánh gatô vào mặt tôi!”

Úc Ý nghe xong nghiêng đầu sang giao phó La Hạo: “Bảo người mang đến một cái khăn lông.”

“Vâng.” La Hạo gật gù đầu, bước ra ngoài. Chốc sau ngoài cửa liền truyền đến tiếng chân vội vã, Quản lý cầm một cái khăn chạy vào, ngạc nhiên: “Trời ơi, Giám đốc đáng thương của tôi ơi, là ai ác độc thế, lại dám biến ông thành như này?”

Úc Ý im lặng đứng một bên, lúc này La Hạo mới ngẫm hiểu: “Quản lý Vu, cô có thể ra ngoài rồi.”

Quản lý Vu: “...”

Thực ra cô ta còn có thể phát huy một lúc mà~

Quản lý Vu tâm không cam, tình không nguyện bước ra ngoài, trong tay Giám đốc nhân sự cầm khăn lông, rất muốn đi cùng ra rửa mặt, có điều Úc tổng chưa mở lời, ông không dám hành động thiếu suy nghĩ. Úc Ý đứng ở chỗ cũ một lúc mới nhắc chân bước đến chỗ bàn.

Càng đi lại gần, hương vị bánh gatô lại càng nồng đậm.

Tất cả mọi người trong phòng đều theo dõi từng hành động của anh, Úc Ý hạ mắt nhìn chằm chằm miếng bánh nhỏ được cắt ra trên đĩa, nhìn một lúc, cầm cái thìa bên cạnh múc một miếng bỏ vào miệng.

Giám đốc há hốc miệng, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng không phát ra bất kì âm thanh nào.

Vị ngọt thơm ngào ngạt tràn ra trong khoang miệng, đầu lưỡi Úc Ý liếm qua chút bơ trên môi, bỏ thìa trong tay xuống, nghiêng người nói với La Hạo: “Sắp xếp thời gian, tôi tự mình phỏng vấn cô ấy.”

♥ Hết chương 1 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Có bệnh

Lúc Đường Mật về đến nhà vẫn chưa đến 12 giờ.

Cô ném túi xách xuống sofa, người cũng theo đó thả mình xuống ghế.

Toi đời! Cô đã phá nát buổi phỏng vấn hôm nay mất rồi, nói không chừng khi Phó Tân về sẽ bóp chết mình mất.

Nghĩ đến cái vẻ cay nghiệt của bà chủ nhà trọ, cô liền cảm thấy đời chao ôi là tuyệt vọng.

“Haizz, xúc động quá nhiên là ma quỷ.” Cô lật mình trên sofa, người cong như con cá chết. Sau 5 giây đột nhiên bật dậy từ trên ghế, vừa điên cuồng gửi sơ yếu lí lịch trên máy tính, trong lòng vừa tính toán mau chóng tìm ra cơ hội công việc khác trước khi Phó Tân tan làm.

Sau đợt ném bom oanh tạc lần một, Đường Mật vào phòng bếp úp cho mình bát mì. Biết trước đã không ném bánh gatô vào mặt ông Giám đốc, quá lãng phí.

Cô khoanh chân ngồi trên nền nhà phòng khách, một bên húp sơi mì, một bên lướt mấy trang web tuyển dụng. Nếu như trở lại thời đại học, cô nhất định sẽ không ngờ được mình và Phó Tân lại sống thắm đến mức này.

Tiền tiết kiệm của cô hầu như đã tiêu hết lúc đi Pháp du học, Phó Tân tốt nghiệp xong thì tự mình gây dựng cơ đồ, sau đó thất bại thảm hại, nợ nần chồng chất, lương mỗi tháng phần lớn đều công cho chủ nợ.

Đường Mật ăn xong mì, nhìn điện thoại, không có tin nhắn thông báo phỏng vấn nào.

Cô thở dài một tiếng, rửa sạch bát, sau đó lo âu lướt vào phòng... ngủ trưa. Có lẽ do quá lo lắng, đến mơ cũng mơ thấy cảnh cô và Phó Tân ngủ cầu gối chung gối bị thảm.

Sau cùng lại là tiếng của Phó Tân gọi cô tỉnh lại.

Đường Mật mơ hồ ngồi dậy, lần mò cái điện thoại liếc xem, vẫn không có tin nhắn. Phó Tân đứng bên giường, mặt đầy hi vọng ngóng nhìn cô: “Đường Đường, mau nói cho tao biết là mày đã bước lên hàng ngũ tinh anh nhân loại của Úc thị đi!”

Đường Mật im lặng một lúc, tỏ vẻ bi thương: “Tiểu Tinh Tinh(*), tao nghĩ rằng Úc thị có lẽ không hợp với mình.”

(*): vì Tinh Tinh và Tân Tân gọi gần giống nhau (星xing – 辛xin) và Tinh Tinh có ý nghĩa hơn (ngôi sao) nên chị Mật gọi chị Tân thế này

Nụ cười của Phó Tân nhất thời tắt mất một nửa: “Vì sao?”

“Bởi vì tao không ưa Giám đốc nhân sự của bọn họ.”

Phó Tân nghi hoặc liếc nhìn cô: “Giám đốc nhân sự làm sao cơ?”

Đường Mật tủi thân đáp: “Ông ta cứ khẳng khẳng vu khống tao ăn cắp ý tưởng bánh gatô của Hà Tư Kỳ.”

Hà Tư Kỳ là đàn chị học cùng trong Hội làm bánh thành phố A, những ân oán oán giữa cô ta và Đường Mật, Phó Tân đều biết rõ ràng tường tận. Lúc này nghe thấy tên của cô ta, mặt Phó Tân liền nghiêm lại: “Hà Tư Kỳ? Cô ta lại ra nhảy nhót gì nữa? Ông giám đốc nhân sự đó sao lại biết chuyện này?”

Mặc dù việc đánh cắp bản quyền năm đó náo loạn đến mức xôn xao cả trường lên, nhưng chung quy vẫn chỉ là một cuộc thi nhỏ, ra khỏi cổng trường liền chẳng ai hỏi đến. Lẽ nào giám đốc nhân sự của Úc thị trước khi phỏng vấn còn điều tra cặn kẽ những “câu chuyện cuộc đời” của từng người phỏng vấn?

Đường Mật lắc lắc đầu: “Tao cũng không biết nữa, nhưng ông ta cứ mở miệng ra là sao chép bản quyền, như thể tận mắt chứng kiến vậy. Tao giải thích ông ta cũng chẳng nghe, còn bảo hoài nghi nhân phẩm của tao.”

Phó Tân nhíu mày đầy tức giận, lúc Đường Mật học đại học quá tin tưởng Hà Tư Kỳ, nếu không đã chẳng bị cô ta bày kế. Phó Tân vẫn luôn nghĩ rằng trong chuyện này Đường Mật cũng có sai, chịu thiệt để nhận được một bài học cũng tốt. Nhưng ông giám đốc nhân sự đó nghe tin vệt xong liền tùy tiện đi châm biếm, ai cho lão ta tự tin như thế chứ!

Cô vỗ vỗ vai Đường Mật an ủi: “Yên tâm đi, chắc ông giám đốc đó là người của Tổng công ty hả? Về sau lúc mày có đi làm cũng chẳng gặp ông ta đâu, lúc nào có cơ hội, tao giúp cậu đập ông ta một trận.”

Đường Mật kích động nắm ngược lại tay cô ấy: “Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, tao đã làm thế trước rồi!”

Phó Tân: “...”

Cô ấy lặng yên một lúc lâu, mới nghiêng răng nhìn cô, hai hàng lông mày thon dài cũng kết hợp đúng lúc mà nhướn lên: “Ý mày là, lúc phỏng vấn, mày đánh... cái ông giám khảo?”

Đường Mật cười ngây thơ vô hại: “Ừ.. mày xem, bọn mình nghĩ thật giống nhau!”

...

Sau 5 giây tĩnh lặng, Phó Tân rút cuộc đã bùng nổ: “Đường Mật! Tối nay thu dọn chăn màn đi ngủ gằm cầu vượt ngay! Bà đây không nuôi người nữa!”

Cô ấy vừa nói vừa thuận tay vớ lấy cái gối ôm úp vào mặt Đường Mật, Đường Mật khốn khổ tránh né, Phó Tân lại giận dững đùng bước vào nhà vệ sinh, lúc ra cầm theo một cán chổi.

Đường Mật giờ hai tay liên tiếp lùi về sau: “Tĩnh Tĩnh mày nhất định phải bình tĩnh, vì tao mà phạm tội không đáng đâu!”

Phó Tân cười gần tiến lại gần: “Yên tâm, tao sẽ làm cẩn thận đến mức người không biết, quý không hay..”

Đường Mật: “...”

Giữa cuộc loạn chiến đuổi nhau như gà bay chó chạy, điện thoại để trên bàn rung lên hai tiếng.

Đường Mật mừng như vớt được ngọn cỏ cứu mạng, vội vớ lấy điện thoại trên bàn.

Một tin nhắn mới chưa đọc.

Đường Mật vừa lách đạn, vừa mở tin nhắn ra xem, đột nhiên vui mừng khôn xiết la to: “Stop!”

Phó Tân bỏ cây chổi trong tay xuống, thờ phỉ phò bảo: “Có gì trắng trối bây giờ nói mau!”

“Úc thị gọi tớ tham gia thi vòng hai!” Đường Mật không nén nổi hưng phấn giờ điện thoại ra trước mặt Phó Tân:

Xin chào, Đường Mật, chúc mừng bạn đã vượt qua vòng sơ tuyển của nhà hàng Dream, thi vòng hai sẽ diễn ra vào Thứ Sáu tuần này, đến lúc đó mời bạn đem theo một chiếc bánh gatô, một phần bánh bích quy, và một phần sô cô la, tất cả đều do bạn tự tay làm. Thời gian thi vào lúc 10 giờ sáng, địa điểm tại tòa nhà chính của Úc thị, mong bạn đến đúng giờ. Tái bút: lần thi này do chính Úc tổng làm giám khảo, mong bạn chuẩn bị kỹ càng.

Phó Tân đọc lại một lượt từng câu từng chữ trong tin nhắn, sau đó ngờ ngàng chớp chớp mắt.

“F*ck(*)... Đường Đường mày sắp được đi gặp ông vua của vương quốc mỹ thực?!” Thế giới này thật quá ảo diệu, Phó Tân vút cán chổi đi, nắm chặt bả vai Đường Mật lắc mạnh.

(*)bản gốc: 卧槽 dịch ra không phải là f*ck mà chỉ có cách đọc gần giống chữ 我操 (I fuck), các bạn Trung Quốc mượn hiện tượng đồng âm để khỏi phải viết bậy:3

Đường Mật có thể hiểu được vì sao Phó Tân lại kích động như thế, cô ấy đã muốn phỏng vấn vị “quốc vương” này từ một năm trước rồi, nhưng đến tận bây giờ vẫn dừng ở giai đoạn “muốn” mà thôi.

Cô bắt lấy tay của Phó Tân, choáng váng nói: “Mày mà cứ lắc thế này nữa là tao chỉ có thể mang hình hài một đồng tro tàn đi gặp quốc vương của mày thôi đấy.”

Phó Tân ngược ngược dừng tay, dựa sát vào Đường Mật với sự lo âu: “Nếu là Úc tổng tự phỏng vấn, sợ rằng mày không qua nổi đâu.”

“... Vì sao?”

“Chẳng lẽ mày không biết à, cái lưỡi của Úc Ý đã nổi tiếng trong ngành vì độ xoi mói. Những nhà hàng của Úc thị phạm là món mới đưa ra thị trường đều phải đưa cho anh ta nếm thử trước, nếu anh ta mà nói không ngon, món đó chỉ có thể bị “biếm vào lãnh cung”! Đầu lưỡi của anh ta chính là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!”

Đường Mật giật giật chân mày, hình như cô từng nghe qua chuyện này thật.

Phó Tân nhìn khuôn mặt rói vào trầm tư của cô, mở lời an ủi: “Thả lỏng đi, nếu có bị loại thật, tao cũng sẽ không trách mày đâu, suy cho cùng đó là Úc Ý cơ mà!”

Đường Mật: “...”

Cô chẳng thấy được an ủi chút nào.

Phó Tân bị ỏi nháy nháy mắt, sáp lại gần với vẻ mặt hèn hạ: “Đường Đường, bao giờ gặp được Úc Ý, giúp tao chụp trộm đôi bức ảnh về nha~. Nếu không chụp được thì phải ra sức nhìn anh ta, lúc về giúp tao vẽ lại.”

Đường Mật: “...”

Ra sức nhìn là nhìn kiểu gì? Nhìn đến lòi cả gi mắt ra hả?

Phó Tân không phát hiện ra nghi hoặc của cô, dùng ngữ khí vô cùng lấy làm tiếc nói: “Tao cũng rất muốn gặp Úc tổng một lần! Biết trước tao cũng đi học làm bánh có phải không?”

Khóe miệng Đường Mật co rút: “Mày vẫn nên luyện xong cách tách rời lòng đỏ và lòng trắng trứng ra đi đã.”

Phó Tân “xì” một tiếng: “Úc tổng trong giới ẩm thực nổi tiếng là bông hoa trên núi cao, nghe nói chưa có ai từng thấy anh ta cười. Không chỉ là cười, thấy bảo những cảm xúc cơ bản như tức giận mừng vui anh ta cũng chưa từng thể hiện ra.”

Đường Mật lại giật giật chân mày, một người vô cảm xúc?

“Liệu có phải anh ta có bệnh không?”

Phó Tân: “...”

“Mày mới có bệnh ấy! Cái này gọi là quản lý một cách hoàn mỹ cảm xúc của bản thân, người không bị cảm xúc ảnh hưởng mới có thể đưa ra quyết sách chuẩn xác nhất!” Phó Tân ra sức bảo vệ quốc vương của mình.

Đường Mật nghiêng nghiêng đầu, nhìn cô ấy bảo: “Mày nói cũng đúng, có điều một người không có cảm xúc vẫn được coi là người sao?”

Phó Tân: “...”

Cô ấy vén tay áo, đứng dậy từ sofa: “Đường Mật mày ra đây, chúng ta quyết đấu trên Thiên Đài(*).”

(*)Thiên Đài: vừa là tên núi vừa là tên địa danh ở tỉnh Triết Giang, Trung Quốc.

Đường Mật: “...”

Phụ nữ phát tình, vĩnh viễn đều không qua được thử thách.

Cô bĩu môi, hơi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Phó Tân: “Nhưng mày nói xem, sao tao đánh ông giám đốc đó mà bọn họ vẫn cho tao thông qua phỏng vấn nhỉ?”

Phó Tân cũng lặng im suy nghĩ: “Nếu không phải ông ta có tấm lòng rộng lượng, thì có lẽ... ông ta là người cuồng bị ngược(*).”

(*)gốc: “抖M” chỉ xu thế tâm lý và tính cách của một người, chữ M là chữ cái đầu của từ tiếng Anh Masochism, chỉ người thích bị ngược đãi và chứng thích bị ngược đãi. (từ ngược nghĩa là 抖S: người thích ngược đãi, tra tấn người khác)

Tầm mắt của hai người giao nhau trong không trung, lộ ra vẻ mặt không nói mà ngầm hiểu.

Bí mật của ông Giám đốc, bọn họ sẽ bảo vệ. =.=

...

Thời gian sau đó, Đường Mật tích cực chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn vào Thứ Sáu.

Vì Úc tổng đã đích thân ra tay, cô cũng vô cùng coi trọng, khi chọn nguyên liệu và làm bánh càng dồn nhiều tâm sức hơn bình thường.

Tối trước ngày phỏng vấn, Phó Tân nằm nhoài bên cửa phòng bếp nhìn Đường Mật làm bánh mousse sôcôla trắng(*), không nhịn được cảm thán: “Thế quái nào mà mày là một thợ làm bánh lại không béo ra?”

(*)bánh mousse: một loại bánh gần giống bánh gatô thông thường nhưng mềm (và ngon hơn). Bánh mousse sôcôla trắng:

Điều này từ góc độ Logic học mà nói thì không khoa học chút nào.

Đường Mật liếc xéo cái bụng béo của cô ấy, đáp: “Mày cứ thử mỗi tối tập thẳng lưng nằm xuống ngồi dậy tăng lên đến 50 lần mà xem.”

Phó Tân bĩu môi: “Bụng béo là biểu tượng của sự tao nhã và gợi cảm.”

“Đặt trên bánh Madelyne(*) thì đúng, đặt trên người mày chỉ đơn thuần là bụng mỡ thôi.”

(*)một loại bánh quy của Pháp, bánh phẳng ở thân nên có câu liên quan rất nổi tiếng: “[Madelyne] tôi có bụng, tôi tự hào.”

Phó Tân: “...”

Cô ấy nghiêm trọng hoài nghi rằng chỗ mỡ bụng đáng nhẽ phải mọc trên người Đường Mật thì đều tích trên bụng mình rồi.

Phó Tân nhìn Đường Mật bỏ bánh mousse đã làm xong vào tủ lạnh, bước đến vỗ vỗ vai cô: “Phỏng vấn ngày mai không cầu phải vượt qua, chỉ cần giúp tao nhìn Úc tổng thêm mấy lần là được.”

Đường Mật: “...”

Tiền học phí đổ vào kì du học ở Pháp của cô, phỏng vấn ngày mai nhất định phải lấy lại!

Nhưng lúc cô thực sự đứng trước cửa trụ sở Úc thị, sức mạnh lại chẳng còn đầy như trước rồi. Úc thị rất có danh tiếng trong nước, lần này cô may mắn lắm mới gặp được cơ hội Úc thị chuẩn bị cho nhà hàng mới, nhưng cô cũng chỉ là một người mới học xong về nước, chưa có kinh nghiệm làm việc, sức cạnh tranh chẳng có gì nổi trội.

Cô đã lên mạng tra những tư liệu về các nhà hàng Tây khác của Úc thị, trong đó hai nhà hàng có đầu bếp làm bánh đều mời từ Pháp về, còn lại cũng đều là những bậc thầy làm bánh có tiếng trong nước.

Bản thân cô, danh tiếng duy nhất chính là khi trước đã dùng bánh gatô úp mặt Giám đốc nhân sự.

Cô xách hộp bánh gatô đứng trước cổng lưỡng lự chần chừ, sau cùng cố lấy dũng khí bước vào. Bảo vệ gác cổng gắng hỏi vài câu, liền để cô đi. Vào thang máy lên tầng cao nhất, trái tim Đường Mật từ đầu đến cuối vẫn lơ lửng trên không.

Cả tầng trên đỉnh của trụ sở Úc thị đều là nơi làm việc của Úc tổng, cảm giác phương hướng của Đường Mật không tốt lắm, may mà vừa ra khỏi thang máy liền gặp một cô thư ký xinh đẹp, cô ấy nghe cô hỏi thăm xong, cười híp mắt dẫn cô đến khu nghỉ ngơi: “Còn cách thời gian hẹn dự kiến 10 phút, Úc tổng vẫn đang họp, cô ngồi đây nghỉ ngơi trước nhé.”

“Được ạ.”

Mười phút này đối với cô mà nói đặc biệt dài đằng đẳng, cô thay đổi 18 tư thế ngồi, vẫn không thể thả lỏng người xuống được.

Cửa kính thủy tinh đen bóng bị gõ hai tiếng, cô thư ký xinh đẹp xuất hiện lần nữa: “Cô Đường, Úc tổng mời cô qua bên đó bây giờ.”

“Vâng, vâng ạ.” Đường Mật khẩn trương cầm hộp bánh gatô trên bàn lên, đi theo cô thư ký đến phòng làm việc của Tổng Giám Đốc.

Lúc cánh cửa kính phản chiếu ánh mặt trời mở ra, trong lòng Đường Mật nghĩ, khi về cô đã không còn như trước nữa, cô cũng được coi là người phụ nữ từng bước vào phòng làm việc của Tổng Giám Đốc rồi.

♥ Hết chương 2 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thi Vòng Hai

Úc tổng đang cúi đầu xem tài liệu sau chiếc bàn làm việc. Nghe thấy có người tiến vào, bèn ngẩng đầu lên nhìn.

Cơ hồ ngay trong giây đầu tiên, Đường Mật đã bị đôi con ngươi đen thâm thúy ấy bắt lấy rồi.

Cô không biết phải hình dung thế nào về cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Úc Ý, nếu như bắt buộc phải nói, thì giống như một cơn gió lạnh, tịch mịch sâu thẳm, lại khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Mời ngồi.”

Giọng nói lạnh lùng và không hàm chứa bất kì cảm xúc nào, tựa cơn gió thổi qua từ khe núi, lúc sương sớm tan đi, ánh dương mềm mại cũng chiếu xuống theo.

Đường Mật lần đầu phát hiện thì ra mình lại học Văn giỏi đến thế.

Cô hơi thận trọng bước đến ngồi xuống chỗ đối diện Úc Ý, căng khốe môi nở nụ cười với anh. Ánh mắt Úc Ý chỉ dừng trên người cô vài giây liền chuyển đến hộp bánh gatô cô đặt trên bàn.

Đường Mật cũng nhìn đến trên bàn, sau đó phát hiện phần tư liệu Úc Ý vừa xem là sơ yếu lý lịch của cô.

.....

Đường Mật trong chớp mắt cảm thấy mình không xong rồi! Bên trên hồ sơ là ảnh thẻ của cô! Mà không, mặt sau hồ sơ còn kèm cả bản sao chứng minh thư!

Bất ngờ không kịp trở tay bị một người đàn ông cấp bậc nam thần nhìn thấy ảnh thẻ chứng minh thư, Đường Mật xấu hổ đến mức chỉ muốn lấy tay che mặt.

“Những cái hộp đựng bánh này đều là cô tự tay làm sao?”

Đột nhiên truyền đến tiếng của Úc Ý từ đối diện, dọa cho Đường Mật hồi hồn trong chớp mắt: “Đừng vậy, thầy tôi từng nói, tất cả mọi thứ của bánh đều phải vẹn toàn hoàn mỹ, mà hộp đựng chúng, cũng là một bộ phận quan trọng.”

Úc Ý không nói gì, trực tiếp mở hộp bánh kem.

Chiếc hộp đầu tiên đựng bánh gatô Mousse Sôcôla trắng, sự phối hợp kinh điển giữa trắng và đen, bên trên bày hai quả anh đào, tăng thêm một nét sinh động trên nền của tổng thể sắc điệu.

Úc Ý không đưa ra một tràng lời khen đối với vẻ ngoài của chiếc bánh như Trưởng nhà hàng Dream, thậm chí đến một từ cảm thán anh cũng không nói, liền trực tiếp cầm dao ăn cắt một miếng nhỏ.

Đường Mật khẩn trương nhìn chăm chú vào đôi môi khẽ mở ra rồi khép lại của anh, màu môi anh nhạt nhợt, viền môi sắc xảo đẹp đẽ, Đường Mật vô thức bắt đầu mơ mộng, nếu hôn lên sẽ là cảm giác thế nào nhỉ? Chắc là còn ngon hơn cả bánh gatô chứ?

Úc Ý ăn thử bánh Mousse xong, cầm cốc nước lọc uống một ngụm, mở chiếc hộp thứ hai.

Trong chiếc hộp thứ hai là bánh cookie hai màu(*) – bánh quy kiểu Pháp loại đơn giản. Đường Mật nhìn đôi môi xinh đẹp của Úc Ý cắn vào miếng bánh bích quy giòn xốp, lại bắt đầu suy nghĩ liên miên.

(*) bánh cookie hai màu:

Úc Ý vẫn không bình luận gì như cũ, uống xong một ngụm nước lọc liền ăn thử một miếng sôcôla.

Món Đường Mật làm là sôcôla nhân rượu, tổng cộng có 3 hương vị.

Điều thú vị khi ăn sôcôla nhân rượu là trước khi bạn cắn vào nó, bạn vĩnh viễn không biết nó mang hương vị gì. Đường Mật kỳ vọng có thể nhìn thấy chút vẻ ngạc nhiên mừng rỡ trên khuôn mặt Úc Ý, nhưng Úc Ý vẫn y nguyên không lộ ra bất kỳ phản ứng xúc cảm nào.

Đường Mật mím mím môi, chẳng lẽ người này quả thật không có cảm xúc?

Cô nhìn anh, to gan hỏi ra: “Cái anh ăn là vị nào vậy?”

Động tác của Úc Ý ngừng lại chốc lát bởi câu hỏi đột xuất của cô, anh ngược mắt nhìn, trả lời: “Kem vani.”

“Ừa..” Đường Mật hơi ngượng ngập, anh ta trả lời nhạt nhẽo như thế khiến chính cô cũng cảm thấy vấn đề này có chút vô vị.

Úc Ý ăn thử như vậy là kết thúc, hỏi Đường Mật: “Nghe nói trong lúc phỏng vấn, cô úp bánh gatô vào mặt Giám đốc nhân sự?”

Đường Mật: “...”

Đôi mắt đen nhánh của cô nhìn vào Úc Ý, vô cùng thành ý đáp: “Chuyện này quả thật không phải tôi cố ý đâu, dẫu sao thì tâm nguyện của tôi cũng là thế giới hòa bình.”

Đôi ngời thâm sâu của Úc Ý chăm chú nhìn cô, vẻ mặt chẳng biến hóa chút nào.

Đường Mật: “...”

Đáng thương hơn việc kể chuyện cười nhạt không gây cười chính là khi kể chuyện cười, ngay cả nhạt người ta cũng không cảm thấy.

Đường Mật thậm chí còn hoài nghi, phải chăng trên thế giới này không tìm đâu ra thứ gì lạnh hơn Úc Ý.(*)

(*)truyện cười nhạt nhẽo trong tiếng Trung là truyện cười lạnh nên mới có sự so sánh này (lạnh).

Đường Mật có thấy hơi thất bại, cô sờ sờ chóp mũi, giải thích: “Cái đó... Giám đốc nhân sự khẳng khái nói rằng tôi ăn cắp ý tưởng, nhưng chuyện lúc đó không phải như ông ấy nghĩ. Ông ấy lại không chịu nghe tôi giải thích, chỉ chăm chăm mĩa mai tôi, tôi mới không nhịn được...”

Úc Ý hỏi: “Nếu như trong nhà hàng có thực khách làm cô không vui, cô cũng úp bánh vào mặt người ta như vậy?”

Đường Mật ngậy ra một lát, đáp: “Chuyện này quả thực là do tôi quá kích động, tôi đảm bảo tuyệt đối không làm thế nữa.” Cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: “Ít nhất là không làm thế với khách hàng.”

Úc Ý trầm ngâm một lúc, đáp: “Hôm nay cô có thể về rồi, kí hợp đồng sẽ có người thông báo cho cô sau.”

Đường Mật ngăn người nhìn anh, sau đó trực tiếp từ ghế ngồi nhảy căng lên: “Thật á? Các anh tuyển tôi thật sao? Cảm ơn anh! Tôi sẽ cố gắng làm tốt!”

Úc Ý nhìn nhìn cô, ấn điện thoại bàn: “Tang Lan, tiễn cô Đường ra ngoài.”

Đường Mật: “...”

Tang Lan vào vô cùng nhanh, Đường Mật đi sau lưng cô ấy, vừa đi vừa ngoái nhìn, sau cùng không yên tâm hỏi lại: “Các anh vẫn tuyển dụng tôi chứ?”

Úc Ý nghe cô hỏi vậy, lặp lại lần nữa: “Kí hợp đồng sẽ có người thông báo cho cô sau.”

Đường Mật thở phào một hơi, trước khi Tang Lan đóng cánh cửa lớn phòng tổng giám đốc còn bắt lấy cơ hội hướng về phía Úc Ý nở nụ cười: “Cảm ơn!”

Nụ cười đó, ngọt hơn bất kì chiếc bánh nào Úc Ý từng ăn.

Đường Mật vừa đi một lúc, cửa phòng làm việc của Úc Ý lại bị gõ, lần này là La Hạo. Anh chàng vừa bước vào phòng liền ngửi thấy hương thơm ngọt nồng đượm, ánh mắt không tự chủ được bị chiếc bánh trên bàn hấp dẫn: “Nhìn đẹp quá, không biết vị thế nào..”

“Cũng tạm, cậu có thể thử.”

La Hạo không hề khách khí cầm dao ăn lên, xắt một phần bỏ vào miệng. Khoảnh khắc miếng mousse ngào ngạt tan ra trong miệng, La Hạo không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Thế này mà bảo cũng tạm? Phải gọi là siêu siêu ngon!

Hương nồng sôcôla trắng kết hợp với bánh mousse trơn mềm mát lạnh, thêm vào vị ngọt chua của quả anh đào, vô cùng vô cùng “lấy lòng” vị giác. Không những thế, người làm bánh còn rải thêm một lớp sôcôla đen tinh mịn dưới đáy, còn rắc thêm bột bánh quy đen nghiền nhỏ, khiến cho chiếc bánh hình thành sự đối lập màu sắc rõ rệt. Đen cùng trắng phối hợp mãi mãi không lỗi thời, cái ngọt của sôcôla trắng và chút đắng của sôcôla đen giao hòa, tạo nên sự hưởng thụ cả về thị giác lẫn vị giác.

La Hạo một ngụm ăn hết cả phần bánh.

Anh chàng bỏ chiếc đĩa ăn xuống, lại cầm lên một chiếc bánh cookie hai màu cắn một miếng: “Thật muốn một cốc cà phê.”

Úc Ý không nói gì, nhìn anh ta lại cầm tiếp miếng sôcôla.

“Là nhân trưng quả mơ!” Biểu cảm của La Hạo thật giống một đứa trẻ được ông già Noel phát kẹo.

“Điều này có gì đáng để ngạc nhiên vui vẻ?” Úc Ý đột nhiên hỏi.

La Hạo chưa phản ứng kịp: “Gì cơ?”

Úc Ý đáp: “Cho dù ăn phải nhân vị nào, cũng đều nằm trong phạm vi hiểu biết của cậu, vì sao còn cảm thấy kinh ngạc mừng vui?”

“Ồmm...” La Hạo nghĩ câu hỏi này của boss thật khó trả lời: “Nhưng chẳng phải đây chính là sự thú vị khi ăn sôcôla nhân rượu sao? Dùng cách nói của các nhà triết học, điều này hẳn giống như cuộc đời, trước khi bạn thử thưởng thức nó, bạn vĩnh viễn không biết nó sẽ có kết quả gì.”

Úc Ý nhìn anh chàng một lúc, bảo: “Không biết tại sao, mỗi lần cậu ăn đồ ngọt là y như rằng IQ tụt hẳn.”

La Hạo: “...”

Nếu như câu này do người khác nói, anh chàng còn nghĩ người ta chỉ là độc mồm độc miệng, nhưng người nói lại là Úc Ý, điều này chỉ có thể nói lên rằng anh ta thực sự nghĩ như vậy.

La Hạo nghĩ về sau nhất định phải bớt ăn đồ ngọt lại thôi.

Nghe Úc Ý giao phó xong, trước khi chuẩn bị đi tiến hành công việc, sau cùng anh chàng vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Cái cô tên Đường Mật đó thi qua rồi à?”

Lúc anh chàng thấy cái tên Đường Mật này, liền tràn đầy lòng hảo cảm với cô, còn đặc biệt cố ý dặn dò cô trong tin nhắn rằng lần thi vòng hai do chính Úc tổng ra mặt. Có lẽ xuất phát từ lòng bao che, anh hi vọng cô ấy có thể thi đậu, huống hồ vừa rồi anh đã ăn thử, miếng bánh gatô cô làm ngon như thế.

Úc Ý gật gật đầu: “Ờ.”

La Hạo vừa lòng thỏa ý đi ra ngoài, bước đến cửa lại bị Úc Ý gọi: “Để ý Hà Gia Thụ một chút.”

Hà Gia Thụ chính là cái vị Giám đốc nhân sự bị Đường Mật trát bánh đầy mặt đó, dính mầy La Hạo khế động, đáp lời: “Biết rồi ạ.”

Chuyện xảy ra hôm phỏng vấn bọn họ đã được nghe Trưởng nhà hàng nói, biểu hiện lúc đó của Giám đốc Hà vô cùng bất thường. Trước không nói ông ta nghe từ đâu việc Đường Mật ăn cắp ý tưởng, nhưng làm một Giám đốc nhân sự, ông ta cũng không nên đánh rớt người phỏng vấn một cách vô đoán như vậy, hoàn toàn không nghe đối phương giải thích.

Cảm giác giống như đang có ý gây khó dễ, không muốn để đối phương thi qua.

Úc tổng cũng đã nghĩ rằng chuyện này có khuất tất, vậy anh chàng phải điều tra kỹ càng vị Giám đốc Hà này mới được.

Đường Mật vừa bước ra khỏi trụ sở Úc thị liền không thể chờ được gọi điện cho Phó Tân: “Tiểu Tinh Tinh, tao thi qua vòng hai rồi!”

Bên kia điện thoại, Phó Tân ngây ra một lúc mới đáp: “Thật á? F*ck Đường Mật, mầy thế mà lại chinh phục được đầu lưỡi của Úc tổng! Goodjob!”

“Hahahaha thường thôi thường thôi~” Đường Mật đắc ý đến mức đuôi sắp vênh lên trời, “Cơ mà Úc tổng đúng là đẹp trai thật đấy! Chi là quá lạnh lùng đi!”

“Mây đây là khoe khoang, khoe khoang một cách trần trụi!”(*) Trong điện thoại truyền đến tiếng ồn ào, sau đó mới nghe thấy tiếng Phó Tân vội vàng gào to: “Giờ tao bận chút đã, tối về mở chai sâm banh chúc mừng cho mây nha!”

(*)gốc红果果的炫耀: mình cũng không rõ đây là khoe khoang kiểu gì nữa, hỏi mấy người kể cả thầy dạy tiếng người TQ rồi mà vẫn không biết, đành mượn nghĩa từ này: 赤裸裸的炫耀 mới là “trần trụi/lỏa lồ khoe khoang”. Ai biết góp ý nha

Lúc Phó Tân về nhà, quả thật đem theo một chai sâm banh, Đường Mật ngó đầu ra từ trong bếp, nói với Phó Tân: “Tiểu Tinh Tinh, tối nay bọn mình ăn lẩu! Tao dùng đồ dư lại từ bữa sáng làm chút điểm tâm, để ở phòng khách đấy, mầy ăn trước lót dạ.”

“Tuyệt!” Phó Tân ngâm nga khúc nhạc, chạy nhanh đến phòng khách. Cô cầm mấy khối bánh quy, sung sướng bước vào phòng bếp: “Đường Đường, mau nói cho tao biết Úc tổng gọi cảm không?”

Đường Mật nghĩ một lát, đáp: “Rất gọi cảm, nhưng lạnh lùng quá, thế nên cho tao cảm giác lãnh cảm.”

Phó Tân: “...”

Mây cút!

15 phút sau, Đường Mật chuẩn bị xong nồi lẩu, hai người ngồi xung quanh bếp điện từ nâng cốc: “Nào, vì quãng đời sắp đi lên đỉnh cao mới của chúng ta, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Tiếng cụng ly vang lên, như thể âm thanh lúc nụ hoa hé nở.

Hai người uống xong một ly, Phó Tân lại rót đầy cốc rượu: “Vi sau này không cần phải xem sắc mặt bà chủ nhà nữa, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Lại một ly xuống bụng, hai người rót cuộc cũng cầm đũa lên bắt đầu tranh thịt.

Sau một phen cướp đoạt, Phó Tân ợ một hơi: “Đường Đường, mấy giờ đã ôm vào cái cây đại thụ Úc tổng này rồi, tao nghĩ tao cũng phải làm nên nghiệp lớn mới được.”

Mắt Đường Mật giật giật: “Lần trước mấy nói thế xong, mấy nợ một khoản khi gió ra đây.”

“Ày.. Lần này không giống, tao quyết định tiến vào giới giải trí.”

Đường Mật: “...”

“Tao nói thật mà, hôm nay dưới tòa nhà công ty tao dán một tờ áp phích lớn lắm, tên là: Tòì là diễn viên.”

“Mày đi diễn Liên Minh Gây Cười hả?”

Phó Tân: “...”

Cảm thấy không thể làm bạn được nữa.

Sau cùng lúc bà chủ nhà đến giục tiền thuê phòng, Phó Tân vẫn phải từ bỏ ý định vào giới giải trí, còn Đường Mật, cùng ngày hôm đó nhận được thông báo hẹn kí hợp đồng từ Dream.

♥Hết chương 3♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khai Trương

Khi Đường Mật đến Dream một lần nữa, tâm tình hoàn toàn khác trước.

Cô chân bước ung dung đi vào nhà hàng, phát hiện bài trí trong tiệm có chút khác biệt so với lần trước. Bộ đồ ăn đổi kiểu khác, khăn trải bàn biến thành màu vàng nhạt, dưới quảng sáng dịu dàng của ánh đèn càn có vẻ thích hợp với cái tên Dream.

Trong văn phòng của Trưởng nhà hàng, Đường Mật vừa xem hợp đồng, vừa nghe Trưởng nhà hàng giải thích: "Thời gian thử việc là ba tháng, nếu biểu hiện tốt có thể lên chính thức sớm hơn. Giờ làm việc của đầu bếp làm bánh là từ 10 giờ sáng đến 7 giờ tối, nếu bận quá có thể phải muộn hơn, ngày Thứ Hai thứ hai của mỗi tháng là ngày nghỉ cố định, thời gian còn lại nghỉ luân phiên với các đồng nghiệp, có thắc mắc gì không?"

Đường Mật lắc lắc đầu: "Không ạ." Chuyện tiền lương chắc hẳn chưa có.

"Nếu không có vấn đề gì thì kí tên nhé, tuần sau nhà hàng chính thức kinh doanh, hôm nay em có thể bắt đầu đi làm luôn, chủ yếu là làm quen với công việc và dọn dẹp vệ sinh chút thôi."

"Vâng ạ." Đường Mật cầm bút lên, đặt bút vào nơi kí tên, viết xuống tên mình như rồng bay phượng múa.

Trưởng nhà hàng kiểm tra một chút, không có vấn đề gì liền đáp: "Ngày nhà hàng khai trương sẽ có một thực đơn tiệc đính hôn, khoảng thời gian này tất cả các phòng ban đều đang tích cực chuẩn bị, bánh kem đính hôn giao cho em phụ trách nhé!"

Đường Mật bỗng chốc ngây ngẩn cả người, vừa nhận việc liền giao cho cô nhiệm vụ trọng đại thế này ư...

"Thế nào? Không tự tin?"

"Không phải, chỉ là bánh gatô đính hôn không giống với bánh kem thông thường, cần phải bàn bạc với đôi vợ chồng hôm đó mới được ạ."

Trưởng nhà hàng cười đáp: "Cái này không cần lo, cô dâu là bạn chị, có lòng đến ủng hộ chúng ta, cô ấy đã tự thiết kế bánh cưới rồi, em chỉ cần làm ra nó là được."

Đường Mật lập tức thấy bớt áp lực đi một nửa: "Thế thì không vấn đề gì."

Làm xong thủ tục nhận chức, Trưởng nhà hàng tập hợp tất cả nhân viên trong nhà hàng lại để giới thiệu qua: "Đây là đầu bếp làm bánh mới đến - Đường Mật, mọi người cùng chào mừng nào."

Các đồng nghiệp đồng loạt vỗ tay cổ vũ, một anh chàng đẹp trai mặc Áo phục cười nói với cô: "Đường Mật, cái tên này thật là ngọt."

Đường Mật ngại ngần đáp: "Mọi người đều nói thế ạ."

Trưởng nhà hàng chỉ chỉ anh chàng đó, bảo Đường Mật: "Cậu ta tên Trương Húc, là Quản lý tiền sảnh."

"Chào Quản lý Trương." Đường Mật lễ phép chào hỏi. Trương Húc nhìn cô, khuôn mặt lại nở nụ cười: "Lấy tướng mạo em như thế này mà làm trong phòng bếp quả là lãng phí nhân tài, không bằng đến tiền sảnh bọn anh đi."

Bếp trưởng không hài lòng nói: "Còn chưa có khai trương mà đã định cướp người rồi cơ à?"

Các đồng nghiệp cười đùa một hồi, Trưởng nhà hàng đứng lúc cắt ngang, sau đó giới thiệu cho Đường Mật: "Vị này là bếp trưởng Trần Phương Châu, Vị này là quản lý phụ trách tiếp đón Vu Tiêu Tiêu."

Sau khi Đường Mật chào hỏi hết một lượt, Đường Mật liền giao cho Quản lý Vu đưa cô đi làm quen môi trường làm việc của nhà hàng.

Đường Mật đi sau Vu Quản lý dạo một lượt khắp nhà hàng, Vu Quản lý nhân lúc không có người mới trộm hỏi cô: "Nghe nói hôm đó em chính là người úp bánh gatô vào mặt Giám đốc Hà?"

Đầu lòng mày Đường Mật khẽ động: "Giám đốc Hà? Vị Giám đốc nhân sự đó họ Hà ạ?"

Quản lý Vu hỏi ngược lại: "Giám đốc nhân sự không thể mang họ Hà sao?"

"Không phải..." Chỉ là có lẽ cô đã hiểu vì sao ông Giám đốc Hà đó lại biết cô "ăn cắp ý tưởng" rồi.

"Giám đốc Hà không quan trọng nữa, quan trọng là sau đó Úc tổng tự mình phòng vấn em hả? Kể chị nghe Úc tổng đi."

Đường Mật: "..."

Thì ra Quản lý Vu cũng là fan Úc tổng.

"Thực ra cũng không có gì cả, anh ấy chỉ ăn chút bánh em là rồi bình luận một chút liền để em đến làm thôi." Đường Mật có gì kể nấy, thực ra chuyện này rất bình thường không có gì lạ, còn lâu mới đến mức truyền kỳ như mọi người nghe nói.

Nhưng Quản lý Vu vẫn nghe đến mức khuôn mặt say sưa: "Nếu Úc tổng mà ăn đồ chị làm, chị sẵn sàng gầy đi 5kg."

Đường Mật: "..."

Chị quả thực không tham lam chút nào nhì.

Vì nhà hàng vẫn chưa chính thức kinh doanh, nên mọi người vẫn tan ca đúng 8 giờ. Lúc Đường Mật về nhà, Phó Tân đang ngồi trên sàn phòng khách xem tạp chí, nghe thấy tiếng Đường Mật bước vào phòng liền vội vàng gấp quyển tạp chí lại.

Mặc dù động tác của cô vừa nhanh vừa mạnh, nhưng Đường Mật vẫn kịp nhìn thấy trên trang giấy bốn chữ thật to lướt qua: "Hoàng tử làm bánh".

Phó Tân ném quyển tạp chí xuống đất, dùng chân đá xuống gầm sofa, vụng về đòi đề tài: "Đường Đường mày về rồi à~. Hôm nay đi làm ngày đầu tiên thấy thế nào?"

Đường Mật gật gật đầu đáp: "Ừm, tốt lắm, mọi người đều rất nhiệt tình."

Phó Tân thấy nét mặt cô vẫn như thường, trong lòng nhẹ nhàng thở phào: "Thế thì tốt thế thì tốt, hôm khai trương tao sẽ đi cổ vũ cho mày."

Đường Mật đáp: "Ngày khai trương có tiệc đính hôn, tao đoán họ sẽ không cho mày vào đâu."

Phó Tân: "..."

Cô gái lương thiện đau lòng quá đi.

Đường Mật ăn xong cơm liền rúc trong phòng, nghiên cứu hình thiết kế bánh kem Trưởng nhà hàng nhà hàng đưa cô. Phó Tân cũng chẳng quản cô, mãi đến 12 giờ, cô ấy quỳ trên nền nhà mở tạp chí ra xem qua, ghét bỏ vỏ vỏ hai cái, nhòm cửa phòng đang đóng của Đường Mật như kẻ trộm, âm thầm đi xuống lầu.

Nghe thấy tiếng cô đóng cửa, Đường Mật mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà thấp bé một lúc, lại nhắm mắt vào.

Sau khi ném tạp chí vào thùng rác dưới lầu, Phó Tân chạy nhanh như bay lên trên. Sớm biết trong quyển tạp chí này có hấn ta, chết cô cũng không mua.

Bước vào nhà cô lại nhìn nhìn cửa phòng Đường Mật xong mới về phòng ngủ của mình.

Mấy ngày sau Đường Mật cố gắng làm quen với công việc mới, còn lĩnh từ chỗ Trưởng nhà hàng bộ quần áo đầu bếp trắng tinh, ngày tháng trôi qua bận rộn mà phong phú. Cho dù ngày khai trương vì có tiệc đính hôn không thể tiếp đãi những thực khách khác, nhưng Trưởng nhà hàng vẫn bảo cô chuẩn bị rất nhiều điểm tâm làm quà tặng khách qua đường.

Điểm tâm nhỏ nghe thì có vẻ rất dễ dàng, nhưng đó là ấn tượng đầu tiên của thực khách đối với nhà hàng, thế nên Đường Mật vẫn làm vô cùng chú tâm. Thậm chí cô còn làm vài cái Macaron và cupcake(*).

() Máy loại này chắc mọi người đều biết rồi, nhưng vẫn muốn đăng hình lên:)) cho đẹp:3*

Nhà hàng nghênh đón ngày khai trương trong sự chuẩn bị với khí thế ngất trời của mọi người. Vừa sáng sớm Đường Mật liền đến chuẩn bị bánh kem đính hôn. Hình dáng cuối cùng của bánh là do Đường Mật thương lượng sửa lại với cô dâu mới, bộ phận nào nên dùng nguyên liệu nào cô cũng đã xác nhận xong hết một lượt.

Vì đã làm công tác chuẩn bị rất kĩ lưỡng nên lúc này, cho dù cả phòng bánh chỉ có mình cô, vẫn làm rất thuận buồm xuôi gió.

Mười hai giờ, tiệc đính hôn chính thức bắt đầu, Đường Mật nhìn bánh gatô được nhân viên phục vụ nhà hàng đẩy đi, cuối cùng cũng được thổi phào một hơi.

Cô đứng ở một góc lười nhác nói chuyện phiếm với Quản lý Vu, lúc đôi vợ chồng sắp cưới lên đài, con người Đường Mật suýt thì rớt ra ngoài:

"Họ ăn mặc kiểu gì thế này?"

Trong tiệc đính hôn kể cả không mặc lễ phục thì cũng không đến mức khoác lên người mấy miếng vải rách như thế chứ? Cho dù đã được thiết kế khá mỹ miều, nhưng đây là tiệc đính hôn, không phải đại hội cái bang nha!

Quản lý Vu xì một tiếng bảo: "Cô chưa chơi Kiếm Tam bao giờ à? Đây là tạo hình cái bang trong game đó."

Đường Mật: "..."

Sau khi đôi tân nương phát biểu vài lời, phục vụ liền đẩy bánh gatô đến khu vực chính giữa.

Đó là một chiếc bánh gatô 3 tầng vị matcha, vòng ngoài mỗi tầng đều xếp những loại hoa quả khác nhau, phần bánh trên tầng cao nhất tạo thành hình trái tim, trát một lớp bơ mỏng sau đó dùng bột matcha rắc lên thành hai hình người nho nhỏ, sau cùng điểm xuyết bằng dâu tây.

"Bánh làm còn đẹp hơn trong tưởng tượng của tôi!" Cô dâu sắp cưới nhìn rất vui vẻ, cùng chú rể cầm chung con dao cắt bánh có quấn đai lụa, cắt chiếc bánh trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Sau khi khai tiệc Quản lý Vu liền bận hơn, Đường Mật đứng nhìn thêm một lúc rồi về phòng bánh làm tiếp điểm tâm nhỏ tặng người qua đường.

Lúc xe của Úc Ý đỗ ngoài cửa nhà hàng, quản lý Vu liền tinh mắt phát hiện ra. Cô ấy ôm khay thức ăn vô cùng hưng phấn chạy qua nghênh đón, còn chưa lên tiếng, La Hạo đã nói trước: "Quản lý Vu, đi làm việc của cô đi, không cần để ý chúng tôi."

Quản lý Vu: "..."

Úc Ý vừa bước vào đã thu hút không ít ánh nhìn của quan khách, thậm chí khiến bọn họ phải tạm thời bỏ mỹ thực trước mặt xuống. Từ lúc làm trợ lý cho Úc Ý, La Hạo đã sớm ngày càng quen với kiểu chào hỏi chú mục như này rồi.

Trưởng nhà hàng đang nói chuyện với cô dâu, thấy Úc Ý bước đến liền lễ phép chào anh.

Úc Ý nhìn hướng cô dâu, hỏi: "Các món ăn hôm nay thế nào?"

Cô dâu cười đáp: "Quá đỉnh luôn, mỗi món ăn đều rất mỹ vị, đặc biệt là bánh gatô, tôi thích đầu bếp làm bánh của các anh lắm luôn, tôi có thể mời cô ấy đến nhà tôi làm thợ làm bánh chuyên biệt cho tôi được không?"

"Này này, bọn mình vừa mới khai trương cậu đã đòi khoét góc tường nhà bọn mình rồi?" Trưởng nhà hàng chưa đợi Úc Ý nói đã đánh vỡ mộng của bạn mình.

Cô dâu mới liền ha ha cười, Úc Ý nói chúc ngon miệng xong liền đem La Hạo đi tuần tra các khu khác.

Thấy anh đã đi xa rồi, cô dâu liền lấy khay tay huých Trưởng nhà hàng: "Úc tổng nhà các cậu vẫn đẹp trai thế nhỉ, cậu nói xem sao nhà ở ven hồ lâu thế rồi mà vẫn chưa lấy được vàng trắng này vậy?"

Trưởng nhà hàng nhún nhún vai, nói không để ý: "Hoa trên đỉnh nói không phải ai cũng hái được."

Cô dâu chớp chớp mắt nhìn cô: "Đừng thấy hiện tại anh ta lạnh lùng như này, sau khi kết hôn nhất định rất dính vợ."

Trưởng nhà hàng không tiếp lời, ánh mắt vô tình rơi trên bóng lưng Úc Ý.

Úc Ý tiếp tục chọn bữa mấy bàn thực khách hỏi về độ hài lòng với thức ăn, mọi người đều nhất trí đánh giá rất cao món bánh gatô.

La Hạo nhìn Úc Ý, cười nói: "Xem ra lúc đó tuyển cô ấy là quyết định vô cùng sáng suốt."

Úc Ý không nói gì, nhưng bước chân lại hướng về phía phòng làm bánh.

Đường Mật đang dùng túi bắt kem(*) tạo hoa trên những chiếc bánh cookie matcha màu xanh, từng cái từng cái xếp thành hàng chỉnh tề trên khay nướng bánh.

(*) *túi bắt kem*:

Đây là lần đầu tiên Úc Ý thấy cô mặc áo đầu bếp, cảm giác rất khác với lần trước phỏng vấn.

Đường Mật bóp kem xong một hàng bánh cookie, vừa ngẩng đầu liền thấy Úc Ý đứng trước mặt, giật mình suýt chút thì vứt túi bắt kem trong tay đi: "Chào... chào Úc tổng!"

Úc Ý gật gù đầu với cô, bước lên trước mấy bước: "Có bận lắm không?"

Đường Mật đáp: "Đã chuẩn bị trước bánh kem rồi, cũng không bận lắm."

"Khách hàng đánh giá bánh kem không tệ, tiếp tục cố gắng!"

"Cảm ơn ạ! Tôi sẽ cố gắng!"

Đối thoại đến đây bỗng im lặng, Úc Ý lại nhìn nhìn cô, rồi nhấc chân đi. Đường Mật nhìn bóng lưng anh, thần xui quỷ khiến thế nào liền gọi một tiếng: "Úc tổng!"

Úc Ý dừng lại nhìn cô: "Còn chuyện gì?"

"Ặc..." Chuyện gì được nhỉ? Cô chắc chắn chẳng thể đáp chỉ vì cô muốn gọi liền gọi thôi...

Ánh mắt đảo qua bánh gatô matcha trên bàn, mắt Đường Mật sáng lên, nói với anh: "Đây là phần bánh cô dâu cố ý để lại cho tôi, anh có muốn nếm thử không?"

Úc Ý nhìn miếng bánh matcha đó, đáp không cảm xúc: "Tôi không ăn bánh gatô matcha."

... Ặc, Đường Mật lại bung lên một khay nhỏ: "Đây là bánh Macaron tôi vừa làm xong, vị việt quất, anh muốn ăn không?"

Macaron vốn dĩ đã nhỏ xinh, khi làm hình trái tim càng thêm đáng yêu.

Úc Ý bước đến cầm một cái bánh macaron lên, đưa đến bên môi cắn một miếng.

Đường Mật dường như lại quay về lần phỏng vấn đó, hơi hời hợt hỏi: "Thế nào ạ?"

Úc Ý ăn hết cả cái bánh xong mới đánh giá: "Cũng tạm."

Đường Mật: "...Ồm"

La Hạo nhìn vẻ thất vọng của cô, không nỡ nhẫn tâm bước lại trước mặt, nói nhỏ: "Nói cho cô một bí mật nha, Úc tổng mà bảo cũng tạm thì chính là ăn rất ngon."

♥Hết chương 4♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trái Tim Ngọt Ngào

Mãi đến khi Úc Ý và La Hạo rời khỏi nhà hàng, Đường Mật vẫn còn đang dương dương tự đắc.

Quản lý Vu lướt như âm hồn đến bên cạnh cô, hỏi: "Úc tổng nói gì với em vậy?"

"Ồm, anh ấy khen em làm bánh gato ngon."

Quản lý Vu động động chân mày, cảnh giác nhìn Đường Mật: "Chị nói cho em biết nha, kiểu tác phẩm nghệ thuật như Úc tổng là thuộc sở hữu chung, em tuyệt đối đừng mong độc chiếm"

Đường Mật bĩu môi không nói gì, Quản lý Vu lại nói tiếp: "Aizz, chị cũng biết Úc tổng rất mê người nha, đôi chân dài kia, cái eo thon kia còn có cái xuất thân đó..." Nói đến đây Quản lý Vu liền xấu hổ vùi đầu xuống: "Em đoán xem nụ hôn của Úc tổng sẽ có vị gì nhỉ?"

Đường Mật đáp: "Em đoán là vị bạc hà."

"Vì sao?"

"Lạnh buốt à nha."

Quản Lý Vu: "..."

"Chị đoán chắc chắn là vị bơ dâu tây, tình yêu của thiếu nữ, không gì thích hợp hơn dâu tây được." Quản Lý Vu đang lảng lảng tưởng tượng.

Đường Mật trong lòng khẽ nhò vào hai chữ "thiếu nữ" này, đột nhiên mở miệng nói: "Chào quản lý Trương."

Quản Lý Vu giật mình một cái, vội bê khay đồ ăn lên cười tươi rói bảo: "A bạn quá đi mất, tôi đi trước đây."

Cô ấy nói xong liền chạy nhanh như bay, Quản lý Trương nhìn cô đi xa rồi, cầm một chiếc Macaron Đường Mật xếp trên bàn lên hỏi: "Có thể cho anh thử một cái không?"

Đường Mật gật gật đầu: "Đương nhiên có thể ạ."

Quản lý Trương há miệng cắn một miếng bánh macaron màu xanh lam, Đường Mật cứ nhìn anh, sau khi anh chàng hí hí mắt như mèo kitty liền mở lời bảo: "Anh đối ý rồi, em vẫn thích hợp với phòng bếp hơn."

Đường Mật nở nụ cười: "Cảm ơn ạ."

Sau khi bữa tiệc đính hôn buổi trưa kết thúc, khách đến dùng bữa vào buổi tối cũng không ít, bởi là ngày đầu khai trương, nhà hàng liền đặc biệt bận rộn, mãi đến sau 9 giờ nhà hàng mới chính thức đóng cửa.

"Mọi người vất vả rồi, về nhà ngủ ngon một giấc nhé." Sau khi Trương nhà hàng khóa cửa, chúc mọi người ngủ ngon, các nhân viên liền ai về nhà nấy.

Đường Mật xem giờ, nghĩ chắc vẫn kịp bắt chuyến xe cuối bèn một mình đi bộ đến bến xe buýt. Bến xe chỉ còn một mình cô, nhưng trên đường vẫn không ít người qua lại cho nên cô cũng không thấy sợ, hướng hồ ngay bên cạnh cô là một tấm biển quảng cáo có in hình một anh chàng rất lực lưỡng, bên trên viết mấy chữ to: "CHĂM SÓC SỨC KHỎE NAM GIỚI."

Điện thoại trong túi xách rung, cô vốn tưởng là do Phó Tân gọi đến, bỏ ra xem mới biết thì ra là một số lạ.

Lúc trước do cô gửi đi một loạt sơ yếu lý lịch, nên gần đây nhận được không ít các cuộc gọi mời đến phỏng vấn. Cơ mà giờ muộn như này vẫn chưa tan làm, thật là yêu nghề.

Cô nghe máy, đang định nói tôi tìm được công việc rồi liền nghe thấy một giọng nam êm tai từ ống nghe truyền đến: "Bây giờ em có thể quay lại nhà hàng một chút được không?"

Đường Mật hơi kinh ngạc tròn mắt lên, đây là giọng của Úc Ý, cô sẽ không nghe nhầm, nhưng giọng này lại khác biệt rõ ràng so với lúc bình thường, bởi chỉ cần nghe âm thanh cũng biết được đối phương đang cười.

Cô cầm điện thoại ngậy ra một lúc mới đáp theo bản năng: "Úc tổng, tôi là Đường Mật."

Đầu kia điện thoại Úc Ý khẽ cười một tiếng: "Anh biết."

...Cho nên, anh quả thực không tìm nhầm người?

Đường Mật vẫn chưa kịp ổn định mở cảm xúc hỗn loạn, giọng Úc Ý lại truyền từ ống nghe đến: "Anh đợi em ở nhà hàng."

Anh nói xong liền ngắt điện thoại, Đường Mật dù chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không dám kháng lệnh ông chủ lớn, thế nên lại lắc mông quay trở lại nhà hàng.

Trước cửa nhà hàng đỗ một chiếc xe, chủ nhân không nghi ngờ gì là Úc Ý, nhưng không phải cỗ Bentley quý khí bức người bình thường anh đi, mà là cỗ

thần khí bao gái Lamborghini trong truyền thuyết.

Đường Mật càng lúc càng không hiểu được, cô liếc nhìn cửa nhà hàng, cánh cửa lúc nãy Nhà hàng Trường đã đóng bây giờ lại bị mở ra. Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

Nghe tiếng chuông cửa kêu, Úc Ý quay đầu liếc nhìn, thấy Đường Mật đứng ngu ngơ sau lưng, khóe miệng tự nhiên như thường cong lên nụ cười: "Em đến rồi à, Sweetheart."

...

Sweet... Sweetheart?

Đường Mật trong nháy mắt có cảm giác như bị sét đánh trúng, cha nội Úc tổng hình như bị thứ gì đó kì quái chiếm xác rồi! Cô nên gọi 110(*) trước hay gọi xe cứu thương trước đây!

(*)110: số điện thoại báo cảnh sát của Trung Quốc

"Em sao thế?" Có vẻ bị thu hút bởi biểu cảm biến hóa thất thường của Đường Mật, Úc tổng đứng dậy, cong eo sát đến trước mặt, đánh giá cô một cách đầy hứng thú.

Lúc này Đường Mật mới phát hiện ra, Úc tổng vậy mà có lúm đồng tiền! Trời ạ thật là muốn chọc một cái! Không không không, nhiệm vụ cần kíp lúc này là, có nên gọi xe cấp cứu cho Úc tổng không?

Cô mất một lúc để hồi phục, sau cùng mới phát ra âm thanh: "Úc, Úc tổng, anh bị sao vậy?"

Úc tổng đáp: "Anh không sao cả."

Điều! Anh không làm sao sao lại gọi tôi Sweetheart! Anh không sao sao lại cười ra cả lúm đồng tiền!

"Ừmm.. Có điều vì anh rất muốn ăn bánh kem em làm nên đến nhà hàng, kết quả lại phát hiện em tan ca mất rồi." Giọng điệu nghe còn có vẻ tiếc hận, "bây giờ em có thể làm giúp anh một cái không?"

"Đương.. Đương nhiên có thể." Đường Mật bỏ túi đeo trên vai xuống, đi cùng chân cùng tay vào phòng làm bánh.

Úc Ý nhìn cô từ đằng sau, không nhịn được cười: "Anh sẽ tính tiền lương tăng ca cho em, sweetheart."

Đường Mật dưới chân lão đạo, suýt nữa thì ồm một tiếng ngã nhoài xuống đất.

Nụ cười trên mặt Úc Ý càng nở rộ.

Đường Mật rửa tay xong, nghĩ rằng hiện giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, không thể làm món quá phức tạp được. Hôm nay vẫn còn thừa một vài miếng bánh gato và hoa quả, vậy làm một cái bánh gato hoa quả đi.

Quyết định xong, cô liền bắt đầu làm.

Úc Ý ngồi đối diện với cô, nhìn cô đánh bơ, dầm hoa quả, trang trí bánh kem, toàn bộ quá trình hai người không có bất kì sự giao tiếp nào, nhưng bầu không khí vẫn chẳng hề lúng túng, ngược lại có một sự thoải mái rất dễ chịu.

Lúc trước Đường Mật bị chấn động không nhẹ bởi một tiếng "Sweetheart" của Úc Ý, đến tận bây giờ mới dần dần bình tĩnh lại. Cô phát hiện ra Úc Ý quả thật rất không giống với bình thường, tóc anh ta cố ý làm rối tung lên, quần áo cũng không giống trước giờ ăn mặc gọn gàng ngăn nắp, hai cúc trên cùng áo sơ mi trắng không cài, lộ ra một đoạn xương quai xanh xinh đẹp. Vì trong tiệm chỉ mở đèn phòng làm bánh, nên nơi Úc Ý ngồi ánh đèn mờ tối.

Đường Mật có một phát hiện chết người rằng, Úc Ý toàn thân đều tản ra loại gọi cảm đầy mê hoặc.

Sau khi cô làm xong bánh, suy nghĩ một lúc liền lấy trong tủ lạnh ra một miếng bánh gato matcha - chính là miếng cô dâu đưa tặng, có điều vì hôm nay quá bận, cô chưa kịp ăn.

Cô bưng hai khay bánh bước đến, đặt bánh gato matcha trước mặt Úc Ý.

Úc Ý nhú nhú lông mày, ngược mắt nhìn Đường Mật: "Anh từng nói với em anh không ăn bánh kem vị matcha."

A, còn nhớ được lời mình từng nói, tinh thần cũng không bất thường, vậy rốt cuộc là sai ở chỗ nào nhỉ?

Đường Mật cười cười với anh, đổi miếng bánh kem vị hoa quả trước mặt mình cho anh: "Thật ngại quá."

Khóe miệng Úc Ý khẽ gọi nụ cười, cầm chiếc thìa trên bàn múc một miếng bánh, hai lớp mơ và siro lộ ra: "Ồ.. vô cùng đẹp, màu sắc cũng thế, em cho thêm nước mơ ép vào bơ?"

"Đúng vậy."

Úc Ý đưa chiếc thìa vào miệng, một ngụm ăn hết miếng bánh: "Bánh kem vani vô cùng mềm mịn, trong bơ nhuộm vị hoa quả nhàn nhạt, phối thêm vị siro chua chua ngọt ngọt mềm mại, cảm giác hạnh phúc như muốn bùng nổ trên đầu lưỡi." Nói đến đây anh nhìn Đường Mật nở nụ cười: "Còn ngon hơn trong tưởng tượng của anh."

Đường Mật trước giờ chưa từng nghĩ đến, Úc Ý cười rộ lên trông lại đẹp như vậy, đặc biệt là hai lúm đồng tiền mê người trên má.

Cô nhìn anh một lúc, sau cùng không nhịn được hỏi: "Úc tổng..."

"Đừng gọi anh là Úc tổng." Người đàn ông ở đối diện ngắt lời cô: "Anh tên là Úc Tâm."

Ngay tại khoảnh khắc sét đánh tóe lửa này, chỉ số thông minh Đường Mật đột nhiên tăng vọt, nhanh chóng hiểu được chuyện gì xảy ra: "Anh là anh em sinh đôi của Úc tổng?"

Khóe miệng Úc Tâm khẽ mím, đáp: "Không phải."

Đúng nhỉ, anh ta biết lời Úc tổng đã nói, hẳn phải là chính bản thân Úc tổng. Nhưng Úc tổng cũng đâu có rảnh đến mức cùng cô chơi trò nhập vai thế này.

Đường Mật nhủ hết cả lòng mảy lại, Sherlock Holmes từng nói: Khi đã loại bỏ tất cả những điều không thể thì điều cuối cùng, dù khó tin đến đâu, cũng vẫn là sự thật.

Cô nắc nhò: "Lẽ nào là hai nhân cách hahaha?"

"Đúng vậy." Úc Tâm thừa nhận rất sáng khoái.

Đường Mật hóa đá, Úc Tâm ngẩng đầu khỏi chiếc bánh, liếc nhìn cô: "Sao vậy, Sweatheart?"

Đường Mật: "..."

Đang cảm thấy không sống nổi qua đêm nay.

Sau khi Úc Tâm ăn xong bánh kem, hài lòng nói với Đường Mật: "Quả thật là quá ngon, chỉ có điều buổi tối ăn bánh gato nhiều bơ rất dễ bị béo phì." Nói đến đây, anh bỗng nhiên mờ ám nháy nháy mắt với Đường Mật: "Em biết không, một miếng bánh kem như này có năng lượng khoảng 3000 Calo, bằng số năng lượng đốt cháy khi hôn liên tiếp 3 phút đồng hồ."

Đường Mật: "..."

Đợi chút, đây là anh ta đang ám thị điều gì? Lẽ nào cô sẽ ngay lập tức biết được nụ hôn của Úc tổng có vị gì rồi?!!

Úc Tâm nhìn đôi tai ửng đỏ dần của cô, trong mắt tràn ngập ý cười: "Em đang nghĩ cái gì vậy?"

"... Không, không có gì." Đường Mật trốn tránh vùi đầu ăn ngấu nghiến bánh gato, lúc này cô chỉ hi vọng bột matcha có thể đắng hơn, đắng hơn nữa.

Úc Tâm vượt cảm ngồi ngắm cô ở phía đối diện: "Thật đáng tiếc, anh không ăn bánh kem matcha."

Đường Mật vô thức hỏi lại: "Vì sao?"

Úc Tâm cười cười, đứng dậy khỏi ghế rồi nói: "Anh đưa em về nhà thôi."

Điện thoại trong túi của Đường Mật đứng lúc reo vang, lần này đích thực là của Phó Tân.

"Phó Tân? Tao về ngay đây, biết rồi!" Đường Mật vội vàng cúp điện thoại, đứng dậy theo, "Tôi dọn dẹp chỗ này đã."

Úc Tâm kéo cánh tay cô, khẽ nhủ mảy: "Vừa gọi là bạn trai em? Bọn em sống chung rồi?"

Đường Mật đứng hình, mới cười phì ra: "Cái tên Phó Tân mặc dù hơi đàn ông chút, nhưng cô ấy là một cô gái chính hiệu, anh nói như thế cô ấy sẽ không vui đâu."

Động tác của Úc Tâm buông lỏng, thả tay cô ra: "Ừ, rất xin lỗi bạn của em. Không sớm nữa rồi, anh đưa em về."

Đường Mật nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn, đi theo sau Úc Tâm ra khỏi cửa. Mở cửa xe Lamborghini cool ngầu, Đường Mật ngồi lên xong hơi lúng túng nhìn quanh không biết phải làm gì.

Úc Tâm khóa kĩ cửa nhà hàng rồi mới lên xe, Anh nhìn Đường Mật, khóe miệng cong cong: "Thắt dây an toàn vào, Sweatheart."

Đường Mật: "..."

Cô quả thực... sắp không trụ nổi nữa rồi.

"Cái đó, Úc tông..."

"Hãy gọi tên anh."

Đường Mật nheo mắt, chuyển cách nói: "Úc tiên sinh, anh thực sự không đùa chơi tôi đấy chứ?"

Đầu mày Úc Tâm lại khẽ động, trong mắt mang ý đùa dai xảo quyệt: "Em có thể coi như Úc Tâm đang trêu đùa em."

Suốt đoạn đường về Đường Mật đều nghiền ngẫm câu nói này, còn nghiêm túc hơn cả lúc bé làm bài tập đọc hiểu. Khi Úc Tâm đưa cô về đến dưới lầu, nhân mây đánh giá tòa nhà trước mắt: "Em ở cái chỗ thế này sao?"

"Ồ.. Ở đây rẻ." Đường Mật vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống, "Tạm biệt Úc tiên sinh."

Úc Tâm nhìn bộ dạng chạy lên lầu nhanh như thỏ của cô, vừa cười vừa khởi động xe đi.

♥Hết chương 5♥

=>Chương 4 =>Chương 6

Advertisements

Report this ad

Report this ad

Share this:

Twitter

Facebook

Google

Liên quan

[ĐTMY] Chương 35In "ĐƯỜNG TÂM MẬT Ý - BẢN LẬT TỬ"

[ĐTMY] Chương 14: Bị lộIn "ĐƯỜNG TÂM MẬT Ý - BẢN LẬT TỬ"

[ĐTMY] Chương 32In "ĐƯỜNG TÂM MẬT Ý - BẢN LẬT TỬ"

Tác giả: Viio

人生若只如初见~VIEW ALL POSTS

THỂ: úc ý, bản lật tử, đường mật, đường tâm mật ý

Điều hướng bài viết

Bài trước[ĐTMY] Chương 4: Khai trương

Bài sau[ĐTMY] - Chương 6

9 thoughts on "[ĐTMY] Chương 5: Sweatheart"

MinChin nói:

29/08/2016 lúc 10:05 sáng

Quào quào, tưởng bạn drop luôn rồi chơ:">

Liked by 1 person

Phản hồi

MinChin nói:

29/08/2016 lúc 10:05 sáng

May quá

Liked by 1 person

Phản hồi

Vïio nói:

29/08/2016 lúc 7:14 chiều

Cảm ơn tình yêu đã ủng hộ và nhớ đến mình từ giờ sẽ cố gắng chăm chỉ hơn để không phụ lòng mong mỏi của mọi người ^^

Liked by 1 person

tieuquattu nói:

06/10/2016 lúc 10:42 chiều

bánh nhìn ngon quá, bao giờ mình mới làm được chiếc bánh đẹp như thế này nhỉ

Liked by 1 person

Phản hồi

thaomanga nói:

09/01/2017 lúc 2:14 chiều

Thế quái nào mà 2 nhân cách?? Mình không tin đâu! Rõ ràng là giả bộ lừa gạt cô gái nhỏ!

Liked by 1 person

Phản hồi

boconganh1992 nói:

02/03/2017 lúc 9:25 chiều

Xong, Đường Mật vớ được cực phẩm rồi ><, những 2 nhân cách, mà còn hoàn toàn trái ngược nhau, 1 nóng 1 lạnh. Ko biết sau này nếu hẹn hò cùng anh thì sẽ là cái dạng gì đây? Ban ngày nói yêu đương với Úc Ý, đến tối lại tình cảm với Úc Tâm? E là cần rèn luyện cho mình 1 trái tim khỏe mạnh mới được, Sweetheart à ^^

Bạn Vïio dịch mượt quá, văn phong cũng hài hước nữa. Bạn có theo bộ này đến cùng nhé. Ủng hộ bạn

Liked by 1 person

Phản hồi

taopho5k nói:

20/04/2017 lúc 4:44 chiều

wow không ngờ cái nhân cách này lại thừa nhận nhanh thế:))))

Liked by 1 person

Phản hồi

poohtran57 nói:

18/07/2017 lúc 11:30 sáng

Bị đa nhân cách, đã vậy còn biết rõ mình tồn tại nhân cách thứ 2 là bệnh nặng rồi, thường thì đa nhân cách còn kèm theo mấy bệnh tâm thần khác nữa.

Thêm nữa, nghe sweatheart mà nổi da gà.

Liked by 1 person

Phản hồi

lion1226 nói:

24/08/2017 lúc 7:52 chiều

Vừa đọc mà vừa suy nghĩ, hôm nay Úc tổng bị gì vậy trời? Sau mới nhớ ra có đọc review nam đa nhân cách. Dọa chết bảo bảo rồi [cười cry]. Gặp người khác chắc ko bình tĩnh được như Đường Mật đâu trời.

Liked by 1 person

Phản hồi

Trả lời

Thư điện tử của bạn sẽ không được hiển thị công khai. Các trường bắt buộc được đánh dấu *

Phản hồi

Tên *

Thư điện tử *

Trang web

Notify me of new comments via email.

Thông báo cho tôi bằng email khi có bài đăng mới.

Search ♥

Tìm kiếm cho:

My life quote ♥

Bài mới ♥

[ĐTMY] Chương 48

[ĐTMY] Chương 47

[ĐTMY] Chương 46

[ĐTMY] Chương 45

[ĐTMY] Chương 44

Bình luận ♥

Tâm on Đường Tâm Mật Ý | Bản Lật Từ | ...Rio on [ĐTMY] Chương 48Vy Vy on [ĐTMY] Chương 45

Hot ♥

List full bài hát được phát trong chương trình Vô Cùng Hoàn Mỹ (kèm link)

Đường Tâm Mật Ý | Bản Lật Từ | Viio dịch

Vô cùng hoàn mỹ - 非常完美 [Giới thiệu vắn tắt chương trình - viết bởi Viio]

Theo dõi bạn đưê ٩(^_ ^)٩

Nhập địa chỉ Email để nhận được thông báo và thông tin mới nhất về nhà Bạn ♥

Join 129 other followers

Music Box

số tim bay qua nhà ♥♥♥♥ (づ 3 ゝ)

258,051 ♥

Advertisements

Report this ad

FOLLOWING~~

docke

Lưu Niên Tự Thủy

hư cầu cộ sát

Yuu

Zens Zens

Sayuri Huynh

Mỗi ngày, tôi chọn một niềm vui ♥

Tháng Tám 2016 HBTNSBC « Th6 Th9 » 12345678910111213141516171819202122232425262728293031

Trang chủ

Truyện

Ai ở bên kia bờ thời gian - Thanh Sam Lạc Thác

Đường Tâm Mật Ý - Bản Lật Từ

Yêu như vậy, hận là thế [Lục Xu]

Vô cùng hoàn mỹ

Giới thiệu vắn tắt chương trình

List bài hát trong Vô Cùng Hoàn Mỹ

Linh tinh

Cute icon - emoticon

Thông báo

Thông báo về fanpage VCHM

Liên hệ

Facebook Viio

Gmail Viio

WordPress.com

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Úc Ý

Cả buổi tối đầu óc Đường Mật đều bị hai chữ “Sweatheart” nhấn chìm, trần trọc mãi đến gần sáng mới dần dần ngủ được. Ban đêm ngủ không ngon dẫn đến hậu quả trực tiếp là hôm sau ngủ nướng không muốn dậy, lúc đó Đường Mật mới tự thấy mừng vì 10 giờ mình mới phải đi làm.

Sau khi cô chậm chạp đánh răng rửa mặt xong, vừa ăn sáng vừa cầm điện thoại lên mở đến số điện thoại lạ tối qua.

Theo như suy đoán của cô, đây hẳn là số cá nhân của Úc tổng, thế nhưng cô lại chẳng cần tốn chút may công sức nào, liền có được số điện thoại cá nhân của ông chủ lớn?

Đường Mật nửa mừng nửa lo uống một ngụm sữa bò, trong lòng nghĩ liệu có phải Úc tổng có hai nhân cách thật không? Rốt cuộc có nên gọi lại lần nữa xác nhận không?

Sau một hồi đấu tranh nội tâm dữ dội, vẫn không địch nổi sự hiếu kì trong lòng, bấm điện thoại gọi đi.

Mỗi tiếng “tút tut” dường như đều đặc biệt dài, hô hấp của Đường Mật cũng theo đó lúc nhanh lúc chậm, sau năm tiếng, điện thoại cuối cùng đã có người nhận.

“Xin chào.”

Giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt, so với âm thanh mang đầy sự ảm áp của tối qua hoàn toàn khác biệt, Đường Mật vô thức ngây ra.

Đúng là Úc Ý, người mà cô quen biết đó, một Úc Ý không hề có bất kì cảm xúc nào đó.

Cô giương giương môi, lắp ba lắp bắp gọi: “Úc, Úc tổng?”

Úc Ý ngừng giây lát, hỏi: “Cô là Đường Mật?”

“Đúng, đúng vậy...”

“Sao cô lại có số điện thoại của tôi?”

Đường Mật nghẹn một hồi, bắt đầu nói dối: “Ồm. Lúc sáng dậy thấy có một cuộc gọi nhờ nên tôi gọi lại xem, không ngờ là số của anh ha ha ha.”

Đầu kia điện thoại Úc Ý im lặng giây lát, đáp: “Chắc là La Hạo động đến điện thoại của tôi, đợi lát nữa tôi hỏi cậu ta xem.”

“Ồm, được ạ..”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Ồ..” Đường Mật đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng hỏi như không để ý: “Úc tổng, vô cùng mạo muội hỏi một câu, anh có nhớ chuyện đã làm tôi qua không?”

Úc Ý không lập tức trả lời ngay, tựa hồ như đang suy nghĩ. Chút ngắt quãng ngắn ngủi làm Đường Mật bắt đầu căng thẳng lên, cô lo Úc Ý sẽ tức giận vì vấn đề này, hoặc có thể còn có những chuyện khác nữa.

“Về nhà đọc sách một lúc, sau đó đi ngủ luôn, có chuyện gì sao?”

Âm thanh của Úc Ý truyền qua ống nghe đến, vẫn giống trước giờ chưa từng có chút cảm xúc nào. Trong khoảnh khắc đó Đường Mật đột nhiên nghĩ, nếu có thể làm anh ta tức giận, có lẽ cũng không tệ lắm.

Cô mím môi khô khan đáp: “Không có... rất xin lỗi anh...”

Anh ta không biết đến sự tồn tại của Úc Tâm? Nhưng chuyện của anh Úc Tâm hiển nhiên là hiểu rõ hoàn toàn.

Ở đầu kia Úc Ý nói tạm biệt, Đường Mật có thể tưởng tượng ra khuôn mặt vô cảm khi anh nói câu đó. Không hiểu sao trong tim cảm thấy rất trống vắng, cô mở miệng, ngay trước lúc anh cúp điện thoại, một câu nói cứ vậy mà thốt ra: “Úc tổng, anh có biết lúc cười lên mình có lúm đồng tiền không?”

Người bên đầu dây kia im bật, trong lòng Đường Mật lại thoải mái hẳn.

Cô cong cong khóe môi, cười nói: “Tạm biệt, Úc tổng.”

Úc Ý cầm điện thoại đã bị cúp máy trầm lắng một lúc lâu mới bỏ nó xuống sô pha. La Hạo bước vào phòng khách, nói với anh: “Úc tổng, bác sĩ Trương đến rồi.”

Úc Ý gật gật đầu với anh, thấy bác sĩ Trương bước ra từ sau lưng La Hạo. Trên người anh ta khoác bộ vest tiêu chuẩn ba lớp, giống hệt các thân sĩ London Anh quốc. Anh ta bước đến ngồi xuống ghế sô pha đối diện Úc Ý, nở nụ cười mê người với anh: “Hôm nay không phải thời gian hẹn trước của

chúng ta, chen ngang là phải thu thêm phí ngoài đó.”

La Hạo đứng bên rất muốn nhờ vào anh ta, nhưng vẫn biết điều lui ra ngoài.

Úc Ý nhìn anh ta, nói nhạt: “Tối qua hẳn lại xuất hiện rồi.”

Bác sĩ Trương thêm hứng thú nhướn nhướn lông mày: “Hắn đã làm những chuyện gì?”

“Hắn đi tìm một nhân viên trong nhà hàng của tôi.”

“Ồ?” Bác sĩ Trương lại càng hứng thú hơn, “Tôi đoán người nhân viên đó hẳn là một cô gái.”

Úc Ý nhìn chăm chăm anh ta không nói, bác sĩ Trương khoát khoát tay bảo: “OK, cậu biết đấy, hẳn ta luôn chỉ xuất hiện khi cậu muốn có thứ gì đó.”

Úc Ý đáp: “Thế nên tôi tuyển dụng cô ấy.”

Bác sĩ Trương ngậy ra một lát, cười nhạt: “Tôi nghĩ cậu hiểu được tôi nói không phải ý này.”

Úc Ý cân nhắc trong khoảnh khắc: “Tôi chẳng có ý gì đặc biệt với cô ta.”

“Ồ, đừng vô đoán vậy.” Trong đôi mắt mê hoặc lòng người của bác sĩ Trương đầy ý cười: “Có khi chỉ là anh ta nhận ra sớm hơn cậu mà thôi.”

Úc Ý không nói gì, bác sĩ Trương tiếp tục: “Cậu thì có ý gì đặc biệt với cái gì được chứ? Cậu luôn cho rằng bản thân hoàn toàn không hứng thú với thứ gì, nhưng hẳn lại xuất hiện hết lần này đến lần khác.”

Úc Ý tiếp tục giữ im lặng, anh lạnh nhạt với chuyện tình cảm, có lẽ là do bẩm sinh đã vậy. Không phải anh không thể hiểu được cảm tình, nhân viên trong công ty lúc nghỉ ngơi cười nói vui vẻ, thư kí của anh Tang Lan, khi thất tình cũng từng cuộn mình một góc âm thầm khóc, anh thấy cô khóc đến sưng đỏ cả mắt, ngay đến La Hạo, mỗi lần được ăn đồ ngọt cũng sẽ lộ ra biểu cảm hạnh phúc...

Anh có thể lí giải tình cảm của bọn họ, chỉ là không thể trải nghiệm mà thôi.

“Cậu có cô đơn không?” Bác sĩ Trương đột nhiên hỏi, “Đây không phải lần đầu tiên tôi hỏi cậu chuyện này, vậy đáp án của cậu thì sao? Vẫn như cũ ư?”

Cả cô đơn, cũng không cách nào cảm nhận được.

Úc Ý chẳng thấy như vậy có gì không tốt, mặc dù anh không thể trải nghiệm được cảm giác vui vẻ, nhưng đồng thời anh cũng không thấy được cô đơn, mà tính cách bẩm sinh này, lại luôn giúp anh có được những quyết sách chính xác nhất.

“Cậu có biết tại sao con người thấy cô đơn không?” Bác sĩ Trương cười với anh: “Bởi vì người họ mong nhớ không ở bên cạnh.”

Trong phòng khách tĩnh lặng một hồi, vẫn là bác sĩ Trương phá vỡ sự trầm mặc: “Hắn không giống với cậu, hẳn có thể cảm nhận được cô đơn. Liệu tôi có thể suy đoán rằng, hẳn chỉ là muốn gặp người mà mình mong nhớ thôi?”

Úc Ý lần đầu tiên có loại kích động muốn nhủu mày, mong nhớ? Tại sao phải mong nhớ? Hắn chỉ đi ăn có miếng bánh kem, bảo rằng hẳn mong nhớ bánh kem may ra còn có lí.

“Wow.” Bác sĩ Trương đột nhiên phát ra tiếng cảm thán, “Cậu thật sự nên đi soi gương xem, biểu cảm lúc này của cậu vô cùng phong phú.”

Đầu mày Úc Ý quả thật đã nhủu lại, bác sĩ Trương cười hỏi: “Hắn đi tìm cô gái kia, sau đó thì sao?”

Úc Ý đáp: “Chỉ ăn một miếng bánh gatô.”

Bác sĩ Trương cười: “Tôi nghĩ bánh gatô cô ấy làm nhất định vô cùng ngon, hi vọng tôi cũng có cơ hội được thưởng thức.”

Úc Ý báo cho anh ta địa chỉ của Dream

Bác sĩ Trương lại cười khê: “Úc Ý, không phải cậu không có cảm xúc, chẳng qua là cậu chưa gặp qua người hoặc thứ gì có thể tác động đến cảm xúc của cậu.” Anh ta nhìn anh, đôi mắt sâu không thấy đáy giống như một hồ băng, có thể dễ dàng khiến người ta chết chìm, “Nội tâm cậu thật ra vẫn luôn mong đợi người có thể tác động đến cảm xúc của cậu đó. Tôi nghĩ, cô ấy đã xuất hiện rồi.”

Úc Ý khẽ nhăn mày như có như không, bác sĩ Trương nhìn chút cảm xúc nho nhỏ đó của anh, hài lòng giương khóe môi: “Cậu biết không, tình yêu là phương thuốc tuyệt hảo trị khỏi đại đa số loại bệnh.”

Anh ta nói xong liền đứng dậy khỏi ghế sofa, chỉnh lại góc áo của mình: “Thời gian cũng không sai biệt lắm, mời chuyển tiền vào tài khoản của tôi đúng thời hạn, tạm biệt nhé.”

Anh ta cười với Úc Ý, phóng khoáng bước đi.

Lần đầu tiên trong lịch sử Úc Ý cảm thấy buồn bực, thậm chí anh còn không đếm xỉa đến La Hạo đang định nói gì đó, trực tiếp về phòng mình.

Căn phòng của anh được bố trí đơn giản mà ấn tượng, không có bất kì bộ phận dư thừa nào. Anh bước đến bên giường, cầm lên mảnh giấy đặt trên gối đầu liếc nhìn

“Nhớ tính tiền làm thêm giờ cho Sweatheart.”

Đây là chữ của Úc Tâm.

Hắn đặt tên cho mình là Úc Tâm, vì hắn nói, hắn chính là trái tim của anh.

Cảm giác buồn bực lại lần nữa kéo đến, Úc Ý vo tròn mảnh giấy trên tay, ném vào thùng rác bên cạnh. Một lúc sau, anh lại nhặt mảnh giấy đó lên, vuốt phẳng.

Anh nghĩ anh cần đi tắm nước nóng.

Khi dòng nước ấm còn đang bốc khói xối vào da thịt, anh mới cảm thấy tinh thần khẽ buông lỏng.

Bởi từ nhỏ đã lạnh nhạt trong tình cảm, cơ hồ anh chưa từng biểu hiện ra ý nguyện của bản thân ở bất cứ chuyện gì. Tất cả những chuyện anh làm, đều do bố mẹ nghĩ “Úc Ý chắc sẽ làm được”, còn những thứ bố mẹ cho rằng “Úc Ý chẳng thể thích nổi”, anh cũng tự nhiên cho đó là điều bản thân mình không thích.

Dù sao anh cũng chẳng có thứ tâm tình “thích” hay “không thích”.

Mãi đến năm 12 tuổi, sau khi sự kiện đó xảy ra, Úc Tâm liền xuất hiện.

Mặc dù giống như bác sĩ Trương nói, hắn chỉ xuất hiện lúc anh muốn có được thứ gì đó, nhưng thực ra càng nhiều hơn là, khi bản thân anh không nhận ra suy nghĩ của mình, Úc Tâm liền đã đi thực hiện nó.

Bởi hắn là “tim” của mình, nên so với anh hắn càng nhạy bén hơn?

Úc Ý thấy cách nói này có chút buồn cười.

Buồn cười? Bây giờ anh vậy mà lại có thể trải nghiệm cảm xúc gọi là buồn cười sao?

Dòng nước ấm nóng chảy từ đỉnh đầu xuống dưới, Úc Ý hơi hơi ngửa cổ, vuốt tóc mái trước trán ra phía sau.

Bên tai đột nhiên vọng lại tiếng của Đường Mật, động tác của anh ngừng trong giây lát.

“Anh có biết lúc cười lên mình có lúm đồng tiền không?”

Anh nghiêng đầu qua, nhìn bản thân qua tấm gương. Dòng nước bốc hơi làm mặt gương phủ một lớp sương mỏng, anh dùng tay tùy ý lau qua, thử kéo khoe miệng mình lên.

Vừa bắt đầu động, anh liền lùi lại dựa trên gạch men lạnh buốt đằng sau.

Anh đang làm gì thế này?

Nặng nề thở dài một tiếng, anh tắt vòi sen, cầm khăn tắm bước ra ngoài.

Trên bàn đặt một bản sơ yếu lí lịch của Đường Mật, thứ này cũng là do Úc Tâm đem về. Một tay Úc Ý lau tóc, một tay cầm lí lịch lên xem.

Kinh nghiệm của Đường Mật rất bình thường, thành tích cũng không được coi là nổi trội nhất, đại khái là tốt nghiệp xong từng đi Pháp học làm bánh.

Không thể không nói, đây là một quyết định chuẩn xác, vì cô rất có thiên phú ở phương diện này.

Bản sơ yếu lí lịch này Úc Ý đã xem rất nhiều lần, anh không biết mình còn muốn tìm ra điều gì bên trên nó nữa.

Anh bỏ tờ a4 đó xuống, bước vào phòng trang phục bắt đầu thay quần áo.

La Hạo vẫn chờ anh ở phòng khách, lúc này thấy anh xuống lầu, bèn đứng dậy từ sô pha.

“Đến công ty.”

Úc Ý giao phó như trước giờ vẫn vậy, La Hạo dạ một tiếng, đi theo sau anh ra ngoài: “Chuyện này đã bị Đường Mật phát hiện, có cần đi tìm cô ấy nói chuyện không ạ?”

Úc Ý lặng im chốc lát, kéo cửa xe ngồi vào buồng lái: “Không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bác Sĩ

Từ sau ngày gặp Úc Tâm đó, mấy ngày tiếp theo Đường Mật đều không gặp lại anh, ngay cả Úc Ý cũng chẳng đến nhà hàng lần nào.

Trưa nay, khi Dream mới bắt đầu mở cửa, trong tiệm mới chỉ có đôi ba bàn có khách ngồi. Một người đàn ông mặc Áo phục đẩy cửa bước vào, Quản lý Vu thấy bước đến là một soái ca chất lượng tuyệt hảo liền vô cùng tích cực tự mình nghênh đón: “Chào tiên sinh, xin hỏi ngài đã đặt bàn trước chưa?”

Bác sĩ Trương nghiêng đầu ngó cô, khóe miệng vẽ lên một nụ cười chuyên nghiệp: “Chưa.”

Quản lý Vu mắt ngáp sao: “Xin hỏi ngài ngồi mấy người ạ?”

“Có một mình tôi.”

“Mời tiên sinh bên này ạ.” Quản lý Vu ân cần đưa anh ta đến trước một bàn trống, đưa thực đơn qua.

Bác sĩ Trương lật xem mục Điểm tâm, ánh mắt đảo qua từng kiểu từng kiểu bánh ngọt: “Bánh kem của các cô đẹp thật đấy, bên ngoài cũng giống như ảnh chứ?”

Quản lý Vu đáp: “Ảnh đều là chụp từ vật thật, mong ngài yên tâm.”

Bác sĩ Trương gấp menu lại, trả cho Quản lý Vu: “Cho tôi một phần bánh kem hoa quả ngâm rượu, một chiếc bánh phồng thiên nga, cảm ơn.”

Quản lý Vu cười tí mắt nhìn anh ta: “Không gọi món gì khác nữa ạ? Món gan ngỗng của nhà hàng chúng tôi cũng rất ngon.”

“Không cần.”

Quản lý Vu tiếc hận lùi đi.

Bụng thức ăn đến lại vẫn là Quản lý Vu, bác sĩ Trương nhìn bánh kem tinh xảo trên đĩa, đuôi lông mày khẽ nhíu. Anh cầm chiếc thìa xắt một miếng nhỏ đưa vào miệng, gọi Quản lý Vu lại: “Thật ngại quá, tôi có thể gấp đầu bếp làm điểm tâm của nhà hàng chút không?”

Quản lý Vu vô thức ngây một lúc, sau đó cười đáp: “Là mùi vị có vấn đề gì ạ?”

“Ồ, không, tuyệt vô cùng.” Bác sĩ Trương lộ ra biểu tình đầy tán thưởng, “Thế nên tôi muốn tự mình cảm ơn cô ấy.”

Đường Mật đang cắt vỏ bánh, Quản lý Vu ôm khay ăn bước lại gần, gõ gõ lên bàn làm bánh: “Khách hàng bàn số 9 nói muốn gặp em.”

Đường Mật ngây ra, hỏi cô ta một cách căng thẳng: “Bánh có vấn đề gì sao ạ?”

Quản lý Vu bĩu môi dưới: “Anh ấy nói rất ngon, muốn tự cảm ơn em.”

“Thật á thật ạ?” Đường Mật hưng phấn vỗ vỗ mặt, đây là lần đầu tiên có khách nói muốn gặp cô đó, “Vậy chị trông giúp em lò nướng nha, khi nào hết thời gian thì bỏ khay nướng ra là được!”

Quản lý Vu: “...”

Cơ mà Đường Mật đã vui vẻ chạy xa rồi.

Trước khi bước đến bàn số 9, Đường Mật chỉnh trang lại quần áo mũ nón của mình, sau đó lịch sự nói: “Chào anh.”

Bác sĩ Trương nghiêng đầu quay lại nhìn phía cô, trong mắt tràn đầy cảm xúc hứng thú: “Cô chính là thợ làm bánh ở đây?”

“Vâng ạ.”

Ánh mắt Bác sĩ Trương quét qua thẻ nhân viên của cô, sau đó nở nụ cười: “Đường Mật, tên cô và con người cô đều thật ngọt, đương nhiên bánh gatô cô làm cũng vậy.”

Đường Mật xấu hổ đến mức đỏ cả mặt, vô thức đáp: “Không ngọt bằng cái miệng anh.”

Bác sĩ Trương đơ ra giấy lát, sau đó cười to, Đường Mật 囧 rồi, vội vã xin thứ lỗi: “Xin lỗi anh.”

“Ồ không, cô rất thú vị.” Bác sĩ Trương cười cười với cô, “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đường Mật xua xua tay đáp: “Không được, tôi đứng thôi ạ.”

Bác sĩ Trương cũng không miễn cưỡng, anh ta dùng thìa múc miếng bánh kem nhỏ vị hoa quả ngâm rượu đưa đến bên miệng: “Sự kết hợp giữa bơ và hoa quả luôn luôn đem lại cho tôi niềm vui thích kinh ngạc, lại điểm thêm hương thơm nồng nàn của rượu Rum, mùi hương vô tình thấm ra từ chiếc bánh, nữ vị đường này dù có ăn thêm bao nhiêu lần cũng không thấy ngán.” Anh ta ăn miếng bánh trong chiếc thìa, lại nhìn chiếc bánh phồng trong đĩa còn lại, “Chiếc bánh phồng thiên nga này lại càng đẹp hơn, nó quả thực là một tác phẩm nghệ thuật, khiến tôi không nỡ ăn.”

Đường Mật cười bảo: “Nếu khách hàng để nguyên món bánh trên bàn mà không ăn, bếp trưởng sẽ mắng tôi đó.”

Bên môi Bác sĩ Trương treo nụ cười, lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa cho cô: “Rất vui được gặp cô.”

Đường Mật nhận tấm card, ngơ ngẩn nhìn anh: “Bác sĩ tâm lý?”

Bác sĩ Trương vừa cười vừa gật gật đầu với cô: “Nếu cô có vấn đề tâm lý gì cần gỡ rối, hoan nghênh đến tìm tôi.”

Đường Mật cười ha ha cất tấm danh thiếp đi, người này vừa nhìn là biết rất đắt, nếu cô có cần gỡ rối tâm lý thật, cô sẽ đi siêu thị kéo mỳ(*).

(*)kéo mỳ: làm mỳ từ bột có công đoạn đập đập kéo kéo ấy..

Bác sĩ Trương như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười nhẹ một tiếng: “”Vì nể mặt cô đã làm cho tôi chiếc bánh ngon như vậy, tôi có thể giảm giá một nửa cho cô.”

Đường Mật lại hơi quẩn bách, bác sỹ tâm lý phải chăng đều có thuật đọc tâm?

Sau khi Đường Mật trở về phòng nướng bánh, Quản lý Vu nói với cô một cách cực kì hứng thú: “Chị thấy anh ấy đưa em một tấm danh thiếp rồi nha, cho chị xem chút đi.”

Đường Mật tiện tay đưa luôn cho cô ấy, Quản lý Vu nâng trong tay như nâng em bé rồi nhìn kĩ càng: “Bác sĩ tâm lý, nhóm người IQ cao thu nhập cao.” Cô ấy lấy giấy bút từ trong tạp để ra, nhanh chóng chép lại số điện thoại.

Đường Mật liếc cô bằng nửa con mắt, hỏi: “Sao, chị có vấn đề tâm lý gì cần đả thông tư tưởng à?”

Quản lý Vu đáp: “Bệnh tương tư có tính không?” Nói đến đây cô ấy có chút kì vọng, “Em nói xem, bác sĩ tâm lý liệu có khi nào vì trị khỏi cho bệnh nhân mà hi sinh nhan sắc của mình không?”

Đường Mật nở nụ cười nhẹ: “Còn tùy mặt.”

Quản lý Vu: “...”

~

Tại tòa nhà Úc thị, Úc Ý đang ngồi trên ghế sau bàn làm việc xem văn kiện, điện thoại để trên bàn rung lên, tên người gửi hiển thị “Bác sĩ Trương”.

Úc Ý cầm điện thoại lên mở ra xem.

“Tôi đã gặp Đường Mật, bánh kem cô ấy làm ngon tuyệt vời, có một loại ma lực khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Tôi hiểu tại sao anh lại chọn cô ấy rồi, có điều tôi vẫn phải nói với anh là, tôi đã có ý mời cô ấy làm thợ bánh riêng của tôi, để danh thiếp lại cho cô ấy rồi.”

Đính kèm theo tin nhắn là hai bức hình chụp bánh trái.

Úc Ý nhìn chăm chăm tin nhắn đó một lúc, lưu hai tấm hình lại, sau đó xóa tin nhắn đi.

Đường Mật bận rộn cả một ngày, về đến nhà liền đính lấy cái giường chẳng muốn động dậy.

Phó Tân bung một hộp mỳ úp, đứng ở cửa nhìn cô: “Đường Mật, mỳ không ăn com tới à?”

Đường Mật ủ rũ đáp: “Ăn ở nhà hàng rồi.”

“Ừa, vậy lát nữa mà có muốn ăn khuya nhớ phải gọi tao đấy.”

Đường Mật: “...”

Mày không tự mình làm được sao!!!

Đường Mật thầm tự quyết định đợi chút mà doi sẽ trốn trong bếp ăn vụng bánh quy, tuyệt đối không thể chiều theo thói hư này của Phó Tân được.

Cô nằm ườn ra thêm một lúc, lại mở số điện thoại của Úc Ý. Cô nhìn những con số trầm ngâm một lát, lấy trong túi tờ danh thiếp của Bác sĩ Trương, do dự xem có nên gọi để được tư vấn chuyện người hai nhân cách không. Không không không, anh ta nhất định có thu phí, cô vẫn nên gọi chỗ nào miễn phí thì hơn.

Cô mở máy tính ra, gõ trên khung tìm kiếm ba chữ “hai nhân cách”.

Rất nhiều kết quả tìm kiếm ngay lập tức xuất hiện, cô nhìn qua một lượt, không ít chỗ nói nguyên nhân hình thành hai nhân cách là do hồi nhỏ có ám ảnh. Đầu mày Đường Mật giật giật, Úc tổng thì có ám ảnh thời thơ ấu nào được? Nhìn có vẻ anh càng giống người để lại ám ảnh thời bé cho người khác hơn.

Ờ, cơ mà cũng chưa chắc, kiểu xuất thân con nhà giàu như này luôn có rất nhiều bí mật không thể tiết lộ, ví dụ Xxplay, ngược đãi Xx,...

Stop ngay Đường Mật! Mày hay xem những thứ gì thế này!

Đường Mật lắc rơi hết đồng hình ảnh mosaic(*) trong đầu ra, chạy đến phòng khách tìm Phó Tân: “Tiểu Tinh Tinh, tao muốn ăn lẩu Mạo(*), mày muốn ăn không?”

(*)mosaic: những hình ảnh làm mờ, ví dụ khi phóng vấn nhân vật trên TV, để giấu danh tính thì nhà đài thường làm mờ khuôn mặt người đó, ở đây Đường Mật nói đến những hình ảnh “hạn chế độ tuổi” trong phim người lớn:))))

(*) gốc: món Mạo, là món lẩu, canh nóng bắt nguồn từ Thành Đô, có nét đặc sắc các món ăn vật truyền thống của vùng Tứ Xuyên Trùng Khánh, hiện nay đã trở thành món lẩu nổi tiếng toàn quốc sánh với Lẩu Ký, Ma Lạt Thang (đều là lẩu cay)

“Muốn muốn muốn!” Phó Tân đang nằm trên sofa xem truyền hình tức khắc bật dậy, suýt chút thì làm đổ bát mỳ tôm đặt trên bàn trà bằng kính.

Cô cảm phiền lè, khoác tay Đường Mật đi xuống dưới mưa rau. Mặc dù khu các cô ở đã cũ nhưng đường xá thì không tệ, dưới lầu một loạt các hàng ăn vặt, đội ngũ hùng mạnh chả khác gì cửa sau trường đại học.

Hai người chọn xong món lẩu, lại mua thêm chút đồ nướng liền ngồi ở bàn ngay gần cửa tiệm lẩu cay. Nhìn Phó Tân vui đầu ăn điên cuồng đằng trước, Đường Mật thông thả hỏi một câu: “Mày có bị ám ảnh gì thời bé không?”

“Hả?” Phó Tân tranh thủ liếc cô một cái, “Ám ảnh hồi bé của tao mày còn không biết à? Lớp 1 tò tính với lớp trưởng bị từ chối, lớp hai tò tính với cán sự môn Văn Nghệ vẫn bị từ chối, lớp ba tò tính với ai nhỉ? Dù sao cũng vẫn là bị từ chối. Năm nhất cấp hai (bằng lớp 7 ở VN) cái cậu hotboy lớp mình ban đầu không phải đối xử rất tốt với tao sao, kết quả tao vừa bảo tao thích nó, ngày hôm sau nó liền tuyệt giao với tao luôn. Rồi năm 3 cấp ba (lớp 12)... Rồi đại học năm hai...”

Đường Mật: “...”

Những chuyện này cô vốn cũng biết, những bây giờ xâu chuỗi lại nghe mới thấy, quả thật vô cùng thâm thúy.

Cô mò mò trong túi quần lôi ra tấm danh thiếp của Bác sĩ Trương đưa cho cô ấy: “Nếu mày nghĩ không thông chuyện gì thì đi tìm anh ta nói chuyện nhé.”

Phó Tân: “...”

Cô ấy nhét tấm card vào trong túi, nhăn mũi nói với Đường Mật: “Mày mà có quan tâm tao thật lòng, thì lúc nào hẹn Úc tổng cho tao phóng vấn đi? Nếu được phóng vấn anh ấy, lên chức tăng lương còn không phải chuyện phút chốc sao!”

Đường Mật bẹp bẹp môi: “Mày tưởng ngày nào tao cũng được gặp anh ta chắc.”

Phó Tân chớp chớp mắt, bỏ xiên thịt trong tay xuống: “Ai yaa Đường Đường, sao tao thấy ngữ khí của mày có gì đó sai sai nhỉ? Giống như một bà vợ oán chồng không về nhà chẳng?”

Đường Mật bị cô ấy nói đến mức mặt nóng bừng lên, trực tiếp đá chân cô ấy dưới gầm bàn: “Phó Tân mày có biết xấu hổ không thế?”

Phó Tân cười cười đáp: “Tao có gì phải xấu hổ? Mày không xấu hổ thì thôi.”

Đường Mật nhăn mày trừng cô ấy, sau đó nhặt hết toàn bộ xiên thịt ra, từng cái từng cái liếm hết một lượt.

Phó Tân: “...”

Cách trả thù quá dữ dội.

Ngày hôm sau khi Đường Mật đi làm, bị Nhà hàng trưởng gọi đến văn phòng. Trong lòng cô hơi chút lo lắng, Nhà hàng trưởng bảo cô ngồi vào ghế đối diện, sau đó đưa giấy tờ cho cô: “Cuối tuần này Trung tâm Triển lãm tổ chức một buổi triển lãm về làm bánh, tổng công ty nghĩ cho nhà hàng mình mới khai trương, có thể mượn cơ hội này tuyên truyền, nên quyết định cử em làm đại diện tham gia.”

Đường Mật ngây ngốc nhìn cô ấy: “Em đi ấy ạ?”

“Ừ, đương nhiên nhà hàng khác của Úc thị cũng gửi bánh tham gia, nhưng người làm bánh không được trực tiếp đến hiện trường. Cái chị vừa đưa em là mục lục các loại bánh, Nhà hàng bọn mình đã chiếm phần lớn rồi, vì để chuẩn bị cho triển lãm lần này, lượt nghỉ ngày kia của em có khả năng sẽ bị chuyển đến sau khi triển lãm kết thúc, có sao không em?”

“Không. Không sao ạ.” Đường Mật còn chưa kịp tỉnh táo lại, lúc trước cô cũng từng tham gia triển lãm làm bánh của thành phố A, có điều lúc đó chỉ lấy thân phận thực khách mà đến. Những chiếc bánh gatô lung linh mãn nhãn trong triển lãm lúc đó đã làm cô ấn tượng sâu sắc, cô còn may mắn được gặp mấy vị thầy làm bánh nổi tiếng. Không ngờ rằng qua mấy năm, cô lại có cơ hội lấy danh nghĩa tham gia làm bánh để đến với triển lãm lần này.

“Vậy trong mấy ngày tới vất vả cho em rồi.” Nhà hàng trưởng nhìn cô nở nụ cười.

Nhiệt huyết trong tim Đường Mật dường như cũng trong khoảnh khắc này bắt đầu sôi sục lên: “Chị yên tâm đi Nhà hàng trưởng, em sẽ cố gắng chuẩn bị tốt!”

♥Hết chương 7♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hội Chợ Triển Lãm

Mấy ngày sau đó Đường Mật luôn nằm trong trạng thái “tăng ca”, vừa phải đảm bảo làm đủ bánh cho thực khách nhà hàng, vừa phải chuẩn bị trước cho việc tham gia hội chợ triển lãm.

Bếp trưởng sợ cô một người bận quá, đặc biệt cử thêm một đồng nghiệp đến giúp cô.

Hôm đó trong phòng làm bánh, chưa tới 8 giờ Đường Mật đã đến nhà hàng. Khi cô thay xong áo đồng phục đầu bếp vừa bước ra, nhân viên chuyên mua hàng liền ôm một hộp nhỏ đựng hoa quả vào, nhìn thấy cô thì bảo: “Hoa quả tươi của cô đây ạ.”

“A, cảm ơn nhé!”

“Đừng khách sáo, hội chợ hôm nay cố lên nhé.”

“Vâng ạ!” Đường Mật nhận lấy chỗ hoa quả nặng trĩu, hoàn thành nốt chỗ bánh gatô cần dùng hoa quả trang trí của hôm nay, chỗ còn lại để mang đến hội chợ triển lãm chuẩn bị dùng.

Sau khi làm hết những việc này, nhân viên tổng công ty phái đến giúp cô vận chuyển đồ cũng vừa tới. Đi đường bị tắc một lúc, may mà không mất nhiều thời gian, sau khi đến hội trường, Đường Mật phát hiện tủ trưng bày và bàn làm bánh đã được bày bố xong hết, hai nhân viên của Úc thị đang ở bên cạnh điều chỉnh lại những bước cuối cùng.

Trong số đó có một cô gái đeo kính gọng đen nhìn thấy bọn cô đã đến liền vui vẻ chạy tới chào hỏi: “Em chào chị, chắc chị chính là Đường Mật ạ? Em là Lư Vũ của phòng tuyên truyền, chị gọi em Tiểu Vũ cũng được.”

Đường Mật lễ phép chào hỏi với cô ấy, Lư Vũ cười đáp: “Em đã nghe trợ lý La kể, bánh kem chị làm siêu siêu ngon luôn, hôm nay rút cuộc em cũng có lộc ăn no rồi hehe.” Cô ấy rất tự nhiên kéo Đường Mật đến vị trí trưng bày, “Tủ này xếp như vậy được chưa ạ? Nếu có vấn đề gì chị cứ giao cho em, cả ngày hôm nay em đều làm cu li cho chị.”

Đường Mật bị cô ấy chọc cười: “Trước tiên lấy bánh kem ra đã, đợi chị cắt xong em giúp chị mang đến xếp trên tủ trưng bày.”

“Vâng ạ.” Lư Vũ nói xong liền đi giúp đỡ, Đường Mật cũng đem dụng cụ và một số nguyên liệu lần lượt đặt lên bàn làm bánh. Vì thợ bánh sẽ phải thể hiện kỹ năng ngay tại hiện trường nên cô đã chuẩn bị trước phôi bánh và mousse.

Lư Vũ bày hết chỗ bánh kem lên xong, cầm điện thoại chụp một bức hình tủ trưng bày. Đường Mật còn ở một bên trang trí bánh, Lư Vũ liền chụp trộm cô một tấm, sau đó đăng lên trang weibo Víp màu xanh(*) của Úc thị:

(*)weibo màu xanh là của các xí nghiệp, công ty, màu cam mới là của người dùng cá nhân.

#triểnlãmlàm bánh #dream #bánhquáđẹpvàthợbánhquáxinh, bạn thấy kích thích chưa nào? [heart]

La Hạo vừa lướt weibo liền thấy bài đăng này, cậu chàng khẽ cười, giơ điện thoại ra trước mặt Úc Ý: “Bên hội chợ triển lãm đã chuẩn bị sắp xong rồi, hôm nay anh có muốn qua đó xem xem không?”

Úc Ý liếc nhìn màn hình điện thoại của cậu ta, trong bức hình Đường Mật đang cúi đầu bắt kem hình hoa trên một chiếc bánh. Đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của cô vô cùng mềm mại, lông mi dài mảnh khẽ rủ tạo nên hai hình cung xinh đẹp dưới mí mắt.

Úc Ý dời tầm mắt, đáp: “Hội nghị buổi sáng kết thúc rồi đi.”

La Hạo khe khẽ bĩu môi, lấy lại điện thoại.

Triển lãm bánh chính thức khai mạc lúc 10h, thu hút rất nhiều người yêu thích ẩm thực, nhiều nhà xưởng cũng mượn cơ hội này, cố ý thuê quầy để quảng bá các loại dụng cụ làm bánh.

Lư Vũ đợi một lúc liền không ngồi được nữa, cô ấy nhìn Đường Mật, cười với cô: “Em đi loanh quanh chút, quay lại ngay ạ.”

Đường Mật gật gù đầu, mặc dù có không ít khách đến mua bánh kem nhưng cô vẫn có thể ứng phó được.

“VẬY CHỊ NHỚ ĐỂ LẠI CHO EM MỘT CÁI BÁNH MOUSSE XOÀI NHA, ĐỢI EM VỀ ĂN!” Lư Vũ hưng phấn nháy nháy mắt, trước khi đi còn không quên dặn Đường Mật.

“Biết rồi, nếu bán hết chị có thể làm tiếp mà.”

Có được sự bảo đảm của Đường Mật, Lư Vũ mới yên tâm rời đi. Đường Mật đang muốn nghỉ ngơi một lát, một chàng trai ăn mặc kiểu nam sinh cấp ba vô cùng hứng thú bước đến: “Chào chị, chị là thợ làm bánh của Dream ạ?”

Đường Mật đáp: “Phải rồi.”

Anh chàng có chút kích động chỉ vào mình: “Chị của em làm việc ở Dream! Chị ấy tên Vu Tiêu Tiêu!”

Đường Mật hoang mang chớp chớp mắt: “Cậu là em trai của Quản lý Vu?”

“Vâng ạ, em là Vu Sái Sái.”

Đường Mật: “...”

Tên của Quản lý Vu nghe riêng thì không sao, thế nhưng ghép cùng với tên của em trai mà nghe... (*) Đường Mật nghĩ từ nay không thể nào nhìn thẳng vào cái tên của quản lý Vu nữa rồi.

(*) *Tiêu Sái: Chắc ai đọc cv nhiều là biết từ này, nghĩa là phóng khoáng, phong độ, tự nhiên.*

“Tiêu” đặt riêng nghĩa là nước sâu trong vắt. “Sái” nghĩa là vẩy, rắc. Ghép với nhau lại thành cái nghĩa chả liên quan bên trên :))

Tuy nhiên thiếu niên trước mắt này lại chẳng thấy có vấn đề gì, cậu ta bước đến trước quầy hàng, hai con mắt phát sáng: “Bánh kem chị làm đẹp quá, cho em một phần bánh kem cafe mocha(*), với một miếng Opera(*), ah, cốc bánh kem hoa quả này cũng lấy cho em một phần đi ạ.

(*) *coffee mocha cake:*

(*) *Opera: một loại bánh ngọt nổi tiếng có lịch sử hơn trăm năm của Pháp, thông thường có 6 lớp, được làm từ sôcôla và cà phê*

“Được.” Đường Mật lấy bánh kem từ trong tủ trưng bày ra, đặt trong khay ăn của cậu ta, còn tặng thêm cho cậu ta một ít pizza hạnh nhân(*).

(*) *pizza hạnh nhân:*

“Cảm ơn!” Bạn học Vu Sái Sái thành toán xong, hết sức phấn khởi bung khay bánh đến khu vực ăn uống. Đường Mật nhìn cái dáng vẻ vui sướng của cậu ta, không nhịn được mà cảm thán, thanh xuân a~.

Nói ra thì, cô cũng bắt đầu mê mẩn làm bánh từ thời cấp ba, thế nên lúc đại học mới vào Hội làm bánh...

Lông mày của cô khẽ nhíu, không suy nghĩ tiếp nữa.

Qua chưa được bao lâu, Lư Vũ đã quay lại, trong tay còn cầm theo một miếng tiramisu: “Đường Mật, chị đoán xem ở bên đó em nhìn thấy ai? À, cho chị ăn bánh của anh ấy nè.”

Cô ấy đưa khay bánh sang, Đường Mật cầm lên chiếc thìa bạc múc một miếng đưa vào miệng.

Khi cà phê, sô cô la, Sampa(*), phô mai từng lớp từng lớp tan ra trong khoang miệng, ánh mắt Đường Mật giật nhẹ: “Là Lâm Triệt phải không?”

(*) *bánh Sampa: một loại bánh quy xốp nhẹ vị ngọt, có hình dạng như một ngón tay lớn (nên trong tiếng Trung để là bánh ngón tay)*

thông tin thêm: https://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%A1nh_sampa

Chính lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cô lại có thể nói ra cái tên đó một cách nhẹ nhàng như thế.

Ánh mắt Lư Vũ sáng bừng lên: “Chỉ lợi hại quá đi, chỉ ăn có một miếng mà biết là ai làm!”

Đường Mật cười cười đáp: “Chỉ chỉ đoán bừa thôi.”

Lư Vũ chỉ về phía đối diện đang chen chúc một đồng người, nói với cô: “Lâm Triệt đang ở đó đó, bao nhiêu là phóng viên đang phỏng vấn anh ấy.” Nói đến đây, cô ấy cố ý bắt chước giọng của phóng viên: “Hoàng tử làm bánh Lâm Triệt, ngôi sao mới nổi của giới ẩm thực!”

Đường Mật cười một tiếng rồi không nói gì, Lư Vũ lại bảo: “Cũng thiệt cho Úc tổng của chúng ta kín tiếng quá, nếu mà Úc tổng đến, mấy phóng viên kia còn không dính hết vào người anh ấy.”

Đúng lúc cô đang nói câu này, đám người bên kia đột nhiên náo loạn cả lên. Trong sự bao vây của đám người đó, chỉ có một chiếc mũ đầu bếp trắng tinh vô cùng nổi bật. Lư Vũ nhìn một hồi, kéo kéo tay Đường Mật: “Sao em lại có cảm giác là bọn họ đang đi về hướng chúng ta nhỉ?”

Đường Mật hơi hơi cau mày, sau đó nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao gầy bước ra từ trong đám người chen chúc, trên người anh ta mặc một bộ quần áo đầu bếp, trên khuôn mặt thường trực nụ cười nhẹ nhàng.

Khi Đường Mật chạm phải ánh mắt của anh ta, ánh nắng trong suốt dường như đã vỡ vụn.

“Thật đúng là em.” Anh đứng ở chỗ cũ một lát mới đi đến trước mặt Đường Mật, “Vừa rồi anh vô tình được ăn một miếng bánh kem, cứ thấy có một mùi vị vô cùng quen thuộc.”

Đường Mật nhìn anh ta không nói gì, không phải cô chưa từng nghĩ đến ngày gặp lại anh, chỉ là chẳng ngờ sẽ đột ngột như vậy.

Đám phóng viên bên cạnh không kìm được hỏi: “Lâm tiên sinh, hai người quen nhau sao?”

Lâm Triệt quay đầu qua cười với phóng viên, đáp: “Đây là đàn em học cùng trường với tôi thời đại học, cũng từng là một thành viên của Hội làm bánh, không ngờ bây giờ cô ấy đã trở thành một thợ bánh xuất sắc rồi.”

Ánh mắt của các phóng viên lần lượt dồn hết lên người Đường Mật, phát hiện ra cô là đầu bếp làm bánh của nhà hàng thuộc Úc thị liên tràn đầy hi vọng hỏi rằng liệu hôm nay Úc tổng có đến không.

Lúc này đây chính là thời khắc để Lư Vũ tỏa sáng toả nhiệt.

Thân là tình anh của phòng tuyên truyền, cô bé vô cùng thuần thục lướt qua các câu hỏi của phóng viên, chém gió một cách thao thao bất tuyệt. Kiểu tuyên truyền tự đáng đến cửa như này, cô sao có thể bỏ qua.

Bên kia Lư Vũ thu hút hết sự chú ý của phóng viên, Lâm Triệt bèn đơn độc nói chuyện với Đường Mật: “Em hiện tại đang làm ở Úc thị? Là nhà hàng bọn họ mới mở đó sao?”

“Ừm.” Đường Mật lạnh nhạt đáp một tiếng.

Lâm Triệt lại hỏi: “Em về lúc nào vậy?”

“Gần đây.”

Hình như Lâm Triệt phát hiện ra cô không hề muốn nói chuyện với mình, bèn đến xem bánh kem cô làm: “Bánh của em đẹp vô cùng, mùi vị cũng rất tuyệt, anh đã sớm nói mà, em rất có thiên phú.”

“Cảm ơn.”

Nụ cười trên mặt Lâm Triệt rốt cuộc cũng nhạt bớt, anh ta quay người lại nhìn Đường Mật, đang định nói gì đó thì một giọng nữ ở bên cạnh liền chen vào: “A Triệt, sao anh lại chạy đến bên này thế?”

Đình mỳ Đường Mật khẽ động, trong lòng nghĩ hôm nay ra cửa đáng nhẽ nên thắp hương mới phải. Cô quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Hà Tư Kỳ.

Hà Tư Kỳ cũng mặc một bộ quần áo đầu bếp, trên khuôn mặt trang điểm nhẹ, nhìn có vẻ chín chắn hơn thời đại học không ít. Nhận thấy ánh mắt của Đường Mật, cô ta cũng nhìn về phía cô, sau đó há hốc miệng, giống như bây giờ mới nhìn thấy cô: “Đường Mật, sao em cũng ở đây? Quả là khéo quá đi.”

Đường Mật cười haha: “Đúng vậy, khéo thật.”

Hà Tư Kỳ nhìn biến tên trên người cô sau đó cười nói: “Bây giờ em ở Úc thị? Không tệ nha, Úc thị là công ty lớn, không như chị với A Triệt chỉ kinh doanh cái nhà hàng nho nhỏ của bọn chị.”

Trong tim Đường Mật xoát qua một tròng hahaha, chỉ muốn đem đồng bột úp lên mặt Hà Tư Kỳ như đã từng làm với ông Giám đốc Hà kia, có điều không biết là vì sao, cô bỗng nhiên nhớ đến lời đã nói với Úc Ý khi phóng vắn vòng hai, liền nín xuống ngọn lửa trong lòng.

Hà Tư Kỳ bước đến trước mặt cô, đưa cho cô tấm danh thiếp: “Đây là địa chỉ tiệm bánh của bọn chị, nếu rảnh em đến ngồi chơi nha.”

Đường Mật tiếp lấy tấm card, cười cười với cô ta: “Giám đốc Hà là anh của chị hay là chú của chị vậy?”

Sắc mặt Hà Tư Kỳ rất nhanh liền khề biến, lông mày Lâm Triệt động động, hỏi: “Cái gì, Giám đốc Hà?”

Hà Tư Kỳ vội đáp: “Không biết, Đường Mật, chắc em nhận nhầm người rồi.”

Không đợi Đường Mật nói gì, cô ta đã kéo tay Lâm Triệt đi về phía đối diện: “A Triệt, bên đó còn có rất nhiều khách hàng, đừng đứng đây mất thời gian nữa.”

Lâm Triệt lại quay đầu liếc nhìn cô, sau đó nở một nụ cười với cô.

Giống như thời đại học anh ta từng làm vô số lần.

Trong lòng Đường Mật bỗng dưng có chút ngũ vị tạp trần, thời đại học cô thích nhất chính là nụ cười của Lâm Triệt, sạch sẽ thanh mát, ấm áp tựa ánh mặt trời.

Thế nhưng hiện tại, cô chẳng còn thấy nụ cười này có chút ấm áp nào, ngay cả lúm đồng tiền cũng không thấy, cũng có thể tính là cười sao?

Cô hơi bĩu môi, tùy tay ném tấm danh thiếp vào trong túi.

Úc Ý đứng ở lối vào hội trường một lát, sau đó quay người rời đi.

Là Hạo đi theo sau anh hỏi: “Úc tổng, không đi vào sao?”

Úc Ý trả lời: “Không, nhiều phóng viên quá.”

Ánh mắt La Hạo khề lóe sáng, lại nói: “Lúc trước chưa kịp báo lại với anh, cô gái vừa nãy đứng cạnh Lâm Triệt tên Hà Tư Kỳ, chính là người nói Đường Mật ăn cắp bản quyền của cô ta thời đại học.” Nói đến đây anh chàng khề ngừng lại, “Hà Gia Thụ là chú của cô ta.”

Úc Ý trầm ngâm một lát, bảo: “Gửi đơn sa thải cho Hà Gia Thụ, người như thế không thể lưu lại trong công ty.”

♥Hết chương 8♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hát Karaoke

Triển lãm bánh kéo dài đến 4 giờ chiều mới kết thúc, bánh của Đường Mật bán rất đắt hàng, không còn thừa lại một cái nào.

Lư Vũ vừa giúp cô thu dọn đồ đạc vừa tiếc nuối bảo: “Em vốn dĩ còn định mua về cho bạn trai ném thử cơ.”

Cánh tay đang dọn đồ của Đường Mật ngừng lại giây lát: “Đưa cho bạn trai em? Em thế mà không phải là FA?”

Lư Vũ: “...”

Hình như cô lại bị người FA bài xích rồi.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, Đường Mật cùng Lư Vũ lên xe của công ty. Tài xế đưa cô về Dream trước sau đó mới quay trở lại tổng công ty.

Thấy Đường Mật quay về, Quản Lý Vu ra đón đầu tiên: “Có phải em gặp em trai chị rồi không?”

Biểu cảm của cô ấy hơi có chút dữ tợn, giống như bị người ta phát hiện ra bí mật động trời vậy. Đường Mật nhớ lại cậu thiếu niên cấp ba sáng nay, không nhịn được cười với Quản Lý Vu: “A, chị nói đến Vu Sái Sái sao?”

“Không được gọi cái tên này!!!” Mặt Quản Lý Vu cũng biến sắc luôn, chị kéo Đường Mật sang một bên, dặn dò cô một cách hung dữ: “Không cho phép em nói tên em trai chị ra.”

Đường Mật đem đồ đạc đang ôm trong tay nhét vào lòng Quản Lý Vu, vẫy vẫy tay nói: “Vậy chị giúp em bê đồ về phòng làm bánh nha.”

Quản Lý Vu: “...”

Chị đành phải nhịn khổ nhịn than bê đồ đồ đó về phòng bếp.

Đường Mật đến phòng làm việc của Trưởng nhà hàng báo cáo công việc hôm nay, Trưởng nhà hàng nghe xong, nói với cô: “Khoảng thời gian này mọi người đều vất vả rồi, hôm nay nhà hàng đóng cửa sớm chút, chị mời mọi người đi hát Karaoke.”

Tan ca sớm đối với Đường Mật mà nói là một tin vô cùng tốt, cô hơi kích động nhìn Trưởng nhà hàng xác nhận lại: “Thật à?”

“Ừ, chị thông báo với mọi người hết rồi, ngày mai vừa hay là ngày nghỉ của em, tối nay có thể quẩy hết mình rồi.”

“Cảm ơn chị!” Đường Mật vui đến mức muốn bay lên luôn, ngày mai cuối cùng cũng có thể ở nhà đánh một giấc no nê rồi!

Cả nhà hàng tràn ngập trong bầu không khí hoan hỉ rộn ràng chờ mong đến giờ đóng cửa, lúc Đường Mật đến phòng thay đồ gặp Quản Lý Vu vừa thay xong, đang soi gương tô son.

Đường Mật liếc thấy cái màu đỏ chót kia, chớp chớp mắt hỏi: “Chị chuẩn bị đi xem mắt đấy à?”

Quản Lý Vu ném cho cô một cái liếc mắt: “Em không biết là Nhà hàng trưởng còn mời cả Úc tổng đi Karaoke à?”

Đường Mật trừng mắt: “Úc tổng sẽ đến á?”

“Chưa biết, anh ấy bận như thế mà. Nhưng chúng ta vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng mỗi giờ mỗi khắc phải không nào?” Quản Lý Vu mím môi tán đều son, nhìn nhìn gương nói: “Lông mi hình như chưa đủ cong, vuốt lại nào.”

Đường Mật ở bên cạnh lặng lẽ thay quần áo, triển lãm bánh hôm nay Úc tổng còn không đến, chẳng lẽ lại đi hát Karaoke cùng mọi người chắc?

Không, cô căn bản không thể tưởng tượng ra cảnh Úc tổng hát Karaoke!

Đợi lúc cô chậm chạp bước ra khỏi nhà hàng, mọi người đã vây quanh ba chiếc xe sắp xếp chỗ ngồi rồi. Trong nhà hàng chỉ có Nhà hàng Trưởng, quản lý Trương với Bếp trưởng có xe, nếu nhét hết nhiều đây người thì phải chen hơi chật. Vì Đường Mật ra muộn nhất nên ngay cả chỗ chen chúc cũng không còn nữa.

Nhà hàng trưởng vốn định để một đồng nghiệp khác lái xe của mình rồi bắt taxi cùng Đường Mật, kết quả trông thấy từ xa một chiếc Bentley đang chạy lại.

Là xe của Úc Ý.

Chiếc xe này tất cả nhân viên của Dream đều biết, nhất thời mọi người náo loạn hết lên.

La Hạo từ ghế phụ bước xuống, nhìn Đường Mật với Trưởng nhà hàng hỏi: “Sao vậy?”

Trưởng nhà hàng nhưn nhưn mảy: “Hết chỗ ngồi rồi.”

La Hạo đứng trước gương cửa sổ ghế sau nói gì đó rồi quay lại mỉm cười với Đường Mật: “Đường Mật, lên xe.”

Mấy nàng đang chen chúc trên xe hồi hận đến xanh cả ruột, sớm biết Úc tổng đến, vừa rồi bọn họ nhất định sẽ phát huy hết mình tinh thần nhường nhịn!

Đường Mật cũng hơi dơ dơ ra, lên xe? Lên xe của Úc tổng?

La Hạo thấy cô đứng ở chỗ cũ không động dậy, cười hỏi: “Sao vậy, không muốn lên xe à?”

Nhà hàng trưởng đứng sau lưng cô đẩy nhẹ, Đường Mật khẽ cúi về phía trước, vừa hay bước đến bên cạnh xe. La Hạo giúp cô mở cửa, Úc Ý đang ngồi sau khẽ nghiêng đầu nhìn cô.

Đôi người thâm trầm ấy vẫn như trước, nhìn không ra bất kì cảm xúc nào. Đường Mật mím môi cười với anh, lấy hết dũng khí ngồi vào xe.

Chiếc xe khởi động trong bầu không khí im phăng phắc, Đường Mật thấy hơi thận trọng, rõ ràng lần trước ngồi xe Úc Tâm không phải như thế này!!

Cô len lén nghiêng đầu liếc Úc Ý một cái, tưởng tượng cảnh anh cười lộ ra lúm đồng tiền.

“Sao vậy?”

Úc Ý đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, dọa Đường Mật vội vàng dời mắt: “Không có gì.”

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi, trong xe lại quay về bầu không khí yên tĩnh. Qua một lát, Úc Ý bỗng nhiên hỏi: “Dạo này công việc vẫn ổn chứ?”

Đường Mật ngáy ngẩn một lát mới gật gật đầu: “Vâng, vâng tốt.”

“Có suy nghĩ gì khác không?”

Đường Mật không rõ lắm: “Suy nghĩ khác gì cơ ạ?”

Úc Ý hơi nhếch miệng, sau đó nói: “Tôi nghe Thích Huyền nói trong công việc em biểu hiện rất tốt, tôi sẽ bảo phòng nhân sự giúp em chuyển lên chính thức sớm hơn.”

Đường Mật sững sờ, Nhà hàng trưởng nói với Úc Ý lúc nào vậy??

La Hạo ngồi đằng trước vẫn luôn để ý nghe hai người nói chuyện, nghe đến đây không nhịn được cười thầm một tiếng. Còn chưa tới một tháng liền với vàng chuyển người ta lên chính thức, là sợ cô ấy chạy mất sao?

Lúc này Đường Mật mới phản ứng lại được, vội vàng cảm ơn Úc Ý. Úc Ý ừm một tiếng xong không nói gì thêm nữa.

Phòng Karaoke đã được Trưởng nhà hàng đặt trước, còn đặt kèm rất nhiều đồ ăn và bia. Ban đầu vì sự có mặt của Úc Ý mà mọi người đều tỏ ra cẩn thận, Trưởng nhà hàng dẫn đầu hát một bài xong, không khí mới dần dần nóng lên.

Đường Mật vốn không phải người thích bá chiếm micro, trong đồng người có khao khát biểu diễn mãnh liệt này lại càng không cướp nổi mic, bèn ngồi ở một bên nghe bọn họ hát.

La Hạo, quản lý Trương và đầu bếp chơi súc sắc, Úc Ý ngồi bên cạnh xem

Không biết là ai chọn bài “Đoạn phim dài”, nhạc dạo đầu đã hết mà không thấy người hát, Quản Lý Vu đang háo hức chờ hát nên nói: “Không ai hát tới next nhé!”

Nhà hàng trưởng đáp: “Chắc là Đồng Đồng chọn, cô ấy mới ra ngoài rồi.” Chị nói xong liền nhìn Đường Mật hỏi: “Em chưa hát bài nào phải không? Bài này em biết hát không?”

Đường Mật gật gật đầu: “Biết thì biết...”

“OK, vậy em hát đi.”

Đường Mật nhìn micro chị ấy đưa đến đành phải nhận lấy. Bài hát đã phát được một nửa, cô liền bắt đầu hát từ đoạn sau.

“Đoạn phim dài, hồi ức của đôi ta không đem theo quá nhiều nước mắt, chỉ có biển xanh gió lạnh và bãi cát. Ngày nào đó gặp lại, anh nhẹ nhàng né tránh miệng vết thương cũ kỹ sai lầm của em, câu chuyện đã thể chẳng cần truy cứu nữa.”

Giọng Đường Mật trong trẻo, hát lên nghe rất êm tai.

Cô cứ hát cứ hát, thấy bài này vô cùng chuẩn xác, Lâm Triệt chẳng phải cũng như vậy sao? Lúc gặp cô vẫn có thể nhẹ nhàng trò chuyện như gặp lại một người bạn cũ, không hề nhắc gì đến chuyện năm xưa.

Hát xong, cô đưa mic cho Quản Lý Vu rồi về lại chỗ ngồi.

Đồng Đồng quay về đúng lúc này, trong tay còn ôm một cái hộp. Quản Lý Vu nhìn thấy cô ấy liền hỏi: “Em vừa đi đâu thế? Bài em chọn bọn chị hát mất rồi.”

Đồng Đồng cũng không tức giận, đặt chiếc hộp trong tay lên mặt bàn, hưng phấn báo: “Em vừa ra ngoài mượn cái này, bên trong đều là các chủ đề cho trò “Nói thật hay mạo hiểm”, còn có cả đĩa quay nữa, bọn mình chơi “Nói thật hay mạo hiểm” đi.

Đề nghị này được ủng hộ bởi quá nửa số người, Đường Mật vốn nằm trong nhóm người không đồng ý, nhưng cô lại không hát hò gì nên bị bắt buộc phải tham gia.

Úc Ý là Boss, đương nhiên chẳng ai dám ép anh chơi, mặc dù các đồng chí nữ ngồi đây đều hận không thể hỏi tất tần tật đến cả kích thước từng bộ phận trên người anh.

“Đĩa quay chỉ vào ai người đó liền rút thăm, rút trúng đề xấu có thể từ chối nhưng phải bị phạt rượu.” Đồng Đồng đóng vai trọng tài tuyên bố quy tắc, “đương nhiên, chúng ta sẽ cho phép người khác chịu phạt thay, với điều kiện là có người đồng ý chịu tội.”

Đường Mật yếu ớt giơ tay: “Bây giờ chị đi chọn bài hát còn kịp không?”

“No!”

Bị cự tuyệt một cách không nể nang gì, Đường Mật chỉ có thể bủn rủn môi ngồi lại chỗ, hừm, chơi không nổi thì uống rượu thôi, ai sợ ai!

Sau đó vòng đầu tiên đĩa quay chỉ ngay vào cô.

Đường Mật: “...”

“Rút thăm nào.” Đồng Đồng đưa hộp đến trước ngực cô, nhìn cô với vẻ mặt đầy mong đợi. Đường Mật nhắm mắt thầm cầu nguyện, ông nội, nhất định phải phù hộ cho cháu rút được một tờ đề bình thường chút!

Đường Mật cầm tờ giấy đọc to: “Mời hôn người đẹp trai nhất trong phòng này!”

Đường Mật: “...”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều lặng lẽ nhìn về phía Úc Ý, sau đó tiếng trêu chọc thay nhau rộn lên, quản lý Trương thậm chí còn huýt một tiếng sáo.

Úc Ý chẳng có biểu cảm gì, Đường Mật thì đỏ hết cả tai lên, may mà trong phòng bao ánh sáng kém nên không nhìn ra được.

Cô không dám quay lại nhìn Úc Ý, chỉ đành khẽ khàng lên tiếng: “Tôi uống rượu.”

Đám đông đồng loạt than dài thất vọng, Đồng Đồng thấy Đường Mật đi lấy bia liền vội vàng kéo tay cô lại: “Ai bảo chị là uống cái này?”

Cô bé nhún nhún mày, lấy ra một cái chai rỗng, đem tất cả loại rượu trên bàn đều đổ vào.

Đường Mật: “...”

The f*ck chứ cái này không giống lúc đầu quy định chút nào!

Đồng Đồng cười rất âm hiểm: “Nếu không muốn uống, bây giờ chị vẫn còn cơ hội đến hôn Úc tổng nha.”

Đường Mật suy đi tính lại, nghĩ bụng đằng nào cũng thế, hôn Úc tổng xong chắc lúc về đời tàn mất, thế là nâng cốc rượu như tráng sĩ một đi không trở lại: “Cạn chén này như dòng nước sông!”

Mọi người bắt đầu vỗ tay hò hét, môi Đường Mật vừa chạm vào rượu trong cốc liền bị sặc đến suýt rơi nước mắt. Còn may Đồng Đồng vẫn có lòng tốt, chỉ đưa cho cô cốc rượu nhỏ.

Một cốc uống xong, Đường Mật hạ quyết tâm lần sau sẽ không bao giờ đi hát cùng đám người này nữa.

Vòng thứ hai Đường Mật đã buông lỏng cảnh giác, vốn nghĩ không thể nào hai lần đều quay vào cô được đâu, thế nhưng cuộc đời đã dạy cho cô một bài học.

Khả năng quay trúng cô liên tiếp hai lần không phải không có, mà là tỉ lệ 1/49.

Đồng Đồng lại đưa chiếc hộp hắc ám đó qua, Đường Mật ôm lòng hi vọng rút ra một tấm thẻ, lần này là nói thật.

“Hãy kể ra số đo ba vòng của bạn.”

Đường Mật: “...”

Cmn chứ cô muốn lật bàn!! Biết ngay mà cô với cái trò quái quỷ này bất tự không hợp!!

“Không nói là phải uống hai chén nha!”

Đường Mật co giật khóe miệng, trước mặt một đồng đàn ông con trai như này cô quả thực không dám mở lời.

“Tôi uống giúp cô ấy.”

Giọng nói lạnh nhạt của Úc Ý đột nhiên vang lên, cả gian phòng tức thì im bật lại. Ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Úc Ý liền uống sạch hai cốc rượu trên bàn.

Nhìn hai cốc rượu đến một giọt cũng không còn, Đồng Đồng dẫn đầu vỗ tay cổ vũ: “Úc tổng men lì quá đi!”

Úc tổng không để ý đến lời khen ủng hộ của mọi người, đứng lên nói: “Tôi về trước, chúc mọi người chơi vui vẻ.”

Anh nói xong liền bước ra khỏi phòng bao, La Hạo cũng đi về theo. Đường Mật sững người một lát liền nhặt túi xách đứng lên: “Ngại quá, hôm nay em hơi mệt, em về trước đây, một người chơi vui vẻ nhé.”

Cô nói xong liền vội vàng chạy, ra khỏi cửa KTV cũng vừa lúc Úc Ý đang chuẩn bị lên xe.

“Úc tổng!”

Cô gọi một tiếng, Úc Ý ngừng động tác lại, quay đầu hỏi cô: “Có chuyện gì?”

“Ồmm.” Đường Mật hơi mím môi, đuổi theo ra chỉ là xung động nhất thời, còn phải nói gì thì...

“Cảm ơn anh đã uống rượu thay tôi.”

Úc Ý liếc cô, đáp: “Không có gì.”

Đường Mật vịn quai túi xách đứng nguyên tại chỗ, sau khi Úc Ý lên xe lại ấn nút mở cửa kính: “Tôi đưa cô về.”

Đường Mật hơi ngầy ra xong liền vội vàng lên xe.

Bầu không khí trong xe im lặng hết như lúc đến, Đường Mật không biết phải nói gì, qua một lúc Úc Ý lại là người mở lời: “Lúc cô hát đã nhớ đến ai?”

Đường Mật quả thực không ngờ đến anh sẽ hỏi vấn đề này, khi ngạc nhiên qua đi liền trả lời một cách úp úp mở mở: “Không ai cả.”

Úc Ý không nói gì nữa, sau khi đưa cô về đến dưới lầu liền bảo tài xế đưa đi luôn.

Đường Mật về đến nhà, Phó Tân vẫn chưa ngủ, thấy cô buồn bã đi vào liền hỏi: “Mày sao thế?”

Đường Mật ngồi xuống sô pha, nghĩ ngợi rồi đáp: “Hôm nay tao gặp Lâm Triệt rồi.”

Phó Tân sững người, ngồi thẳng dậy hỏi: “Gặp ở triển lãm bánh?”

“Ừ, Hà Tư Kỳ cũng ở đấy, hình như bọn họ cùng nhau mở một cửa hàng bánh ngọt.”

Sắc mặt Phó Tân khẽ biến, chuyện này lúc trước cô đã thấy qua trên tạp chí, không ngờ Đường Mật vẫn biết được. Cô vỗ vỗ vai Đường Mật, giọng cảm nói: “Thế thì đã sao? Lâm Triệt anh ta chẳng phải cũng chỉ là hoàng tử bánh ngọt à? Bây giờ cậu đã ôm chân Úc tổng rồi đấy! Hoàng tử gặp phải quốc vương, còn không hết gọi cha à!”)))

♥ Hết chương 9 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Làm Bánh

Đường Mật ngay lập tức bị chọc cười bởi cách nói của Phó Tân, ngồi cười một lúc mới thôi, cô đứng dậy khỏi sô pha nói: “Tao đi tắm cái rồi ngủ đây, hôm nay mệt quá, mày cũng ngủ sớm đi.”

“Ồ.” Phó Tân đáp một tiếng, hơi do dự hỏi: “Đường Đường, mày còn thích Lâm Triệt không?”

Đường Mật quay đầu nhìn cô, sau đó nháy nháy mắt: “Tao thấy anh ta với Hà Tư Kỳ rất xứng đôi.”

Phó Tân làm động tác like: “Tao cũng nghĩ vậy lâu rồi.”

Hai người nhìn nhau cười, Đường Mật đột nhiên thấy may mắn, trong cái thời phòng hỏa hoạn phòng trộm cướp phòng “bạn thân” này, cô có thể gặp được Phó Tân là một điều hạnh phúc biết bao.

Một đêm này với Đường Mật là một đêm mộng đẹp, nhưng với giám đốc Hà, vừa sáng ra ông ta đã nhận được tin dữ.

“Đuổi việc? Các người dựa vào đâu mà vô cớ sa thải tôi?” Giám đốc Hà tay cầm đơn sa thải do chính tay La Hạo gõ, làm ầm lên trong phòng Nhân Sự.

“Vô cớ sa thải?” La Hạo cười lạnh một tiếng, “Việc ông đã làm hấn trong lòng ông phải rõ nhất chứ nhỉ?”

Biểu cảm của giám đốc Hà biến đổi trong nháy mắt, sau đó lại làm như vô tội chất vấn La Hạo: “Tôi phải rõ cái gì cơ?”

La Hạo đứng lên từ sô pha, bước đến trước mặt ông ta: “Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian với ông, Hà Tư Kỳ trường Đại học sư phạm thành phố A là thân thích nhà ông, dù là do cô ta mở lời nhờ ông hay xuất phát từ lòng bảo hộ cháu gái của mình thì cũng đều là từ lý do cá nhân, lúc phỏng vấn ông đã cố ý làm khó Đường Mật, không muốn để cô ấy gia nhập Úc thị. Là một giám đốc nhân sự lại có thể làm ra chuyện không chuyên nghiệp như thế, công ty không cho rằng ông còn đủ tư cách để ngồi trên cái ghế này nữa.”

Sắc mặt giám đốc Hà trắng bệch, chuyện này quả thực là Hà Tư Kỳ nhờ ông ta làm, ông ta cũng cho rằng đây chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi, ai

ngờ được công ty lại quyết làm cho ra ngô ra khoai, còn cho người đi điều tra ông ta nữa.

Ông ta mím mím môi, nhìn La Hạo đáp: “Hà Tư Kỳ quả thực là cháu gái tôi, chuyện Đường Mật ăn cắp bản quyền cũng là nó kẻ với tôi. Nhưng cậu không thể vì chuyện này mà bôi nhọ danh dự của tôi được, Đường Mật cô ta đúng là đã đạo ý tưởng, tôi cho rằng mình chẳng làm sai chút nào.”

La Hạo cười một tiếng: “Đường Mật có đạo ý tưởng không cũng không phải do ông nói mà được, huống hồ ngay đến cảnh sát lúc bắt tội phạm còn cho người ta cơ hội trình bày lí do, còn ông trong lúc phỏng vấn Đường Mật thì hoàn toàn không nghe cô ấy giải thích, có chắc là ông không mang tình cảm cá nhân trong đó không? Phòng nhân sự là bộ phận quan trọng để tuyển chọn ra nhân tài cho công ty, cái chúng tôi mong muốn là sự phán đoán chuyên nghiệp hơn.”

Nói xong anh liền bước ra ngoài, giám đốc Hà không cam lòng gọi với theo: “Tôi muốn gặp Úc tổng!”

“Rất xin lỗi, Úc tổng hôm nay không đến công ty.” La Hạo quay người liếc nhìn ông ta, “Phòng tài vụ sẽ kết toán lương nhân ba cho ông, mọi người chia tay trong vui vẻ, nếu ông còn cần quấy thì chúng tôi chỉ có cách gọi bảo vệ lên mời ông ra ngoài thôi đấy.”

Giám đốc Hà mấp máy môi, sau cùng không nói gì nữa.

Lúc này Đường Mật còn đang ngủ, điện thoại đặt ở đầu giường đột nhiên kêu, dọa cô giật bắn cả người. Mơ mơ hồ hồ mò tìm điện thoại, mắt thậm chí còn chưa mở, cô dựa vào trục gác bấm nghe: “Alo... Ai đó?”

“Sweatheart, còn chưa dậy à?”

Giọng Úc Tâm bắt ngờ truyền đến từ ống nghe, mang theo sự ám áp nồng đượm.

Ngay tức thì Đường Mật chẳng còn chút buồn ngủ nào, soạt một tiếng gạt chăn ra ngồi dậy: “Úc... tiên sinh?”

Úc Tâm cười lên: “Tôi đang đợi em ở dưới lầu.”

Anh nói xong liền cúp máy, Đường Mật ôm điện thoại còn chưa kịp hồi hồn, đợi dưới lầu nhà tôi... làm cái gì?

Cô nhảy xuống sân nhà, dép còn chưa kịp đi đã vội lao ra mở rèm cửa sổ. Cạnh cột điện đỗ một chiếc Lamborghini nổi bật, Úc Tâm dựa bên thân xe, ngửa đầu nhìn tòa nhà đối diện. Thấy Đường Mật xuất hiện bên cửa sổ còn dùng khẩu hình nói với cô câu “Sweatheart”.

Đường Mật: “...”

Cô thề rằng, tình cảnh này cô đã xem qua trong rất nhiều bộ phim.

Nhưng cô chưa từng tưởng tượng sẽ có ngày bản thân trở thành nữ chính.

Cô kéo rèm lại, đánh răng rửa mặt thay quần áo nhanh như bay, dựa vào cửa một tay đi giày một tay vuốt vuốt lại mái tóc.

Lúc Úc Tâm nhìn thấy cô đi ra, có chút ngạc nhiên nhướn mày lên: “Nhanh vậy? Anh còn cho rằng con gái không chỉnh trang nửa tiếng đồng hồ là không ra khỏi cửa cơ?”

Đường Mật chỉ biết cười haha, cô nào có gan để ông chủ lớn đợi mình dưới lầu cả nửa tiếng đồng hồ.

“Úc tiên sinh, ngài tìm tôi có việc gì sao?”

Úc Tâm mím cười, trên khuôn mặt liền xuất hiện lúm đồng tiền mê người: “Em còn chưa ăn sáng đúng không? Muốn ăn gì nào?”

Đường Mật nhìn lúm đồng tiền của anh, ngơ ngác trả lời: “Đầu đường phía trước có quán mì sườn ngon vô cùng.”

Úc Tâm giúp cô mở cửa xe, hơi nghiêng người bảo: “Lên xe nào, Sweatheart.”

Tiệm mì Mao Ký đã kinh doanh ở khu này mười mấy năm rồi, danh tiếng luôn tốt, đặc biệt là mì xương sườn nhà họ, nhận được sự yêu thích sâu sắc của rất nhiều thực khách. Tiệm mì nho nhỏ cũng theo đó mà càng ngày càng hot, trong mười năm nay đã không ngừng mở rộng.

Nhưng bao nhiêu năm như vậy ông chủ cũng mới lần đầu tiên thấy có người lái Lamborghini đến ăn mì.

Lúc ấy đã qua giờ cao điểm ăn uống, trong tiệm chỉ có đôi tình nhân đang ngồi, chiếc Lamborghini tựa như được bao trong ánh hào quang cầu vồng đột nhiên xuất hiện bên ngoài tiệm.

“Woa! Lamborghini!” Cô gái nhỏ trong cặp tình nhân nhìn Lamborghini với đôi mắt phát sáng than lên một câu.

Chàng trai đối diện nghe thấy thì quay lại liếc một cái, sau đó khinh thường bảo: “Em kích động mù quáng gì chứ? Thông thường mấy tên con nhà giàu mới nôi đi loại xe này toàn là người xấu đến mức không muốn nhìn thẳng.”

“Cạch”, sau tiếng đóng cửa xe, Úc Tâm bước xuống, đôi mắt cô bé càng sáng hơn.

Khuôn mặt chàng trai dờ ra, lúc sau lại bảo: “Thông thường mấy tên vừa đẹp trai vừa đi xe xịn thế này đều vô cùng kiêu căng và không biết quan tâm người khác đâu. Em tưởng hẳn có thể hỏi han ân cần với em được như anh chắc?”

Úc Tâm mở cửa xe giúp Đường Mật, hai người cùng đi vào: “Sweatheart, em muốn ăn gì?”

Đường Mật đáp: “Tôi muốn ăn một lạng(*) mỳ sườn, anh thì sao?”

“Tôi ăn giống em. Em còn muốn ăn gì nữa không?”

(*)gốc: 2 lạng. Nhưng 1 cân TQ= 1/2kg nên 2 lạng bên ấy cũng chỉ bằng 1 lạng bên mình. Một lạng mỳ thì chắc khoảng 1 bát tô.

“Ồ, xiu mại(*) của tiệm đối diện cũng ngon lắm, nhưng không biết giờ còn không nữa.”

“Tôi sang đó xem giúp em, em tìm chỗ ngồi trước đi nhé.”

(*) xiu mại: món này chắc nhiều người ăn rồi nhỉ, hình ở đầu bài post..

Chàng trai: “...

Ánh mắt bà chủ khẽ quét qua cặp tình nhân, lòng thầm nhủ, chắc ăn xong bữa mỳ này đôi trẻ chia tay mất thôi!

Xiu mại hàng đối diện quả nhiên đã bán hết, Úc Tâm mua một lồng sủi cảo(*) hấp về. Vì hai bát mỳ bà chủ làm đều là 1 lạng nên Đường Mật sợ Úc Tâm ăn không no, chỉ ăn có một cái sủi cảo. Úc Tâm cười gắp vào bát cô thêm một cái nữa, nhìn cô rồi nói: “Sweatheart, em mà đói là tôi sẽ đau lòng đó.”

(*) sủi cảo: về cơ bản thì không khác xiu mại mấy, khác ở các loại nhân bánh và hình dáng đặc trưng thôi.

Đường Mật: “...”

Cô cảm thấy hình như đến vô mấy cái sủi cảo cũng biến thành màu hồng luôn rồi!

“Thanh toán!” Chàng trai bàn bên cạnh đột nhiên gào to một tiếng, vút tiền xuống rồi kéo tay cô bạn gái đi mà không ngoảnh lại.

“Cậu ta làm sao thế?” Đường Mật ngơ ngác hỏi.

Bà chủ đi tới dọn dẹp bàn, đáp một cách hài hước: “Chắc do đường tình không thuận đấy thôi!”

Đường Mật: “...”

Hai người ăn mỳ xong, Úc Tâm liền chở Đường Mật đi khỏi khu nhà.

Đường Mật nghiêng đầu hỏi anh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Úc Tâm đáp: “Tôi lại muốn ăn bánh gato em làm rồi, nhưng bây giờ nhà hàng đang kinh doanh nên tôi đã đặt thuê phòng làm bánh Lạc Điểm”

Vốn Đường Mật định bảo nhà tôi có thể làm bánh, nhưng lại nghĩ mời Úc Tâm lên nhà thì không được thỏa đáng lắm, nên chỉ ừm một tiếng.

Chắc anh ấy cũng nghĩ đến vấn đề này rồi nên mới đặt trước phòng làm bánh đúng không?

Lạc Điểm là một tiệm làm bánh DIY (do it yourself) cũng coi là nổi tiếng ở thành phố A. Tất cả dụng cụ và nguyên liệu trong đó đều có thể sử dụng tùy ý, sau cùng sẽ thu phí cụ thể theo thành phẩm mà bạn làm ra. Lúc Đường Mật học đại học từng vào mấy lần, ấn tượng với nơi đó khá tốt.

Úc Tâm vừa lái xe vừa quay sang nói với cô: “Ngại quá, hôm nay em nghỉ ngơi mà tôi còn lười em đi làm bánh thế này.”

Đường Mật lắc lắc đầu đáp: “Không sao đâu.” Thực ra cô cũng rất vui khi được nhìn thấy núm đồng tiền của Úc tổng.

“Tôi sẽ nhớ tính tiền tặng ca cho em.”

Úc Tâm nói rồi đi qua một ngã ba. Đường Mật hơi nghi hoặc chớp chớp mắt: “Đi Lạc Điểm không phải nên rẽ vào con đường vừa nãy sao?”

Úc Tâm cười đáp: “Chờ theo Sweatheart, đương nhiên phải có mà đi đường vòng cho xa rồi.”

Đường Mật: “...”

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của Úc Tâm hơi hơi chau mày, mặc dù anh nói vậy đấy, nhưng cô lại thấy hình như cảm xúc của Úc Tâm vừa rồi không ổn lắm.

Là mình tự nghĩ nhiều quá chăng?

Cô lắc lắc đầu không nghĩ nữa, Úc Tâm lại đúng như lời anh nói, đưa cô đi một vòng mới dừng trước cửa Lạc Điểm.

Vào tiệm làm bánh, Đường Mật đeo tạp dề được chuẩn bị sẵn, hỏi Úc Tâm đứng bên cạnh: “Anh muốn ăn bánh gato gì?”

Úc Tâm cười bảo cô: “Em làm cái gì tôi cũng ăn hết.”

Đường Mật khẽ nóng bừng mặt lên, nghĩ nghĩ rồi đáp: “Hay là tôi dạy anh làm nhé, ồm... bánh gato hoa quả được không?”

Úc Tâm đẩy hứng thú nói: “Được chứ!”

“VẬY anh rửa tay đi, chúng ta làm cốt bánh trước.”

Úc Tâm rửa tay xong, cũng mặc tạp dề, Đường Mật nhìn anh mấy lần, không nhịn được cười phá lên. Úc Tâm thấy cô cười cũng cười theo: “Sao nào?”

“Không, chỉ là thấy anh khá hợp với cái này đây.” Nếu đổi thành Úc Ý, cô quả thực không thể tưởng tượng ra anh mà đeo tạp dề thì sẽ ra cái dạng gì nữa.

Đường Mật nghĩ loại cảm giác này thật kỳ diệu, rõ ràng là cùng một người, lại hoàn toàn không phải là một người.

“Lúc nhào phải chú ý tình trạng của bột hồ, không được nhào dính tay, sau đó phải làm như tôi này, dùng bàn tay áp nhanh lên thì bên trên mới không còn dính bột.”

Úc Tâm đứng một bên xem, sau đó không nhịn được cảm thán một câu: “Tay của em đẹp thật đấy, làm hoạt động liên quan đến tay nhiều như vậy mà không bị thô.”

Đường Mật cười ha ha: “Không chỉ thế đâu, tôi còn không bị béo phì lên, Phó Tân gato với tôi chết đi được.”

Úc Tâm khẽ nhìn cô, nhỏ giọng thăm thỉ: “Ngược lại là tôi gato với Phó Tân chết đi được ấy.”

“Gì cơ?”

Đường Mật quay sang nhìn anh, Úc Tâm cười bảo: “Sau khi nhào xong bột thì sao?”

“Nhào xong thì nén nó bằng xuống như này, bọc màng thực phẩm kín lại rồi cho vào ngăn lạnh một tiếng.”

Sau khi Đường Mật cho miếng bột đã được bọc vào trong tủ lạnh, hơi khó xử nhìn Úc Tâm: “Chúng ta làm gì trong một tiếng đây?”

Úc Tâm nghĩ việc có thể làm quá nhiều luôn, nhưng sau khi anh nghĩ một hồi, hơi cau mày nhìn cô hỏi: “Em và Lâm Triệt có quan hệ gì thế?”

♥Hết chương 10♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biến Thân

Đường Mật bỗng nhớ lại, tối qua lúc trên xe Úc Ý cũng hỏi cô chuyện này.

Lúc cô hát đã nhớ đến ai?

Chẳng hiểu tại sao, cô không muốn nhắc đến chuyện Lâm Triệt trước mặt Úc Ý.

Úc Tâm ngồi trước mặt vẫn đang nhìn mình chăm chú, giữa đôi lông mày ẩn hiện nét không vui.

Mắt Đường Mật ngó ngó, hỏi anh: “Sao lại hỏi chuyện này?”

Úc Tâm đáp: “Lúc trước La Hạo điều tra Hà Gia Thụ, người vu khống em ăn cắp bản quyền chắc là cháu gái ông ta Hà Tư Kỳ đúng không? Em và Hà Tư Kỳ đều là thành viên Hội làm bánh trường đại học Sư Phạm Thành phố A, Lâm Triệt là Hội trưởng.”

Đường Mật hơi nghi hoặc: “Vì sao phải điều tra ông ta?”

“Ông ta suýt chút nữa đã hại công ty mất đi một thợ làm bánh xuất sắc, người như thế chẳng lẽ còn để trong công ty được à?”

Đường Mật: “...”

“Giám đốc Hà ông ta...”

“Bị sa thải rồi.” Úc Tâm có vẻ không muốn nói đến người này, “Ông ta không quan trọng, Lâm Triệt là bạn trai em thời học đại học phải không?”

Đường Mật ngậy ra, sau đó cúi đầu nhìn hoa quả trên bàn làm bánh, không nói gì.

Úc Tâm chớp chớp mắt, bước đến bên bàn ngồi xuống: “Không thể không nói, mắt nhìn đàn ông của em thật chẳng ra sao, Sweetheart à.”

Đường Mật bỗng nhiên thấy hơi buồn cười, nhớ đến chú mèo nhỏ nhà Phó Tân nuôi lúc gần gũi cũng trông như thế này.

“Anh ấy không phải bạn trai tôi.” Đường Mật nhún vai, bước đến trước mặt Úc Tâm ngồi xuống, “Lúc tôi lên cấp 3 bắt đầu mê làm bánh, nhưng lúc đó nhiệm vụ học hành quan trọng hơn, hầu như chẳng có thời gian để học làm bánh trái gì cả. Sau khi lên đại học, trong ngày hội tuyển thành viên của các câu lạc bộ trong trường thấy vậy mà lại có Hội làm bánh nên chẳng nghĩ gì liền tham gia luôn.”

Hội làm bánh của trường Đại học sư phạm thành phố A là do một tay Lâm Triệt lập nên, bố mẹ anh ấy kinh doanh một nhà hàng Tây, từ nhỏ anh liền tiếp xúc với không ít kiến thức về mảng này.

“Cũng sau khi tham gia Hội làm bánh tôi mới biết, thì ra Hội trưởng của chúng tôi lại là một nhân vật phong vân trong trường như vậy.” Đường Mật nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Triệt, lúc đó Hội tổ chức dạ tiệc chào đón thành viên mới, Hội trưởng Lâm Triệt vừa xuất hiện đã khiến toàn bộ nữ sinh ở đó phải hù hét lên.

“Nụ cười của anh ấy rất thanh mát, tựa như mang hương vị của mặt trời vậy, mọi người đều ngằm gọi sau lưng anh là Tiểu Thái Dương. Anh ấy dạy tôi làm chiếc bánh đầu tiên, mặc dù mùi vị không phải là ngon cho lắm, nhưng cảm động lúc ấy tôi vẫn nhớ ghi đến tận bây giờ.”

Úc Tâm dựa vào lưng ghế, ánh sáng vàng ấm áp chiếu vào từ cửa sổ thủy tinh phía sau lưng anh làm mái tóc đen hơi rối nhuộm lên một màu kim nhạt. Anh nhìn Đường Mật, khóe môi hơi cong lên hỏi: “Em thích anh ta à?”

Đường Mật cười lên một tiếng: “Lúc đó rất khó để mà không thích anh ấy, mọi phương diện đều ưu tú như thế, lại còn đối xử với tôi rất tốt nữa. Anh ấy nói người làm bánh phải làm trong niềm vui vẻ, người ăn bánh mới có thể cảm nhận được cái vui ấy. Thế nên tôi mang tình cảm yêu thích của mình cẩn thận làm nên một chiếc bánh kem, tưởng rằng sau khi ăn xong anh ấy sẽ hiểu rõ tấm lòng của tôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Đường Mật cười mĩa mai, “anh ta căn bản là không đến, ngày đó tôi đợi ở chỗ đã hẹn sẵn cả buổi sáng, anh ta vẫn không xuất hiện. Đến hôm sau tôi mới được biết, anh ta ra nước ngoài rồi.”

Úc Tâm nhướn nhướn mày không nói gì, Đường Mật tiếp tục kể: “Lúc đó tôi thấy rất buồn cười, chắc có lẽ không phải do tôi dọa nên anh ta mới phải chạy ra nước ngoài đấy chứ? Nhưng cho dù anh ta có cự tuyệt tôi, tôi cũng chẳng làm gì anh ta cả, sao phải giấu tôi như vậy?”

Chuyện này đến tận giờ cô vẫn nghĩ không ra.

Úc Tâm hình như nghĩ đến chuyện gì, hỏi cô: “Có phải anh ta đi Pháp học bánh gato kiểu Tây từ thầy Cheston?”

“Anh cũng biết?” Đường Mật hơi ngạc nhiên liếc nhìn anh, “À, cũng phải thôi, giờ anh ta nổi tiếng thế cơ mà, chỉ với cái danh ‘đồ đệ người Hoa duy nhất của thầy Cheston’ cũng đủ để tồn không biết bao giấy mực của cánh báo chí rồi.”

Cô uống một ngụm nước, như đã bắt đầu hưng trí lên liền tiếp tục kể: “Sau khi anh ta đi không lâu, Hà Tư Kỳ cũng đuổi theo đến tận Pháp. Giờ bọn họ cùng nhau kinh doanh tiệm bánh ngọt, chắc không bao lâu nữa sẽ gửi thiệp cưới cho tôi đấy thôi.”

Úc Tâm ngược mắt nhìn cô, mím môi hỏi: “Bây giờ em còn thích anh ta không?”

Đường Mật lắc lắc đầu: “Nếu lúc trước anh hỏi, có thể tôi chưa chắc biết đáp án là gì, nhưng từ hôm qua lúc nhìn thấy anh ta ở hội chợ triển lãm làm bánh tôi mới phát hiện cảm giác trước kia đã không còn nữa rồi.”

Cảm giác thích một người liệu có thể kéo dài trong bao lâu? Một năm, mười năm, hay cả đời?

Từ năm nhất đại học đến giờ, còn chưa đến năm năm, chắc có lẽ cô chẳng thích Lâm Triệt như bản thân tưởng tượng.

Cũng có lẽ, sự yêu thích của cô đối với anh đã sớm hao mòn trong buổi chiều dài đặng đẵng ấy.

Úc Tâm đột nhiên đứng lên khỏi ghế, Đường Mật ngạc nhiên nhìn anh: “Sao thế?”

Anh bước đến trước cô, cúi người hỏi: “Hôm qua lúc ở phòng hát karaoke, tại sao lại lựa chọn uống rượu?”

Hôn người đẹp trai nhất có mặt ở đó, hay uống một cốc rượu mạnh?

Đường Mật bị hỏi đến ngay ra, không rõ vì sao anh đột nhiên lại hỏi chuyện này: “Bởi vì... là Úc tổng nha...”

Sao cô có gan đi hôn Úc tổng chứ!

Úc Tâm cong khóe miệng, lúm đồng tiền trên má cũng theo đường cong của khóe môi mà lõm vào: “Anh không phải anh ta, vậy anh có thể nhĩ..”

Đường Mật: “...”

Đội đã, đây có phải là logic kiểu cưỡng ép không?

Có điều không đội cô nghĩ rõ ràng, một đôi môi mềm mại đã che phủ lên bờ môi mình.

Đường Mật kinh ngạc đến mức quên cả phản kháng, thậm chí mắt còn chưa nhắm lại, liền trông thấy đôi hàng mi của Úc Tâm giống hai chiếc quạt, nhẹ nhàng chớp chớp.

Sau đó mở trừng mắt ra.

Đường Mật thấy rõ trong mắt anh là sự kinh hoàng, hồ như anh mới là người bị cưỡng hôn vậy.

Anh vọt nhanh về sau hai bước như tránh lũ tránh thú, tay phải không tự giác đưa lên chạm vào môi mình.

Toàn thân Đường Mật rơi vào trạng thái hỗn độn, mãi đến lúc người trước mắt liếc nhìn cô một cái rồi bước vội đi, cô mới bừng tỉnh đại ngộ...

F*ck, đừng nói người vừa nãy là Úc tổng đấy nhé...

Điều này còn khiến cô kinh động hơn nhiều so với cảm giác của nụ hôn vừa nãy. Hình như Úc tổng không có ký ức của Úc Tâm, thử đặt mình vào hoàn cảnh của anh mà nghĩ xem, nếu đột nhiên ngày nào đó tình lại phát hiện bản thân mình đang ở một nơi xa lạ, còn đang hôn một người đàn ông nữa...

Chắc cô điên mất thôi.

Đường Mật ngồi ngây ra một lúc, chuông báo thức được cài lúc trước bỗng vang lên.

Hết 1 tiếng rồi.

Cô lấy viên bột ra khỏi tủ lạnh, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định làm xong bánh tart trứng hoa quả rồi mới đi.

Đương nhiên cuối cùng chính cô thanh toán hóa đơn.

Úc Ý lái chiếc Lamborghini mà anh không thuận tay chạy về nhà nhanh như chớp, việc đầu tiên làm là gọi điện cho La Hạo: “Mời bác sĩ Trương đến nhà tôi.”

La Hạo có chút ngạc nhiên, vì cậu nghe ra trong giọng của Úc Ý có sự nôn nóng rõ rệt.

Bác sĩ Trương lại nhân cơ hội chặt chém La Hạo một trận mới vui về đến nhà Úc Ý. Chắc Úc Ý mới tắm qua, chỉ mặc một bộ đồ ngủ đơn giản, đầu tóc còn hơi rối rời. Anh đứng trước cửa sổ sát đất, chiếc bóng cao lớn được bao phủ trong ánh dương rực rỡ, nhẹ quay đầu nhìn bác sĩ Trương.

Bác sĩ Trương huyt một tiếng sáo bảo với anh: “Ngoại hình này của cậu có thể khiến biết bao cô gái điên cuồng đấy.”

Úc Ý bước đến ngồi xuống sofa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay hấn ta lại đi tìm Đường Mật rồi, hấn cứ đi tìm cô ấy như thế khiến tôi thấy rất phiền nhiễu.”

Bác sĩ Trương nở nụ cười kinh ngạc: “Cậu dùng cái từ ‘phiền nhiễu’ này để bày tỏ tâm trạng, lại còn thêm phó từ chỉ mức độ ở đẳng trước nữa chứ. Úc Ý, cậu bắt đầu có cảm xúc rồi!”

Úc Ý đáp với giọng đậm nhạt: “Tôi không cho rằng đây là chuyện đáng để vui vẻ.”

“Đương nhiên, đợi đến lúc cậu có thể cảm thấy vui về tôi liền mở Sâm panh ăn mừng cho cậu ngay.”

Úc Ý im lặng nhìn anh ta, bác sĩ Trương chấp nhận nghe lời, bảo: “Được rồi, chúng ta cùng phân tích xem tại sao cậu ta lại đi tìm cô Đường Mật.” Anh ta lấy một quyển tạp chí từ trong cặp công văn ra, mở đến một trang nào đó rồi đặt trước mặt Úc Ý, “Tôi nghĩ liệu có phải liên quan đến chuyện này không?”

Nội dung tạp chí là tin tức về triển lãm bánh ngày hôm qua, cả một trang báo toàn là thông tin về Lâm Triệt, còn chèn đầy ảnh của anh ta, có điều ở góc nhỏ bên cạnh có cả một bức hình của Đường Mật, giới thiệu rằng cô là đàn em khóa dưới của hấn, tại triển lãm hai người đã trùng phùng đầy cảm động.

“Ồm, hoàng tử làm bánh Lâm Triệt, gần đây toàn thấy tin về cậu ta, không thể không nói cậu ta quả thực có ngoại hình rất thu hút phái nữ.” Bác sĩ Trương nhìn trang tạp chí bàn luận về người đang nổi gần đây với thái độ như đang nói chuyện thời tiết, “từ ngoại hình mà nói, cậu ta rất xứng đôi với cô Đường Mật, chắc thể nên phóng viên mới để hình họ cạnh nhau nhỉ?”

Úc Ý nhướn mày: “Ghen?”

“Cậu cũng có thể lý giải thành ghen tị, khi cô gái trong lòng mình có quan hệ thân mật với người đàn ông khác, cảm xúc này sẽ xuất hiện.”

“Anh cho rằng Đường Mật là cô gái trong lòng tôi?”

“Đây là lựa chọn của chính cậu, cậu rõ ràng hơn tôi mà phải không?” bác sĩ Trương nhìn anh, trong mắt có nét thích thú: “Úc Tâm đã làm những gì?”

Úc Ý đáp: “Đi phòng làm bánh tìm Đường Mật, tôi cho rằng chỉ là do hấn ta muốn ăn bánh kem Đường Mật làm thôi.”

Bác sĩ Trương hỏi tiếp: “Còn gì nữa? Chắc không chỉ có thế đâu.”

Úc Ý im lặng một lát mới nói: “Hấn ta đã hôn Đường Mật.”

Bác sĩ Trương cười như đã sớm biết trước: “Có lẽ cậu nên thử tin những phán đoán của con tim mình đi.”

Đôi môi Úc Ý dần mím thành một đường thẳng, anh liếc nhìn tạp chí trên bàn, ánh nhìn dừng tạm trên bức hình Lâm Triệt: “Mất nhìn đàn ông của cô ấy chẳng ra sao.”

Bác sĩ Trương cười ra tiếng: “Tôi cũng cho rằng cậu là người đàn ông ưu tú hơn anh ta.”

Úc Ý không nói gì, bác sĩ Trương nhìn anh nói tiếp: “Tôi nghe La Hạo kể cậu đã để Đường Mật chuyển lên chính thức trước thời hạn hả, tôi có thể hỏi lí do vì sao không?”

Úc Ý đáp: “Trong công việc cô ấy biểu hiện rất xuất sắc.”

Khóe miệng bác sĩ Trương giương lên: “Chứ không phải tại tin nhắn lúc trước tôi gửi cho cậu chứ? Cậu lo cô ấy đến chỗ tôi làm thợ làm bánh riêng thật đấy à?”

“Không phải.”

Bác sĩ Trương nhướn nhướn mày: “Cậu không thấy hành vi của mình rất mâu thuẫn sao? Úc Tâm vì sự xuất hiện của Đường Mật nên mới xuất hiện liên tục, nếu Đường Mật rời đi chắc cậu ta sẽ ổn định lại, như vậy phiền não của cậu liền được giải quyết dễ dàng rồi. Sao cậu còn chuyển Đường Mật lên chính thức sớm, giữ cô ấy lại?”

Úc Ý suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Vì cô ấy là một thợ làm bánh giỏi.”

Bác sĩ Trương khẽ cười, đứng lên khỏi sofa: “Tôi đề nghị cậu nên tìm thời gian nói chuyện với cô ấy đi, chắc cô bé biết cậu có hai nhân cách rồi đấy, huống hồ hôm nay cậu còn hôn người ta nữa, chắc tinh thần cô ấy sẽ có chút áp lực.”

Úc Ý mím nhẹ môi sửa lại: “Không phải tôi, là Úc Tâm.”

“Ok, dù sao tôi cũng rất cảm ơn Đường Mật, sự xuất hiện của cô ấy khiến đạo này thu nhập của tôi tăng vọt lên hấn.”

Đôi ngời của Úc Ý khẽ động, không nói gì nhìn anh ta rời đi.

Úc Ý cứ thế ngồi trong phòng khách một lúc lâu, cuối cùng mới gọi điện cho La Hạo: “Buổi chiều hẹn thời gian mời Đường Mật đến nhà tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.”

♥ Hết chương 11 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ác Mộng

Sau khi từ Lạc Điểm về nhà, Đường Mật chẳng còn tâm tình ăn uống gì nên dứt khoát leo lên giường tiếp tục ngủ.

Sau đó lại là tiếng chuông điện thoại trên bàn làm ồn khiến cô tỉnh dậy.

Bây giờ cứ để nghe thấy điện thoại kêu là cô liền có chút khẩn trương, cầm điện thoại lên liếc qua, quả nhiên lại là một số lạ.

Cô thoáng nghĩ có lẽ số điện thoại này kiểu gì cũng liên quan đến Úc Ý, liền không do dự gì nghe máy luôn: “Alo.”

“Xin chào, tôi là La Hạo.”

Đường Mật chớp chớp mắt hoảng hồn đáp: “A, La tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Úc tổng muốn gặp cô một chút, không biết lúc nào cô rảnh?”

Đường Mật ngây ra: “.....Úc tổng muốn gặp tôi? Anh có biết là chuyện gì không?”

Trực giác bảo với cô rằng, nhất định là vì chuyện lúc sáng nên Úc tổng mới đến tìm cô hỏi tội đây mà.

La Hạo cười một tiếng đáp: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng cô không cần lo lắng đâu, chắc không phải chuyện xấu gì cả.”

Nhưng chắc chắn cũng chẳng phải chuyện tốt rồi...

Đường Mật ưu tư một giây xong dừng cảm nói: “Bây giờ tôi đi được.”

“Vậy tốt rồi, tôi đến đón cô ở dưới lầu nhé, chắc khoảng 20 phút nữa sẽ đến.”

La Hạo nói xong, dừng một chút rồi bổ sung: “Cô lưu số điện thoại của tôi vào đi, có lẽ về sau chúng ta sẽ thường xuyên liên lạc.”

Đường Mật: “...”

Cô điều chỉnh lại tâm trạng mới bị kinh động của mình một chút, sau đó chỉnh trang qua loa liền xuống lầu trước đợi La Hạo.

10 phút sau, một chiếc xe con chậm chậm lái đến, dừng trước mặt Đường Mật. Cửa kính bên ghế lái hạ xuống, quả nhiên là La Hạo. Anh chàng cười với cô rồi hỏi: “Cô đợi lâu chưa?”

“Chưa, tôi cũng mới xuống thôi.” Đường Mật ngồi lên xe, đưa sang chiếc hộp nhỏ đang cầm trên tay và bảo: “Đây là bánh tart trứng(*) hoa quả sáng nay tôi mới làm, thử xem hơi nhiều, mong anh đừng chê.”

(*) bánh tart trứng và bánh tart trứng hoa quả:

“Sao có thể, bánh cô làm ngon tuyệt vời.” La Hạo cười đón lấy, “Tôi sẽ ăn sạch không thừa chút nào, cảm ơn cô.”

Đường Mật vui vẻ cười với anh chàng: “Đừng khách khí.”

La Hạo cất hộp bánh xong nhưng không lập tức khởi động xe mà gọi cho Úc Ý trước.

Úc Ý đang ngủ trưa, hơn nữa còn hiếm thấy mơ một giấc.

Trong mộng anh đứng trước một cánh rừng rậm rạp, phía trước có tiếng nước chảy róc rách, anh ngược mắt nhìn qua rồi bước về phía có âm thanh.

Trước mắt hiện ra một con sông nhỏ, trên có chiếc cầu độc mộc bé tẹo, Úc Ý đứng tại chỗ cũ nhìn một lúc, nước sông đột nhiên sủi bọt ùng ục, một người từ đáy sông dần dần nổi lên.

Là Úc Tâm giả trang thành thần sông.

Úc Ý nhú mồm không nói gì, Úc Tâm nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, hỏi anh: “Con mắt Đường Mật vàng hay Đường Mật bạc?”

Úc Ý mím chặt môi, sao anh lại mơ thấy giấc mơ hoang đường thế này cơ chứ?

Úc Tâm thấy anh không nói gì, lại hỏi lần nữa: “Con roi mắt Đường Mật vàng hay Đường Mật bạc?”

Úc Ý đang định nhú mồm tiếp, điện thoại của La Hạo liền kéo anh tỉnh dậy.

*(Đoạn này Úc Tâm đáng yêu ghê, đóng giả thần sông hỏi anh chàng “tiểu phụ” Úc Ý, mắt riu vàng hay riu bạc sửa thành Đường Mật vàng hay Đường Mật bạc mới ghê chứ:)))))

Úc Ý mở trừng mắt ra, nhìn trần nhà một lát mới tiếp điện thoại: “La Hạo, có chuyện gì?”

“Tôi đón được Đường Mật rồi, bây giờ chuẩn bị qua đó.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

La Hạo nghi vấn hỏi: “Xây ra chuyện gì sao? Giọng anh nghe có vẻ hơi khác.”

Úc Ý trầm mặc một lát đáp: “Không có gì, mơ thấy ác mộng thôi.”

“Ác mộng?” La Hạo khẽ sững sốt lặp lại hai chữ này, hiện tại Úc tổng thậm chí còn có thể nằm mơ thấy ác mộng?

Đường Mật nhìn anh chàng cúp điện thoại xong, hơi bất an hỏi: “Sao vậy?”

La Hạo khởi động xe, cười an ủi với cô: “Không sao đâu, Úc tổng nói anh ấy mơ thấy ác mộng.”

Chuyện này khiến Đường Mật nhủ mảy, tâm tình vô cùng phức tạp, lẽ nào do buổi sáng hôn cô, nên mới mơ thấy ác mộng?

.....Ahuhu!

Xe của La Hạo cuối cùng cũng đến tiểu khu Kensney, Đường Mật ngồi ghé phụ mất sáng bùng lên.

La Hạo miễn cảm phát hiện ra: “Sao thế?”

Đường Mật quay sang nhìn anh chàng, hỏi đầy kì vọng: “Nghe nói Mạc thiên vương cũng sống trong khu biệt thự này?”

La Hạo dờ ra, sau đó cười ha ha: “Cô là fan của Mạc thiên vương?”

“Tôi thích nhân vật Cao Sâm(*) mà anh ấy đóng.” Đường Mật cười hỏi tiếp: “Biệt thự ở đây có phải quét dấu vân tay hay vồng mực mới vào được đúng không?”

(*) Mạc thiên vương (Mạc Bổng) là nhân vật chính trong một truyện khác của Bản Lật Tử tên là “Chào buổi sáng, U Linh tiểu thư”, không biết có nhà nào làm chưa nhỉ?

“... Không, chỉ là công thẻ từ và mật mã thông thường thôi.”

“Ồ.”

La Hạo có mật mã và thẻ mở cửa nhà Úc Ý, lúc anh mở cửa đưa Đường Mật vào trong nhà, trong phòng khách chẳng có ai.

“Chắc Úc tổng đang ở trong thư phòng, để tôi đưa cô vào.”

“Được.” Đường Mật nhắm mắt theo sau đuôi La Hạo đi lên lầu hai, trong lòng không tránh khỏi có chút thấp thỏm. La Hạo quay đầu liếc nhìn, mỉm cười với cô: “Kể thêm cho cô một bí mật nữa nhé, cô là người có giới tính nữ đầu tiên đi vào căn biệt thự này đây.”

Đường Mật hơi dờ ra, thấy gốc tai mình nóng bừng lên.

La Hạo mang cô đến trước một cánh cửa gỗ thì ngừng lại, gõ nhẹ lên cửa hai cái.

“Mời vào.”

Giọng nói lạnh băng của Úc Ý truyền qua lớp cửa, La Hạo đẩy cửa ra nói với anh: “Úc tổng, Đường Mật đến rồi.”

Úc Ý gật gật đầu, La Hạo liền nghiêng người nhường đường cho Đường Mật.

Đường Mật ngẩng đầu liếc nhìn anh, bước vào với tâm tình “hi sinh vì đại nghĩa”.

Thư phòng của Úc Ý rất lớn, bên trong xếp đầy sách, Đường Mật suýt chút tưởng nhầm mình đi lạc vào thư viện nào đó. Úc Ý đang ngồi sau bàn làm việc nhìn cô với ánh mắt chẳng chút cảm xúc nào.

Trái tim đập thành thịch của Đường Mật dường như bị ngấm chìm trong ánh mắt như làn nước đó, dần dần trấn định lại.

Cô đứng nguyên tại chỗ, chào Úc Ý một tiếng. Úc Ý hơi gật đầu chỉ vào chiếc ghế ở đối diện nói: “Ngồi đi.”

Đường Mật nghe lời kéo ghế ra ngồi xuống.

Úc Ý yên lặng một lát mới nói: “Hôm nay tìm cô đến chủ yếu là để nói về chuyện của Úc Tâm.”

Đường Mật ngược mắt nhìn anh, ánh mắt có chút kinh ngạc nhưng không nói gì cả.

“Lần đầu tiên cậu ta xuất hiện là lúc tôi 12 tuổi. Những năm gần đây tôi đều đang đi trị liệu, mọi chuyện khá ổn định. Nhưng không biết vì lý do gì mà gần đây cậu ta lại hoạt động mạnh như thế, tôi rất xin lỗi vì đã khiến cô thêm phiền phức.” Anh nói đến đây thì tạm ngừng lại, rồi tiếp tục bảo: “Có thể cậu ta sẽ làm một số chuyện mạo phạm đến cô, hi vọng không tạo nên áp lực tinh thần gì cho cô cả, nếu về sau cậu ta tiếp tục đi tìm, cô không cần để ý đến

cậu ta đâu.”

Đường Mật tiêu hóa mãi mới xong mấy lời này, cô hỏi nhỏ: “Vậy là anh biết sự tồn tại của Úc Tâm, nhưng không có kí ức của anh ấy?”

Úc Ý mặt không đổi sắc gật gật đầu: “Ừm”

Đường Mật nghĩ một hồi, sau đó cười cười với anh: “Thực ra anh ấy cũng không gây phiền phức gì cho tôi cả, tôi thấy anh ấy rất đáng yêu mà.”

Úc Ý im một lúc, lại bảo: “Tôi hi vọng cô có thể giúp tôi bảo mật chuyện này.”

Đường Mật bảo chứng: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra đâu.”

Và lại nếu cô muốn nói thì đã nói từ lâu rồi, giờ Úc tổng mới nghĩ đến chuyện nhắc nhở cô có phải đã quá muộn rồi không?

Nói xong chuyện, trong thư phòng liền im lặng hẳn. Úc Ý nhìn người đối diện nhạt giọng nói: “Để tôi bảo La Hạo đưa cô về.”

“... Ừm.”

Đường Mật đứng dậy, sau khi đi vài bước ra cửa lại quay người nói với Úc Ý: “Ồm, mặc dù đó là nụ hôn đầu của tôi, nhưng hi vọng anh cũng không bị áp lực tinh thần gì cả.”

Cô nói xong liền chạy nhanh ra ngoài, La Hạo nhìn bóng cô vui vẻ điên cuồng chạy xuống liền hỏi nghi hoặc: “Úc tổng nói gì với cô à? Vui đến mức này cơ?”

Đường Mật hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Có khả năng đêm nay Úc tổng lại mơ thấy ác mộng.”

La Hạo: “...”

Vậy là, cô đã làm gì với Úc tổng?

Sau khi cậu chàng tiễn Đường Mật về xong, Úc Ý vẫn ngồi trong thư phòng đọc sách. La Hạo lấy bánh tart trứng hoa quả mà Đường Mật tặng từ trong tủ lạnh ra, đi thư phòng tìm Úc Ý.

“Có chuyện gì không?” Úc Ý liếc nhìn La Hạo, dăm mực hỏi.

La Hạo đặt bánh tart lên bàn làm việc rồi nói với anh: “Đây bánh là Đường Mật cho em, nhưng sếp bảo em ăn đồ ngọt IQ sẽ giảm xuống nên em nghĩ thôi thì sếp ăn đi vậy.”

Úc Ý cúi nhìn bánh tart trứng trên bàn không nói gì, La Hạo cong môi cười, bổ sung: “Em đã đồng ý với cô ấy sẽ ăn không sót lại một tẹo nào rồi.”

Nói xong cậu chàng cười đi ra, Úc Ý ngồi trước bàn sách thật lâu chẳng động đậy, sau cùng cầm bánh tart lên cắn một miếng.

Độ xốp giòn của vỏ bánh, hương thơm của mứt, vị chua chua ngọt ngọt của hoa quả như một bản giao hưởng đang hòa tấu trên đầu lưỡi, khiến người ta trầm mê trong đó.

Đầu ngón tay không tự giác chạm lên môi, cánh môi Úc Ý dần dần trở nên nhu hòa hẳn đi. Nụ hôn đầu sao?

Bác sĩ Trương từng nói với anh, khi con người thấy vui vẻ sẽ có cảm giác như đang được ăn đường vậy.

Cái bánh tart này quả nhiên quá ngọt đi!

Đường Mật nghỉ xong một ngày khó quên, hôm sau lại nhần nhục chịu khó đi làm.

Chỉ có điều khi cô bước vào nhà hàng, cảm giác bầu không khí hơi khác lạ.

Sao ánh mắt mọi người nhìn cô đều quái quái thế nhỉ, đặc biệt là quản lý Vu, cứ như cô nợ cô ấy năm triệu tệ vậy.

Đường Mật giả đồ không phát hiện ra ánh mắt dị thường của mọi người, im im đi vào phòng thay đồ. Quản lý Vu đi sát theo cô, lúc cô chuẩn bị mở cánh cửa tủ ra bèn “rầm” một tiếng ép cô vào tường.

Đường Mật: “...”

Thật không ngờ lần “vây tường” đầu tiên của cô lại hiến dâng cho quản lý Vu.

Cô dịch sang bên hai bước, cười ha ha với quản lý Vu: “Quản lý Vu, có chuyện gì không ạ?”

Quản lý Vu hỏi với khí thế mạnh mẽ: “Tôi đó sau khi em và Úc tổng đi về đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì đặc biệt ạ...”

“Điều! Nếu không xảy ra chuyện gì sau tự nhiên em lại được chuyển lên chính thức?”

Đường Mật âm thầm thở ra một hơi, thì ra không phải đang nói đến chuyện đó nha.

“A, em nghe Úc tổng bảo thấy Nhà hàng trưởng đánh giá biểu hiện của em rất tốt nên liền chuyển em lên chính thức thôi.”

Quản lý Vu hí hí mắt đánh giá cô với vẻ thật không thể tin được: “Còn chưa đến một tháng đã chuyển chính thức? Biểu hiện cũng quá xuất sắc đi.”

Đường Mật than một tiếng: “Chuyện buồn phiền lớn nhất đời này của em chính là quá mức xuất sắc.”

Quản lý Vu: “...”

Đánh đuổi quản lý Vu đi xong, Đường Mật thay quần áo bắt đầu làm việc. Kết quả được vài phút sau, quản lý Vu lại âm thầm lướt đến.

Đường Mật hơi đau đầu: “Lại có chuyện gì ạ?”

Quản lý Vu bữu môi nói: “Khách bàn số 13 bảo muốn gặp em”

Đường Mật hơi nghiêng đầu: “Lại muốn gặp em?”

Quản lý Vu xì một tiếng, chính chị đây cũng đang muốn hỏi vì sao khách hàng nào trông đẹp trai đều muốn gặp cô nàng đây?

Đường Mật bỏ dao trát bánh trong tay xuống, đi theo quản lý Vu ra tiền sảnh.

Lâm Triệt mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, ngồi bên bàn số 13 cười với cô.

♥Hết chương 12♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lâm Triệt

Đường Mật đứng nguyên tại chỗ nhìn anh ta một lúc mới bước đến hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Khóe môi Lâm Triệt nở một nụ cười ấm áp, trả lời cô: “Anh đến ăn bánh kem của em.”

Trên bàn của anh ta đặt một miếng bánh kem bơ sô cô la, cả miếng bánh hình vuông phủ một lớp sô cô la dày, mặt bên gắn vụn sô cô la to khoảng 1cm, trên mặt dùng ba vòng sô cô la trắng được bào dài mỏng trang trí, những bông hoa làm từ caramen đặt trên chiếc bánh hình vuông trông như “đeo huân chương” cho miếng bánh.

“Bánh kem sô cô la đẹp quá, anh hơi không nổi ăn.” Dù anh ta nói vậy, nhưng vẫn cầm dao cắt bánh đặt trong khay bên cạnh xắt một miếng nhỏ, dùng thìa múc lên đưa vào miệng. “Vị sô cô la rất đậm nhưng cảm giác vẫn trơn trượt, trong lớp bánh cho cả hạt phi(*) được nghiền nhỏ làm tăng hương vị cho nó. Em còn cố ý nướng sơ qua hạt phi khiến hương vị càng thêm đậm đà. Trong siro em có cho bột cà phê và rượu Rum, bơ trong lớp phủ sô cô la Ganache(*) đã được nấu với vani, cuối cùng hòa quyện với sô cô la bản nguyên chất.”

(*)hạt phi: một loại hạt cùng họ với hạt dẻ nhưng to, tròn hơn, vỏ cứng hơn, và ngoài khá giống với hạt dẻ Trùng Khánh Cao Bằng của nước ta.

(*)sô cô la Ganache: một phương pháp chế biến lớp phủ sô cô la đặc biệt, tham khảo thêm ở link: <http://lambanh365.com/cong-thuc-lam-chocolate-ganache/>

Đường Mật nghe anh ta nói xong cười haha: “Không hổ là hoàng tử làm bánh, chỉ ăn có một miếng mà nếm được ra cả cách làm bánh của tôi.”

Lâm Triệt bỏ thìa xuống, cong cong khóe môi nói với cô: “Cho dù có biết cách làm đi nữa, không phải ai cũng làm được đến mức ngon thế này. Cũng như trước đây anh từng nói với em, bất kì chi tiết nhỏ nào trong quá trình làm bánh, có khi chỉ là cách em trộn nhào bột, cũng sẽ dẫn đến sự khác biệt lớn trong thành phẩm.”

Trong một góc nhà hàng, Bếp trưởng và quản lý Trương đứng cùng nhau trộm đánh giá Lâm Triệt bàn số 13 và Đường Mật.

“Tiểu tử kia trông quen mắt thế nhỉ, có phải cái người gì mà “hoàng tử làm bánh” dạo này đang hot rần rần không?”

Quản lý Trương gật gù: “Cậu ta đến đây làm gì?”

Bếp trưởng vuốt cằm đáp: “Ánh mắt cậu ta nhìn Đường Mật sao cứ thấy có rấp tâm nhỉ, đừng nói là đến trộm người đấy nhé?”

“A, anh nói thế làm em cũng nhớ lại, trước có bài báo viết là cậu ta và Đường Mật học cùng một trường.”

Bếp trưởng liếc anh chàng với ánh mắt kinh khủng: “Không ổn, anh phải đi thông báo cho Nhà hàng trưởng.”

Đường Mật vẫn đứng nguyên trước bàn số 13, nói một cách có nguyên tắc: “Nếu anh có ý kiến gì với bánh kem, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận, còn nếu không có thì tôi đi trước đây.”

Đầu mày Lâm Triệt khẽ động: “Nói chuyện phiếm với em cũng không được sao?”

“Xin lỗi, tôi đang trong thời gian làm việc.”

Lâm Triệt nghĩ một lúc rồi cười cười với cô: “Vậy anh đợi em tan làm.”

Đường Mật nghĩ thầm tôi tan làm cũng phải bảy tám giờ rồi, anh thích đợi thì cứ đợi. Lúc cô chuẩn bị quay đi thì Nhà hàng trưởng lại bước về phía này.

Đường Mật ngay lập tức đứng thẳng: “Em chào chị.”

Nhà hàng trưởng cười với cô, sau đó nhìn hướng Lâm Triệt: “Xin chào Lâm tiên sinh, xin hỏi bánh của chúng tôi có vấn đề gì sao ạ?”

Lâm Triệt cười đáp: “Ngon vô cùng.”

Mắt nhà hàng trưởng cười đến cong cả lên: “Có thể nhận được sự tán thưởng của Lâm tiên sinh là vinh hạnh của nhà hàng chúng tôi.”

Lâm Triệt đáp: “Các chị có một thợ làm bánh vô cùng xuất sắc.”

“Úc tổng chúng tôi cũng thấy như thế, nên bây giờ cô ấy đã trở thành nhân viên chính thức của chúng tôi rồi.”

Con người Lâm Triệt hơi động, sau đó cười nhẹ một tiếng: “Tôi nghĩ chắc chị hiểu lầm rồi, tôi không có ý gì khác cả.”

Nhà hàng trưởng giữ nụ cười chuyên nghiệp trên môi, hơi cúi người nói với anh: “Chúc ngài dùng bữa vui vẻ.”

Đường Mật đi cùng Nhà hàng trưởng ra ngoài, Nhà hàng trưởng nghiêng đầu nhìn nhìn cô hỏi: “Nghe nói bọn em là bạn học chung trường?”

Đường Mật đáp: “Vâng, anh ta là đàn anh hơn em hai khóa.”

Nhà hàng trưởng như có điều suy nghĩ riêng, gật gù đầu rồi không nói gì nữa.

Vì sự xuất hiện của Lâm Triệt mà các nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều rất phấn khích, dù sao thì chẳng phải lúc nào cũng có cơ hội được quan sát gần “hoàng tử làm bánh” như vậy.

Lâm Triệt ăn xong bánh gato sô cô la trên bàn liền thanh toán rồi đi. Đường Mật cũng chẳng để ý, mãi đến lúc cô tan làm đi ra ngoài cửa nhà hàng mới phát hiện vậy mà Lâm Triệt vẫn đứng ở chỗ gần đó.

Hơn 7 giờ, trời vẫn chưa tối hẳn, Đường Mật gần như vừa liếc mắt liền nhìn thấy anh ta.

Từ hồi đại học anh đã luôn thu hút sự chú ý của người khác, giờ đây mị lực ấy chỉ tăng chứ không hề giảm.

Lâm Triệt nhìn thấy cô, cười bước lại: “Bây giờ đã có thể trò chuyện cùng anh được chưa?”

Đường Mật không rõ anh ta là mới đến hay quả thực đợi ở đây một ngày trời, cô mím môi, có chút không thể hiểu nổi: “Rốt cuộc anh có chuyện gì?”

Động tác của Lâm Triệt ngừng bất, sau cùng thu lại ý cười trên mặt: “Em vẫn còn đang giận anh à?”

Đường Mật cười nhẹ hỏi ngược lại: “Giận cái gì?”

Lâm Triệt im lặng một lát, trả lời: “Năm đó anh không từ mà biệt, quả thực là lỗi của anh, nhưng lúc đó anh không có cách nào tốt hơn cả.” Anh ta dừng lại chút mới nói tiếp: “Từ nhỏ anh đã thích làm bánh, cho dù bố mẹ anh muốn anh học môn Tây có bài bản hơn là học làm bánh ngọt nhưng anh vẫn luôn không từ bỏ, hi vọng một ngày có thể trở thành một thợ bánh xuất sắc. Vậy nên khi thầy Cheston đề xuất ý kiến đồng ý cho anh theo học bánh trái với thầy, anh căn bản không thể từ chối.”

Đường Mật nhún nhún mày: “Cho nên?”

Lâm Triệt nhìn cô, trong mắt có ánh vàng ám áp do đèn đường chiếu xuống khúc xạ nên: “Nhưng lúc đó anh đã quen em, mặc dù anh chưa từng nói gì, nhưng thực ra anh luôn thích em.”

Đường Mật ngậy ra, cô không ngờ đến, sau bao nhiêu năm cách biệt như thế vậy mà cô vẫn còn có thể nghe được lời tỏ tình của Lâm Triệt. Cô ngược mắt nhìn Lâm Triệt, thấy hơi buồn cười: “Anh đang kể chuyện cười đây à? Anh cho tôi leo cây, lén lút lút lút đi nước ngoài, đây là cái sự yêu thích của anh hả? Anh có biết ngày hôm đó tôi hẹn anh đến là để tỏ tình với anh không?”

Lâm Triệt khẽ nhủ mày: “Anh biết, thế nên anh mới không đi. Anh sợ rằng sau khi nghe em tỏ tình anh lại chẳng thể rời đi được nữa.”

Mắt Đường Mật chớp lên, cười ha ha: “Vậy phải trách tôi?”

Lâm Triệt: “...”

“Lúc đó anh vô cùng khó xử, anh không thể từ bỏ cơ hội được học thầy Cheston, đó là ước mơ bấy lâu của anh. Nhưng anh cũng hiểu rõ mình không có cách nào từ chối em, anh từng nghĩ trước khi đi chúng ta có thể xác lập quan hệ trước, cho dù là yêu xa hai nước... Nhưng anh thực sự rất sợ bản thân không làm được, nếu ở bên em rồi anh không chắc mình còn có thể đi tiếp không nữa.”

Đường Mật không ngờ, chân tướng sự thật của vấn đề đã quẩn quanh trong lòng cô bao năm hóa ra lại như vậy, cô nhếch khóe miệng mang vẻ châm biếm, nói với Lâm Triệt: “Anh không cần nói nữa, anh chẳng có lỗi gì với tôi hết, anh theo đuổi ước mơ của mình là chuyện không đáng trách, chỉ là tôi không đủ quan trọng với anh mà thôi. Ngoài ra, chuyện anh không từ mà biệt mặc dù chẳng đáng kể, nhưng tôi cũng nhận lời xin lỗi của anh. Hiện tại chúng ta coi như hết nợ, tạm biệt Lâm tiên sinh.”

Đường Mật nói xong liền quay người bước đi, Lâm Triệt đi theo sau khuôn mặt nặng nề hỏi cô: “Anh biết là do anh sai, em không thể cho anh thêm một cơ hội nữa sao? Bao lâu nay người anh thích chỉ có một mình em.”

Đường Mật cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn anh: “Hồng nhan tri kỷ Hà Tư Kỳ của anh thì sao? Chị ta theo đuổi anh đuổi đến tận Pháp luôn, giờ anh còn nói chỉ thích tôi? Nghĩ tôi ít học dễ lừa phỉnh?”

“Anh và Hà Tư Kỳ chỉ là bạn hợp tác, giữa bọn anh chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, anh xin thề.”

Đường Mật hừ đáp: “Anh nên mau chóng ‘có chuyện gì’ với chị ta đi, khỏi để chị ta tìm tôi làm phiền mãi.”

Lâm Triệt nhủ mày: “Tức là sao? Cô ấy đã làm gì?”

Đường Mật dừng lại nhìn: “Ồ, anh không biết á, năm đó anh vừa đi chị ta liền lấy bánh của tôi mang đi thi cuộc thi làm bánh của trường, sau đó còn la làng nói tôi đạo ý tưởng của chị ta. Chuyện này bỏ qua đi, dù sao năm đó mọi người còn trẻ dại, nhưng giờ đều đã ra ngoài xã hội rồi có thể dừng ầu trĩ như thế được không? Tôi đi phỏng vấn ở Úc thì, chú chị ta là người phỏng vấn liên khăng khăng bảo tôi đạo nhái, kết quả bị Úc tổng phát hiện lại liền lụy ngược ông chủ đó mất việc.”

Đầu mày Lâm Triệt nhíu chặt, im lặng giây lát rồi nói: “Anh biết rồi, anh sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Một chiếc xe bus chạy tới, Đường Mật liếc nhìn anh rồi vội lên xe: “Vây đi nhé, tôi về trước đây.”

Lâm Triệt nhìn cô lên xe, đợi chiếc bus chậm chậm chạy khỏi mới quay người rời đi.

Lúc này Úc Ý cũng vừa từ công ty đi ra, La Hạo đi sau anh ngồi lên xe, nhìn kính chiếu hậu bảo: “Úc Tổng, em nghe Thích Huyền bảo hôm nay Lâm Triệt đến Dream, còn nói chuyện với Đường Mật một lúc.”

Ánh mắt Úc Ý hơi chuyển, sau rồi đáp một tiếng chẳng cảm xúc gì.

La Hạo tiếp tục: “Anh nói xem anh ta đến làm gì nhỉ? Thám thính tình hình quân địch hay là trộm người?”

Úc Ý đáp: “Nhà hàng mở ra làm ăn, ai đến cũng là khách hết. Và lại với năng lực của anh ta không cần đi thám thính cái gì của chúng ta cả.”

“Vậy tức là đến mức người đi? Dù sao anh ta cũng là bạn cùng trường với Đường Mật, chứ không phải gần đây có câu quan hệ bạn học là mối quan hệ đáng nhờ cậy nhất trong xã hội hiện nay đấy sao?”

Úc Ý im lặng một lát đáp: “Đường Mật chỉ ký hợp đồng lao động với công ty, không phải bán thân cho chúng ta, nếu cô ấy nhận thấy nhà hàng của Lâm Triệt có cơ hội phát triển tốt hơn, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của cô ấy.”

La Hạo chớp chớp mắt: “Anh nghĩ vậy thật?”

“Ừm.”

La Hạo hơi động chân mày, nhẹ than một tiếng: “Aiz, quả nhiên muốn níu chân Đường Mật không phải cứ một bản hợp đồng lao động là xong nha.”

Úc Ý liếc nhìn anh chàng không đáp lời.

Đường Mật về đến nhà, không kể cho Phó Tân nghe chuyện Lâm Triệt đến tìm cô. Ban đầu cô còn lo bản thân sẽ mất ngủ vì những lời Lâm Triệt nói, kết quả không ngờ vừa chạm đến gối cô liền ngủ mất, hoàn toàn chẳng chút dao động cảm xúc.

Cô nghĩ có lẽ bản thân đã không còn chút cảm xúc nào với Lâm Triệt nữa rồi.

Chỉ có điều cô không ngờ đến, ngày hôm sau nhà hàng liền tiếp đón một vị khách không mời mà tới.

Quản lý Vu nhìn thấy một cô gái tức giận bùng bùng bước vào liền vội ra tiếp đón: “Chào chị, xin hỏi tôi giúp gì được cho chị?”

Theo như kinh nghiệm lâu năm lăn lộn trong ngành nhà hàng ăn uống của quản lý Vu, người khách nào đến với cái vẻ mặt như này thông thường đều tới bất kể thông dâm

Vị khách nữ quay đầu liếc cô, khó giấu tức giận chất vấn: “Đường Mật đâu?!”

Quản lý Vu hơi mở to mắt ra, kịch bản này có gì đó sai sai à nha.

Đường Mật ở trong phòng làm bánh cũng nghe thấy tiếng ồn ào ngoài sảnh, cô nhủ mày, sao cứ thấy giống giống giọng của Hà Tư Kỳ.

Cô bước ra vừa nhìn, quả nhiên thấy Hà Tư Kỳ đang đứng đó tranh luận điều gì với quản lý Trương.

“Thưa chị, đây là nơi công cộng, xin chị không được gào thét to tiếng, ảnh hưởng đến việc dùng bữa của các thực khách khác.” Quản lý Trương nhìn người đối diện, vẻ ngoài trấn định bên trong dấn trận(*).

(*) Chỗ này tác giả chơi chữ: 淡定/Dàndìng/, 蛋疼/dàn téng/ lần lượt là bình tĩnh, trấn định và “đau trứng” (nhức nhối))) mình dùng từ như trên cho gần giống với ý đồ của tác giả.

Hà Tư Kỳ cười lạnh: “Thế thì các anh gọi Đường Mật ra đây gặp tôi! Bảo vệ cô ta như thế làm quái gì?!”

Quản lý Trương thâm cười nhạt, vẻ mặt vẫn vô cùng nhẫn nại đáp: “Chúng tôi có thể gọi cô ấy ra, nhưng hi vọng chị bình tĩnh trước đã.”

Hà Tư Kỳ giương cằm định nói tiếp gì đó, Đường Mật liền đi từ phía sau ra ngoài: “Chị tìm tôi có việc gì?”

Hà Tư Kỳ vừa thấy Đường Mật như nhìn kẻ thù giết cha, không nói lời nào định gờ tay tát cô một phát.

Cái tát này khí thế hung mãnh, Đường Mật có thể cảm nhận rõ ràng một trận gió phát tới quạt lên mặt mình.

Còn chưa kịp tránh, cánh tay của Hà Tư Kỳ đã bị giữ chặt giữa không trung.

Úc Tâm đứng chếch sau lưng cô ta, trong mắt là sự tức giận như ẩn như hiện, khóe môi lại cong lên cười cười với cô ta: “Cô định làm gì sweetheart của tôi?”

♥ Hết chương 13 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bị Lộ

Úc Tâm dùng sức rất mạnh, cánh tay Hà Tư Kỳ bị anh giữ chặt cứng trên cao.

Có lẽ vì cách thức và lời kịch ra sân của anh quá chất lừ nên trong nhà hàng nhất thời im bất lại, mọi người đều nhìn anh với ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc sùng bái.

Chỉ có mỗi Đường Mật bị dọa sắp khóc đến nơi.

Giời ạ, là Úc Tâm! Vì sao anh lại đến nhà hàng!! Bị người khác phát hiện là xong đời luôn!

Hà Tư Kỳ cũng nhận ra người đàn ông trước mắt, Tổng giám đốc quản lý Úc thị, ông vua của vương quốc mỹ thực được giới truyền thông ca tụng.

Có điều sao cứ thấy khác khác so với trong tin tức nghe được?

Cô ta muốn rút tay mình về, nơi cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức khiến cô ta nhủ mày: “Úc tiên sinh, anh làm đau tôi rồi.”

Úc Tâm cười thả tay ra, nhìn cô ta đáp: “Cái tát vừa nãy của cô mà đáp xuống còn đau hơn thế này đây.”

Hà Tư Kỳ mím môi, tình thế hiện tại không có lợi chút nào cho bản thân cô ta, nhưng cô ta nghĩ không ra đường đường là Tổng giám đốc Úc thị sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa ban nãy còn gọi Đường Mật là gì? Sweetheart?

Úc Tâm thăm đánh giá cô ta, trong ánh mắt hàm chứa chút mờ mịt: “Tôi nhận ra cô, cô mở tiệm bánh cùng với Lâm Triệt nhỉ. Vừa may, cô về nói với anh ta giúp tôi, nhà hàng của tôi không hoan nghênh anh ta, hi vọng lần sau anh ta đừng đến nữa.”

Hà Tư Kỳ đơ ra, người trong nhà hàng cũng mờ mịt chẳng hiểu. Úc Tâm nhìn Hà Tư Kỳ, trong giọng nói mang vẻ cảnh cáo: “Còn cô, nếu tiếp tục đến đây làm loạn, gây rắc rối cho Sweetheart của tôi nữa, tôi sẽ không khách khí như lần này đâu.”

Toàn bộ nhân viên trong nhà hàng bị hai chữ Sweetheart tràn ngập trong đầu, Úc Tâm quay người lại nhìn Đường Mật, đang định nói gì thì Đường Mật gào lên một tiếng: “Úc tông!”

Động tác của Úc Tâm hơi ngừng lại, Đường Mật chớp lấy thời cơ vội nói: “Anh đến hỏi về mẫu bánh gato mới phải không? À, loại bánh đó vẫn còn vài điểm chưa ổn lắm, chúng ta ra ngoài nói tiếp đi!”

Cô nói xong liền mặc kệ Hà Tư Kỳ bị bơ ở bên cạnh, nắm khuỷu tay Úc Tâm chạy ra khỏi nhà hàng.

Xe Úc Tâm đỗ ngay bên lề đường, Đường Mật kéo anh lên xe, nói nhanh chóng: “Lái đi!”

Úc Tâm nhướn mày nhìn cô, vẫn nghe lời khởi động xe chạy.

Chạy đến một công viên gần đó thì dừng lại, Đường Mật dựa lưng vào ghế ngồi, thở mạnh ra một hơi.

Úc Tâm một tay để trên vô lăng, nghiêng người nhìn cô: “Cái cô vừa nãy là có chuyện gì đó?”

Đường Mật đáp: “Chắc là bệnh chó dại tái phát, anh không cần để ý cô ta, mà anh ấy, sao tự nhiên lại chạy đến nhà hàng làm gì?”

Úc Tâm cười, nhưng nhìn chẳng vui vẻ chút nào: “Vì sao anh không thể đến nhà hàng? Anh kém đến mức không thể để người khác nhìn thấy chẳng?”

“Ồ, tôi không có ý đó...” Đường Mật cố gắng sắp xếp lời nói, “Chỉ là tôi hơi lo lắng, nếu anh bị người khác phát hiện, đặc biệt là cánh báo chí, họ ước chừng sẽ viết anh thành bệnh thần kinh đấy! Đến lúc đó cô phiếu Úc thị sụt giảm, nhà hàng đóng cửa, tôi liền thất nghiệp phải đi ngủ gầm cầu mát thôi!”

Lông mày Úc Tâm khẽ động: “...Úc thị không dễ sập tiệm như vậy đâu.”

“Không được lơ là khinh suất! Máy phóng viên đó chỉ vì câu view mà chuyện gì cũng dám làm.”

Úc Tâm: “...”

Được rồi.

Anh ghé lại gần Đường Mật, cười nói với cô: “Em yên tâm đi Sweetheart, anh sẽ không để em thất nghiệp ngủ gầm cầu đâu.”

Hơi thở nóng ấm của anh phả lên mặt Đường Mật khiến cô vô thức ngửa người ra sau.

Úc Tâm khẽ cười, ngồi thẳng người lên: “Hôm qua Lâm Triệt đến tìm em làm gì? Anh ta muốn bảo em đến nhà hàng của anh ta hả?”

Đường Mật hơi ngậy người, mắt chớp chớp hỏi anh: “Anh đến nhà hàng chính là vì hỏi chuyện này?”

Úc Tâm đáp: “Tiện thể đến nói với em, đừng nhảy việc.”

Đường Mật lặng im một lát mới mở lời: “Yên tâm đi tôi mà có nhảy việc cũng không nhảy đến chỗ Lâm Triệt làm đâu. ... À không không không, ý tôi là tôi sẽ không nhảy việc mà.” Thấy Úc Tâm trừng mắt, cô vội vàng sửa lời.

Có vẻ cuối cùng Úc Tâm cũng hài lòng, Đường Mật thấy vậy cười bảo anh: “Mọi chuyện vậy là đã giải quyết xong hết rồi, anh về trước đi.”

Câu này hình như lại làm Úc Tâm không vui, anh liếc nhìn cô rồi đột nhiên cười: “Em hôn anh một cái anh liền về.”

Đường Mật: “...”

“Em mà không hôn anh sẽ quay lại nhà hàng.”

Đường Mật: “...”

Cô nghiêm mặt nhìn Úc Tâm, Úc Tâm dù lòng vội nhưng vẫn bình tĩnh nhìn lại.

Đương lúc Đường Mật tiến hành đấu tranh nội tâm gay gắt, điện thoại trên người Úc Tâm bỗng reo vang. Anh lấy ra xem, là La Hạo gọi tới. Úc Tâm suy

nghĩ chút rồi nghe máy: “Chuyện gì?”

La Hạo đáp: “Úc tổng, anh ra ngoài à? Hôm nay là ngày đặt lịch hẹn bác sĩ Trương chẩn trị, bọn em đến nơi rồi.”

Úc Tâm chớp chớp mắt, hơi nhoèn miệng: “Tôi biết rồi, tôi về ngay đây.”

Đường Mật nghe đến đây vui đến mức suýt thì cười ra tiếng.

Úc Tâm cúp điện thoại, tiếc nuối nhìn cô: “Hôm nay tạm tha cho em, lần sau anh sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi.”

Đường Mật co rút khóe miệng, vui vẻ hí hửng xuống xe: “Úc tiên sinh đi nhé.”

Úc Tâm ấn mở cửa sổ, nhìn cô bảo: “Cái cô đó...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ tiêm thuốc vắc xin cho cô ta.”

Úc Tâm: “...”

Anh cười cười, gửi cho Đường Mật một nụ hôn gió: “Sweetheart, nẫu bánh mới mà em nói ấy, ngày mai gửi đến phòng tổng giám đốc ở trụ sở Úc thị nhé, anh sẽ nhắc thư kí trước.”

Đường Mật: “...”

Đợi đã, chuyện đó là mượn có thôi mà!

“Bye~”

Đường Mật: “...”

Hình như cô bị chơi một vỏ rồi!!

Lúc cô mệt mỏi trở lại nhà hàng, Hà Tư Kỳ không còn ở đó nữa, nhưng đang có một rắc rối lớn hơn đón chờ cô.

Quản lý Vu đại diện cho bộ phận tiền sảnh, trực tiếp dẫn cô vào một góc tường thăm vấn: “Nói, tại sao Úc tổng lại gọi em là Sweetheart?!”

Đường Mật chớp chớp mắt về vô tội, nhìn chị đáp: “Sao Úc tổng có thể gọi em là Sweetheart được chứ, Sweetheart này là phẩm chỉ chung không phải từ chỉ riêng, toàn bộ nhân viên trong công ty đều là Sweetheart của anh ấy, đương nhiên cũng bao gồm cả chị.”

Quản lý Vu nghĩ ngợi, đôi lông mày nhíu chặt hơi giãn ra chút: “Là thế ư? Nhưng Úc tổng có phải người sến súa như vậy đâu..”

Đường Mật đáp: “Không thấy cái “chục” vừa nãy kêu căng đến mức nào à? Úc tổng có ý nói cho cô ta nghe thôi.”

Quản lý Vu gật gật đầu, thấy có vẻ hợp lý: “Em có thấy hôm nay Úc tổng vô cùng gọi cảm không? Hình như chị còn nhìn thấy anh ấy cười nữa.”

Đường Mật nghiêm túc đáp: “Anh ấy cười á? Em không thấy, đây chắc chắn là ảo giác do chị quá hưng phấn mà nghĩ ra thôi.”

Quản lý Vu bết môi, Đường Mật nhanh chóng chuyển đề tài: “Thế cô gái vừa nãy thì sao rồi?”

“Ồ, bị Trưởng nhà hàng đuổi đi rồi.”

Đường Mật há hốc miệng: “Đã kinh động đến Trưởng nhà hàng?”

Quản lý Vu lườm cô trắng mắt: “Ngay Úc tổng cũng bị kinh động đến, Trưởng nhà hàng tính cái gì.”

Đường Mật cạn lời luôn.

Quản lý Vu lăm băm thêm một lúc liền rời đi, bếp trưởng âm thầm lướt đến: “Nghe nói hôm nay ở tiền sảnh có chuyện hot?”

Đường Mật cười ha ha một tiếng: “Ngại quá hôm nay đã gây phiền phức cho mọi người.”

Bếp trưởng xua xua tay, cơ hồ rất tiếc nuối vì không được chứng kiến màn đó: “Bọn họ nói hình như Úc tổng đến là để thưởng lượng với em về chuyện món bánh kem mới?”

Đường Mật: “...” Bếp trưởng vỗ vỗ vai cô, nói một cách sâu xa thâm thúy: “Mặc dù nói mỗi một món mới trong hệ thống nhà hàng trực thuộc Úc thị đều phải đưa đến chỗ Úc tổng nếm thử trước, nhưng em cũng không nên trực tiếp nhảy qua cấp Trưởng nhà hàng chứ...”

Đường Mật: “...”

“Nhưng cũng may, Trưởng nhà hàng của chúng ta rộng lượng lắm, vừa nãy bên tổng công ty gọi điện bảo đã hẹn thời gian giúp em, ngày mai trực tiếp mang bánh đến gặp Úc tổng là được.”

Đường Mật: “...”

Úc Tâm, cái đồ... đều cáng!

♥ Hết chương 14 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tin Đồn Tình Ái

Trong lúc Đường Mật còn đang phiền não với kiểu bánh gato mới, tin đồn yêu đương giữa cô và Úc tổng đã âm thầm lan ra toàn bộ nhà hàng.

Giờ ăn trưa, mấy cô gái ở tiền sảnh đều không ngồi cùng bàn với cô, còn nhìn cô dè bĩu với những ánh mắt vừa đố kị vừa ghen tị.

Đường Mật bung khay com mặt dày ngồi vào chỗ cạnh quản lý Vu, còn cười cười với chị.

Quản lý Vu hừm một tiếng, bắt mắt nhìn cô: “Tốt nhất em nên thành thật thừa nhận quan hệ giữa em và Úc tổng, nếu không bọn chị quyết cô lập em đến cùng đây.”

Đường Mật: “...”

Cô mím môi suy nghĩ một lát, cười nói với quản lý Vu: “các chị không thể chỉ vì một câu Sweetheart của Úc tổng liền cho rằng giữa em và anh ấy tồn tại quan hệ nam nữ bất chính.”

Quản lý Vu đáp: “Thế anh ấy cũng gọi chị một tiếng Sweetheart đi, chị sẽ tin ngay lí do lí trầu của em.”

Đường Mật: “...”

Anh ấy mà gọi chị một tiếng Sweetheart, chị dám đáp lại chắc?

Quản lý Vu tiếp tục nói: “Với cả bọn chị đều thấy Úc tổng cười, em còn lừa chị, nói, rốt cuộc em có mưu đồ gì?”

Đường Mật thấy hơi bất lực: “Được rồi, cho dù Úc tổng có cười thật đi nữa thì làm sao, ai quy định Úc tổng không thể cười? Nhờ đâu người ta gặp chuyện gì vui vẻ còn không cho phép người ta cười chắc?”

“Thế nên bọn chị nhất trí cho rằng chuyện vui mà anh ấy gặp chính là chuyện yêu đương, còn đối tượng đó, chính là em!” Quản lý Vu nói với giọng điệu “sát thủ thực sự chính là nguoi!”, còn kiên định dùng ngón trỏ chỉ vào Đường Mật.

Đường Mật: “...”

Hiện giờ cô đang vô cùng muốn đánh Úc Tâm.

Quản lý Vu chỉ tội cô xong, lại bày ra vẻ mặt thân thiết: “Không phải bọn chị muốn phân tách các em, bọn chị chỉ đang lo lắng cho em thôi! Em nghĩ xem, với thân phận Úc tổng như thế, người nhà nhất định đã sớm chọn ra ứng viên cho chức “vợ” của anh ấy, anh ấy đối với em chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi, tùy tiện trêu đùa thôi, đến lúc ấy người đau khổ không phải là em à?”

Đường Mật ngậm ngẫm một lúc, ồ, Quản lý Vu nói hình như cũng khá hợp lý đấy.

Với những gia đình kiểu như nhà Úc tổng, hôn nhân đều bị coi như khoản tiền đầu tư, có điều tình huống của Úc tổng hơi đặc thù, vợ tương lai của anh ấy có chấp nhận được không?

Thấy vẻ mặt của cô thả lỏng ra, quản lý Vu cũng nhẹ nhõm vui vẻ gật gật đầu: “Em còn cứu được, nghĩ cho kỹ đi.”

Đường Mật: “...”

Ở một nơi khác, La Hạo với bác sĩ Trương còn đang đợi trong nhà Úc Ý, nghe thấy tiếng mở cửa, hai người liền đồng thời quay ra nhìn.

Úc Tâm cười cười bước từ ngoài vào trong nhà. Một tay anh vò vò tóc mình, một tay tùy ý ném chìa khóa xe lên bàn uống trà trong phòng khách.

La Hạo nhíu chặt đôi lông mày, bác sĩ Trương âm thầm đánh giá anh, cười nói với anh: “Đã lâu không gặp, Úc Tâm.”

Úc Tâm khẽ cười, bước đến sô pha trước mặt hai người ngồi xuống: “Đối với anh mà nói, chắc anh càng hi vọng không bao giờ gặp lại tôi nữa đúng không, bác sĩ Trương?”

Bác sĩ Trương giữ nụ cười trên môi không nói gì, ngược lại La Hạo là người không ngồi im được trước: “Anh xuất hiện lúc nào thế? Đã đi những đâu rồi?”

Úc Tâm ngược mắt liếc nhìn anh chàng, trong mắt chứa ý đùa cợt không dễ thấy: “Tôi đi nhà hàng tìm Sweetheart.”

Tìm La Hạo như muốn vỡ ra luôn, kết quả nát bét nhất! À không, anh chàng nên cảm tạ may mà anh không trực tiếp đi công ty luôn!

Anh chàng hít sâu một hơi, sau khi chuẩn bị tâm lý ổn thỏa mới hỏi: “Anh đến nhà hàng làm những chuyện gì rồi?”

Úc Tâm nhún nhún vai: “Còn chưa kịp làm gì đã bị Sweetheart kéo đi mất.”

La Hạo thở phào một hơi, nếu mà có thể, anh thực sự muốn tăng lương cho Đường Mật.

Bác sĩ Trương nhìn anh chàng, nói: “Không cần căng thẳng như thế, vừa hay tôi đang muốn nói chuyện với cậu ta.”

Úc Tâm cười nhẹ ra tiếng: “Ồ? Anh muốn nói chuyện gì với tôi? Công việc của anh không phải là làm cho tôi biến mất à?”

Bác sĩ Trương liếc nhìn anh, giương khóe môi: “Tôi muốn nghe một chút về cách nhìn của cậu đối với Đường Mật.”

Úc Tâm nhún nhún đôi lông mày, trong mắt xuất hiện ý cười: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, liền mê mẩn vì cô ấy, trên người cô ấy có mùi bơ nhạt, vô cùng thơm ngọt. Tôi còn say mê bánh gato cô ấy làm, chỉ ăn một miếng cũng đủ để tôi cảm thấy mãn nguyện và hạnh phúc.”

Bác sĩ Trương có vẻ vô cùng hứng thú với cách miêu tả của anh: “Cậu thích cô ấy?”

“Đương nhiên, thích vô cùng.”

Bác sĩ Trương cười: “Cậu thật thà hơn Úc Ý nhiều.”

Úc Tâm hơi nhếch miệng: “Có thể đừng nhắc đến tên tôi cùng lúc với tên anh ta được không? Người Nguyên Mưu(*) còn biết biểu đạt tình cảm hơn anh ta.”

(*)Người Nguyên Mưu: 1 giống người vượn Trung Quốc, cách đây khoảng 1,7 triệu năm, hóa thạch được phát hiện năm 1965 ở Nguyên Mưu, Vân Nam, TQ.

La Hạo: “...”

Đây có được coi là “tự dìm hàng chính mình” không??

Bác sĩ Trương sửa lại: “Cậu ấy không phải là không biết bày tỏ tình cảm, mà là không thể cảm nhận được tình cảm.”

Úc Tâm đáp: “Thế thì càng tệ hơn, anh ta đã bị thoái hóa đến trình độ không bằng cả người Nguyên Mưu luôn rồi.”

La Hạo: “...”

Anh nhớ là Úc tổng có ký ức của Úc Tâm...

Bác sĩ Trương nói: “Cậu ấy sẽ tốt lên thôi.”

Úc Tâm nháy mắt: “Lúc nào? Đợi đến ngày tôi biến mất? Mà nói ngược lại, rõ ràng anh là một bác sĩ nhưng anh không thấy việc mình đang làm là chuyện giết người à?”

“Tôi không nghĩ thế, cậu vốn dĩ là một cơ chế phòng ngự do Úc Ý phân tách mà ra, nếu có một ngày cậu biến mất, hoàn toàn không phải do bọn tôi giết cậu, mà do nhân cách của chủ thể trưởng thành rồi.”

Úc Tâm ngửa người ra dựa vào sô pha, nhìn anh ta không nói gì. Đôi mắt Bác sĩ Trương như viên nam châm đen khóa chặt ánh mắt Úc Tâm, cậu nhìn thấy anh ta cười với mình, sống mắt như nước, bản thân cậu tựa như đang chìm đắm chìm xuống, tự nhiên có hơi buồn ngủ.

La Hạo thấy Úc Tâm đột nhiên nhắm mắt, hỏi một cách lo lắng: “Anh ấy sao rồi?”

“Không sao, thôi miên mà thôi.”

La Hạo: “...”

Nói thật, cậu chàng rất sợ mấy vị bác sĩ tâm lý này, mà nghe nói trong thời đi học Bác sĩ Trương còn bị ghi tội không hay nào đó.

Khi người trên sofa tỉnh lại, đôi mắt đã khôi phục sự lạnh nhạt như nước.

“Úc tổng?” La Hạo thử gọi thăm dò. Úc Ý ngẩng đầu nhìn anh chàng, đáp lại một tiếng nhàn nhạt.

Bác sĩ Trương nhìn Úc Ý, cười hỏi: “Hôm qua có chuyện gì kích thích đến anh à?”

La Hạo đáp: “Lâm Triệt đã đến nhà hàng tìm Đường Mật, hình như chuẩn bị trộm người đi.”

Ánh mắt Úc Ý quét qua, La Hạo biết điều mau chóng ngậm miệng.

Bác sĩ Trương bật cười: “Úc Ý, Đường Mật có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu, so với tôi thì cô ấy càng có thể chữa bệnh cho cậu hơn.”

Úc Ý nhìn anh ta không nói gì.

Lúc Đường Mật tan ca về nhà, Phó Tân đang mặt nhăn mày nhíu đứng trong phòng bếp. Đường Mật đổi dép xong đi qua xem: “Mày đang làm gì đấy?”

Phó Tân quay người sang nhìn cô với vẻ ưu tư: “Đường Đường, tao vừa làm một cái bánh Chiffon(*) vị hồng trà, cơ mà vừa cứng vừa xấu.”

(*)Bánh chiffon: Chiffon được xem như loại bánh “cao cấp” trong dòng bánh bông lan, là thứ bánh vừa mềm, vừa xốp, vừa nhẹ, vừa mịn, lại đủ ẩm, có thể ăn nhiều mà không ngấy, cũng không có cảm giác bị nghẹn bứ như một số loại bông lan cơ bản khác. Bánh dạng khoét giữa.

Đường Mật nhếch khóe môi, nhìn về phía bàn bếp: “Cứng chắc đa phần là do không đánh bột đủ lâu, với lúc trộn không đúng cách, mày làm kiểu tròn đều từ dưới lên trên bằng nhau hết hả?”

Phó Tân cẩn thận nghĩ lại một lúc: “Tao không nhớ nữa.”

Đường Mật ném cho cô ấy một ánh mắt “Tao biết ngay mà”: “Xấu là do... Mà đúng là hơi xấu thật, trong bột chứa nhiều khí quá, nên bị rỗng vài chỗ, mấy vết xước này là do lúc mày tháo khuôn không chú ý góc độ của con dao.”

Phó Tân: “...”

Mãi chị đây mới học được cách tách lòng đỏ và lòng trắng trứng ngon lành đấy! Sao vẫn còn nhiều mấy thứ lằng nhằng này nữa hả!

Đường Mật rửa tay, cầm cốc đo lấy ít nước, lại lấy thêm chút đường cát đổ cùng vào nồi đun lên. Phó Tân đứng một bên nhìn cô, hỏi hiếu kỳ: “Mày làm gì thế?”

“Làm ít sốt caramel Chianti(*), ăn kèm với Chianti thì vị sẽ ngon hơn, món này để bữa sáng mai ăn đi, đừng lãng phí.”

(*) sốt caramel Chianti: một loại sốt caramel vị rượu Chianti (1 loại vang đỏ vùng Tuscan, Ý). Thành phần chủ yếu gồm đường, kem whipping, nước, rượu Chianti và các phụ gia khác. Tác dụng của sốt Caramel có rất nhiều, bao gồm cả ăn kèm với bánh mỳ.

Phó Tân bày ra về mặt nhăn nhó: “Không ăn cái này được không?” Quả thực vừa cứng vừa khó nhìn..

Đường Mật lườm cô: “Bánh do chính mình làm, có khóc cũng phải ăn hết.”

Phó Tân: “...”

Lúc Đường Mật đem sốt caramel Chianti vừa làm cho vào tủ lạnh bảo quản, nhìn thấy một khay cà chua xào trứng lớn. Cô hí híp mắt, quay đầu nhìn Phó Tân: “Mày chuẩn bị ăn cà chua xào trứng ba ngày liên tiếp đấy à?”

Phó Tân đáp: “Đây là mấy quả tách lòng bị hỏng, chỉ có thể dùng để xào cà chua thôi.”

Đường Mật liếc nhìn chỗ để trứng gà, quả nhiên thiếu mất một nửa: “Bên này chả có lòng trắng tao tách sẵn rồi mà, sao mày không lấy dùng luôn?”

“Mấy cái số hiệu đấy trông như gene code, tao không dám dùng.”

Đường Mật: “...”

Cô lấy ra một phần lòng trắng trứng ở phía ngoài cùng, đứng dậy đi vào phòng bếp, Phó Tân thấy vậy đi theo hỏi: “Mày định làm bánh gato à?”

“Ừ, mai phải đưa mẫu bánh mới cho Úc tổng xem.”

Mắt Phó Tân sáng bừng lên: “Mai mày đi gặp Úc tổng? Tiện hỏi giúp tao anh ấy có nhận lời mời phỏng vấn không nhé!”

“... Tao với anh ấy không thân đến mức đó.”

Phó Tân tiếc hận vô cùng, bảo: “Thế mày nhanh thân với anh ý đi, vậy mới có thể tranh thủ kiếm chút lợi ích cho tao! Đợi tao lấy được phòng văn độc quyền của Úc tổng, được tăng lương thăng chức xong tao sẽ đưa mày đến ở phòng lớn luôn!”

Đường Mật: “...”

Mày vẫn nên trả hết nợ trước đi đã.

Đường Mật không để ý đến Phó Tân nữa, bắt đầu lên ý tưởng cho bánh mới. Tự nhiên phải làm ra một mẫu bánh mới đúng là hơi khó, may mà bình thường lúc làm bánh, nghĩ ra điều gì mới mẻ cô đều ghi lại, bây giờ giúp ích không ít.

Thử làm một chiếc bánh kem dâu Bavarian(*), Đường Mật đưa cho Phó Tân ăn thử chút, nhận được đánh giá cao của Phó Tân: “Quá ngon luôn! Cả cái bánh đều có cảm giác mềm mượt, ăn một miếng xong cắn bản không ngừng lại được! Ngày mai tuyệt đối có thể chinh phục Úc tổng!”

(*)bánh kem dâu Bavarian: trên gg không có định nghĩa nhưng có cách làm nè: <http://afamily.vn/ngot-ngao-mon-banh-kem-dau-bavarian-20120314114924979.chn>

Còn định nghĩa trên Baidu: Một loại bánh xuất phát từ Bavaria, Đức, sau này mới truyền đến Pháp, được các bậc thầy làm bánh ở đó biến thành nổi tiếng. Cách làm khá giống bánh mousse, nhưng vì có thêm trứng gà nên mềm hơn chút, nhưng cảm giác vị nồng hơn, bánh mousse thì thanh nhẹ hơn.

“Đủ rồi, mày không thể để tao vui về ăn hết nó à?” Phó Tân tức tối nuốt một miếng bánh, “Nói thế thì tao là người được ăn mẫu bánh mới sớm hơn cả Úc tổng đấy, cảm thấy bản thân thật sang choảnh.”

“Chuột bạch thì sang choảnh đến mức nào?”

Phó Tân: “...”

Có thể làm chuột bạch cho Úc tổng, cô thấy vinh quang!

Ngày hôm sau, Đường Mật vẫn đi làm đúng giờ như cũ, thời gian mà cô hẹn với Úc tổng là 3 giờ chiều, lúc đấy vừa may nhà hàng nghỉ. Vì để bảo đảm độ tươi mới cho bánh kem, cô đã cố ý nhân lúc nghỉ trưa mới tranh thủ bắt tay vào làm.

Lúc này Úc Ý còn đang ngồi trong văn phòng xem báo cáo kinh doanh tháng trước của các nhà hàng, La Hạo xem thời gian, bước vào nhắc nhở anh: “Úc tổng, đã 12h rồi.”

Úc Ý nói mà không ngẩng đầu: “Mua giúp tôi suất ăn nhanh.”

La Hạo ngừng một lát, mở miệng đáp: “Úc tổng, sáng nay bố mẹ anh gọi điện báo, mời anh trưa nay về chỗ họ ăn cơm.”

Cuối cùng Úc Ý cũng ngẩng đầu lên, lúc trước ba mẹ đã giục anh mấy lần, lần này trực tiếp gọi điện đến chỗ La Hạo luôn? Anh im lặng một lát mới hỏi: “Còn có ai nữa không?”

La Hạo đáp: “Cái này tôi không rõ lắm, bọn họ chỉ trách than anh lâu lắm không về thôi.”

Úc Ý nghĩ ngợi xong, gấp tập tài liệu trong tay đứng dậy: “Tôi biết rồi.”

Sau khi Úc Ý học đại học ở nước ngoài xong về nước liền dọn ra ngoài ở một mình. Bình thường bố mẹ chẳng liên hệ với anh nhiều, cái kiểu cứ vài ba bận lại giục anh thế này tuyệt đối không phải chỉ vì ăn một bữa cơm.

Lúc đến nhà phát hiện bản thân quả nhiên không đoán sai, trong nhà ngoại trừ bố mẹ ra, còn có cả Bạch Tiêu.

Nhà họ Bạch kinh doanh khu rau quả lớn nhất thành phố A, còn nhập về không ít đồ ngoại, chất lượng và vị ngon đều khá tuyệt. Phần lớn rau quả các nhà hàng của Úc thị dùng đều do bọn họ cung cấp. Bạch Tiêu hiện tại đang giúp gia đình quản lý khu rau quả, thỉnh thoảng cũng gặp anh.

Úc Ý gật gật đầu với Bạch Tiêu, coi như có chào hỏi, mẹ Úc gượng cười giải thích: “Hôm nay vừa hay Tiêu Tiêu đến chơi, các con trẻ tuổi nói chuyện với nhau đi nhé.”

Úc Ý không phản ứng gì, trực tiếp đi thẳng đến phòng ăn: “Cơm thôi.”

♥Hết chương 15♥□

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 16: Mẫu Bánh Mới

Ba Úc ít nhiều gì cũng thấy bất mãn trước thái độ của anh, nhưng cũng không nói gì, chào hỏi Bạch Tiêu rồi đi vào phòng ăn dùng bữa.

Trên bàn ăn đều là những món mà bố mẹ Úc Ý cho rằng anh thích ăn, mẹ Úc gấp một miếng cá tuyết hấp cho vào trong bát Úc Ý, bảo: “Con thích ăn nhất món này mà, hôm nay cá tươi lắm đấy.”

Úc Ý gật gật đầu không nói gì, ba Úc liếc anh: “Lão Tạ tặng ba mẹ hai vé xem nhạc kịch, ba với mẹ con không có thời gian đi xem, chiều con cùng Tiêu Tiêu đi xem đi nhé.”

Đôi tay đang bung bát của Bạch Tiêu hơi ngừng lại, vô thức nhìn về phía Úc Ý. Úc Ý nuốt miếng cá tuyết trong miệng xuống mới đáp: “Buổi chiều con có hẹn với người khác rồi, không đi được.”

Ba Úc rút cuộc cũng nhủ chặt mày: “Hẹn người nào, không thể hủy bỏ được sao? Khó có dịp hôm nay Tiêu Tiêu đến.”

Úc Ý đáp: “Chiều nay phải thử sản phẩm mới, nếu con không đi thì thợ làm bánh coi như làm mất công rồi.”

Ba Úc còn định nói gì đó, Bạch Tiêu liền chen nói trước: “Chú Úc, buổi chiều cháu cũng có cuộc họp, không thể đi nghe nhạc kịch được mất rồi.”

Bạch Tiêu đã nói như thế, ba Úc chỉ có thể khép miệng. Cả bữa ăn đều im lặng đến dị thường, hay phải nói là ngọt ngát, chỉ có mẹ Úc thỉnh thoảng gấp thức ăn cho mọi người, điều hòa bầu không khí.

Ăn xong bữa trưa, Bạch Tiêu liền đứng dậy xin phép ra về, ba mẹ Úc Ý không giữ cô thêm nữa, chỉ là khi cô ấy đi xong, sắc mặt họ đều không lấy gì làm tốt.

Úc Ý tỏ như chẳng nghĩ gì, cũng đứng dậy chào tạm biệt bọn họ: “Ba, mẹ, con về công ty trước đây ạ.”

Ba Úc cuối cùng không nhịn được bảo: “Con ngày nào cũng chỉ biết mỗi công ty, năm nay đã 27 tuổi rồi, cũng nên suy nghĩ chuyện tình cảm đi, chẳng lẽ con định độc thân cả đời chắc?”

Úc Ý quay người lại, nhìn ông đáp: “Vấn đề của con ba mẹ có phải không biết đâu, ba mẹ cho rằng Bạch Tiêu có thể chấp nhận được à?”

Lời này khiến ba Úc mẹ Úc đồng thời trầm mặc hẳn, một lát sau mẹ Úc mới mở miệng nói: “Tiêu Tiêu cô bé này tính cách tốt, nội tâm cũng rất kiên cường, mẹ nghĩ chắc con bé có thể chấp nhận được con, huống hồ con bé còn có thể giúp đỡ con trong công việc nữa.”

“Chuyện này con tự có suy nghĩ riêng, bố mẹ không cần lo đâu ạ.”

Úc Ý nói xong liền chuẩn bị đi, mẹ Úc nhíu nhíu lông mày, kêu lên như người loạn trí: “Mẹ không lo cho con thì lo cho ai? Bây giờ mẹ chỉ có mỗi con mà thôi!”

Bước chân Úc Ý hơi ngừng, sau cùng vẫn mở cửa bước đi.

La Hạo đang đợi ở bên ngoài, vừa rồi còn nhìn thấy Bạch Tiêu đi ra từ nhà họ Úc. Sau khi Úc Ý lên xe liền bảo tài xế: “Về công ty.”

Xe hơi chậm chậm khởi động, La Hạo liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu, vốn định hỏi anh chuyện Bạch Tiêu nhưng phát hiện sắc mặt anh không tốt lắm liền biết điều ngậm miệng không nói gì nữa.

Có điều từ lúc nào anh đã bắt đầu có thể nhìn ra sắc mặt của Úc tổng rồi?

Anh chàng nghĩ đến Đường Mật, khẽ nhoen miệng cười.

bạn đang đọc truyện ĐƯỜNG TÂM MẬT Ý – BẢN LẬT TỬ Viio dịch

Lúc Đường Mật đem bánh kem đến tòa nhà Úc thị là 3 giờ kém 5 phút. Thư kí trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc vẫn là Tang Lan, cô liền đi qua đó chào hỏi.

Tang Lan nhìn thấy cô, đứng lên khỏi ghế ngồi: “Cô Đường, cô mang mẫu bánh mới đến cho Úc tổng ăn thử đúng không?”

Đường Mật gật gật đầu đáp: “Đúng ạ.”

“Úc tổng đang ở bên trong, anh ấy dặn trước là nếu cô đến có thể trực tiếp đi vào.”

“Vâng ạ, cảm ơn.”

Vừa đi được hai bước lại bị Tang Lan đằng sau gọi: “Cô Đường.”

“Sao ạ?” Đường Mật không biết gì đứng lại quay đầu nhìn cô ấy.

Tang Lan sáp lại gần, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Tâm trạng Úc tổng đang không tốt lắm.”

Đường Mật kinh ngạc mở to mắt, Úc tổng đã có thể có tâm trạng không tốt rồi??

Tựa hồ như nhìn ra nghi hoặc của cô, Tang Lan cười nói: “Lúc trước đúng thật là Úc tổng vui buồn không thể hiện ra, giống hệt một người máy vậy, nhưng gần đây đã dần dần bắt đầu có cảm xúc rồi, mặc dù rất nhỏ thôi nhưng chúng tôi đi theo anh ấy nhiều năm như vậy nên vẫn phát hiện ra chút chút.”

Đường Mật ngẩng người ra, sau đó gật gù đầu bảo: “Cảm ơn.”

Cô bước đến cửa văn phòng, thành thật gõ hai tiếng lên cánh cửa đầy khí khái, giọng Úc Ý truyền ra từ bên trong: “Mời vào.”

Chỉ là hai chữ đơn giản thôi, lại có thể thần kì khiến tốc độ tim đập của Đường Mật tăng vọt lên.

Cô mở cửa ra bước vào, Úc Ý đang ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu nhìn cô. Đường Mật vừa thấy khuôn mặt anh liền nhớ ra, hôm qua Úc Tâm vừa dùng khuôn mặt này nói với cô, bảo cô hôn anh.

May mà Úc Ý không có trí nhớ của Úc Tâm, nếu không thực không biết nên dùng biểu cảm như thế nào đối mặt với Úc Ý đây!

“Ngồi đi.”

Đường Mật nghe lười bước đến trước mặt anh ngồi xuống, cười với anh: “Ngại quá, đột nhiên lại bảo có sản phẩm mới...” Chắc Úc tổng sẽ thấy khó hiểu nhỉ.

Úc Ý đáp: “Chuyện hôm qua tôi đã nghe La Hạo nói rồi, là gây thêm phiền phức cho cô mới đúng.”

Đường Mật nghĩ đến cuộc điện thoại hôm qua Úc Tâm bắt máy, lẽ nào là La Hạo gọi đến? Cô lắc lắc đầu với Úc Ý, đưa bánh ra: “Chiếc bánh kem Bavarian dâu tây này tôi đã muốn làm thử từ rất lâu trước đây rồi, nhưng lười quá nên mãi chưa làm, nhân cơ hội này làm thử cũng tốt mà.”

Ánh mắt của Úc Ý thuận thế chiếu vào chiếc bánh trên bàn, chỉ tính riêng bề ngoài đã vô cùng đẹp, sẽ khiến người ta không nhận được muốn ăn một miếng.

“Giới thiệu qua chút đi.”

“Ồmm...” Đường Mật nhanh chóng sắp xếp lại lời nói, “Chiếc bánh này cốt là bánh kem dâu Bavarian, vị của Bavarian nồng hơn mousse một chút, nhưng vì có thêm trứng gà nên trơn mềm hơn mousse. Lúc tôi làm không dùng siro dâu tây trộn lẫn với lòng trứng đã điều chế sẵn mà trực tiếp đem dâu tây tươi với lòng trứng đổ vào máy xay trộn đến mức nhuyễn mềm ra, đồng thời giữ lại cảm giác hạt nhỏ nhỏ của hạt dâu tây. Hai tầng cốt bánh trên dưới Bavarian là chiffon vani, tôi thử dùng nước dâu tây ngâm qua, làm vậy khiến cho cả chiếc bánh ăn vào sẽ có cảm giác mềm mượt. Để tăng thêm nhiều lớp cảm giác cho bánh, tôi còn đặt thêm một tầng pudding dâu tây trên cùng.”

Đường Mật nói một hơi giới thiệu hết các lớp của bánh kem, sau cùng bắt đầu giới thiệu cách trang trí: “Vì tôi vẫn luôn thấy cảm giác phối giữa dâu tây và kem vô cùng ngon nên lần này tôi thử dùng cách cắt dâu tây xong thì khoét rỗng phần trên rồi cho kem vào. Ngoài ra tôi còn cho thêm việt quất với hạt dẻ cười xay vụn, không chỉ có thể tăng hương vị cho bánh mà còn làm cho màu sắc của nó càng thêm phong phú.

Cô vừa nói vừa lấy trong túi ra một lọ chứa nước cốt hoa quả: “Nếu bán trong nhà hàng, khi sắp ra đĩa tôi còn chuẩn bị dùng nước cốt dâu, trong đó nguyên liệu chủ yếu là nước dâu tây, nước cốt chanh và rượu quả mâm xôi.”

Úc Ý nghe cô nói xong chậm rãi gật nhẹ đầu: “Nghe có vẻ rất tuyệt.” Anh cắt một miếng bánh đưa vào trong miệng từ từ thưởng thức.

Đường Mật hơi hồi hộp nhìn đôi môi anh khi mở khi đóng, đầu lưỡi còn thỉnh thoảng lướt qua khiến trái tim cô cũng theo đó mà đập nhanh hơn.

Úc Ý ăn xong một miếng, buông thìa xuống: “Vị rất ngon, tôi sẽ thông báo cho bộ phận PR tiến hành tuyên truyền sản phẩm mới.”

Trái tim Đường Mật ngay lập tức được thả lỏng, cô hưng phấn đến mức trong lòng gào khóc. Chẳng phải Úc tổng chỉ biết nói câu “cũng được” sao! Lại có thể khen cô vị rất ngon! Rất ngon!

Cô đứng bật dậy từ trên ghế ngồi, cong mình một góc 90 độ cúi người trước Úc Ý: “Cảm ơn Úc tổng, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”

Úc Ý im lặng nhìn cô một lát mới đáp: “Ừ.”

Đường Mật: “...”

Cô ngẩng đầu dậy, thấy bản thân mình hình như hơi ngốc ngếch.

“Lúc sản phẩm mới bán ra tôi sẽ bảo bộ phận PR thương lượng với cô, nếu không còn chuyện gì khác cô có thể về nhà hàng trước.” Úc Ý nói xong, nghĩ ngợi rồi lại bảo: “Để tôi nhắc tài xế đưa cô về.”

Bên ngoài phòng làm việc, Bạch Tiêu tay xách một túi hoa quả nhỏ đi vào. Tang Lan nhìn thấy cô ấy, vội vàng đứng dậy khỏi ghế: “Cô Bạch, cô đến tìm Úc tổng sao?”

Bạch Tiêu cười cười với cô nàng: “Tôi đến xác nhận với bộ phận mua hàng việc hợp tcas của quý sau, thuận tiện hái chút rau quả tươi mang đến cho các cô.”

Cô ấy nói xong đưa chiếc túi trong tay qua, bên trong có cà chua, dưa chuột và cà dâu tây. Tang Lan cầm chiếc túi, vui vẻ nói: “Cảm ơn cô Bạch, rau quả trong vườn các cô ngon tuyệt luôn, lần trước hoa quả cô tặng tôi mang về nhà, mẹ tôi ăn đến nghiện luôn rồi.”

Bạch Tiêu cười cười đáp: “Nếu muốn ăn bọn tôi cũng có bán lẻ đấy, cơ mà giá hơi đắt chút. Còn cà dâu tây sắp bán hết vụ rồi, sắp tới chỉ có dâu tây trồng trong nhà kính, sản lượng không nhiều mà giá thì cao, đồ ăn dùng đến dâu tây trong nhà hàng chắc sẽ tăng giá hết lượt, cô muốn ăn gì phải nhanh tay lên đó.”

“Á, cô nói vậy tôi phải nhanh chóng đi Dream ăn bánh kem thôi, Lô Vũ bên bộ phận tuyên truyền với cả La trợ lý đều đánh giá rất cao thợ làm bánh của bên đó, ngay đến Úc tổng cũng chưa đến một tháng mà đã chuyển cô ấy lên nhân viên chính thức rồi.”

Lông mày Bạch Tiêu khẽ động, sau đó giống như nghĩ ra chuyện gì, hỏi Tang Lan: “Tôi nghe nói chiều nay có thợ làm bánh đem mẫu mới đến thử?”

Tang Lan gật gù đầu: “Vâng, chính là người bên Dream đó, đang ở trong phòng làm việc của Úc tổng. À đúng rồi, tên cô ấy là Đường Mật, nghe đã thấy ngọt nhỉ?”

Đang nói, Đường Mật mở cửa bước ra. Thấy bên ngoài có một cô gái xinh đẹp cao gầy đang trò chuyện cùng Tang Lan, bèn chào hỏi với bọn họ.

Tang Lan hỏi: “Sản phẩm mới được thông qua chưa?”

Đường Mật cười trả lời: “Thông qua rồi, Úc tổng nói phối hợp bên phòng PR xếp thời gian ra mắt là xong.”

“Chúc mừng cô nha!”

Đường Mật cười ha ha xong chào từ biệt, lúc đi qua bên người Bạch Tiêu còn gật gù đầu với cô ấy. Sau khi Đường Mật đi vào thang máy, Bạch Tiêu hỏi: “Cô ấy chính là Đường Mật?”

“Vâng ạ.”

“Trên người cô ấy hình như có vị kem bơ, tôi cũng muốn ăn bánh kem cô ấy làm”

Tang Lan khẽ cười bảo: “Chắc trong văn phòng Úc tổng vẫn còn bánh thừa đấy, chị có muốn vào không?”

Bạch Tiêu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Thôi vậy, để hôm khác tôi lại đến.”

Cô ấy đi chưa được bao lâu La Hạo liền quay lại. Đi qua trước bàn làm việc của Tang Lan liền cố ý hỏi một câu: “Đường Mật đến chưa?”

Tang Lan đáp: “Đến rồi, bánh mới cũng thông qua rồi ạ.”

“Vậy thì tốt.” La Hạo cười cười bước vào phòng làm việc của Úc Ý.

Chiếc bánh kem dâu tây Bavarian trên bàn vô cùng nổi bật, chỉ là còn thừa có một nửa, La Hạo bước lên, hỏi hơi ngạc nhiên: “Đây là sản phẩm mới của Đường Mật ạ? Em có thể thử không sếp?”

Úc Ý đáp: “Chỉ được ăn một miếng.”

La Hạo ngậy người, Úc tổng từ bao giờ cũng biết giữ đồ ăn?

Anh chàng lòng trắng mỗi ngón ngang cắt một miếng bánh ăn, sau đó vừa hưng phấn vừa đau khổ nói: “Sao sếp lại nỡ để em ăn một miếng, ăn một miếng xong căn bản là không dừng lại được!”

Úc Ý thờ ơ vô cảm trước lời kêu la của anh chàng, chỉ đem bánh kem đến trước mặt mình tiếp tục ăn.

La Hạo khẽ nháy nháy đôi lông mày, sau khi gặp Đường Mật xong hình như tâm trạng Úc tổng tốt lên không ít nha.

♥ Hết chương 16 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ngay hôm sau bộ phận PR đã cử người đến Dream chụp ảnh sản phẩm mới, đồng thời đăng quảng cáo trên trang web và weibo. Cũng vào ngày món bánh kem dâu Bavarian ra mắt, Đường Mật nhận được tháng lương đầu tiên.

Nhiều hơn bao nhiêu so với tưởng tượng của cô.

Nhìn con số trên mục phí tăng ca, lòng mày Đường Mật khẽ run hai cái. Thì ra Úc Tâm bảo tính phí làm thêm cho cô là tính thật à nha.

Cô tranh thủ giờ nghỉ buổi chiều, vội vã không chờ được chạy ra ngoài gọi điện cho Phó Tân, báo cho cô nàng tin tức tốt đẹp này: “Tiểu Tinh Tinh, tao lấy được lương rồi, tối nay mời mày đi ăn đồ ngon!”

Phó Tân cũng vô cùng phấn chấn: “Ngon! Chúc mừng mày Đường Đường, mày lại tiến gần thêm một bước tới giấc mơ tự mình mở tiệm rồi! Có tích tiền đề!”

“Được, cùng cố gắng!” Đường Mật cúp máy xong, hí ha hí hửng quay về nhà hàng.

Không biết có phải do bộ phận PR tuyên truyền giỏi hay không mà hôm nay khách đến nhà hàng ăn món bánh kem dâu Bavarian vô cùng đông, ngay đến Bạch Tiêu vừa ngồi xuống cũng có ý gọi ngay một suất.

Lúc quản lý Vu mang thức ăn lên, cười nói với cô ấy: “Chị thật may mắn, đây là suất bánh kem dâu Bavarian cuối cùng của nhà hàng đấy ạ.”

Bạch Tiêu nhìn miếng bánh trên bàn, không nhịn được thốt lời khen ngợi: “Đẹp quá đi, thảo nào hút khách đến vậy.”

Quản lý Vu nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Chị nếm thử xong nhất định sẽ yêu nó luôn, chúc chị dùng bữa ngon miệng.”

“Cảm ơn.” Bạch Tiêu cầm thìa lên thử một miếng, lớp cốt bánh hình như đã được ngâm qua nước dầu tây, cảm giác rất mềm ướt, lại thêm nét trơn mềm của Bavarian và hương nồng của pudding, khiến người ta ăn một miếng liền nhịn không được phải ăn miếng thứ hai.

Cô nhanh chóng ăn hết một nửa, sau đó dùng thìa múc miếng dâu tây trên bánh đưa vào trong miệng. Dâu tây hơi chua và bơ thơm ngọt giao hòa nơi đầu lưỡi, tạo nên một trải nghiệm khác thường mà kỳ diệu.

Bạch Tiêu hạnh phúc híp híp mắt lại, gọi quản lý Vu đến: “Ngại quá, tôi có thể gặp thợ làm bánh của các bạn chút được không? Cái bánh này quả là quá ngon luôn, ăn ngon đến mức tôi cảm động sắp phát khóc đây này.”

Quản lý Vu: “...”

Đây đã là vị khách thứ mấy muốn gặp Đường Mật rồi? Tỷ lệ điểm mặt chỉ tên của cô ấy còn cao hơn cả Nhà hàng trường luôn ấy!

Quản lý Vu cười cười với Bạch Tiêu, xong đi vào trong tìm Đường Mật. Lúc Đường Mật bước ra nhìn thấy Bạch Tiêu ngồi bên bàn ăn, vô thức ngây người ra.

Người này sao trông quen thế nhỉ, hình như gặp ở đâu rồi? Á, đúng rồi, hôm đó đi từ phòng làm việc của Úc tổng ra, vị mỹ nữ nói chuyện cùng Tang Lan chẳng phải chính là cô ấy sao?

Cô chỉnh trang y phục của mình, bước lên nói với Bạch Tiêu: “Chào chị, tôi là Đường Mật, thợ bánh của Dream.”

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn cô, sau đó cười bảo: “Chào em, chị tên là Bạch Tiêu, lần trước chúng ta có gặp nhau một lần rồi, em nhớ không?”

Đường Mật gật gật đầu: “Chị cũng là người bên tổng công ty ạ?”

Bạch Tiêu nhướn miệng cười, lấy từ trong hộp danh thiếp ra một tờ đưa cho Đường Mật: “Nhà bọn chị kinh doanh rau quả, rau quả nhà hàng các em dùng phần lớn đều do nhà chị cung cấp đấy.”

Đường Mật nhìn mục giới thiệu trên danh thiếp hơi ngạc nhiên, thì ra người đẹp này chính là thiên kim của nhà vườn Bạch Gia nổi tiếng lũy lừng. Cô cất danh thiếp đi, cười nói với Bạch Tiêu: “Rau quả nhà chị tươi ngon hợp khẩu vị lắm ạ, nếu không có đám rau quả ấy chắc bánh của em cũng không đạt được hiệu quả như bây giờ đâu.”

Bạch Tiêu mỉm môi cười: “Cảm ơn em, hoa quả nhà bọn chị được qua tay một đầu bếp ưu tú như em, được chế biến xong đưa đến trên bàn cho các thực khách thưởng thức cũng coi như không uổng phí công vun trồng của nhà chị rồi.”

Đường Mật nhìn Bạch Tiêu, cảm thấy vị tiểu thư này hơi khác biệt, lẽ nào vì nhà làm nghề trồng rau quả nên khá là hòa đồng?

Bạch Tiêu uống một ngụm nước lạnh trong cốc, nói với Đường Mật: “Thật ra tìm em là có chuyện muốn thương lượng với em, không biết em có đồng ý dạy chị làm bánh kem không?”

Đường Mật hơi ngạc nhiên: “Dạy chị làm bánh?”

“Ừm, chị thích bánh em làm cực, nếu em đồng ý dạy chị làm bánh thì quá tuyệt vời. Còn về học phí, chỉ cần giá em đưa ra không quá cao so với mức thường chị đều có thể chấp nhận được, cả chuyện thời gian nữa, chị có thể sắp xếp theo thời gian rảnh của em.” Bạch Tiêu cười cười với cô, “Em có thể xem xét chứ?”

Đường Mật nghĩ cẩn thận, mặc dù thời gian nghỉ ngơi của mình không nhiều, nhưng phí dạy làm bánh không hề rẻ chút nào, cô có thể kiếm được một khoản thu ngoài không nhỏ.

Nghĩ đến ước mơ mở tiệm của mình, Đường Mật gật gật đầu với Bạch Tiêu, đáp ứng: “Có thể, nhưng thời gian nghỉ của em không nhiều đâu.”

“Không sao, chị không vội, lúc nào em rảnh có thể gọi điện thông báo cho chị trước.”

“Được ạ, chúc chị ăn ngon miệng.”

Đường Mật nói xong quay trở về phòng làm bánh, quản lý Vu lại lần nữa hí hửng theo đuôi: “Người đẹp đó là ai vậy? Chị thấy cô ấy đưa em danh thiếp rồi nha.”

Đường Mật: “...”

Cái tính cách này của Quản lý Vu thật thích hợp đi làm chó săn. Cô lấy danh thiếp của Bạch Tiêu từ trong túi ra, đưa cho Quản lý Vu: “Cô lớn trang viên nhà họ Bạch.”

Quản lý Vu cầm lấy tờ danh thiếp, há hốc miệng đầy kinh ngạc: “Chị từng nghe tên cô ấy rồi, nghe nói các nhà hàng dưới trường Úc thị hầu như đều dùng rau quả do nhà họ cung cấp.” Nói đến đây cô nàng bỗng im bặt, sau đó nắm lấy khuỷu tay Đường Mật như bị thần kinh: “Chị biết rồi, quan hệ giữa nhà họ Bạch và nhà họ Úc nhất định là rất tốt, Bạch Tiêu chính là cái cô con dâu mà nhà Úc tổng sớm đã tuyển đúng không! Có phải cô ấy nghe nói chuyện của em với Úc tổng nên đến thị uy với em?!”

Đường Mật: “...”

Càng lúc càng cảm thấy Quản lý Vu thích hợp đi làm chó săn, cái sức tưởng tượng này cũng quá là phong phú đi.

Đường Mật thuận theo ý của cô nàng, gật gật đầu đáp: “Phải, thế nên em với Úc tổng đã kết thúc rồi, về sau các chị đừng đi lan truyền tin đồn yêu đương giữa bọn em nữa.”

Quản lý Vu vỗ vỗ vai cô, trong hai mắt viết đầy hai chữ đồng tình: “Em yên tâm, để hôm khác chị đây giới thiệu hàng tốt cho em.”

... Cảm ơn.

Đường Mật không nói gì nữa, lấy lại danh thiếp của Bạch Tiêu rồi đẩy cô ấy ra.

Sau khi tan ca Đường Mật đi quảng trường Tinh Quang, cô và Phó Tân đã hẹn nhau ăn tối ở quán thịt nướng Lilith. Phó Tân gọi một đồng thịt lớn, sau đó cạn cốc nước chanh với Đường Mật: “Chúc mừng tháng tháng có ngày này, năm năm có dịp này!”

Đường Mật: “...”

Cô và Phó Tân chạm cốc, kể với cô ấy chuyện của Bạch Tiêu: “Hôm nay còn có người tìm tao nhờ dạy làm bánh, tao lại có thể kiếm thêm một khoản thu ngoài rồi.”

Phó Tân nghe xong trong não lóe tia sáng, bảo với Đường Mật: “Hay là mày đi mở một lớp dạy làm bánh đi, một lần dạy thêm mấy học sinh nữa, càng kiếm tiền nhanh hơn.”

Đường Mật nghĩ một lát đáp: “Bây giờ việc ở nhà hàng không tẻ lắm, không những lương cao mà còn có lợi cho việc tao mở tiệm về sau. Lớp dạy làm bánh tao làm gì còn sức mà mở.”

Phó Tân thấy cô nói cũng đúng, bỏ cốc nước chanh trong tay xuống bóp loạn lên vai Đường Mật: “Đường Đường mày sắp trở thành phú bà rồi, còn tao vẫn đang nợ tiền! Mày quả thực không nghĩ đến việc giúp tao hẹn Úc tổng làm một cuộc phỏng vấn độc quyền à?”

Đường Mật hất tay cô ấy ra, nói một cách bất lực: “Tao chỉ có thể nói nếu ngày nào đó quan hệ của tao với Úc tổng tốt đến mức có thể nói đến chuyện này, thì nhất định tao sẽ tranh thủ giúp mày.”

Phó Tân bủn rủn môi, lại lắc mạnh Đường Mật hai cái.

Hai hôm sau Đường Mật đến phiên nghỉ, cô đã gọi cho Bạch Tiêu trước một ngày, hẹn sẵn thời gian và địa điểm gặp mặt. Về mặt học phí, Đường Mật lên mạng tra thử sau đó tham khảo báo giá thị trường báo ra một con số, Bạch Tiêu cũng đồng ý rất sáng khoái.

Bởi vì địa điểm là ở nhà của Bạch Tiêu, dụng cụ nguyên liệu đều do Bạch Tiêu cung cấp nên Đường Mật cũng tay không đến nhà cô ấy.

Bạch Tiêu tự mình ra mở cửa cho cô, đưa cô vào trong phòng bếp. Đường Mật nhìn dụng cụ trên bàn bếp, gật gật đầu với Bạch Tiêu: “Dụng cụ và

nguyên liệu chuẩn bị đầy đủ lắm ạ.”

Bạch Tiêu cười cười đáp: “Dặn kĩ quân gia chuẩn bị đấy, nguyên liệu làm cũng đều là đồ tươi mới hết, à, hoa quả là đồ trong vườn rau quả nhà chị cả.”

Đường Mật thử làm quen với môi trường chút, hỏi cô ấy: “Chị muốn học làm món gì trước?”

Bạch Tiêu nghĩ ngợi xong đáp: “Mont Blanc(*) có được không? Chị khá là thích món này.”

(*)Mont Blanc là món bánh ngọt có hình ngọn núi với xuất xứ từ nước Ý, nhưng hiện nay trở nên vô cùng phổ biến cả tại Pháp, Nhật, Hong Kong và Hungary. Trước đây món bánh này chỉ có vị hạt dẻ là vị truyền thống, tuy nhiên khi tới các đất nước khác nó đã được người ta biến tấu cho phù hợp với khẩu vị của người dân ở từng quốc gia.

Cách làm, một số hình ảnh

các bạn đang đọc truyện Đường Tâm Mật Ý – viio dịch

“Đương nhiên là có thể, Mont blanc là món bánh kem lòng trắng trứng đánh bông kinh điển, trong tiếng Pháp nghĩa của nó là Bạch Sơn, thế nên điểm quan trọng trong khi làm bánh là lúc nướng để bánh lót, lớp trắng trứng đánh bông nhất định không được nướng thành màu vàng nâu.” Đường Mật cầm hai quả trứng gà trên bàn bếp lên, thành thạo tách lòng trắng và lòng đỏ trứng ra, “Lớp đáy bánh Mont blanc làm từ lòng trắng trứng đánh bông, lòng trắng để bảo quản qua một thời gian nhất định sẽ càng dễ đánh bông lên, em hay dự trữ lòng trắng lắm, đánh số cẩn thận xong cho vào tủ lạnh bảo quản.”

Bạch Tiêu gật gù đầu, cũng cầm hai quả trứng gà làm theo cô.

Nhìn là biết Bạch Tiêu là người biết nấu ăn, năng lực làm bánh gấp mấy lần so với Phó Tân, học được thứ gì liền dễ dàng làm tốt. Đường Mật dạy cũng khá nhẹ nhàng, chỉ thỉnh thoảng chỉ cho cô ấy một số lỗi sai trong cách làm, liền thuận lợi làm xong hỗn hợp làm bông lan của bánh.

“Hỗn hợp này nướng khoảng 25 phút là được, bây giờ có thể bắt đầu đánh bông lòng trắng trứng.” Đường Mật vừa nói vừa cho đường mịn vào trong lòng trắng trứng, làm nóng cách thủy bằng nước nóng, đồng thời mở máy đánh trứng, “Đội lòng trắng trở nên quánh lại và mịn ra là có thể dừng lại. Có loại bánh chỉ cần dùng đến lòng trắng, lòng đỏ tách ra xong chẳng có tác dụng gì. Thời gian bảo quản được của lòng đỏ lại kém xa lòng trắng, rất nhanh bị biến chất, thế nên để không lãng phí thức ăn em thường dùng lòng đỏ chế thành kem Caska(*) hoặc pudding, đương nhiên dùng để xào thức ăn là tiện nhất.”

(*)kem Caska: (Caska cream sauce): mình gg thì không thấy giải thích loại kem này, chỉ có cách làm bằng tiếng Anh, mọi người xem tạm vậy.. link

Bạch Tiêu tán đồng ừm một tiếng, sau khi đánh bông lòng trắng trứng, học theo Đường Mật cho vào túi bắt kem, bóp lên bàn nướng sáu ngọn núi nhỏ tròn tròn.

“Cái này phải nướng khoảng hai tiếng, chúng ta đi làm kem hạt dẻ trước đi.”

Đường Mật nói xong lại quay cuồng trong bếp cùng với Bạch Tiêu, thời gian trôi tích tắc qua đi, Mont blanc cũng dần thành hình, Đường Mật cầm túi bắt kem, dạy Bạch Tiêu bước cuối cùng: “Bóp kem hạt dẻ từ dưới lên trên, bóp từng hàng từng hàng bên ngoài, dùng hạt dẻ ngào đường trang trí nữa là xong.”

Bạch Tiêu cẩn thận tỉ mỉ bóp kem hạt dẻ xong, sau cùng thở dài một hơi. Cô lấy một hạt dẻ cho lên chóp bánh, rắc thêm chút bột đường, cười với Đường Mật một cách hài lòng: “Bây giờ chúng ta có thể thưởng thức thành quả của chúng ta rồi.”

Hai người đang chuẩn bị ăn, chuông cửa đột nhiên vang lên. Bạch Tiêu nhìn ra phía cửa, tự mình chạy ra mở.

“Úc Ý?” Bạch Tiêu hơi ngạc nhiên nhìn người ngoài cửa, hỏi đầy nghi hoặc: “Sao anh lại đến đây?”

Úc Ý đáp: “Tôi có hẹn với Bạch Sách.”

Bạch Tiêu hoang mang gật gù đầu: “À, anh em ở trên tầng, các anh vào nhà trước đã.”

Lúc Đường Mật nhìn thấy Úc Ý, suýt thì bị sặc nước bọt của chính mình. Úc Ý đương nhiên cũng nhìn thấy cô, anh hơi giật giật đầu lông mày, hỏi: “Đường Mật, sao lại đến đây?”

(*)Bánh hai chị ấy làm là Mont blanc hạt dẻ, kiểm được cái hình ở đầu bài post chuẩn loại bánh ấy luôn ^^

Cả bánh này gần giống nhưng là Mont-blanc Tart:

♥Hết chương 17♥

Bạn đang đọc truyện Đường Tâm Mật Ý được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Sự kinh ngạc khi trông thấy Úc Ý đã hoàn toàn bị câu hỏi này đánh bật, trong não Đường Mật lúc này đang điên cuồng lục lại kí ức xem trên hợp đồng lao động có điều khoản nào quy định là nhân viên không được đi làm thêm bên ngoài không.

La Hạo đang đứng sau Úc Ý, lúc nhìn thấy Đường Mật cũng vô cùng kinh ngạc, màn kịch này diễn ra quá vượt dự liệu của mọi người.

Hình như phát hiện ra bầu không khí trong phòng có chút gượng gạo, Bạch Tiêu cười lên một tiếng, giải thích với Úc Ý: “Ồ, là em mời cô ấy đến dạy em làm bánh.”

Úc Ý chẳng phản ứng gì, Bạch Tiêu nhìn khuôn mặt không biểu cảm của anh, thử hỏi thăm dò: “Hay là nhà hàng các anh không cho nhân viên đi làm thêm?”

“Không phải.”

Lời của Úc Ý vừa nói ra, Bạch Sách cũng đi từ trên lầu xuống: “Úc Ý, cậu đến khi nào thế?”

Úc Ý thuận thế nhìn về phía Bạch Sách: “Mới đến.”

Bạch Sách đi vào phòng khách, liếc nhìn phòng bếp, hỏi Bạch Tiêu với sự bất lực: “Em lại đang táy máy cái gì đấy?”

“Làm bánh á, lần trước em bảo anh rồi mà, em định học làm bánh.” Bạch Tiêu vừa nói vừa kéo Đường Mật lại, “Nhưng đây là thợ làm bánh của nhà hàng bên Úc Ý, em đang ăn trộm nhân viên đấy.”

Đường Mật hơi ngây ngời, Úc Ý xuất hiện ở nhà họ Bạch, bọn họ còn gọi tên Úc Ý tự nhiên như vậy, xem ra quan hệ giữa hai nhà quả thực là rất tốt.

Bạch Sách đánh giá Đường Mật, lại nhìn hướng chiếc bánh mà bọn họ làm: “Bánh kem Mont blanc bọn em làm? Sao anh cứ thấy trông nó rất giống mỳ kiều mạch(*) nhì.”

() mỳ kiều mạch: một loại mỳ của Hàn Quốc, khi ăn có vị ngọt dai của từng sợi mỳ được ăn với nước dùng lạnh lạnh cho cảm giác lạ miệng.*

Bạch Tiêu: “...”

Cô không thêm đề ý lời nhạo báng của Bạch Sách, đi vào phòng bếp lấy Mont Blanc ra, hóm hờ nói: “Dù sao các anh đã ở đây cả, tiện thể ném thử tay nghề của bọn em đi, đoán xem cái nào là em làm?”

Bạch Sách bật cười: “Còn phải đoán à? Cái nào khó ăn hơn chính là cái em làm.”

Bạch Tiêu: “...”

Đây là anh trai ruột đó.

Bạch Tiêu đưa hai chiếc Mont Blanc đến trước mặt Úc Ý, nói với anh: “Cái lưỡi của anh nổi tiếng vậy, anh thử xem đi.”

Úc Ý cúi đầu nhìn Mont Blanc trên bàn, từ ngoại hình mà nói thì không có khác biệt lớn, anh ăn lần lượt mỗi cái một miếng, sau đó đẩy chiếc bên phải lên trên: “Cái này là do Đường Mật làm.”

Ánh mắt Bạch Tiêu khẽ động, sau đó gật gật đầu: “Đoán đúng rồi.”

Bạch Sách giậu đồ bìm leo, hỏi tiếp: “Cái mà Tiêu Tiêu làm khó ăn đến cỡ nào?”

Úc Ý đáp: “Không đến mức rất khó ăn.”

Bạch Sách nghe đánh giá của Úc Ý, dựa trên ghê sô pha cười đầy khoa trương.

Bạch Tiêu: “...”

Đường Mật đứng một bên nhìn bọn họ, nhỏ giọng hỏi Bạch Tiêu: “Bánh đã làm xong rồi, các anh chị lại có việc, em về trước nhé.”

Bạch Tiêu gật gật đầu đáp: “Được, chút nữa chị chuyển tiền vào tài khoản của em.”

“Cảm ơn chị.” Đường Mật cười cười với cô, quay sang hướng Úc Ý: “Tạm biệt Úc tổng.”

Úc Ý suy nghĩ giây lát rồi nói: “Cô muốn đi đâu? Tôi bảo La Hạo đưa cô đi.”

Đường Mật được quan tâm mà sợ: “Không cần đâu không cần đâu, tôi tự đi xe bus về cũng được.”

La Hạo đứng lên khỏi ghế sofa, cười với cô: “Vẫn nên để tôi tiễn cô đi, dù sao tôi cũng đang không có việc gì.”

Đường Mật nhìn nhìn Úc Ý, thấy anh không có ý định thu lại mệnh lệnh, chỉ đành gật đầu: “Vây phiền anh rồi.”

Cô và La Hạo cùng nhau đi ra ngoài, Bạch Sách nghiêng đầu nhìn Úc Ý, cười dí dỏm: “Nhìn không ra cậu lại sẵn sàng cấp dưới như vậy nha.”

Úc Ý không bộc lộ chút cảm xúc nào trước lời nói của anh chàng, chỉ nói với Bạch Tiêu: “Sao lại nghĩ đến việc tìm Đường Mật dạy em làm bánh?”

Bạch Tiêu cười đáp: “Mấy hôm trước em đến Dream ăn sản phẩm mới của bọn anh rồi, thật sự quá ngon luôn, thế nên em muốn trộm thầy một chút. Ồm... Cô ấy làm việc rất chăm chỉ, dạy cũng vô cùng kiên nhẫn, em học được không ít kinh nghiệm.”

Úc Ý như đang nghĩ cái gì, không lên tiếng, Bạch Sách cười đứng dậy từ ghế sofa, nói với anh: “Bây giờ có thể bàn chuyện của chúng ta được chưa?”

Úc Ý gật gù đầu, đi sau anh đến thư phòng. Lúc lên lầu, Bạch Sách tùy ý liếc qua Bạch Tiêu còn đang ở trong phòng khách.

Đường Tâm Mật Ý – Viio dịch đăng tại <https://phuongviio.wordpress.com/>

Đường Mật ngồi trên xe Bentley của Úc Ý, người vẫn còn thấy lơ mơ. Mặc dù Úc Ý giao cho La Hạo nhiệm vụ đưa cô về, nhưng người lái xe cuối cùng vẫn là tài xế, La Hạo chỉ được xem là đi cùng thôi.

La Hạo ngồi trên vị trí phó lái quen thuộc của anh chàng, hỏi Đường Mật đang ngồi hàng ghế sau: “Sao cô lại dạy Bạch Tiêu làm bánh thế?”

Đường Mật đáp: “Là lúc trước cô ấy đến nhà hàng ăn xong nhờ tôi giúp, tôi ngại từ chối, với cả còn kiếm thêm được khoản tiền học phí nên đồng ý thôi.”

La Hạo chớp chớp mắt: “Cô rất thiếu tiền sao?” Theo như anh chàng được biết, tiền lương mà Úc tổng đưa cho cô đã khá là khả quan rồi.

“Ồ, tôi chỉ đang hùn tiền thôi. Nếu có thể sau này tôi muốn mở một tiệm bánh ngọt thuộc về riêng mình.”

La Hạo hiểu ra ồ lên tiếng: “Nếu cô mở tiệm bánh, tôi nhất định sẽ ghé thăm.”

Đường Mật mỉm cười: “Cảm ơn, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đưa anh một tấm thẻ siêu Vip.”

La Hạo cũng cười theo cô.

Sau khi xe đưa Đường Mật về nhà thì quay trở lại hướng cũ. Chỉ là trước khi Đường Mật xuống xe, La Hạo làm như vô tình nhắc một câu: “Úc tổng đến để thương lượng vs Bạch Sách về vấn đề mua bán loại rau quả mới.”

Ánh mắt Đường Mật khẽ động, tại sao đại trợ lý La lại bàn chuyện của Úc tổng với cô? Cô dùng ánh mắt tiễn đuôi chiếc Bentley khuất nơi góc phố xong mới quay người lên lầu.

Vì hôm nay không phải cuối tuần, nên lúc này Phó Tân vẫn đang đi làm, Đường Mật tắm xong, thay bộ đồ ngủ về phòng ngủ một giấc.

Đáng tiếc trong đầu óc toàn là Úc Ý và Bạch Tiêu.

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Bạch Tiêu chưa tính là dài, nhưng cô cảm thấy con người Bạch Tiêu không tệ, nếu là cô ấy ước chừng có thể chấp nhận bệnh hai nhân cách của Úc tổng.

Đường Mật trần trọc trở mình trong chăn một lúc liền dần ngủ thiếp đi, trong mơ còn thấy bản thân đang làm bánh gato đám cưới cho Úc tổng, chỉ là cô đứng bên người anh cô nhìn mãi mà không rõ.

Lúc Phó Tân tan làm về gọi cô tỉnh dậy, còn căn nhắc một hồi rằng sao cô ở nhà mà không làm cơm tối. Đường Mật bẹp môi, phát hiện ra trong điện thoại có tin nhắn báo chuyển khoản, bèn chủ động mời Phó Tân xuống lầu ăn lẩu cay.

Thế là Phó Tân không kêu ca gì nữa.

Lẩu cay ăn được một nửa, Phó Tân đột nhiên nhớ ra hỏi: “Đúng rồi Đường Đường, lần tới mấy nghỉ là khi nào?”

Đường Mật nghĩ nghĩ: “Chắc là thứ bảy tuần sau.”

“Thế thì vừa hay, hôm nay tao thấy trong group trường mình có báo thứ bảy tuần sau tổ chức họp bạn học cùng trường, mấy muốn đi không?”

“Họp bạn học?” Đường Mật nghiêng đầu nhìn Phó Tân: “Có hoạt động gì không?”

Phó Tân nhún nhún vai: “Còn có thể có gì? Chỉ ăn ăn uống uống, khoe giàu khoe tình yêu chứ còn gì nữa.”

Đường Mật bĩu môi: “Vậy tao không đi đâu.”

“Nhưng tao muốn đi mà!” Phó Tân hơi kích động kéo tay cô, “Lần hợp này xác định là có Cố Khai Nhiên đi rồi, mặc dù thời đi học tao từng tỏ tình với anh ấy thất bại, nhưng tao quyết định thử sức một lần nữa!”

Đường Mật: “...”

Phó Tân kéo tay cô bắt đầu làm nũng: “Đường Đường, mày đi cùng tao đi mà.”

Đường Mật: “...”

Cô rút tay mình về, chà chà lên quần áo: “Buồn nôn quá.”

Phó Tân: “...”

Lúc này trên giường rõ ràng không nói như thế mà!!

Sau cùng vào ngày họp bạn học đó Đường Mật vẫn bị Phó Tân kéo đi. Bình thường Đường Mật đi làm mặc quần áo đầu bếp, lúc nghỉ làm hầu như đều ru rú trong nhà, đã lâu lắm rồi không đi mua quần áo, Phó Tân đứng trước tủ quần áo của cô chọn lên chọn xuống nửa ngày trời vẫn không tìm ra bộ nào vừa ý.

Đường Mật hơi bất lực ngồi một bên nhìn: “Dù sao cũng là tao mặc chứ không phải mày mặc, mày kén chọn thế làm gì?”

Phó Tân quay đầu trừng cô: “Đương nhiên phải kén chọn, mày là người tao mang theo, sao có thể để người ta khinh thường!”

Đường Mật: “...”

Thế nên mới nói tao không đi mà.

Cuối cùng Phó Tân mãi mới chọn được một bộ váy liền thân vừa mắt một tẹo, đưa Đường Mật mặc lên, lại lấy một chiếc áo khoác lửng cộc tay của mình phối cho cô mới coi như hài lòng.

Họp bạn học mặc dù nói là để tạo điều kiện cho các kiểu ăn uống khoe khoang, nhưng trường học vẫn là nơi mang tính tượng trưng để người ta hỏi thăm. Lúc Đường Mật và Phó Tân đứng trước cổng trường một lần nữa, vẫn không nhận được cảm khái một hồi.

“Đường Đường, bọn mình chụp một bức đi!” Phó Tân móc điện thoại ra, kéo Đường Mật đến bên cạnh, lấy nền là cổng lớn của trường làm một bức tự sướng.

“Đại học sư phạm A, Hồ Hán Tam(*) tao quay về rồi đây!” Phó Tân chụp xong cao giọng gào câu này lên, tung tăng chạy vào trường.

()Hồ Hán Tam là nhân vật phản diện trong phim Ngôi Sao Đỏ Lấp Lánh (闪闪的红星). Hắn bị người dân trong làng đuổi đi. Khi trở về trả thù hắn nói một câu và câu nói đó trở thành lời thoại kinh điển: “Hồ Hán Tam tao quay về rồi đây!”*

Đường Mật nhìn bóng lưng điên cuồng của cô nàng, hận không thể lập tức quay đầu đi về.

Bởi vì là cuối tuần, trường học không có tiết, vài chỗ trong trường tàn nát khá đông sinh viên. Trước đây Đường Mật từng nghe một câu, trên thế giới này nghề đau xót nhất chính là giáo viên, bởi vì bạn già đi năm này qua năm khác, còn học sinh của bạn lại vĩnh viễn trẻ như thế.

Hiện tại Đường Mật vậy mà cũng có cảm giác đó, một lần nữa bước đi trong trường, cô đã sớm không còn nét thanh xuân năm đó, nhưng những bạn học xung quanh vẫn giống như cô của năm ấy.

Trường học quả thực là một nơi dễ gợi lại hồi ức của người ta.

Lúc cô bước đến tòa nhà dạy học chính, nơi đó đã tập trung không ít người. Bởi vì chỉ là họp bạn học chung trường nên thật ra có rất nhiều người Đường Mật không nhận ra. Có điều những người bị vây ở trung tâm vòng người kia nhất định là những đàn anh đàn chị đã từng hô mưa gọi gió trong trường.

“Là Cố Khai Nhiên!” Phó Tân đột nhiên bắt lấy tay Đường Mật, chỉ về trung tâm một vòng người bảo: “Nghe nói giờ anh ấy làm IT, kiếm chác giàu sụ luôn, mấy người kia nhất định là muốn nhân cơ hội ôm đùi anh ấy đây mà.”

Cô đứng từ xa nhìn một hồi cũng không nhận được xông lên. Đường Mật đứng một mình bên cạnh không biết làm gì, bỗng một giọng nói ám áp truyền tới từ sau lưng: “Không ngờ em cũng đến dự họp.”

Đầu lông mày Đường Mật khẽ động, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Triệt.

Cô lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, đầu cũng quay đi: “Tôi đi theo Phó Tân đến.”

Lâm Triệt nhìn về hướng đồng người đó rồi cười một tiếng: “Cô ấy đến vì Cố Khai Nhiên à? Năm đó chuyện cô ấy tỏ tình với Cố Khai Nhiên đúng là

náo động đến mức oanh liệt.”

Đường Mật bấu môi, ồm, oanh oanh liệt liệt bị từ chối.

Lâm Triệt tựa hồ còn muốn nói gì với cô, nhưng rất nhanh đã có người phát hiện ra anh nên anh liền trở thành một đối tượng bị bao vây trong đủ thứ tiếng chào hỏi kêu gọi.

Đường Mật lùi sang bên mấy bước, đánh giá tình hình. Lâm Triệt cũng đến cả rồi, Hà Tư Kỳ không lý nào không đến.

Lần trước ở nhà hàng Hà Tư Kỳ giận đến mức đó, nhất định là do Lâm Triệt đã nói gì đó với cô ta. Đường Mật mím mím môi, không nghĩ đến chuyện này nữa.

♥ Hết chương 18 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhà

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, chụp linh tinh quang cảnh ngôi trường, thỉnh thoảng cũng có người đến trò chuyện đôi câu với cô, có người quen và cả người không quen.

Còn có không ít sinh viên đang theo học trong trường Đại học Sư Phạm A, nghe nói hôm nay có hợp hội sinh viên cũ cũng đến hóng hót, nhưng đối tượng hóng hót chủ yếu là hai nhân vật phong vân mới nghe danh chứ chưa bao giờ thấy tận mắt: Cố Khai Nhiên và Lâm Triệt. Cuối cùng ngay cả lãnh đạo trong trường cũng bị kinh động đến, cố ý qua đây chào hỏi với những sinh viên cũ ưu tú, mục đích chủ yếu của việc này chắc là muốn bọn họ cống hiến nhiều hơn cho trường học.

Đội mọi người chơi đã trong trường, rốt cuộc cũng có người đề xuất nên đi vào chủ đề chính: ăn cơm thôi.

Đã có người bao một phòng lớn ở Thiên Hạ Cư từ sớm, lúc Đường Mật nghe thấy tên này thì thót tim một cái. Cho dù có “Cam-pu chia”, mỗi người vẫn phải bỏ ra kha khá tiền đấy.

Quả nhiên cô không nên đến cái kiểu hội họp nhà giàu này mà.

Lúc một đám người náo nhiệt đi vào Thiên Hạ Cư thu hút ánh mắt của không ít người, Đường Mật đi sau dòng người tiến vào phòng bao, lạc mắt Phó Tân tự bao giờ.

Cô tìm trong đám người một lúc, sau đó phát hiện Phó Tân quả nhiên đã cướp được vị trí bên cạnh Cố Khai Nhiên.

Đường Mật co rút khóe miệng, tìm một chỗ trong góc ngồi xuống. Đúng lúc Lâm Triệt đi đến bên cạnh cô, kéo ghế ra ngồi: “Không ngại anh ngồi đây chứ?”

Đường Mật mím môi không nói gì, cô tưởng lần trước đã nói rất rõ ràng với Lâm Triệt rồi, anh ta còn định làm gì?”

Lâm Triệt ngồi xong, ghế còn lại bên cạnh anh cũng rất nhanh bị người chiếm cứ, là một cô gái Đường Mật không quen. Cô gái đó liên tục thay đổi các đề tài để nói chuyện với Lâm Triệt, Lâm Triệt chỉ đơn giản gật đầu ừm vài tiếng, vẫn luôn để ý Đường Mật ở bên cạnh.

Sau khi món ăn được đưa lên bàn cơm náo nhiệt hơn hẳn, Đường Mật chỉ tập trung ăn cơm, Lâm Triệt thỉnh thoảng lại gấp cho cô vài món ở xa cô không với tới, Đường Mật liền nhận được cái liếc trắng mắt của cô gái bên kia.

Cô ăn được một nửa, Hà Tư Kỳ mới thông dong đến muộn. Rất nhiều người biết chuyện năm đó cô ta theo đuổi Lâm Triệt đến tận nước Pháp, lại thêm bây giờ hai người họ cùng nhau mở tiệm bánh, mọi người vừa thấy cô ta tới liền bắt đầu trêu chọc Lâm Triệt, thậm chí còn có người đòi thiệp cưới của bọn họ.

Lâm Triệt cười với mọi người, giải thích: “Các bạn hiểu lầm rồi, tôi với cô ấy chỉ có quan hệ đối tác hợp tác mà thôi.”

Sắc mặt Hà Tư Kỳ khẽ biến trong chớp mắt, nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Triệt mà không nói gì. Những người khác đều cho rằng Lâm Triệt đang xấu hổ, không coi lời giải thích của anh ta là thật. Nhưng lúc này hai bên Lâm Triệt đã có người ngồi rồi, Hà Tư Kỳ đứng một chỗ, có vẻ như bị chim cưu chiếm tổ chim khách.

Đường Mật không hi vọng gì cô gái ngồi bên kia Lâm Triệt sẽ nhường chỗ, trên thực tế bản thân cô cũng không muốn tiếp tục ngồi đây, bèn chủ động đứng dậy bảo: “Chị ngồi đây đi, tôi đi phòng rửa tay chút.”

Cô nói xong liền đi thẳng ra ngoài, sau đó lấy điện thoại nhắn tin cho Phó Tân: “Tao về trước đây, nếu lát phải thanh toán mày trả trước giùm tao, về tao gửi.”

Không lâu sau có tin nhắn trả lời của Phó Tân: “Đường Mật cái đồ trứng thối nhất gan nhà mày, Hà Tư Kỳ vừa đến mày liền đi! Thôi, hãy coi chị đây lát nữa giải quyết con đồ như thế nào!”

Đường Mật bật cười, cũng không định giải thích gì, trực tiếp bỏ lại điện thoại vào trong túi.

Vừa bước ra khỏi Thiên Hạ Cư, Lâm Triệt liền đuổi tới từ phía sau: “Biết ngay là em sẽ đi mà.” Anh ta nhoẻn miệng cười với Đường Mật, trong nụ cười đó còn mang theo nét cứng chiều: “Anh đưa em về nhé.”

Đường Mật từ chối đầu ra đây: “Không cần đâu, tôi có nhớ đường.”

Lông mày Lâm Triệt khẽ động, theo sát bên người cô: “Anh biết vì sao em từ chối anh, anh nghe Hà Tư Kỳ nói hết rồi, bây giờ em đang ở bên Úc Ý?”

Đường Mật suýt thì bị dọa chết bởi cách nói này của anh ta, sau khi hiểu ra Úc Ý trong lời anh ta là chỉ Úc Tâm mới bình tĩnh lại chút: “Tôi ở bên ai không cần phải báo cáo với anh đâu nhỉ?”

Lâm Triệt nhủ mày: “Em đừng ngốc nữa, người như Úc Ý, sao có thể thật lòng với em? Em không biết chuyện đa số rau quả nhà hàng Úc thị dùng đều do Bạch gia cung cấp với giá thấp à? Hai nhà họ sớm đã có ý muốn liên hôn, sao em còn muốn dính vào chứ?”

Đường Mật nghe đến đây bỗng thấy buồn cười: “Lâm Triệt, thế giới này không phải chỉ có hai người đàn ông là anh và Úc Ý, cho dù tôi không ở bên Úc Ý cũng không có nghĩa tôi phải ở bên anh đâu.”

Lâm Triệt trầm mặc, đáp: “Anh chỉ sợ em chịu tổn thương.”

Đường Mật nhìn anh ta, bật cười: “Anh có tư cách gì nói câu này? Anh có biết cảm giác của tôi lúc mới nghe tin anh xuất ngoại là cảm giác gì không?”

Lâm Triệt im bật, Đường Mật thở dài một hơi, bước đi đầu không ngoảnh lại. Lâm Triệt nhìn bóng lưng cô xa dần mới quay người về Thiên Hạ Cư.

Hà Tư Kỳ đứng ở cửa, thấy anh quay về, trong mắt lóe lên tia cười trào phúng: “Bây giờ người ta đã ôm đùi Úc Ý rồi, sao có thể còn để ý đến anh?”

Lâm Triệt liếc nhìn cô ta, đi vào trong: “Lúc trước là tôi có lỗi với cô ấy, bây giờ muốn theo đuổi lại, chịu chút khổ là chuyện nên làm.”

Hà Tư Kỳ cười ha một tiếng: “Lâm Triệt, từ lúc nào anh trở nên ngoan cố như vậy? Sao cứ phải treo mình vào gốc cây Đường Mật này?”

Lâm Triệt cười cười nhìn cô: “Câu này cũng là câu tôi muốn nói với cô, lúc đó cô theo tôi đến tận Pháp tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

Hà Tư Kỳ nhủ mày không nói gì, Lâm Triệt đi qua người cô ta, lại bổ sung: “Tôi không để chú cô tiếp tục giúp trong tiệm nữa, nguyên nhân chắc cô đã biết rõ rồi. Nếu cô tiếp tục đi tìm Đường Mật gây rắc rối, tôi không ngại giải tán đâu.”

Mặt Hà Tư Kỳ bệch ra nhìn anh, quay người đi vào trong.

Sau khi đi khỏi Thiên Hạ Cư, Đường Mật không đến trạm xe bus bắt xe về nhà mà đi lang thang trên phố một lát. Trong đầu không ngừng vang vọng lời của Lâm Triệt, nhưng tất cả chỉ có một câu về liên hôn giữa nhà họ Bạch và nhà họ Úc.

Đường Mật khẽ nhủ mày, lấy tay gõ gõ lên đầu mình, hai nhà họ liên hôn thì liên quan gì đến cô? Sao cô phải đứng đây buồn phiền?

Cô mím môi, quyết định tìm chỗ ăn tiếp bữa trưa.

Lúc đi ngang một góc phố, Đường Mật vô thức liếc nhìn. Con đường này nối đến Lạc Điểm, lần trước Úc Tâm đưa cô đi Lạc Điểm còn cố ý vòng tránh con đường này.

Cô nhớ trên phố này có một tiệm ăn vặt khá nổi tiếng liền cất bước đến đó.

Khoảng thời gian này đương lúc giờ cao điểm ăn trưa, trong tiệm ăn vặt ngồi gần kín chỗ, Đường Mật mãi mới ghép bàn ngồi được, gọi một phần sủi cảo sốt đỏ và mỳ nước ngọt (*).

(*) Hai món thuộc hệ món ăn Tứ Xuyên Trung Quốc, siêu cay.

Vị trí cô ngồi cạnh bên cửa sổ, gọi món xong cô liền nhìn vô thức ra bên ngoài. Phố đối diện có một vườn hoa vây bằng hàng rào, bên ngoài xếp mấy đóa hoa tươi, còn đặt cả mấy thứ như ảnh thẻ, tấm phen.

Đường Mật hơi hiếu kỳ liếc nhìn vài lần, nhưng do khoảng cách quá xa, cô không sao nhìn rõ trên tấm phen viết những gì.

“Sủi cảo dầu đỏ và mỳ nước ngọt của chị ạ.” Nhân viên phục vụ đặt đồ ăn cô gọi xuống bàn rồi đi. Đường Mật thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ vào, cầm đũa bắt đầu ăn.

Lúc đi ra khỏi tiệm ăn vặt, Đường Mật cố ý băng qua đường, chạy đến chỗ vườn hoa nhỏ xem xét. Nổi bật trên hàng rào là bức ảnh một cô gái, cô ấy mặc áo cử nhân, nhìn có vẻ như là sinh viên năm tư chuẩn bị tốt nghiệp.

Ánh mắt Đường Mật hơi chớp, nhìn hướng tằm phen bên cạnh: “Mẹ, mẹ ở trên Thiên quốc có khỏe không? Hôm nay con tốt nghiệp đại học rồi, thời gian trôi đi thật nhanh.” Chỗ cuối dòng còn vẽ một mặt cười thật lớn.

Đường Mật ngây người, lại nhìn tằm phen khác, bên trên chỉ viết bốn chữ: “Khuất bóng yên nghỉ”.

Đường Mật hoang mang, quả nhiên là đang cúng tế người chết. Nhưng vì sao lại cúng tế ở đây?

Một bà bác đi qua thấy cô ngồi xồm bên hàng rào bèn hỏi: “Cô bé, cháu cũng đến đây cúng bái à?”

Đường Mật đứng lên, lắc đầu đáp: “Không ạ, ở đây từng xảy ra chuyện gì hà bác?”

Bà bác xách trong tay hai túi hoa quả, chỉ hướng tiệm ăn vặt Đường Mật vừa vào: “Nơi đó trước kia là một tiệm trang sức đá quý, hơn mười năm trước mấy tên vô lại đến đó cướp đồ, tất cả còn có súng nữa, sau khi cảnh sát đến bọn chúng liền đột nhiên nổ súng! Bây giờ bác còn nhớ như in tiếng súng lúc đó như kiểu đốt pháo vậy! Tình huống lúc ấy quá hỗn loạn, có mấy người qua đường bị đạn lạc bắn trúng, báo chí đưa tin bao nhiêu lâu.”

Bà bác vừa nói vừa nhìn hoa tươi và tằm phen trên đất, sau đó than một tiếng: “Mặc dù chuyện rung trời cả thành phố, nhưng dù sao đã qua nhiều năm thế rồi, mọi người đã sớm quên tệt, cũng chỉ có thân nhân người chết mới nhớ thôi.”

Bà bác nói lại như vậy, Đường Mật cũng hơi có chút ấn tượng, nhưng lúc ấy cô còn quá nhỏ, nhiều nhất chỉ là nghe người lớn nhắc đến có trận đấu súng và chết người mà thôi.

Không biết vì sao, cô cứ thấy chuyện này liên quan đến việc hôm đó Úc Tâm đưa cô vòng tránh con đường này. Sau khi bà bác rời đi, cô quay về phía vườn hoa chấp tay vãi lạy vài cái rồi nhanh chóng về nhà.

Chạy vào phòng ngủ vội vội vàng vàng mở máy tính lên, Đường Mật nhập vào ô tìm kiếm mấy keyword “Thành phố A, đá quý, cướp có súng”.

Trình duyệt nhanh chóng tìm ra kết quả, Đường Mật quét mắt một lượt, trên màn hình đều là mấy chữ “sự kiện đổ máu”, “ba người chết, hai người bị thương nhẹ”.

Trái tim không không chế được đập nhanh hơn hẳn, Đường Mật nhấp vào một dòng tin xem cẩn thận.

Vụ cướp xảy ra vào 15 năm trước, tổng cộng có 3 tên côn đồ, trong đó hai tên bị cảnh sát hạ gục tại hiện trường, tên còn lại cũng bị bắt giữ sau một ngày tẩu thoát.

Mặc dù tội phạm đều bị trừng trị theo luật pháp, nhưng lúc đó trận đấu súng diễn ra quá đột ngột, khiến cho người dân xung quanh sợ hãi quá mức, sự hỗn loạn đã dẫn đến việc người qua đường bị đạn lạc bắn trúng, ba người không may tử vong.

Đường Mật nhú chặt mày, lúc trước Úc Ý từng kể với cô, lần đầu tiên Úc Tâm xuất hiện là năm anh 12 tuổi, vừa đúng 15 năm trước.

Đường Mật không phát hiện ra bàn tay cầm chuột của cô đang run khế, cô lẩn chuột kéo xuống dưới, hi vọng có thể tìm ra thông tin về người bị hại, nhưng trong bài báo đó không giới thiệu mục này.

Cô đành phải đóng cửa sổ, mở một tin khác tiếp tục lướt tìm.

Quá trình vụ án, giới thiệu hung thủ, tình hình thương vong phía cảnh sát, giới thiệu người bị hại...

Đường Mật vô thức ngừng thờ.

La Kiến Đức, Đồng Thi Tình, Úc Yên.

♥ Hết chương 19 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đường Mật đỡ người ra nhìn chăm chăm vào cái tên Úc Yên.

Họ Úc không phải họ thường gặp, hai chữ này dường như đang khảo nghiệm khả năng phỏng đoán nào đó của cô. Nhưng trên bài báo cũng chỉ viết mỗi

tuổi tác của Úc Yên, không có thông tin gì thêm.

Cô nhìn trang báo thất thần một lúc lâu mới tắt máy tính, đi thẳng đến bên giường đổ người xuống.

Lẽ nào đây chính là ám ảnh thời bé của Úc tông?

Đường Mật lật người nhủ nhủ mày, thời gian vụ án xảy ra chính là ngày này 15 năm trước, cũng tức là, hôm nay là ngày giỗ của Úc Yên.

Cô cầm điện thoại đặt bên gối lên, vô thức mở đến số điện thoại của Úc Ý. Trong mục nhật ký cuộc gọi chỉ có hai dòng, hai lần đều do Úc Tâm gọi đến. Đầu ngón tay của cô du di mãi trên phím gọi, sau cùng vẫn tắt máy ném về chỗ cũ.

Cho dù Úc Yên có quan hệ gì với Úc Ý thật, cô cũng không có lập trường nào để can thiệp.

Cô nghĩ ngợi lung tung một lát rồi ngủ thiếp đi, mãi đến khi có vài tiếng gõ cửa gấp gấp đánh thức cô dậy. Cô ngồi dậy từ trong chăn, vò vò mái tóc dài, nghĩ thầm nhất định là Phó Tân uống rượu say, không tìm thấy ổ khóa đầu để mở cửa.

Tiếng gõ cửa vẫn còn kêu, Đường Mật đi dép lê bước ra: “Đến đây! Tửu lượng không tốt thì uống ít thôi chứ!”

Trong giây phút cửa mở ra, Đường Mật ngây cả người.

Cô há miệng mấy lần, cuối cùng cũng phát ra được giọng nói: “Úc... tiên sinh?”

Người ngoài cửa dù mặc một thân Âu phục thẳng thớm, nhưng áo ngoài lại tùy ý mở ra, cả vạt màu đen bị kéo rộng cuống dưới xương quay xanh, cúc áo sơ mi trắng cũng bị tháo ra mảy nút.

Úc Ý sẽ không xuất hiện trước mắt người khác khi biến bản thân thành như này.

Úc Tâm nở một nụ cười xinh đẹp với cô, trong nét cười ẩn chứa nỗi một môi: “Sweetheart, may mà em ở nhà.”

Giọng nói than thở bình thường như mang theo chút sốt ruột, nhưng còn mang theo cả sự yên tâm kiểu may mà em bình an vô sự. Đường Mật nhìn anh nhất thời quên phải nói gì, Úc Tâm một tay chống trên cánh cửa, cảm xúc trong mắt khó đoán: “Điện thoại em tắt máy, bên nhà hàng lại bảo hôm nay em được nghỉ, anh không biết nên đi đâu tìm em.”

Đường Mật ngây người, rốt cuộc cũng hồi phục lại chức năng nói chuyện thông thường: “À, điện thoại của tôi chắc hết pin, vừa nãy lúc tôi xem pin đã về vạch đỏ rồi.” Cô hơi ngừng lại, hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì ạ? Ít, sao anh biết tôi ở tầng này?”

Úc Tâm nhìn cô cười nhẹ: “Em quên rồi à? Lần trước anh nhìn thấy em qua cửa sổ.” Anh vừa nói vừa bước lên trước một bước, thân thể hơi nghiêng về phía Đường Mật: “Em định không mời anh vào ngồi thật sao?”

Vấn đề này khiến Đường Mật hơi hoang mang, đổi lại lúc bình thường cô tuyệt sẽ không tùy tiện để một người đàn ông vào nhà, nhưng nhìn Úc Tâm có vẻ không bình thường lắm, cô không thể bắt anh ở ngoài được.

Cô nghĩ ngợi xong tránh người ra cho anh đi vào, lúc này Úc Tâm ngược lại khẽ nhủ mày: “Ý thức an toàn của em quá kém, lần sau không được tùy tiện mở cửa cho người ta, càng không thể để người lạ vào phòng.”

Đường Mật: “...”

Cô bĩu môi, vừa định nói gì thì Úc Tâm lại bổ sung: “Đương nhiên ngoại trừ anh.”

Lúc này Đường Mật hoàn toàn hết muốn nói gì. Sau khi Úc Tâm đi vào nhìn ngó xung quanh, vô cùng bất mãn với căn phòng này: “Giời ạ, đây là cách trang trí từ thời nào thời nào rồi? Đồ gia dụng cũng cũ quá, thậm chí sàn nhà còn phai màu!” Anh quay đầu, nhìn cô với vẻ tràn đầy lo lắng: “Sweetheart, em vẫn nên chuyển đến ở cùng anh đi.”

Đường Mật: “...”

Cô tới ngồi xuống sofa, ngẩng mặt nhìn anh: “Úc tiên sinh, anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Đợi lát Phó Tân về nhà bị cô ấy nhìn thấy anh nhất định sẽ hối hận.”

Úc Tâm đi đến bên người cô, học cô ngồi xuống tỏ ra ngoan như con cừu nhỏ: “Anh vẫn chưa ăn cơm trưa, đói ghê.”

Đường Mật: “...”

Nể tình anh đã tính nhiều tiền phí tăng ca cho cô như vậy, Đường Mật nhẫn nhục chịu đựng đi đến phòng bếp tìm đồ ăn. Úc Tâm thoải mái ngồi trên ghế sofa, cười với Đường Mật: “Sweetheart, hôm nay em mặc đẹp như thế, đi đâu chơi à?”

Đường Mật đáp: “Hôm nay là buổi họp bạn học cùng trường.”

“Họp bạn học cùng trường?” Nụ cười trên mặt Úc Tâm nháy mắt giảm đi một nửa: “Lâm Triệt cũng đến à?”

Bàn tay đang cắt bánh của Đường Mật hơi run, có cảm giác chột dạ không lý do. Lần trước lúc ở nhà hàng cô đã nhìn ra định ý của Úc Tâm đối với Lâm Triệt rất nặng, mặc dù cô không biết Lâm Triệt đắc tội anh lúc nào, nhưng vẫn cảm thấy không nên nhắc đến anh ta thì tốt hơn.

Cô nhắc mắt liếc qua Úc Tâm, cố tỏ ra trấn định bảo: “Tôi không biết đâu, tôi về ngay từ sớm, chẳng có gì hay cả.”

Úc Tâm nhìn cô mấy lần, không nói gì nữa. Đường Mật trộm thở phào, sao cô lại có cảm giác như bị bắt gian thế này. Rõ ràng dù là Úc Tâm hay Lâm Triệt đều không có quan hệ gì gì đó với cô mà!

Mặc dù Úc Tâm vẫn luôn tỏ ra rất thích cô, thậm chí còn vô cớ hôn cô một cái, nhưng cô cũng không dám coi đó là thật, càng huống hồ Úc Ý mới là nhân cách chính của thân thể này.

Cô bung một khay bánh gato đã cắt xong và một đĩa Madeleine(*), đặt trên bàn trà phòng khách: “Đây là bữa sáng tôi làm sáng nay, anh không chê thì ăn tạm vậy.”

()Madeleine: (Bánh này đã giải thích 1 lần) còn gọi là bánh con sò, thân giữa phồng lên.*

Úc Tâm cười cầm một cái Madeleine lên: “Đồ Sweetheart làm sao anh chê được, nhưng có thể lấy ít rượu ra được không?”

Đầu lông mày Đường Mật khẽ động, suy nghĩ rồi đáp: “Madeleine nên phối với hồng trà.”

Úc Tâm không đồng ý nhưn nhưn mày: “Từ khi Proust viết quyển ‘Đi tìm thời gian đã mất’(*), mọi người đều ăn bánh Madeleine kiểu nhúng trong hồng trà, mặc kệ Madeleine nó đồng ý hay không.”

Đường Mật không nhịn được bật cười: “Không phải anh muốn uống rượu thôi à, đâu ra nhiều lý do lý tưởng thế. Cơ mà tôi chỉ có rượu làm nguyên liệu cho bánh thôi, uống không ngon đâu nhé.”

“Không sao.”

() A la recherche du temps perdu-Đi Tìm Thời Gian Đã Mất là bộ tiểu thuyết trường thiên đồ sộ trên dưới 3000 trang, gồm 7 tác phẩm, bao trùm lên trên hơn 200 nhân vật, sinh hoạt trong vòng nửa thế kỷ, khoảng từ 1840 đến 1915. Tác giả người Pháp Marcel Proust (1871-1922).*

Trong tác phẩm, chủ đề miếng bánh madeleine chấm trong cốc trà trở thành huyền thoại. (Nguồn: <http://thuykhue.free.fr/tk99/proust.html>)

Đường Mật lại đứng dậy đi vào bếp, lúc ra trên tay cầm theo một bình nước trái cây và một chai Bạch Lan Địa(*).

()Bạch lan địa (Trung lưu tử): được chưng cất từ nho. Thơm mùi cây cao su, hương nhẹ, độ ngọt thấp, độ chua cao, vị mát, nồng độ 40oC. Rượu này sản xuất từ Pháp, có các nhãn hiệu “VO” (để 10 năm), “VSO” (để 15 năm), “VSOP” (để 20 năm), “EXTR” (75 năm). Nguồn: <http://www.monngondaitiec.com/2015/06/nhung-loai-ruou-noi-tieng-gioi.html?m=1>*

“Ồ, có cả Bạch Lan Địa cơ đấy.” Úc Tâm chớp chớp mắt với Đường Mật.

Đường Mật đáp: “Làm bánh gato bơ và bánh gato sô cô la cho thêm chút Bạch Lan Địa sẽ thơm nồng hơn, nhưng rượu tôi mua đều là loại rẻ, chắc anh uống không quen đâu.”

Úc Tâm rót nửa cốc Bạch Lan Địa, trộn cả nước ép hoa quả vào, nâng cốc trước Đường Mật: “Sweetheart, anh không kén chọn như em nghĩ đâu.”

Đường Mật: “...”

Nói linh tinh! Đầu lưỡi của Úc tổng nổi tiếng chính bởi sự kén chọn đấy nhé!

Cô nhìn Úc Tâm uống hết một cốc lại rót thêm một cốc nữa, vội vàng ngăn anh: “Không phải anh đói à? Ăn ít bánh xong rồi hãy uống.”

Úc Tâm cười cười với cô, ngoan ngoãn đặt cốc rượu xuống, cầm cuộn bánh kem lên ăn. Đường Mật nhìn lúm đồng tiền ngọt ngào trên mặt anh, nhẹ nhàng dời tầm mắt đi.

Úc Tâm giải quyết xong chỗ bánh trên bàn, Bạch Lan Địa cũng bớt đi một nửa. Anh dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu nhìn Đường Mật, một đôi người đen tuyền như say như tỉnh, tựa bóng ngược của mặt trời chiếu xuống nước hồ, mang theo sự ấm áp ướt át.

Bộ dạng này quả thực quá thu hút người ta, Đường Mật căn bản không dám nhìn thẳng anh. Cô cẩn thận từng li từng tí dùng ngón trỏ chọc nhẹ vào anh, thử thăm dò: “Úc tiên sinh, hôm nay tâm trạng anh không tốt à?”

Úc Tâm chậm chậm nhếch khóe miệng, kéo Đường Mật vào lòng ôm lấy, vùi đầu vào vai cô: “Ừm, hôm nay là ngày giỗ của chị gái anh.”

Trái tim Đường Mật khẽ đập thỉnh thoảng và hơi loạn nhịp. Chị gái là Úc Yên sao? Úc Yên đúng là người nhà anh thật?

Cô không biết nên nói gì an ủi anh, bởi dù nói gì đi chăng nữa đều vô cùng không có ý nghĩa. Cô gơ hai tay vòng quanh eo anh, khẽ vỗ lưng anh như vỗ về một người bạn nhỏ.

Úc Tâm lặng im ôm Đường Mật một lát, mới buông cô ra. Anh vuốt tóc mái trước trán của cô, hít thở nhẹ nhàng: “Là Úc Ý hại chết chị ấy.”

Cơ thể Đường Mật cứng lại, nhìn người trước mặt nhũn mảy: “Sao anh lại nói vậy?”

Nếu chị gái anh quả thực là Úc Yên thì hẳn là một sự cố bất hạnh, vì sao lại đổ lên đầu Úc Ý?

Úc Tâm nhìn Đường Mật, nụ cười trong mắt mờ hồ như mất đi tiêu cự: “Vì sao không được nói thế? Đây vốn dĩ là sự thực. Úc Ý từ nhỏ đã là một cái vỏ rỗng không có trái tim, không có hứng thú với bất cứ thứ gì, đam mê đến mức căn bản không giống người. Bố mẹ nghĩ hẳn nên thích một thứ gì, hẳn liền thích thứ đó, bố mẹ nghĩ hẳn nên học cái gì, hẳn liền học cái đó, à, điều này đương nhiên không phải do hẳn nghe lời chịu sự sắp đặt của bố mẹ, chỉ là không quan tâm mà thôi. Bởi vì bất kể đối với cái gì, hẳn đều không có cảm giác như vậy.”

Úc Tâm nói đến đây, hơi cười trào phúng: “Em đến thư phòng của hẳn rồi nhỉ, có phải nhìn thấy rất nhiều sách không? Đó đa số đều là sách bố mẹ tặng hẳn làm quà sinh nhật, quà sinh nhật mỗi năm đều là sách, từ Thần thoại Hi Lạp đến Sử thi Bắc Âu, từ Văn học cổ điển đến Quản lý tài chính, làm bố mẹ của hẳn cũng rất khó xử nhỉ, bởi vì hẳn từ trước đến giờ chưa từng chủ động yêu cầu bất cứ thứ gì, ngoài sách ra, bọn họ cũng không biết còn có thứ gì mà hẳn sẽ thích. Đáng may là Úc Ý quả thực thích đọc sách, hoặc là nói, có thói quen đọc sách, dù sao hẳn đều không thấy bản thân thích thứ gì.”

Đường Mật ngây ngốc nghe anh nói, cô biết Úc Ý rất ít khi có cảm xúc, nhưng cô hoàn toàn không ngờ sẽ lẽ loi như vậy.

Có thể bản thân Úc Ý không cảm thấy lẽ loi, nhưng cô chỉ mới nghe thôi đã có thể cảm nhận được, cái cảm giác lẽ loi đến mức tuyệt vọng ấy.

Úc Tâm cười cười với cô, biểu cảm biến thành hài hước: “Em gặp Bạch Tiêu rồi nhỉ? Cô ta chính là người bố mẹ Úc Ý cho là ‘người vợ mà Úc Ý nên có’, theo như thói quen bao nhiêu năm của Úc Ý, chắc hẳn một ngày nào đó hẳn sẽ kết hôn với Bạch Tiêu thật, đương nhiên, anh không đồng ý.”

Cái tên Bạch Tiêu khiến Đường Mật tỉnh táo trở lại, lông mi của cô run rẩy mấy lần, hỏi Úc Tâm: “Điều này có liên quan gì với việc anh nói anh ấy hại chết chị gái?”

“Đương nhiên có liên quan rồi, bởi vì ở cái nhà đó, có một người có thể phát hiện ra suy nghĩ thực sự của hẳn, cho dù chính bản thân hẳn cũng không biết.” Úc Tâm cầm Bạch Lan Địa trên bàn rót thêm một cốc cho mình, nhưng lần này không đổ thêm nước trái cây, “Người đó chính là chị ruột của hẳn, Úc Yên.”

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nói Ra

Mười lăm năm trước khi vụ án cướp có súng xảy ra, Úc Yên cũng vừa tròn 15 tuổi.

Ngày đó một bạn học của chị đến nhà tìm, còn đem theo một miếng bánh gato matcha, nghe nói là sản phẩm mới của Rebecca.

Rebecca là một tiệm bánh mới mở ở thành phố A, rất nổi tiếng đối với nữ sinh cấp ba lúc bấy giờ.

Úc Yên vào bếp cắt bánh xong, còn cố ý gọi mẹ đến thưởng thức cùng. Đúng lúc Úc Ý đi xuống lầu, Úc Yên nhìn thấy anh bèn cười bảo: “Bạn chị mang bánh kem đến, em muốn ăn thử không?”

Ánh mắt của Úc Ý liếc qua chiếc bánh trên bàn ăn, nhìn có vẻ khá ngon. Anh chớp máy khóe môi chưa kịp nói gì, mẹ Úc đã nói như chuyện đương nhiên: “Úc Ý sao có thể thích ăn thứ này được?”

Úc Yên nhìn Úc Ý, không đồng ý đáp: “Ánh mắt của em ấy rõ ràng đang nói là muốn ăn mà.”

Mẹ Úc gõ lên đầu Úc Yên: “Đừng nghịch nữa Yên Nhi, em trai con sẽ không thích mấy thứ này đâu.” Mẹ Úc cho rằng, chỉ có món Tây tinh xảo ưu nhã mới là thứ Úc Ý sẽ thích.

Úc Yên phùng má, vẫn nhìn Úc Ý: “Không ăn thật sao?”

“Ừm.” Úc Ý nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt quét qua khối bánh gato matcha đó, lại quay người đi lên lầu.

____ Bạn đang đọc truyện tại <https://phuongvio.wordpress.com/DTMY> – Vioo dịch

Kể đến đây, khóe miệng Úc Tâm nở một nụ cười không rõ hàm nghĩa: “Thực ra hẳn vô cùng muốn ăn, dù sao hẳn cũng yêu sâu sắc mấy thứ đồ ngọt, điểm này anh rõ hơn ai hết.” Anh quay đầu nhìn Đường Mật, khóe môi bật ra một tiếng cười nhẹ: “Thậm chí còn tạo ra cả một vương quốc mỹ thực, có

nên nói rằng hấn yêu đến trăm mê không?”

Đường Mật: “...”

Cô liếm đôi môi khô, hỏi anh: “Sau đó thì sao?”

Úc Tâm khẽ híp mắt: “Từ nhỏ Úc Yên đã rất thương rất quan tâm đến người em trai Úc Ý này, khi còn nhỏ bố mẹ bận rộn, trên cơ bản Úc Ý đều do chị ấy chăm sóc. Chị ấy đã nhận định rằng Úc Ý muốn ăn miếng bánh đó. Thế là đặc biệt đi đến Rebecca mua thêm một phần.” Úc Tâm nói đến đây hít một hơi dài: “Bên cạnh Rebecca là một tiệm trang sức châu báu, ngày đó chỗ ấy xảy ra một vụ cướp dùng súng.”

Mắt Đường Mật mở to, mặc dù lúc trước đã lên mạng tìm hiểu chuyện này, nhưng lúc này đây nghe anh nói, trong lòng vẫn tràn đầy kinh ngạc.

“Nếu lúc đó Úc Ý có thể phát hiện ra tâm ý của bản thân, hoặc có thể thành thật hơn chút nữa, chuyện về sau căn bản không thể xảy ra. Khi cảnh sát thông báo người nhà đến nhận xác, Úc Ý cố chấp đi theo, lúc nhìn thấy thi thể của Úc Yên dường như hấn chịu đủ kích vô cùng lớn, về nhà liền sốt cao không ngừng, sau khi bệnh khỏi, anh liền xuất hiện.”

Úc Tâm nhếch khóe môi, nụ cười trong mắt hơi phiêu lãng bất định: “Theo như lời bác sĩ chữa trị chính của hấn thì, anh đã thay thế cho chị gái hấn. Anh có thể cảm nhận sâu sắc nội tâm hấn hơn bất kỳ người nào, sau đó giúp hấn làm những chuyện hấn muốn. Có điều kết quả này xảy ra không phải do nỗi nhớ của hấn dành cho chị gái, mà do cảm giác tội lỗi đối với chị ấy.”

Anh chậm chậm lại gần Đường Mật, giọng nói có ý trầm thấp như đem theo cảm giác mê hoặc lúc thường chưa từng có: “Nếu dùng thân thể này đi làm mọi việc, kết quả phải chịu cũng chính bản thân chịu, như thế sẽ không lo làm liên lụy đến người khác, ví dụ... người chết lúc đó sẽ không phải Úc Yên, mà là hấn.”

Trái tim Đường Mật mãnh liệt run rẩy, Úc Ý... muốn chết ư?

Úc Tâm dường như đã phát hiện ra suy nghĩ của cô, cười cười bảo: “Nói cho em một bí mật, trong mấy ngày sốt cao đó, hấn từng vụng trộm tự sát, nhưng bị người ta phát hiện ra. À, làm một cái vỏ rỗng không có tình cảm mãi cũng rất mệt nhì? Còn vì đó hại chết chị gái của mình nữa.”

Lòng bàn tay Đường Mật tiết ra một lớp mồ hôi mỏng, cô nhìn Úc Ý, cuộn chặt nắm tay nói: “Không phải thế, tôi không tin trên thế gian này có người nào lại hoàn toàn không có tình cảm, chỉ là anh ấy có chường ngại trên phương diện nhận biết tình cảm thôi. Nếu anh ấy quả thực không có chút tình cảm nào, sao anh có thể xuất hiện được?”

Trên thế gian này nhất định có thứ mà anh muốn có, cho dù bản thân anh không ý thức được, nhưng đây chính là ý nghĩa tồn tại của Úc Tâm.

Lông mi Úc Tâm chớp chớp, kéo dài khoảng cách với Đường Mật: “Có vẻ ấn tượng của em về anh ta rất tốt.”

“Tôi chỉ là...” Đường Mật mím môi, cũng cầm bình rượu rót cho bản thân một ly Bạch Lan Địa, “Anh đã kể nhiều chuyện của bản thân cho tôi nghe thế, để đáp lễ tôi cũng kể cho anh nghe chuyện của tôi nhé.”

Úc Tâm nhìn cô uống một ngụm đầy rượu, đoạt lấy cốc rượu từ trong tay cô, tỏ ra vẻ “xin rửa tai lắng nghe”.

Đường Mật hít thở sâu, cười với Úc Tâm: “Lúc còn nhỏ tôi vẫn luôn ở quê, sống với ông bà nội. Bố tôi là một nhiếp ảnh gia, cả năm đều đi vắng, mẹ tôi thì học thiết kế trang sức, lúc bà gả cho bố tôi, sự nghiệp mới khởi đầu, hai người đều rất bận, không có thời gian chăm sóc tôi.”

“Trong ký ức của tôi là lúc tôi học tiểu học mới được bọn họ đón về. Lúc ấy tôi vô cùng vui vẻ, rốt cuộc có thể chung sống cùng bố mẹ rồi. Nhưng sau đó tôi mới phát hiện...” Đường Mật nghiêng nghiêng đầu, hơi ngừng lại, “hôn nhân của hai nhà nghệ thuật chính là một tai nạn.”

“Bởi vì bố cả năm đều không ở nhà, hai người một năm gặp nhau không quá vài lần, nếu muốn liên lạc với đối phương đều thông qua điện thoại, nhưng mỗi lần gọi điện đều là tranh cãi không ngừng. Ừm... Thiết kế trang sức nghe có vẻ rất lãng mạn nhì, mẹ tôi quả thực là một người vô cùng lãng mạn, bà căn bản không thể nhẫn nhục chịu đựng kiểu cuộc sống phân cách cả năm trời như thế. Lúc mới đầu tôi rất ghét bố mình, vì sao ông toàn không ở nhà vậy? Một mình mẹ rất đáng thương. Sau đó tôi nhìn thấy ảnh trên tạp chí do bố mình chụp, tôi thấy bản thân lập tức có thể hiểu ra sự kiên trì của ông rồi, những bức ảnh đó khiến tôi nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác.”

Đường Mật nói đến đây viền mắt đã hơi đỏ, cô hít một hơi, mới tiếp tục nói: “Nhưng tôi biết hôn nhân của hai người đã không thể đi tiếp được nữa rồi. Ngày tôi thi đại học xong, bọn họ liền tuyên bố với tôi tin tức ly hôn của hai người. Lúc ấy tôi chẳng hề ngạc nhiên chút nào, hoặc là nói, tôi còn thay bọn họ thờ phào một hơi. Sau khi hai người ly hôn liền để lại nhà cho tôi, mẹ tôi nửa năm sau tái hôn, bố thì vẫn bay nhảy ở ngoài cả năm trời, chỉ định kỳ gửi tiền sinh hoạt phí cho tôi, thỉnh thoảng cũng gửi cho tôi mấy bức bưu thiếp. Ngày tôi tốt nghiệp đại học, tôi liền chuyển từ trường về nhà, trong phòng trống huếch huác, chẳng có chút hơi ấm nào cả.”

“Tôi ngày hôm đó tôi mơ một giấc mơ, trong mộng tôi trở về thời nhỏ sống ở quê, giàn nho trong vườn đã treo đầy quả, ông nội vừa dùng kéo cắt nho xuống vừa kể cho tôi nghe chuyện ‘Táo và giàn nho’. Giấc mộng ấy vô cùng chân thực, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi nho nhàn nhạt trong làn gió chiều nhẹ nhẹ.”

Đường Mật ngửa đầu, giống như không làm vậy thì nước mắt sẽ rơi ra mắt: “Sáng ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, tôi khóc rất lâu, bởi vì lúc đó ông tôi đã qua đời 8 năm rồi. Cũng chính lúc ấy, tôi cuối cùng cũng ý thức được rằng, có một số điều vĩnh viễn không quay trở lại nữa.”

Cho dù cô có cố chấp lưu lại nơi này, cũng không níu kéo được bất kỳ thứ gì nữa.

Cô nghiêng đầu nhìn Úc Tâm, trong mắt sương mù mờ mịt cũng không che được ánh sáng lấp lánh: “Tôi bán đứt căn phòng đi, một mình đến Pháp học làm bánh, đây có lẽ là chuyện điên rồ nhất tôi làm trong đời này. Nhưng tôi biết, tôi không thể không tiếp tục trưởng thành.”

Bởi vì cuộc sống không thể vĩnh viễn đậm chân tại chỗ.

Úc Tâm ngồi một bên nhìn cô, đôi ngươi đen như hắc diệu thạch hơi ướt. Anh động ngón tay, muốn ôm Đường Mật vào trong lòng, Đường Mật lại tiếp tục nói: “Người như tôi cũng có thể trưởng thành, Úc Ý nhất định cũng có thể.”

Lông mi Úc Tâm chớp chớp, ánh mắt anh trầm xuống, áp Đường Mật xuống sofa: “Nếu hán trưởng thành, anh sẽ biến mất, em muốn anh biến mất sao?”

Đường Mật ngậy người, chậm chạp không lên tiếng. Trái tim Úc Tâm dần dần nặng nề, ánh mắt nhìn Đường Mật mang theo một nỗi thất vọng, và cả sự khẩn cầu: “Rõ ràng là anh thích em trước...”

Lời còn chưa dứt, đôi môi ấm nóng đã dán lên cánh môi của Đường Mật. Cả người Đường Mật cứng lại, sau đó mới phát hiện đối phương đã bắt đầu tách hàm răng của cô ra.

Động tác của anh cẩn thận tỉ mỉ như thế, thăm dò từng chút từng chút trên răng môi của cô, tựa như một sủng vật sắp bị vứt bỏ, đang dùng cơ hội cuối cùng khẩn cầu chủ nhân giữ nó lại, mỗi động tác nhỏ bé nhất cũng như đang nói: đừng bỏ tôi.

Trái tim Đường Mật lập tức mềm nhũn, căn bản không thể đẩy anh ra. Trong mũi truyền đến mùi hương bạc hà nhàn nhạt, vậy mà lại có thể dần khiến cô thả lỏng thân kinh, chậm chậm nhắm mắt.

Lông mi người đối diện khẽ động, sau đó mở mắt ra, nhìn thấy Đường Mật gằm trong gang tấc, trong mắt lộ ra một tia hoảng loạn không dễ phát hiện. Trên lông mi Đường Mật còn mang chút nước, tựa giọt sương trên lá sen lúc bình minh, long lanh tươi đẹp.

Anh nhìn cô một lát, lại chậm chậm nhắm mắt.

Dù Đường Mật vẫn ngoan ngoãn để anh hôn, nhưng cứ tiếp tục như thế cô liền đứt hơi mất, sau cùng cô hơi cọ quậy, đẩy đẩy vai người đối diện.

Động tác của người đối diện khẽ ngừng lại, sau đó hơi thả lỏng đôi môi của cô, Đường Mật đang muốn nhân cơ hội này thoát thân, đối phương đã chậm rãi đổ người lên vai cô.

Đường Mật: “...”

Cô duy trì tư thế này ngậy ra trong 3 giây, sau đó lay lay người đang nằm trên mình: “Úc tiên sinh?”

Không có phản ứng.

Cô không cam tâm lại lay lay: “Úc tiên sinh?”

Vẫn không có phản ứng như cũ.

Đường Mật bắt lực 攥.

Đây chính là hôn cô đến mức ngủ quên à!

Hôn cô chán ngán đến vậy cơ à!

Cô giận đùng đùng muốn đẩy phát người bên trên ra, khi chạm đến cơ thể đối phương động tác lại trở nên cẩn thận dè dặt.

Nhìn người đàn ông ngủ say trên sofa, Đường Mật bắt lực bấu môi. Cô đi vào phòng ngủ sạc điện thoại, sau khi mở máy gọi đến số của La Hạo.

La Hạo nhận được điện thoại của cô có vẻ vô cùng ngạc nhiên, Đường Mật ngược lại vô cùng thần nhiên, nói thẳng vào vấn đề: “La tiên sinh, thật ngại quá, Úc tổng ngủ quên ở chỗ tôi, anh có thể đến đón anh ấy về không?”

La Hạo: “...”

Sao cứ thấy lượng thông tin trong câu nói này hơi bị nhiều nha! Úc tổng đây là tầm ngắm tầm ngắm mà đám chết voi á!

Đường Mật tiếp tục nói: “Ồm. Anh ấy uống rượu, thế nên cũng không thể lái xe.”

La Hạo cực lực bình ổn tâm trạng đang sục sôi của mình, dùng giọng nói trầm ổn bình tĩnh đáp lại: “Tôi biết rồi, tôi đến ngay.”

“Làm phiền anh rồi.” Đường Mật cúp máy, không hề biết người trong phòng khách khẽ mở mắt, liếc nhìn hướng phòng cô rồi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau hai mươi phút La Hạo đã có mặt trong phòng khách nhà Đường Mật, cậu nhìn người đàn ông đang say giấc nồng trên sofa, lâm vào trầm mặc.

Đường Mật ho nhẹ một tiếng, liếc qua Úc Ý: “Ồm.. chắc phải gọi anh ấy dậy.” Cô quả thật không cho rằng một mình La Hạo có thể cồng Úc Ý xuống.

La Hạo đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một lát, bước lên lay nhẹ Úc Ý: “Úc tổng?”

Đường Mật đang định nói cách gọi nhẹ nhàng như thế anh ấy sẽ không tỉnh đâu, dù sao lúc này chính cô đã tự mình gọi thử, không thể ngờ La Hạo vừa gọi một tiếng xong, Úc Ý bèn chậm chậm tỉnh lại.

Đường Mật: “...”

Đây là “chỉ có tình yêu đích thực mới có thể đánh thức nàng công chúa.. à không, quốc vương ngủ trong rừng” sao?

Úc Ý mở mắt ra, nhìn một vòng bốn xung quanh, dường như hơi nghi hoặc: “Đây là đâu?”

La Hạo đáp: “Là nhà Đường Mật.”

Úc Ý ngồi dậy trên sofa, nâng mắt nhìn Đường Mật đứng một bên. Đường Mật lại ho một tiếng, giải thích: “Cái đó.. Là Úc Tâm, anh ấy đột nhiên chạy qua đây...”

Ánh mắt Úc Ý khẽ động, mở miệng nói như đã hiểu: “Thật ngại quá, lại làm phiền cô rồi.”

“Đâu có đâu có, ha ha.” Đường Mật cười che giấu.

“Vậy chúng tôi tạm biệt trước đây.” Úc Ý cài cúc áo sơ mi, cà vạt cũng thắt lại cho ngay ngắn, sau cùng cài cả cúc áo vest bên ngoài, hồi phục vẻ bề ngoài nghiêm chỉnh chu mọi ngày.

Đường Mật nhìn bọn họ rời đi, trong giây lát Úc Ý bước khỏi cửa phòng lại quay đầu nói với Đường Mật: “Con gái độc thân không nên tùy tiện cho người đàn ông trưởng thành nào vào nhà mình.”

Đường Mật: “...”

Cô nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười với Úc Ý: “Xin nghe lời chỉ dạy của Úc tổng, lần sau anh ấy có gõ thùng cửa ra tôi cũng tuyệt đối không mở đâu.”

Úc Ý lại liếc nhìn cô một cái, quay người chuẩn bị rời đi, chỉ là lần này đang chuẩn bị nhấc chân, một bóng người nhào đến không hề báo trước, Úc Ý xuất phát từ bản năng bước vọt sang một bên.

Phó Tân ngã xoài ra trên sàn nhà với tư thế vô cùng thê thảm.

Đường Mật mở trừng hai mắt, một bên ấn Phó Tân xuống sàn, một bên dùng sức xoa tay với La Hạo và Úc Ý: “Đi mau đi mau, các anh mau đi đi.”

Phó Tân còn đang giãy giụa trên sàn, Úc Ý liếc nhìn cô nàng, hỏi Đường Mật: “Bạn cô không sao chứ?”

“Không sao không sao, chắc là uống say rồi, anh mau đi đi, tuyệt đối đừng để cô ấy nhìn thấy anh!”

Lông mày Úc Ý khẽ động, dẫn La Hạo rời đi.

Sau khi Úc Ý đi xa, Đường Mật đóng cửa vào, thở phào một hơi dài.

Phó Tân lung la lung lay bò dậy khỏi sàn nhà, trên má vẫn còn hai khối đỏ ửng, nhìn bộ dạng chắc đúng là uống say thật. Cô giờ tay vỗ Đường Mật một nhát, hỏi bất mãn: “Mày đây tao làm gì đấy!”

Đường Mật liếc trắng mắt nhìn cô: “Tao có đẩy mày đâu, rõ ràng là mày tự ngã.”

Phó Tân không tin bĩu bĩu môi: “Tao còn nghe thấy mày nói chuyện với người khác.”

“Mày uống say rồi.” Đường Mật dịu cô nàng dậy, ném vào phòng ngủ. Cô vào bếp vắt một cốc nước cam, đưa cho Phó Tân uống.

Phó Tân nằm bò trên giường, kéo lấy Đường Mật thăm thà thăm thà: “Đường Đường, hôm nay tao đẩy Hà Tư Kỳ xuống gầm bàn đấy!”

“...Ồ.”

“Tao còn tỏ tình với Cố Khai Nhiên, lại bị anh ấy từ chối rồi! Mà có biết cảm giác bị cùng một người đàn ông từ chối đến hai lần nó như nào không!”

“Nếu mày tỏ tình với anh ta thêm lần nữa còn có thể trải nghiệm cảm giác bị cùng một người đàn ông từ chối đến ba lần.”

Phó Tân: “...”

Cô nàng có vẻ chịu sự ủy khuất lớn lao, nhất thời nhìn cô với viên mắt hồng hồng. Đường Mật vội an ủi: “Thời đại học Cố Khai Nhiên trạch đến mức đấy mà mày cũng có thể gặp được anh ta đã là một kỳ tích rồi!”

Phó Tân: “...”

Cô nàng uống một hơi hết sạch cốc nước cam, vùi đầu vào trên giường.

Dưới lầu, Úc Ý gọi điện kêu tài xế đến lái Lamborghini về, bản thân thì ngồi xe La Hạo. Cả đoạn đường hai người đều không nói gì, La Hạo rất muốn hỏi xem ở nhà Đường Mật đã xảy ra chuyện gì, nhưng xuất phát từ quy tắc nghề nghiệp, chỉ có thể nén chặt lòng hiếu kỳ của mình xuống.

Anh chàng nhìn Úc Ý qua kính chiếu hậu, thử hỏi thăm dò: “Úc tổng, anh có tâm sự gì à?”

Từ lúc lên xe đến giờ anh vẫn vác cái kiệu tim treo lơ lửng ấy.

Úc Ý im lặng một hồi, hỏi: “Vì sao Đường Mật không muốn để bạn cô ấy nhìn thấy tôi?”

La Hạo hơi kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ anh lại có thể phiền não cả đoạn đường vì cái vấn đề này.

“Ồ...” La Hạo cân nhắc một lát, mở miệng đáp: “Căn phòng đó do hai người bọn họ thuê chung, bị bạn cô ấy phát hiện ra mang đàn ông về nhà chắc là không tốt lắm đâu.”

“Là thế sao?” Đinh mảy Úc Ý khẽ động, sao anh cứ thấy không đơn giản như thế, “Hay cô ấy thấy bị bạn mình nhìn thấy tôi sẽ rất mất mặt?”

La Hạo: “...”

Úc tổng trở nên không tự tin như thế này từ lúc nào vậy?

Cậu mím mím môi, quả quyết bảo: “Úc tổng, hãy tin tôi, anh tuyệt đối là nguồn vốn để phụ nữ khoe khoang.”

Úc Ý nhìn ra cửa sổ không nói gì nữa, La Hạo nhìn cạnh mặt anh từ kính chiếu hậu, nhoen cười trong im lặng.

Quả nhiên, cho dù là ai đi nữa khi đối mặt với tình yêu đều như thế cả thôi.

Lúc Phó Tân ngủ một giấc tỉnh dậy, sắc trời đã hoàn toàn chuyển tối. Cô xoa xoa phần đầu có chút đau nhức, đi dép lê vào bước ra ngoài.

Đường Mật đang ngồi trong phòng khách xem chương trình giải trí, trên bàn còn bày một đĩa đồ ngọt. Lốp vỏ bánh Pie vàng rục như những chiếc lá cây xếp chồng lên nhau, lớp xen giữa là dâu tây bỏ đôi tựa những viên kim cương được khảm trong lớp bơ thơm nồng, mặt trên cùng là một tầng bột cacao mịn màng, bên trên rắc bột đường trắng xóa tạo thành một đường hoa văn kẻ sọc.

Nước miếng của Phó Tân suýt thì chảy cả ra ngoài, cô nàng bay nhanh đến: “Đường Đường, mày lại làm món gì thế?”

“Bánh dâu tây Napoleon giòn(*), nhân bơ lần trước làm chưa dùng hết, phải ăn nhanh không hỏng.”

(*) *Bánh dâu tây Napoleon: Một loại bánh crisp (giòn xốp) xen lẫn là các lớp kem bơ hoặc hoa quả.*

“Òa òa, quá giỏi!” Phó Tân vội vơ cắt một miếng, đưa vào miệng, tiếng lốp crisp xốp giòn vỡ vụn vang lên còn nghe hay hơn cả âm nhạc trên ti vi: “Mẹ nó ngon đến phát khóc luôn, mùa này mà còn được ăn dâu tây, tao chính là phú bà rồi!”

Đường Mật nhát giọng đáp: “Ồ, dâu tây là hôm qua lúc đến nhà Bạch Tiêu dạy làm bánh, cô ấy tiện tay cho tao.”

“Òa òa, cái nước siro này là gì đây? Phối thêm siro vào cảm giác càng tuyệt hơn này!”

“Là siro dâu thông thường thôi, tao cho thêm ít rượu anh đào vào.” Đường Mật nói xong quay đầu liếc nhìn cô nàng: “Vì làm món này nên tao không làm bữa tối nữa.”

Phó Tân ăn một phát hết miếng Napoleon trong đĩa, hạnh phúc đến mức nằm kênh ra sofa: “Không sao, tao còn có thể giải quyết thêm mười miếng nữa.”

Đường Mật: “...”

Cô không để ý đến Phó Tân nữa, Phó Tân lại cắt cho mình thêm một miếng Napoleon, vừa ăn vừa hỏi Đường Mật: “Đúng rồi, hôm nay lúc tao về trong nhà có người à?”

Đường Mật vô thức ngồi thẳng người dậy: “Đâu có.”

“Không có?” Phó Tân nhún mày nghĩ ngợi, “Sao tao cứ thấy như tao nhìn thấy Úc Ý nhỉ?” Mặc dù ảnh của Úc Ý chỉ lên báo một lần trên một quyển tạp chí, nhưng cô nàng tuyệt không thể nhận nhầm nam thân của lòng mình được.

“Ha ha ha!” Đường Mật cười ba tiếng: “Chuyện cười này buồn cười thật đấy!”

Phó Tân: “...”

Cô nàng múc tiếp một miếng Napoleon, không nói gì nữa.

Đường Tâm Mật Ý – Viio dịch và đăng tại: <https://phuongviio.wordpress.com/>

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Đường Mật lại bù đầu vào công việc trong nhà hàng. Trước giờ mở cửa bán hàng, một chàng trai trẻ bung hoa tươi đẩy cửa đi vào.

Quản lý Vu đi lên đón, cười nói với chàng trai: “Thật ngại quá, nhà hàng chúng tôi mười một giờ rưỡi mới bắt đầu kinh doanh.”

Chàng trai trẻ cười cười với cô nàng, lấy từ túi áo ra một tấm danh thiếp: “Tiệm hoa tươi Luyến Luyến, tôi đến để đưa hoa.”

Quản lý Vu nhất thời mở bừng mắt, ngại ngùng nhoẽn miệng cười, vắn vẹo đôi chút: “Người nhận hoa là Vu Tiêu Tiêu hả?”

“Không phải, là Đường Mật.”

Quản lý Vu: “...”

Trong nháy mắt cô nàng thu lại nụ cười, nhắc tay chỉ về phía phòng làm bánh: “Ồ, cô ấy ở bên đó.”

“Cảm ơn.” Chàng trai đưa hoa cười nhe răng với cô nàng, đi về hướng phòng bánh.

“Ngại quá, xin hỏi có phải là cô Đường Mật không ạ?”

Đường Mật đang trang trí bánh kem, khi nghe thấy giọng nói ngầy người nhắc đầu lên: “Vâng, xin hỏi anh là?”

“Tôi là nhân viên tiệm hoa tươi Luyến Luyến, đây là hoa tươi tặng chị, mời chị ký nhận.”

Mắt Đường Mật chớp nhanh: “Tặng cho tôi?”

“Vâng, mời chị ký nhận.”

“Ồ, được ạ.” Đường Mật nhận lấy bó hoa hồng đỏ rực, kí tên mình lên hóa đơn.

Chàng trai nhận lấy hóa đơn xong liền đi, Đường Mật nghi hoặc nhìn hoa trên tay, phát hiện một tấm thiệp bên trong.

“Em động lòng hơn cả hoa tươi, Lâm Triệt.”

Đường Mật: “...”

Giờ khắc này cô quả thực muốn móc não Lâm Triệt ra, xem xem anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì!

“Sao, hoa ai tặng?” Quản lý Vu lướt như âm hồn đến bên, Đường Mật dùng động tác nhanh mạnh đem nhét tấm thiệp vào túi xách của mình, lúng búng ừm một tiếng.

Quản lý Vu nhìn cô hai vòng, xì một tiếng rồi lại lướt đi.

Đường Mật vốn cho rằng đây chỉ là Lâm Triệt nào bị trúng gió co giật trong nhất thời, không ngờ anh ta co giật liên cả một tuần. Mỗi ngày đều có những loại hoa không giống nhau được đưa đến nhà hàng, khiến nhất thời trong nhà hàng rộ lên đồn đại.

Các đồng nghiệp nữ đều ngoài mặt hâm mộ trong lòng đổ kỵ, thi nhau đoán thử xem người theo đuổi thần bí đó là ai, thậm chí còn lạ đời đến mức ngay cả Úc Ý cũng lọt vào danh sách dự tuyển của mấy cô nàng.

Đường Mật cũng rất khổ não, cô cực kì mong muốn Lâm Triệt đừng tặng hoa cho mình nữa, nhưng lại phát hiện ra bản thân đến số điện thoại của anh ta

cũng không có, phương thức liên lạc duy nhất chính là tấm danh thiếp lúc trước Hà Tư Kỳ đưa cô. Nghĩ gọi điện qua đó không chừng còn bị Hà Tư Kỳ biết được, cô bèn từ bỏ suy nghĩ này.

Nhưng nếu Lâm Triệt cứ tiếp tục tặng thế này... Phòng thay đồ sắp không nhét nổi nữa rồi!

Ngày thứ 8 anh chàng đẹp trai tiệm hoa Luyến Luyến lại mặc gió mưa đến đưa hoa, vừa khéo, hôm nay Úc Ý đến Dream thị sát.

Vì lúc đi ngang qua gần đó anh đột nhiên đưa ra quyết định nên trong nhà hàng không ai biết trước, Úc Ý cũng muốn biết thêm về tình hình làm việc của mọi người lúc thường.

Quản lý Vu vĩnh viễn là người tích cực nhất trong vụ tiếp đón Úc Ý. Nhà hàng còn đang làm công tác chuẩn bị, Úc Ý xem xét dụng cụ và môi trường ăn uống trong nhà hàng xong liền đi về hướng phòng bánh.

Khi Đường Mật nhìn thấy Úc Ý, cô ngạc nhiên há hốc miệng, sau đó đứng thẳng người chào hỏi anh: “Chào Úc tổng.”

Úc Ý gật gù đầu với cô, vừa định nói gì, anh chàng tiệm hoa Luyến Luyến đã đến như thường lệ: “Chị Đường Mật, lại có hoa của chị.”

Hô hấp của Đường Mật ngừng trong giây lát, không thể nào dám giơ tay ra đón lấy. Quản lý Vu nhanh chóng chớp chớp mắt, cười nói với Úc Ý ở bên cạnh: “Úc tổng, dạo này có một vệ tinh của Đường Mật ngày nào cũng tặng hoa tươi cho em ấy, đây vốn dĩ là chuyện cá nhân của em ấy, chúng tôi cũng không nên hỏi nhiều, nhưng đã liên tiếp 8 ngày rồi, rất ảnh hưởng đến tinh thần làm việc của các đồng nghiệp nữ khác.”

Đường Mật: “...”

Quản lý Vu, chị được lắm.

♥ Hết chương 22 ♥

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Còn vài phút trước khi mở tiệm, mọi người đều lên tinh thần chuẩn bị đón tiếp khách hàng, chỉ có không khí trong phòng bánh là đang cứng nhắc vô cùng.

Đường Mật oán trách trừng mắt nhìn anh chàng giao hoa của tiệm hoa Luyến Luyến, cậu ta cười hai tiếng véo vớ tội: “Hơ hơ, tôi chỉ là người phụ rách đưa hoa thôi.”

Quản lý Vu cười trên nỗi đau của người khác, đứng một bên đợi Úc tổng nghiêm túc tiến hành phê bình răn dạy với Đường Mật, Úc Ý liếc nhìn bó hoa kia, nói lạnh nhạt: “Sắp phải mở cửa rồi, kí nhận trước đi.”

“Vâng, vâng ạ.” Đường Mật nhận lấy bút trên tay anh chàng đưa hoa, nhanh chóng kí tên mình, cầm lấy bó hoa vẫy tay chào anh ta. Đương lúc Đường Mật thấp thòm bất an nghĩ xem nên giải thích chuyện này thế nào, Úc Ý đột nhiên mở miệng: “Lời muốn nói của hoa cát cánh, là ‘tình yêu bất biến vĩnh hằng’.”

Đường Mật: “...”

Suýt nữa thì cô trực tiếp vứt cmn bó hoa đi luôn.

Úc Ý thấy cô ôm đóa hoa đứng cứng đờ tại chỗ, lại hỏi: “Cô chuẩn bị ôm hoa làm việc hử?”

“Không, không phải...” Đường Mật gấp gấp muốn tìm chỗ đặt củ khoai nóng bỏng tay này xuống, nhưng hiển nhiên trong phòng bánh không có nơi nào thích hợp.

“Đưa tôi đi.” Úc Ý giơ tay ra trước mặt cô: “Tôi giúp cô đặt vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.”

Đường Mật: “...”

Tại sao lại là phòng làm việc của Tổng giám đốc?

Nhưng cô không dám hỏi.

Cô ngoan ngoãn giao nộp bó hoa, Úc Ý đón lấy xong quay người đi luôn. Quản lý Vu cảm thấy kết cục này so với dự kiến của cô nàng khác biệt quá

lớn, vốn dĩ còn định thì thăm thêm đôi câu, nhưng quản lý Trương đã nhanh chóng đến gọi cô nàng ra đứng vào vị trí làm việc của mình.

Đội mọi người đều đi hết, Đường Mật rốt cục cũng thở phào một hơi. Cô tiếp tục cầm lấy túi bóp kem, sau đó một khối bơ hình bông hoa cứ thế được ra đời.

Tắm thiệp! Tắm thiệp vẫn còn trong bó hoa!

Hai ngón tay thon dài của Úc Ý rút tấm thiệp từ trong bó hoa, mở ra đọc.

“Hoa cát cánh đại diện cho tình yêu bất biến vĩnh hằng của anh dành cho em, Lâm Triệt.”

Anh tiện tay vứt luôn tấm thiệp vào thùng rác bên cạnh.

La Hạo đi sau lưng liếc nhìn thùng rác, im lặng không nói.

Nhà hàng trưởng nghe nói Úc Ý đến bèn đi ra nghênh đón, bất ngờ trông thấy Úc Ý ôm một bó hoa tươi bước lại. Chị chào hỏi một tiếng với Úc Ý, Úc Ý chỉ gật gù đầu rồi đi vào phòng tổng giám đốc bên cạnh. Nhà hàng trưởng nghiêng đầu nhìn La Hạo, La Hạo cười cười với chị: “Hoa tịch thu ở chỗ Đường Mật, chúng tôi đi ngay giờ đây, chị bận việc của chị đi.”

Nhà hàng trưởng: “...”

Từng nghe nói tịch thu điện thoại của nhân viên, chưa từng nghe còn có thể tịch thu cả hoa tươi cơ.

La Hạo nói xong cũng đi theo Úc Ý vào phòng Tổng giám đốc, đây cũng là lần đầu tiên hai người bước vào phòng này kể từ khi Dream khai trương, mặc dù toàn không được sử dụng nhưng quét dọn rất sạch sẽ, thiết bị văn phòng nên có đều không hề thiếu.

Úc Ý thuận tay đặt hoa cát cánh lên bàn làm việc, đi đến ghế ông chủ ngồi xuống. La Hạo đứng ở đối diện, hỏi thăm dò: “Có cần cắm hoa vào bình không ạ?”

“Không cần đâu.”

La Hạo cười thâm trong bụng, vâng, không trực tiếp vứt như tấm thiệp kia đã không tệ lắm rồi.

Anh chàng ho một tiếng, nói với Úc Ý: “Trời sinh con gái đều thích hoa tươi, nên Đường Mật giữ hoa lại không đồng nghĩa với quan hệ giữa cô ấy và người tặng tốt đến mức nào.”

Úc Ý nhìn chăm chăm hoa tươi trên bàn suy nghĩ một hồi, bảo: “Từ ngày mai bắt đầu mỗi ngày tặng Đường Mật một bó hoa.”

La Hạo hơi kinh ngạc nhìn anh: “Viết tên sếp ạ?”

“Không, viết tên Úc Tâm.”

“...Vâng, em biết rồi.”

Sau khi Úc Ý và La Hạo rời đi Đường Mật vụng trộm đến văn phòng Tổng giám đốc, không phải vì muốn lấy lại bó hoa Lâm Triệt tặng, chỉ là muốn xác nhận lại xem Úc Ý có phát hiện tấm thiệp trong bó hoa không.

Trước không nhắc đến chuyện Úc Ý có ôm địch ý với Lâm Triệt giống Úc Tâm không, nhưng Úc Ý và Lâm Triệt cũng tính là làm cùng ngành, nếu bị người hiểu nhầm rằng bản thân là gián điệp thương mại Lâm Triệt phải đến thì toi.

Không dễ gì mò đến được cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, Đường Mật đang định đẩy cửa vào thì thấy trên tay nắm cửa treo một tấm biển...

Nơi làm việc quan trọng của Tổng giám đốc, không phận sự miễn vào.

Đường Mật: “...”

Nơi quan trọng cái cc! Trước hôm nay căn bản Úc tổng không vào đến có được không!

Cô lượn lờ trước cửa hai vòng, cuối cùng uể oải đi về phòng bánh.

Sao cứ thấy cái biển này cô ý treo lên vì cô vậy trời.

Không đợi đến lúc tan tầm, lúc nghỉ ngơi buổi chiều Đường Mật liền gọi điện đến tiệm bánh kem của Lâm Triệt. Hôm nay bị Úc Ý bắt được tại trận, lúc này cô cũng chẳng hơi sức đâu để ý đến Hà Tư Kỳ nữa, chỉ hi vọng Lâm Triệt đừng tặng hoa cho cô nữa.

Điện thoại vang lên hai hồi chuông thì có người bắt máy, thật không may, người đó chính là Hà Tư Kỳ.

Sau khi Đường Mật nghe thấy giọng của Hà Tư Kỳ, tức khắc giả giọng: “Bánh kem tiệm các người làm thế quái nào vậy? Tôi ăn xong bị tiêu chảy hai

ngày nay rồi! Gọi chủ tiệm của các người ra đây!”

Có vẻ Hà Tư Kỳ ngây ra một lúc, mới đáp lại ở đầu dây bên kia: “Vô cùng xin lỗi, xin hỏi bạn mua là loại bánh nào vào thời gian nào ạ? Bánh kem tiệm chúng tôi đều dùng nguyên liệu tươi mới nhất để làm, chắc không thể xuất hiện vấn đề này đâu.”

Đường Mật lập tức dùng giọng càng thêm the thé để phản bác cô ta: “Ý của chị là tôi cố ý dựng chuyện? Chị có phải chủ tiệm không? Nếu không phải thì tránh ra, tôi muốn nói chuyện với chủ tiệm của các người!”

Đầu bên kia hình như Hà Tư Kỳ cũng bắt đầu tức giận, vừa phát ra chút tiếng, điện thoại đã bị người khác tiếp: “Chào cô, tôi là chủ tiệm Lâm Triệt, xin hỏi có thể giúp được gì cho cô?”

Đường Mật thở ra một hơi, trở lại giọng nói bình thường: “Tôi biết Hà Tư Kỳ đang ở bên cạnh anh, thế nên anh không cần nói gì, tôi gọi điện chỉ là để nói với anh về sau đừng tặng hoa cho tôi nữa, vì chuyện này mà những đồng nghiệp khác đều khá bất mãn với tôi, thậm chí còn kinh động đến cả Nhà hàng trưởng, tạo nên ảnh hưởng rất xấu đến công việc của tôi, hi vọng anh hiểu cho.”

Đường Mật nói xong liền chuẩn bị cúp máy, Lâm Triệt vội vàng bảo: “Đợi chút!”

Nói xong hai chữ này, anh ta lại đổi sang giọng điệu đang bàn công chuyện: “Để bày tỏ lòng xin lỗi của tôi, có thể mời cô ăn bữa cơm bồi tội không?”

Đường Mật: “...”

Cô bĩu môi, từ chối: “Không cần, anh không tặng hoa cho tôi nữa là đã giúp tôi lắm rồi.”

Lâm Triệt nhoen miệng cười: “Nếu không làm như thế tôi sợ không có cách giải quyết nào thỏa đáng.”

Đường Mật: “...”

Đây là đang uy hiếp cô sao?

Cô nhú mày lấy lại cân bằng, sau cùng vẫn đành thỏa hiệp: “Được, ngày kia tôi nghỉ, nhưng nói trước với anh, chỉ là ăn cơm đơn giản thôi, bất kỳ yêu cầu nào khác tôi đều không đáp ứng.”

Lâm Triệt cười đáp: “Vô cùng cảm ơn cô đã hiểu cho, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Lâm Triệt ngắt cuộc gọi, chép lại số điện thoại gọi đến trên màn hình.

Hà Tư Kỳ nhú mày đứng một bên: “Sao rồi? Có thật là ăn xong bị đau bụng không?”

Lâm Triệt đáp: “Chuyện này tôi sẽ giải quyết, cô không cần quan nữa.”

Hà Tư Kỳ nhìn anh mấy lần, không nói gì nữa.

Đường Mật gọi điện cho Lâm Triệt xong, thở phào một hơi trong lòng, ngày mai rốt cuộc không cần phải đối mặt với ánh mắt mờ ám của anh bạn đưa hoa Tiệm Luyến Luyến nữa rồi!

Tuy nhiên, cuộc sống luôn luôn tràn đầy bất ngờ.

Ngày hôm sau trước lúc mở cửa nhà hàng, anh chàng tiệm hoa Luyến Luyến lại bám lấy cô như âm hồn bất tán, xuất hiện lần nữa trước mặt cô: “Cô Đường Mật, vẫn là hoa tươi của cô.”

Đường Mật: “...”

Sao thế này! Không phải đã nói rõ với Lâm Triệt rồi sao! Nào anh ta úng nước rồi hả! Đợi cô giận bùng bùng kí nhận xong, mới phát hiện nào úng nước còn có một người khác....

Hoa hồng đỏ rực là tình yêu cuồng nhiệt anh dành cho em, Úc Tâm

Đường Mật: “...”

Quý gì thế này!

Tại sao Úc Tâm lại đột nhiên tặng hoa cho cô!

Nội tâm Đường Mật cơ hồ như sụp đổ luôn rồi.

Lâm Triệt tặng hoa cho cô, cô còn có thể gọi điện qua máng anh ta một trận, Úc tâm tặng hoa cho cô... Lẽ nào cô phải gọi điện máng Úc tổng một trận ư!!

Đương lúc Đường Mật âm thầm kêu gào, quản lý Vu đã nhẹ nhàng lướt đến bên người cô, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai rút tấm thiệp trong tay cô.

“Buồn nôn quá.” Quản lý Vu sờ da gà, “Úc Tâm là ai? Chữ viết cũng đẹp gọn.”

Đường Mật: “...”

Quản lý Vu quả nhiên là tuyển thủ hạt giống của đám chó săn!

Cô cướp lại tấm thiệp, nhét trong túi áo: “Sao chị lại tùy tiện xem đồ của người ta thế!”

Quản lý Vu bẹp bẹp môi: “Em diễn cảnh yêu đương lâu như thế, còn không cho phép FA phản kháng chút sao?”

Đường Mật: “...”

Quản lý Vu sáp lại gần, chớp chớp mắt với cô: “Úc Tâm là ai thế? Ý, cùng một họ với Úc tổng luôn này...” Nói đến đây cô nàng bịt chặt miệng với kẻ kinh khủng, giống như nhìn thấy lối vào một thế giới mới: “Lẽ nào là anh em của Úc tổng?”

“Chị nghĩ nhiều quá rồi, họ Úc mặc dù hiếm nhưng cũng đâu đến mức cả nhà Úc tổng bao hết.” Đường Mật tận lực dùng giọng nói trấn định nhất.

QUản lý Vu nghĩ cũng phải, lại truy hỏi: “Vậy Úc Tâm là ai?”

“Ồm. Một bạn học đại học của em.” Đường Mật mở miệng nói bừa: “Em sẽ bảo anh ấy đừng tặng hoa đến nữa, các chị cô nhện mấy ngày là xong.”

Quản lý Vu: “...”

Thật sự cho rằng chỉ có cô mới nhận được hoa phòng! Ngày mai tôi bảo em trai tặng cả tá hoa đến!

Sau khi quản lý Vu đi, Đường Mật mò ra ngoài nhà hàng, vụng trộm gọi điện cho La Hạo, lúc này cô nghĩ lại La Hạo nói thật không sai, hai người bọn họ quả nhiên thường xuyên liên lạc.

Lúc La Hạo thấy số điện thoại Đường Mật sáng lên, liền đoán ra cô gọi đến vì việc gì. Khóe môi anh chàng chứa nét cười, tiếp điện thoại: “Cô Đường Mật, có chuyện gì không?”

“Ừm. Cái đó...” Đường Mật nói hơi lấp bắp: “Hôm nay Úc tổng vẫn ổn chứ?”

La Hạo bật cười: “Rất ổn, sao lại hỏi vậy?”

Đường Mật thở phào một hơi: “Tôi vừa nhận được một bó hoa, kí tên là Úc Tâm...”

La Hạo bùng tỉnh đại ngộ, ồ lên một tiếng: “Chắc là cậu ấy đặt từ trước rồi, tôi dám làm chứng người đang mở cuộc họp trong văn phòng chính là Úc tổng.”

“Thế thì tốt.” Đường Mật nắm chặt điện thoại cười cười: “Nếu đã thế tôi không quấy rầy anh làm việc nữa, tạm biệt.”

Cô vừa ngắt điện thoại, màn hình lại sáng lên lần nữa. Lần này là Bạch Tiêu gọi đến.

Đường Mật chớp chớp mắt, tiếp điện thoại: “Bạch tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Bạch Tiêu đáp: “Ngại ghê, vốn bảo ngày mai em có việc chị không nên làm phiền, nhưng hôm nay chị thử tự mình làm cái bánh kem, nhưng làm mãi mà vẫn không hài lòng...”

Đường Mật nghĩ một hồi, hỏi: “Chị muốn làm bánh kem gì?”

“Bánh gato sinh nhật.” Bạch Tiêu nói xong, hơi ngừng lại rồi bổ sung: “Ngày mai là sinh nhật của Úc Ý, chị muốn làm một cái bánh tặng anh ấy.”

Đường Mật ngây ra, mai là sinh nhật của Úc tổng?

Cô hơi nghĩ ngợi, nói với Bạch Tiêu: “Trưa mai em hẹn với người ta, nếu không buổi sáng em qua chỗ chị tìm chị nhé, được không?”

“Được, cảm ơn em vô cùng, thật sự xin lỗi lại gây thêm phiền cho em rồi.”

“Không sao, thế cứ quyết định vậy nhé.” Đường Mật ngắt điện thoại, mở lịch trên máy tính ra, ngày mai...

Ngày 1 tháng 6, Tết thiếu nhi.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Sau 20 tuổi Đường Mật liền không có ngày Tết thiếu nhi nữa, thế nên cô cảm thấy Úc Ý rất hạnh phúc, Tết thiếu nhi hàng năm đều nhận được quà.

Sáng sớm, đứng trong phòng bếp nhà Bạch Tiêu, Đường Mật nhìn mấy quả xoài thơm lừng trên bàn, nghĩ ngợi rồi bảo: “Làm bánh Charlotte(*) xoài được không?”

(*) Charlotte là tên gọi chung chỉ dòng bánh đặc biệt dùng được cả nóng lẫn lạnh ở Châu Âu. Bánh có nhiều hình dạng và công thức khác nhau. Tham khảo: [link](#)

Hình bìa chương là hình bánh mà Đường Mật và Bạch Tiêu làm (chưa có lớp trang trí)

“Được.” Bạch Tiêu gật đầu bày tỏ sự đồng ý.

“Vậy chúng ta bắt đầu làm lớp bông lan trước đi.” Đường Mật nói xong, Bạch Tiêu bắt tay vào làm.

Từ khi học làm bánh với Đường Mật, Bạch Tiêu cũng tập thành thói quen dự trữ lòng trắng trứng trong tủ lạnh, nghệ thuật đánh trứng cũng càng ngày càng điêu luyện. Hôm nay Đường Mật không động tay vào làm cùng, toàn bộ quá trình đều đứng bên chỉ bảo Bạch Tiêu.

“Miệng túi bóp hoa dùng hình tròn, bóp kem tạo thành những hình xoắn ốc to tầm ngón tay.” Đường Mật nhìn cô ấy làm xong bánh kem, cho vào lò nướng, lại làm tiếp bước sau: “Chỉ làm kem Bavarian đi, để em cắt xoài xong cho vào máy xay đánh nhuyễn ra.”

“OK.”

Đường Mật vừa làm sinh tố xoài vừa nhìn Bạch Tiêu làm kem Bavarian, thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở vài câu. Sau khi làm xong kem phết lớp giữa bánh thì cho phôi bánh đã để nguội vào khuôn: “Mặt đáy và mặt bên đều phải trét một lớp siro, trét càng dày càng tốt, sau đó ngâm đều những miếng xoài vụn còn dư lại bên này vào rượu xoài, sau cùng cho kem Bavarian mà chị vừa làm và chỗ xoài này đồ tất vào khuôn, đầy 1/2 khuôn là đủ.”

Sau khi xếp thêm phôi bánh hình xoắn ốc và kem Bavarian, công đoạn làm chiếc bánh Charlotte xoài đi đến bước cuối: “Trát phẳng bề mặt bánh, cho vào tủ lạnh đợi đến lúc nó cứng lại là xong, bên trên còn phải lấy xoài trang trí thêm chút nữa, chị có thể tự mình phát huy, à, không được quên cho mút quả vào đấy nhé.”

Bạch Tiêu suy nghĩ đáp: “Cắt lát rồi che phủ hết lên có được không?”

“Ừm, cắt mỏng chút ạ.”

Cũng vào lúc Bạch Tiêu đang trang trí bánh kem, Úc Tâm thử xong bộ quần áo cuối cùng trước tấm gương thử đồ.

Áo phong thoải mái màu trắng phối với quần kaki dài đến bắp chân, Úc Tâm cẩn thận vuốt vuốt tóc mái của mình, lại lấy ra một cái áo khoác ngoài in hoa màu lam sẫm mặc ra ngoài, sau đó soi gương mỉm cười: “Sao mình lại đẹp trai thế nhỉ.”

Anh cười hí hửng nghĩ sắp được gặp Sweetheart với vẻ ngoài đẹp trai thế này ngay rồi, cảm điện thoại xuống lầu. Đúng lúc đi giày thì điện thoại kêu, Úc Tâm nhìn họ tên người gọi đến, hơi hơi nhũn mảy.

Bạch Tiêu? Cô ta gọi đến làm gì?

Anh suy nghĩ một lát, nhếch khóe môi tiếp điện thoại: “Tiêu Tiêu, chuyện gì thế?”

Bạch Tiêu hóa đá bên đầu kia điện thoại.

Úc Tâm lại hỏi một lần, Bạch Tiêu rốt cuộc tìm lại được chút thần chí: “Cái đó.. Hôm nay là sinh nhật anh, em mới làm một cái bánh gato tặng anh, không biết anh có rảnh không ạ?”

Úc Tâm đáp: “Xin lỗi ngại quá, hôm nay tôi bận cả ngày, chắc không rảnh đi lấy đâu.”

Bạch Tiêu hơi thất vọng bảo: “Anh ở công ty à? Em có thể đưa đến cho anh, nếu không sẽ lãng phí tâm huyết cả buổi sáng của em với Đường Mật mất.”

Nghe đến tên Đường Mật, đầu mảy của Úc Tâm khẽ giật giật: “Sweetheart đang ở chỗ cô?”

Bạch Tiêu ngây ra, hỏi lại: “Anh nói Đường Mật à? Em ấy đang ở nhà em, bánh gato do em ấy dạy em làm.”

Úc Tâm cười nói: “OK, bây giờ tôi qua đó tìm cô.”

Đường Mật nhìn Bạch Tiêu cúp điện thoại, hỏi han: “Sao rồi? Úc tổng nói thế nào ạ?”

Bạch Tiêu cười cười với cô: “Anh ấy bảo bây giờ anh ấy qua.”

“Vây thì tốt.” Đường Mật nói xong, thấy biểu cảm của Bạch Tiêu hơi nghi hoặc bèn hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Ừm...” Bạch Tiêu hơi suy nghĩ rồi lắc đầu với cô: “Không có gì.”

Đường Mật nghe chị nói vậy không truy hỏi gì thêm nữa, cô đi ra phòng khách, cầm lấy túi của mình chào từ biệt Bạch Tiêu: “Vây em đi trước đây.”

“Em không đợi Úc Ý đến rồi mới đi sao?”

“Thôi ạ, trưa nay em có hẹn với người ta, bây giờ cũng không sớm nữa rồi.”

“Vây được rồi.” Bạch Tiêu không cố giữ cô lại nữa, tiễn Đường Mật ra cửa: “Học phí chị vẫn gửi em sau nhé.”

“Vâng ạ, cảm ơn chị nha.” Đường Mật vẫy vẫy tay với cô, cầm túi đi về.

Hơn hai mươi phút sau Úc Tâm đến nhà Bạch Tiêu, Bạch Tiêu nghe tiếng chuông, chạy nhanh ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Úc Tâm một thân quần áo thoải mái thời thượng xuất hiện trước cửa, Bạch Tiêu kinh ngạc nhìn anh.

Úc Tâm cười cười với cô, hỏi: “Sweetheart đâu?”

Bạch Tiêu lờng chừng một lúc lâu mới nói: “Em ấy mới đi rồi.”

Úc Tâm nhú nhú mày: “Đi rồi? Cô biết cô ấy đi đâu không?”

“Thấy bảo là hẹn một đàn anh hồi đại học đi ăn trưa.”

Úc Tâm hí hí mắt, đàn anh đại học? Lâm Triệt?

Ha ha.

Anh quay người đi về hướng xe, Bạch Tiêu gọi anh lại, chạy vào phòng bếp lấy bánh kem ra đưa cho anh: “Anh đã đến rồi thì cầm cái bánh này về đi, chúc mừng sinh nhật.”

Úc Tâm cúi đầu nhìn qua, đón lấy bánh kem trên tay cô: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Bạch Tiêu nhìn anh có vẻ còn muốn hỏi gì đó, Úc Tâm đã bê bánh lên xe không quay đầu lại.

Sau khi lái xe đi, anh kết nối tai nghe bluetooth bấm một số điện thoại.

Thời gian Đường Mật hẹn Lâm Triệt là 12 giờ, lúc cô đến mới 11 giờ bốn mấy, nhưng Lâm Triệt đã ngồi trong nhà hàng.

“Nhà hàng này mới đổi đầu bếp chính, Quentin Broome chắc em nghe rồi chứ? Từ trước anh đã muốn mời em đến ăn rồi.”

Lâm Triệt ngồi đối diện Đường Mật, cười dịu dàng với cô.

Đường Mật đơn giản ừm một tiếng coi như trả lời, Lâm Triệt cũng không để ý, lại bắt đầu tìm đề tài nói chuyện khác. Điện thoại để trong túi rung lên, Đường Mật lấy ra xem, suýt chút bị sặc nước bọt.

Úc tổng muốn liên lạc với cô trước giờ đều thông qua La Hạo, nếu gọi trực tiếp cho cô...

“Sweetheart, em đang ở đâu?”

Đường Mật: “...”

Cô liếc qua Lâm Triệt phía đối diện, quay người sang nói nhỏ: “Tôi đang ăn trưa, anh có việc gì không?”

“Ăn trưa cùng ai?”

Giọng Úc Tâm nghe có vẻ không vui lắm, Đường Mật lại lần nữa than thở cho vận mệnh bi đát của mình, đáp nhanh: “Chẳng có ai, không phải anh đến nhà Bạch Tiêu rồi sao?”

... Đợi đã, anh ấy đến nhà Bạch Tiêu rồi sao?!

“Anh đã đi rồi, em ở đâu? Anh đến tìm em.”

Đường Mật: “...”

“Nếu không tìm thấy, anh chỉ đành đến công ty đi làm thôi.”

Uy hiếp ai đấy! Úc thị lại không phải do cô mò!

Sau đó cô rất thành thật khai tên nhà hàng ra.

Úc Tâm ở đầu kia điện thoại cười ha ha: “Ồ, ăn món Ý nha.”

Đường Mật: “...”

“Năm phút sau anh đến.” Úc Tâm nói xong liền cúp máy, Đường Mật ôm điện thoại chìm vào im lặng. Lâm Triệt nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Đường Mật ừm một tiếng, lại gọi cho La Hạo, tiếc rằng máy bận.

Lúc này La Hạo đang nói chuyện điện thoại với Úc Tâm: “Úc tổng, sếp không ở nhà à? Trưa nay anh có hẹn đi ăn với bố mẹ.”

Úc Tâm tặc lưỡi một tiếng: “Trưa nay tôi không rảnh ăn cùng bọn họ, cậu giúp tôi từ chối đi.”

La Hạo ngậy ra, hơi nhúu mày lại: “Anh là Úc Tâm?”

Úc Tâm cười nhẹ ra tiếng: “Phải, tôi đi tìm Sweetheart rồi, cậu với bố mẹ tôi cứ chơi từ từ nhé.”

La Hạo: “...”

Sau khi Đường Mật ngồi đứng ngồi bất an trên ghế đến mấy phút, đứng phắt dậy nhấc túi chạy ra ngoài. Lâm Triệt nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại: “Em đi đâu?”

“Tôi... tôi buồn đi...”

Lâm Triệt: “...”

Anh giro tay, chỉ hướng ngược lại hướng Đường Mật vừa đi: “Phòng rửa tay ở bên kia mà.”

Đường Mật cười khan mím môi: “Tôi thích nhà vệ sinh của trung tâm thương mại hơn.”

“Em...”

Lâm Triệt vừa nhả ra một chữ này, tay đã bị người ta đẩy ra: “Ai cho phép anh lôi lôi kéo kéo Sweetheart của tôi.”

Úc Tâm đứng giữa Lâm Triệt và Đường Mật, ngăn cách hai người như một bức tường.

Vốn dĩ Đường Mật còn đang ngạc nhiên sao anh đến nhanh thần tốc vậy, đợi lúc nhìn thấy cách ăn mặc trên người anh, cô suýt thì quỵ lạy anh luôn.

Lâm Triệt cũng đang nhìn anh, trong mắt lướt nhanh đủ loại cảm xúc.

Đường Mật cười gượng hai tiếng, nói với Úc Tâm: “Hôm nay Úc tổng ăn mặc thời trang quá, ha ha.”

Nét giận trong mắt Úc Tâm còn chưa tan, Lâm Triệt đã thu hồi ánh mắt đánh giá, nhìn thẳng anh nói: “Tôi và Đường Mật đang dùng bữa, không biết Úc tổng có chuyện gì sao?”

Úc Tâm đáp: “Đương nhiên có chuyện, ai cho phép anh dùng bữa với cô ấy?”

Lâm Triệt buồn cười nhìn anh: “Lẽ nào nhân viên của Úc thị đến ăn cơm cũng phải nhận được sự đồng ý của Úc tổng?”

Úc Tâm nhìn anh ta, cười cười: “Nhân viên của Úc thị không cần, nhưng bà Úc thì cần.”

Đường Mật: “...”

Cô tiến lên nắm lấy khuỷu tay Úc Tâm, kéo anh ra ngoài nhà hàng: “Nếu Úc tổng tìm tôi có việc thì tôi đi trước đây.”

Lâm Triệt nhìn bóng hình hai người khuất sau cánh cửa, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Lamborghini của Úc Tâm lái ra từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Đường Mật ngồi bên ghế phụ sắp phát điên luôn: “Sao anh lại nói linh ta linh tính trước mặt Lâm Triệt!”

Úc Tâm trả lời với vẻ đương nhiên phải thế: “Em gả cho anh xong thì không phải là nói linh tính nữa.”

Đường Mật: “...”

Úc Tâm nhoen miệng cười với cô: “Sao, suy nghĩ xem nhé?”

... Anh nghĩ chuyện Úc tổng trước đi đã!

Đường Mật không nói gì, Úc Tâm nhủ mảy mòi: “Tại sao em phải ăn com với Lâm Triệt?”

Đường Mật đáp: “Còn không phải vì để anh ta đừng tặng hoa đến nhà hàng nữa sao!” Cô nói đến đây, lại quay mạnh sang nhìn Úc Tâm: “Còn anh nữa, tại sao đột nhiên tặng hoa cho tôi?”

Úc Tâm đá lông nheo, cười lộ ra hai lúm đồng tiền với cô: “Không muốn anh tặng hoa thì hôm nay đi chơi với anh.”

Đường Mật bấu môi: “Đi chúc mừng Tết thiếu nhi với anh hả?”

Úc Tâm: “...”

Anh bắt mắt nhìn Đường Mật: “Hôm nay là sinh nhật anh.”

“Ồ, chúc mừng sinh nhật.”

Bắt mắt trong mắt Úc Tâm lại càng tăng cao, sau đó bày ngay ra vẻ khổ não: “Sweetheart, ngày mai em muốn hoa gì?”

Mắt Đường Mật giật giật: “Ha ha, anh muốn đi đâu chơi?”

Úc Tâm cười hài lòng: “Khu vui chơi.”

Đường Mật: “...”

Quả nhiên là ngày Tết thiếu nhi mà.

Cô nhìn Úc Tâm đánh giá, hỏi: “Sao anh lại mặc thế này?”

Úc Tâm không để ý: “Đây vốn là quần áo của anh mà, đẹp trai lắm phải không?”

Đường Mật cười cười không nói gì, Úc Tâm lại tự mình nói với mình: “Mai tặng hoa Lam Sắc Yêu Cơ(*) được đấy nhỉ.”

(*)*Lam sắc yêu cơ: một loại hoa hồng màu xanh nước biển (xanh lam)*

Đường Mật: “... Đẹp đến không thể đẹp hơn!”

“So với Úc Ý thì sao?”

“Đương nhiên là anh đẹp trai hơn!”

Úc Tâm không nhịn được giương cao khóe miệng: “Anh thích sự thành thực này của em đấy Sweetheart.”

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Khi đến cổng khu vui chơi, Úc Tâm nhìn dòng người chen chặt ních nhủ chặt mảy: “Sao nhiều người thế này?”

Đường Mật đáp: “Bởi vì hôm nay là Tết thiếu nhi.”

Úc Tâm: “...”

Anh đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một hồi, mỉm cười đề nghị với Đường Mật: “Chi bằng bọn mình bao toàn bộ khu này lại?”

Đường Mật: “...”

“Đừng lo, dù sao cũng là tiền của Úc Ý.”

Đường Mật: “...”

Úc tổng liều mạng kiếm tiền nuôi gia đình, anh thì ra ngoài ăn chơi phóng đãng... Không ổn rồi, sức gọi liên tục lớn quá đi!

Đường Mật kéo tay anh, nói một lời thành khẩn thấm thía: “Cún ngoan, Tết thiếu nhi thì phải chơi cùng các bạn nhỏ khác mới vui.”

Úc Tâm: “...”

Sau khi hai người mua vé vào khu vui chơi, điện thoại trên người Úc Tâm kêu vang. Úc Tâm lấy ra nhìn qua, rồi tắt máy.

Đường Mật liếc điện thoại của anh, đúng lúc điện thoại trên người mình cũng vang lên.

Úc Tâm nhú nhú mày, Đường Mật lấy điện thoại ra, phát hiện là La Hạo gọi tới.

“Đừng nhắc máy.”

Đường Mật không nghe lời Úc Tâm, đi lên trước mấy bước tiếp điện thoại. Còn chưa nói xong, giọng nói gấp gáp của La Hạo đã truyền tới: “Úc Tâm đang ở chỗ cô à?”

“Vâng, bọn tôi đang ở khu vui chơi, có chuyện gì gấp hả?”

La Hạo: “...”

Cậu chàng im lặng một lúc mới đáp: “Không có gì, chỉ là Úc tổng vốn đã hẹn ăn trưa cùng bố mẹ, thôi nếu hai người đang ở khu vui chơi thì cứ xả cho thỏa đi nhé.”

Đường Mật giật giật lông mày: “Không đến đó ăn trưa có sao không?”

“Không sao, vốn dĩ là để chúc mừng sinh nhật anh ấy, nhưng có vẻ anh ấy còn muốn ở bên cô hơn.”

Đường Mật: “...”

“Bên bố mẹ Úc tổng tôi sẽ giải thích, vậy tôi không làm phiền hai người nữa nhé.”

La Hạo nói xong liền cúp điện thoại, Đường Mật cất điện thoại về túi, nhìn Úc Tâm bảo: “Anh không đi dự sinh nhật cùng bố mẹ à?”

Úc Tâm đáp như chẳng thèm để ý: “Quà sinh nhật bọn họ tặng anh mãi mãi cứ là một bữa cơm u ám tẻ nhạt và một đồng sách.” Anh nhìn Đường Mật: “Thời gian của anh không nhiều, anh muốn ở bên cạnh em hơn.”

Đường Mật im lặng chớp chớp hai mắt, nói với anh: “Vây được rồi, nhưng chúng ta đều chưa ăn trưa, tôi thấy hơi đói.”

“À, biết thế lúc nãy ăn chút bánh kem trên xe trước.” Úc Tâm suy nghĩ rồi kéo cô đi dạo trong khu vui chơi: “Ăn chút đồ trong khu vui chơi thôi vậy.”

Sau cùng hai người mua hai cây xúc xích, hai cái sandwich và hai cốc đồ uống, tìm một chỗ cỏ bằng phẳng ngồi xuống.

Chỗ ngồi kiểu này nếu đổi lại ở công viên bên ngoài khẳng định sẽ là chốn tranh cướp của các đôi tình nhân, nhưng ở trong khu vui chơi chẳng có ai muốn lãng phí thời gian tại đây, thế nên Úc Tâm và Đường Mật hai người độc chiếm cả một mảng cỏ rộng lớn.

Đường Mật gặm xong hai chiếc sandwich, lười biếng vươn vai: “Ăn xong thấy buồn ngủ ghê.”

Úc Tâm cười một tiếng: “Chúng ta đi ngồi tàu lượn đi, đảm bảo ngồi xong tinh thần của em hăng hái lại ngay.”

Đúng lúc đó trong khu vui chơi truyền đến tiếng la thất thanh của du khách, Đường Mật mỉm môi hỏi: “Mới ăn no xong, không có trò gì nhẹ nhàng chút à?”

Úc Tâm đáp: “Vòng quay mặt trời khổng lồ hoặc đu quay ngựa gỗ.”

Đường Mật nghĩ ngợi rồi đáp: “Vây chơi đu quay ngựa gỗ đi, thích hợp với các bạn nhỏ hơn!”

Úc Tâm: “...”

Sinh ra vào ngày mùng 1 tháng 6 có phải do anh cố ý đâu..

Anh nhìn vụn bánh sandwich trên khoe môi Đường Mật, mỉm cười giờ tay lau giúp cô: “Rốt cuộc ai giống trẻ con hơn đây?”

Đầu ngón cái nhẹ nhàng quẹt qua khoe miệng của cô, ánh mắt Úc Tâm hơi trầm xuống, nâng cằm cô lên chậm chậm lại gần bờ môi cô.

Đường Mật vô thức ngừng thở, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của Úc Tâm đang dần dần phóng đại trước mắt, trái tim đập bình bịch không ngừng.

Rốt cuộc có nên đẩy anh ra không? Theo lý thì hai người họ không phải người yêu, nên đẩy ra mới đúng, thế nhưng hôn cũng hôn nhiều lần như thế rồi, trước lạ sau quen, hơn nữa mỗi lần hôn xong Úc tổng còn có thể biến trở lại...

Đường Mật còn chưa kịp đưa ra quyết định, Úc Tâm đã ngừng lại trước khi chạm đến bờ môi của cô.

Lông mi Đường Mật khẽ chớp động, Úc Tâm kéo giãn khoảng cách với cô, cười bảo: “Không được hôn có phải rất thất vọng không?”

Đường Mật: “...”

Cô nhanh chóng liếc mắt xem thường anh, đứng lên khỏi bãi cỏ. Úc Tâm đứng đằng sau cụp mi mắt, đi theo cô bước ra ngoài.

Chỗ đu quay ngựa gỗ có rất nhiều bạn nhỏ vây quanh, đương nhiên cũng có tình nhân, Úc Tâm muốn ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Đường Mật, Đường Mật lại kiên quyết dứt khoát chọn cưỡi trên một con ngựa trắng.

Úc Tâm chỉ đành vội vàng cướp lấy chú ngựa nâu bên cạnh cô.

()Xe ngựa thì có thể ngồi được hai người, còn chọn cưỡi lên con vật thì chỉ được 1 người 1 con. Hai con ở cạnh nhau.*

Tiếng nhạc nhẹ cất lên theo chuyển động của vòng đu quay, ngựa gỗ xoay tròn từng vòng từng vòng một, Úc Tâm cứ nhìn mãi Đường Mật ở bên cạnh.

Đường Mật bị nhìn đến mức hai tai hơi ửng hồng, khổ nỗi đang cưỡi trên ngựa muốn trốn cũng không trốn được.

“Sweetheart.”

Úc Tâm đột ngột gọi một tiếng, Đường Mật giật nảy mình: “Gọi linh tinh gì thế?”

Úc Tâm giờ tay trái của mình ra: “Đưa tay cho anh.”

Đường Mật: “...”

Đường Mật không nhúc nhích, cánh tay của Úc Tâm còn cố chấp giờ giữa không trung: “Đưa tay cho anh.”

Anh lặp lại một lần, Đường Mật giấu mặt đi ai oán khóc thét, đưa ra điều kiện trao đổi: “Đưa tay cho anh xong không được nhìn tôi chăm chăm nữa.”

Úc Tâm thoáng suy nghĩ: “Thành giao.”

Đường Mật trao tay sang bên, Úc Tâm bắt lấy tay cô, trên khuôn mặt tức khắc xuất hiện hai lúm đồng tiền: “Rốt cuộc cũng bắt được em.”

Rõ ràng khoảng cách gần như thế, lại đuổi thế nào cũng không đuổi được, anh không thích cảm giác này.

Sau khi xuống khỏi vòng đu quay ngựa gỗ, Úc Tâm vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông. Đường Mật bị anh kéo đến nhà ma, sau cùng không nhận được co rút khoe miệng: “Tiếp đến là chơi trò này sao?”

“Đúng rồi, nếu em sợ hãi thì hãy ôm chặt lấy anh.”

Đường Mật: “...”

Nếu cô sợ hãi, có thể lựa chọn không chơi được không?

Trước lúc đi vào nhà ma còn phải ký hẳn một biên bản sinh tử, Đường Mật bủi môi, tâm thái không vững còn có tình tỏ ra nguy hiểm mà mị chẳng?

Úc Tâm ký xong tên của mình, nhìn thấy Đường Mật còn chưa động bút bên nói đầy quan tâm: “Sweetheart đừng sợ, anh lúc nào cũng để sẵn cho em ôm.”

Đường Mật không muốn nói gì nữa, nể tình hôm nay là sinh nhật Úc tổng nên chơi cùng anh đi vậy.

Ký tên xong, cô liếc nhìn sang biên bản sinh tử của Úc Tâm, tên nhóc này ký chữ Úc Tâm.

Cô nhìn hai chữ này một lúc lâu, trong ánh mắt chớp động khó phát hiện.

“Sao thế?” Úc Tâm thấy lạ hỏi cô, Đường Mật lắc lắc đầu, nộp biên bản đã ký xong cho người ta.

Trong nhà ma được tạo bầu không khí khá trợn vẹn, nhưng Đường Mật từ nhỏ đã sống dưới quẻ, cứ đến buổi tối các thể loại bầu không khí quái dị lạ kỳ nào cô cũng đều cảm nhận qua, cộng với biết bao câu chuyện truyền thuyết kinh dị trong dân gian mà ông bà nội từng kể, sớm luyện thành một thân kim cương bất hoại.

Thế nên trước giờ cô không đi nhà ma, không phải vì sợ quỷ, mà vì sợ bản thân khi nhìn thấy một đám nhân viên hiện trường đóng giả thành hoa hòe hoa sói sẽ bật cười mất.

Úc Tâm cũng nhanh chóng phát hiện ra Đường Mật căn bản không thấy sợ, có điều chẳng sao cả, đổi thành anh sợ là được mà.

“A...!!!” Anh đột nhiên gào lên, nhào vào người Đường Mật: “Sweetheart, vừa có thứ gì đó dính vào mặt anh.”

Đường Mật: “...”

Cô ngẩng đầu, bắt lấy nhánh bột khoai nưa đông lạnh(*) đang chuẩn bị rút về, dùng lực kéo nó lại: “Đây là khoai nưa, nướng kèm vịt ăn ngon cực.”

()Khoai nưa: Gốc là Konjac, tên gọi khác là Amorphophallus konjac, thảo mộc họ Ráy lâu năm, dùng nhiều trong thạch rau câu, mang tính trơn mềm như thạch nên còn có tên là “lưỡi của quỷ”. Ngoài ra cây khoai nưa có nhiều tác dụng trong công nghiệp hóa học, lương thực thực phẩm, y tế,...*

Các bạn đang đọc truyện tại <https://phuongvivo.wordpress.com/> ĐTMÝ – VIIO dịch

Úc Tâm: “...”

Nhân viên công tác: “...”

Anh chàng lặng thinh rút dây câu, treo dây khoai nưa về chỗ cũ.

Ngày hôm đó, đại đa số nhân viên công tác trong nhà ma đều bày tỏ công việc không có cảm giác thành tựu, bọn họ không muốn làm nữa!

Đường Mật chơi cùng Úc Tâm trong khu vui chơi cả buổi chiều, thể lực rốt cục không chịu nổi. Khi ngồi trên xe một lần nữa, cô có cảm giác bản thân có thể lập tức ngủ luôn được.

Úc Tâm tìm một nhà hàng ăn tối cùng cô, thuận tiện đem bánh kem theo. Đường Mật cầm một cây nến lên trên, đốt lửa rồi bảo anh ước.

Úc Tâm vô cùng thành thật nhắm mắt lại, chấp tay chữ thập, Đường Mật nhìn đôi hàng mi dài của anh chớp nhẹ dưới ánh nến, sau đó nghe anh nói: “Hi vọng Sweetheart sẽ trở thành Bà Úc của Úc Tâm.”

Đường Mật: “...”

Nói nguyện vọng ra khỏi miệng như thế có ổn không!

Úc Tâm nói xong liền mở to mắt, thổi phù tắt ngọn nến. Đường Mật chuyển dời ánh mắt, biểu cảm hơi mất tự nhiên.

Úc Tâm cười với cô: “Sweetheart, nguyện vọng sinh nhật của anh em phải giúp anh thực hiện đó nha.”

Đường Mật: “...”

Chắc có lẽ da mặt của Úc tổng đều mọc hết lên người Úc Tâm nên da mặt anh chàng này mới dày được như vậy.

Cô cẩn thận cắt bánh kem ra, chia một phần vào đĩa của Úc Tâm: “Bánh kem Charlotte vị xoài, bọn tôi làm cả buổi sáng, anh phải ăn hết đi đấy.”

Úc Tâm nếm thử một miếng, nói với Đường Mật: “Vẫn là món em làm ngon hơn, đồ đệ của em còn phải tiếp tục nỗ lực.”

Đường Mật lại cắt thêm một miếng cho vào đĩa của mình, dùng thìa múc một miếng đưa vào miệng: “Ừm. Xoài thơm nồng vô cùng, hoa quả nhà bọn họ đúng là ngon hết nấc. Kem Bavarian khá là tinh mịn, nhưng độ nồng còn kém một chút, cốt bánh còn chưa đủ mềm trơn, nhưng nói chung cũng được coi là không tệ rồi.”

Úc Tâm chớp chớp mắt: “Tóm lại em nợ anh một chiếc bánh sinh nhật.”

Đường Mật: “...”

Sau khi ăn xong cơm tối, Úc Tâm trực tiếp đưa Đường Mật về nhà. Mặc dù Đường Mật hơi ngạc nhiên, nhưng đã chơi cả buổi chiều đúng là đã mệt thật, sau khi chào tạm biệt anh liền đi thẳng lên lầu. Úc Tâm nhìn ánh đèn trong phòng cô sáng lên xong mới khởi động xe rời đi.

Đường Mật chào Phó Tần một tiếng rồi về phòng mình. Trên bàn máy tính bày một bó hoa hồng đỏ rực, là hoa hôm qua Úc Tâm tặng cô.

Cô bước đến, mở ngăn kéo, lấy ra một tấm thiệp.

Nhìn chằm chằm hai chữ “Úc Tâm” chỗ ký tên một lúc lâu xong, cô đóng tấm thiệp lại thả về ngăn kéo.

Bút tích quả nhiên không giống.

Chữ “Úc Tâm” này và chữ “Úc Tâm” buổi chiều Úc Tâm ký trên biên bản sinh tử căn bản giống hệt như từ tay hai người khác nhau viết ra.

Cô nhú mảy nghĩ suy một hồi, nhào đầu xuống giường.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đêm, Úc Ý nằm trên chiếc giường sang chảnh trong nhà mình khẽ tỉnh giấc.

Hoàn cảnh xung quanh rất quen thuộc khiến anh an tâm phần nào, ngay sau đó phát hiện bản thân đang mặc một bộ đồ ngủ, là màu lam nhạt.

Anh chỉ hơi nhú mảy, nhanh chóng chạy đến phòng quần áo đổi sang một bộ đồ ngủ khác màu xám nhạt, sau đó ném bộ màu lam kia xuống đất.

Một nửa đồ trong phòng quần áo đều là của Úc Tâm, lúc mới đầu mỗi lần Úc Ý tỉnh dậy đều lấy đồng quần áo của Úc Tâm ra đem vứt đi, nhưng sau đó Úc Tâm sẽ cất lực mua thêm càng nhiều quần áo mới, sau mấy lần Úc Ý liền không ném quần áo nữa.

Dù sao cũng đều là dùng tiền của anh.

Anh đi vào phòng bếp rót cho mình một cốc nước, hình như nghĩ đến chuyện gì đó bèn kéo cửa tủ lạnh ra xem.

Trong tủ lạnh rất nhiều nguyên liệu nấu ăn được sắp xếp ngăn nắp, chiếc bánh gato ăn dở một nửa giống như vị khách không mời mà đến nổi bật ngay chính giữa.

Úc Ý lấy chiếc bánh ra, đặt lên bàn. Anh uống một ngụm đầy hết cốc nước lọc, ngồi xuống bên bàn.

Bánh kem Charlotte tỏa ra hương xoài nồng đượm, Úc Ý nhấc con dao cắt bánh đặt một bên lên, xắt một miếng nhỏ đưa vào miệng.

Lớp bông lan không đủ mềm, độ nồng của kem Bavarian cũng chưa đạt, nếu đây là bánh mạng đến để anh ăn thử, anh nhất định sẽ không cho thông qua.

Nhưng đây là bánh sinh nhật Đường Mật vừa sáng sớm đã dậy, rồi chỉ điểm cho Bạch Tiêu làm tặng mình.

Một mình anh ngồi bên bàn, ăn từng thìa từng thìa liên tục.

Giải quyết xong một nửa nhỏ, anh lại uống ngụm nước lọc, đứng dậy quay lên tầng.

Lúc đi đến cạnh giường, phát hiện bên gối đặt một tờ giấy.

"Tôi đã đồng ý với Sweetheart không tặng hoa cho cô ấy nữa, anh còn muốn

tặng hoa thì ghi tên chính mình đi."

Úc Ý nhìn chằm chằm tờ giấy một lúc, tiện tay đặt sang một bên rồi lại nằm xuống.

Sáng hôm sau bị điện thoại của La Hạo đánh thức, điện thoại kết nối xong, La Hạo gọi một tiếng thăm dò: "Úc tổng?"

Úc Ý đáp một tiếng nhàn nhạt: "Ừm."

La Hạo thở ra một hơi: "Hôm qua Úc Tâm lại xuất hiện, có cần gọi bác sĩ Trương đến không?"

Úc Ý nghĩ ngợi một hồi rồi đáp: "Không cần đâu, tôi đến thẳng công ty cũng được, cậu đợi tôi ở công ty."

"Được ạ."

Buổi sáng công ty họp theo thường lệ, một đường từ lúc Úc Ý tiến vào cửa lớn công ty đến khi vào phòng hội nghị, nhân viên liên tiếp chào hỏi anh. Theo thói quen anh chẳng có phản ứng gì, nhưng việc này cũng chẳng ngăn nổi ánh mắt nhiệt tình của hàng loạt nhân viên nữ.

Sau khi ra khỏi thang máy, La Hạo đang đứng đợi trước cửa phòng hội nghị. Úc Ý bước đến, nhận lấy tài liệu trên tay anh chàng rồi đi vào phòng họp.

Úc Ý ngồi vào chỗ xong, giám đốc các bộ phận bắt đầu báo cáo công việc.

Giám đốc bộ phận PR nói: "Kỳ mới của chuyên đề đặc biệt về bánh ngọt đã bắt đầu được chế tác, nhân vật ngôi sao trong kỳ này chúng tôi định chọn thợ bánh của Dream, bên cạnh việc quảng cáo cho sản phẩm mới thì cũng quảng cáo cho nhà hàng mới luôn."

Úc Ý gật gật đầu: "Có thể."

"Vậy hôm nay tôi sẽ cử người qua đó làm việc, trong vòng tuần này sẽ làm xong chuyên đề đặc biệt, tuần sau sẽ chính thức tiến hành tuyên truyền trên trang web và weibo chính thức."

"Được."

Khi hội nghị kết thúc, La Hạo đi theo Úc Ý trở về phòng làm việc. Úc Ý đến ngồi xuống ghế tổng giám đốc, hỏi anh chàng: "Hôm qua cậu nói thế nào với bố mẹ tôi?"

La Hạo đáp: "Em nói sắp có cuộc họp đột xuất, không thể đến ăn cơm được, Úc lão tiên sinh có vẻ hơi không hài lòng."

"Ừ." Úc Ý lạnh nhạt đáp một tiếng, căn bản như chẳng hề để ý sự bất mãn của Úc lão tiên sinh.

La Hạo đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, mở miệng hỏi: "Hôm nay có cần tặng hoa tiếp cho Đường Mật không ạ?"

Úc Ý im lặng một hồi rồi đáp: "Về sau không cần tặng nữa."

Đồng tử trong mắt La Hạo hơi xoay chuyển, không hỏi thêm gì nữa.

Từ lúc vào làm Đường Mật liền bắt đầu bồn chồn lo lắng, chỉ sợ anh chàng của tiệm hoa Luyến Luyến kia lại nhảy ra từ đâu đó. Đợi đến 11 giờ 20, vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc ấy đâu, cô mới âm thầm thở phào một hơi.

Nhà hàng trưởng và Lư Vũ đi từ ngoài vào, Đường Mật nhìn thấy Lư Vũ hơi có chút kinh ngạc.

Nhà hàng trưởng đi đến phòng làm bánh, cười nói với cô: "Đây là Lư Vũ của bộ phận PR, lúc hội chợ triển lãm bọn em đã hợp tác với nhau rồi, chị không giới thiệu nhiều nữa nhé. Lần này bạn ấy đến chủ yếu là muốn bàn bạc với em chuyện làm chuyên đề đặc biệt về bánh ngọt."

Đường Mật gật đầu hơi hoang mang. Cô cũng biết chuyện về chuyên đề bánh ngọt, trên tài khoản weibo chính thức của Úc Thị cứ cách một khoảng thời gian sẽ đăng một chuyên đề đặc biệt về mỹ thực, chủ đề nào cũng có, trong đó chủ đề về bánh ngọt là được hoan nghênh nhất. Trước khi Đường Mật gia nhập Úc thị đã follow weibo của họ, nếu nhìn thấy có món gì vui mắt vui miệng cũng đi ăn thử.

"Chi tiết cụ thể Lư Vũ sẽ nói với em, hai bọn em đi vào phòng nghị bàn bạc đi."

"Vâng ạ." Đường Mật dẫn Lư Vũ đi phòng nghị của nhân viên, tiện tay rót cho cô một cốc nước hoa quả: "Chuyên đề đặc biệt này cần chị phối hợp gì à?"

Lư Vũ cười với cô đáp: "Bọn em quyết định chọn chị là thợ bánh ngôi sao của kỳ này!"

Đường Mật hơi ngây ngời: "Thợ bánh ngôi sao?"

"Vâng, hôm nay đến chủ yếu là để phỏng vấn ngắn với chị, thuận tiện chụp luôn mấy bức ảnh." Cô bé nói xong nháy nháy mắt với Đường Mật: "Chị xem mấy kỳ chuyên đề đặc biệt trước đây của bọn em chưa? Ngoài trang phục đầu bếp ra bọn em còn chụp ảnh thường phục nữa, sẽ có nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đến chụp cho chị, thời gian hẹn là ba ngày sau, chị nhớ mặc đẹp vào đấy!"

Đường Mật: "..."

Trong những chuyên đề đặc biệt lúc trước quả thực có ảnh của các đầu bếp, cô nghĩ tới số lượng fan theo dõi lên đến hàng chục triệu người trên weibo chính thức mà toát mồ hôi trộm: "Nhất định phải chụp ảnh à?"

"Đúng ạ, chị đừng xấu hổ, giờ cái gì cũng cần chú trọng đến hình thức, chị xem Lâm Triệt kia, còn không phải tự mình tạo hình thành hoàng tử làm bánh hả? À, em nghĩ ra rồi, thế chị gọi luôn là "công chúa làm bánh" đi!"

Đường Mật: "..."

"Với cả hình chụp chị trong buổi triển lãm lần trước em cũng đăng rồi, chị đừng sợ!"

Đường Mật: "..."

Lư Vũ lấy bút ghi âm ra làm một đoạn phỏng vấn ngắn với cô, xong lại hỏi: "Trong chuyên đề đặc biệt cần đăng lên một mẫu bánh mới của chị, không vấn đề chứ ạ?"

Đường Mật nghĩ một hồi rồi trả lời: "Để chị thử xem, nhưng không biết Úc tổng ăn thử có cho thông qua không nữa."

Lư Vũ vỗ vỗ vai cô: "Nhất định không có vấn đề gì đâu, bánh kem Bavaois(*) dâu tây lần trước quả thực ngon vô cùng luôn, ngay cả bạn trai em cũng cực cực thích ăn!"

()bánh Bavaois: (tiếng Anh, Pháp). 1 loại bánh tương tự như kem, không nấu / nướng, chỉ trộn các thành phần, chế vào khuôn, bỏ tủ lạnh. Thành phần đặc tính là lòng trắng trứng gà đánh, gelatine, và trái cây xay hay nước cốt trái cây hay si-rô. Làm tương đối dễ và nhanh. Ảnh minh họa trên cover chương.*

Đường Mật: "..."

Lại không cẩn thận bị khoe khoang tình cảm đập vào mắt..

Lư Vũ thu dọn xong đồ đạc, đứng lên khỏi ghế sofa: "Chị nhanh nhanh báo Nhà hàng trưởng liên hệ với công ty rồi hẹn thời gian ăn thử với Úc tổng cho xong đi, phải làm nhanh trước lúc chụp hình mới được."

"Được rồi."

Sau khi Lư Vũ đi, Đường Mật đến tìm Nhà hàng trưởng, sau bữa trưa, Nhà hàng trưởng thông báo cho cô thư ký đã hẹn xong lịch ăn thử, ba giờ chiều ngày mai đi thẳng qua đó là được.

Lại thêm một lần nữa bùng theo hộp bánh tiến vào Úc thị, nội tâm Đường Mật không còn thấp thỏm như lúc trước nữa. Úc Ý vẫn giống lần đó, ngồi trong văn phòng đợi cô, sau khi Đường Mật đẩy cửa ra, trông thấy Úc Ý một thân tây trang giày da, trong não bỗng nhất thời nhảy ra áo in hoa quần lửng của Úc Tâm

Cô lắc lắc đầu, nở một nụ cười với Úc Ý: "Chào Úc tổng."

Úc Ý gật nhẹ đầu với cô, tỏ ý bảo cô đi qua ngồi xuống.

Đường Mật mở hộp bánh ra, lần này chưa đợi Úc Ý nói gì đã tự mình tiến hành giới thiệu: "Đây là bánh cheesecake caramel(*). Lớp dưới cùng làm bằng bánh quy sô cô la hạnh nhân nghiền vụn, phần chính của bánh là creamcheese (kem pho mát), chất kem mềm, hương vị cũng vô cùng nồng đậm, tôi còn cho thêm sữa chua nguyên chất và nước cốt chanh để điều chỉnh hương vị. Chính giữa lớp kem pho mát là quả việt quất và mâm xôi tươi mới, hai loại quả này không chỉ tăng thêm tầng tầng hương vị mà còn giúp bánh sau khi cắt ra có sự đối lập màu sắc rõ rệt. Lớp trên cùng là caramel, những sợi vỏ chanh bào ra để trang trí này tôi đã chần qua nước đường, miếng hạnh nhân cũng được chiên qua rồi phủ lớp caramel lên."

()bánh cheesecake caramel: bánh kem phô mai, lớp đáy thường làm từ bánh bích quy nghiền vụn, giữa là creamcheese, trên trang trí hoa quả hoặc phủ caramel, có 2 loại nướng và ko nướng (bake, no bake)*

Đường Mật đẩy chiếc hộp đựng bánh sang đợi Úc Ý nếm thử.

Úc Ý nhấc muỗng lên, không trực tiếp ăn luôn như trước kia mà bình luận một câu hiếm hoi: "Những chiếc bánh thuộc loại caramel rất nổi tiếng trên toàn thế giới, hương caramel nồng nàn của nó khiến vô vàn người mê mẩn."

Bàn tay cầm chiếc muỗng của anh dần đến gần bánh, Đường Mật không nhịn được bị thu hút bởi những ngón tay thon dài của anh.

Lúc chiếc muỗng nhẹ nhàng làm vỡ lớp caramel bên trên, tiếng vỡ nhẹ nhàng ấy giống như âm thanh băng vỡ trên mặt hồ đóng băng phủ kín.

Đường Mật nhìn Úc Ý cầm muỗng đưa vào miệng, không rõ tại sao, mỗi lần trông Úc Ý ăn bánh, cô luôn có một cảm giác trái tim như bị hút ra.

"Kem pho mát rất ngọt ngào, vị ngọt của caramel và vị chua nhẹ đặc trưng của pho mát tỏa ra, hòa với hương quả từ mâm xôi và việt quất, đem lại sự phong phú cho vị giác, ngoài ra tầng bánh quy nghiền vụn càng làm nổi bật thêm sự mềm mượt của creamcheese, đối lập trên hai phương diện. Ngon vô cùng."

Đường Mật hơi mở to mắt, ngẩng ra nhìn anh.

đầu mày Úc Ý khẽ động, hỏi cô: "Sao thế?"

Đường Mật lắc lắc đầu, mỉm cười với anh: "Không, chỉ là lần đầu tiên nghe anh bình phẩm bánh của tôi nên khá vui, ha ha."

Úc Ý nhìn cô, mỉm nhẹ môi, trên đôi môi còn vương chút vị ngọt thơm của caramel: "Hôm trước xin lỗi cô, Úc Tâm lại gây thêm phiền cho cô rồi."

"Không sao đâu, tét thiếu.. sinh nhật của anh mà." Đường Mật nuốt lại ba chữ "tét thiếu nhi" suýt thì phun ra khỏi miệng, trong lòng thầm cảm thấy 囧囧.

Nói với Úc Tâm cứ Tết thiếu nhi tết thiếu nhi nhiều, thành ra giờ bị phanh không kịp.

"Tôi đã ăn bánh gato cô và Bạch Tiêu làm, cảm ơn nhé."

"À, bánh gato đó đều do Bạch Tiêu làm hết, tôi chỉ đứng bên chỉ dẫn chút mà thôi."

Úc Ý trầm mặc lúc rồi đáp: "Vẫn cảm ơn cô."

Đường Mật lắc đầu, sau đó đột nhiên nói gấp gáp: "Úc Tâm còn đi tìm Bạch Tiêu nữa, liệu có..."

"Tôi sẽ nghĩ cách giải quyết."

Đường Mật gật đầu thật thà: "Ồ, vậy tốt rồi. Bánh kem này..."

"Thông qua rồi, tôi sẽ thông báo cho phòng PR."

"Cảm ơn." Đường Mật vui vẻ cười với anh: "Vậy tôi.. đi trước nhé."

Úc Ý ngừng lại một lát, mới gật nhẹ đầu: "Tôi bảo tài xế đưa cô về."

Lại lần nữa được hưởng thụ đãi ngộ xe riêng đưa đón, Đường Mật cười ha ha đứng dậy, nhưng còn chần chừ đứng nguyên tại chỗ không đi.

Úc Ý nhìn cô hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

"Ồm..." Hoa hôm đó thực ra có phải do anh tặng hay không...

Đường Mật đấu tranh nội tâm lúc lâu, vẫn không dám hỏi ra. Vì dù sao anh đã viết tên của Úc Tâm, tức là không muốn bị cô nhận ra, thì cô cũng nên phối hợp không bóc mẽ anh vậy.

"Không có gì, tạm biệt Úc tổng." Đường Mật cười vẫy vẫy tay với anh, rồi khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Sau khi sản phẩm mới vượt qua vòng ăn thử, Lur Vũ và thợ chụp ảnh đứng hẹn đến Dream.

Tối ngày hôm trước đó, Đường Mật cố ý lục tìm trong tủ đồ một lúc lâu, căn bản chẳng tìm ra bộ đồ nào có thể gọi là “mặc cho đẹp”, sau cùng vẫn phải mượn từ chỗ Phó Tân một chiếc váy màu lam ngọc.

Cô nghĩ đợi lần nghỉ tiếp theo cô cũng nên sắp xếp thời gian đi sắm quần áo thôi.

Sau khi Đường Mật thay xong quần áo thường ngày, Lur Vũ khen không ngớt miệng bộ váy liền trên người cô. Có điều sau khi nhìn thấy khuôn mặt mộc không trang điểm của cô lại phải im lặng than một tiếng. Cô bé kéo Đường Mật sang một bên giúp cô trang điểm, Đường Mật suyt chút nữa cho rằng bản thân là một người mẫu sắp chụp ảnh bìa tạp chí đến nơi.

Lur Vũ trang điểm vô cùng khéo léo, trong quá trình còn truyền thụ cho Đường Mật không ít kỹ xảo trang điểm, sau khi hoàn thành còn chỉnh trang tóc tai cho Đường Mật bằng thủ pháp điêu luyện hơn cả nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp.

Tóc Đường Mật vừa dài vừa mượt, mềm sáng như hạt mè đen, Lur Vũ không nhịn được phải nhờ cô tư vấn mấy câu về bí kíp chăm sóc tóc.

Đường Mật nói với vẻ đương nhiên: “Tóc bẩm sinh đó.”

Lur Vũ: “...”

Cô bé vấn tóc tỉ mỉ cho Đường Mật, lại đem kẹp tóc màu thủy lam trên đầu rút xuống, cài lên tóc Đường Mật: “Ừm, vừa hay rất hợp với màu quần áo trên người chị.”

Đường Mật hơi ngại ngừng vuốt vuốt tóc mình: “Chị thấy hay là mặc quần áo đầu bếp thì hơn.”

Lư Vũ đáp: “Quần áo đầu bếp đương nhiên phải mặc, nhưng quần áo thường cũng cần, chủ yếu để hút fan mà, chị cũng biết bây giờ làm gì cũng cần đến khuôn mặt.”

Đường Mật: “...”

Lư Vũ lùi ra sau hai bước, đứng từ xa nhìn cô đánh giá: “Oa, bình thường hay nhìn chị mặc trang phục đầu bếp, thật không ngờ chị chăm chút một tẹo liền trở nên xinh đẹp thế này, còn thật sự có nét công chúa nữa kìa.”

Đầu mày Đường Mật khẽ động: “Các em sẽ không định viết thành công chúa làm bánh thật đấy chứ?”

“Phải mà, việc đóng gói cứ để đấy cho bọn em, chị yên tâm đi.”

Đường Mật: “...”

Giao cho bọn em mới không yên tâm được đó.

Bên này Lư Vũ giúp cô tạo hình, bên kia thợ chụp ảnh cũng chụp xong bánh ngọt, bên qua đây yêu cầu cô chụp chung với sản phẩm mới của mình một tấm

Bình thường Đường Mật không hay chụp ảnh, càng chưa bao giờ chụp ảnh chuyên nghiệp, bên cạnh lại còn mấy nhân viên công tác đang giờ tám phần quang

Cô nghe theo sự chỉ huy của thợ chụp ảnh, ngóc ngách đi đến bên bàn ngồi xuống, dùng muỗng múc một miếng bánh kem cheesecake caramel giờ bên miệng.

Thợ ảnh bảo: “Động tác đừng cứng đờ như thế, nhìn ống kính đi, cười nào.”

Đường Mật ngẩng đầu nhìn ống kính, nhón miệng nở một nụ cười.

Thợ ảnh lại bảo: “Nụ cười tự nhiên chút, ngọt ngào chút nào. Cô xem phim “Công thức ngọt ngào” do Thư Tinh diễn chưa? Trong phim lúc cô ấy ăn đồ ngọt đã lộ ra một nụ cười mê hoặc hàng nghìn vạn người xem, còn biểu cảm của cô hiện tại khiến tôi cảm thấy chắc cái bánh kia chẳng ngon tẹo nào.”

Đường Mật: “...”

Đạo diễn, tôi chỉ là thợ làm bánh thôi mà.

Bây giờ làm thợ bánh không chỉ phải dựa vào sắc đẹp, mà còn phải biết diễn, cứ như là kiểm tra toàn diện ấy nhì.

Lư Vũ đứng một bên nghĩ chiêu giúp cô: “Chi bằng chị ăn một miếng bánh đi, tìm chút cảm giác.”

Đường Mật thuận miệng đưa miếng bánh vào trong miệng, kem bơ caramel mềm mại hòa tan nơi đầu lưỡi, vị thơm nồng của kem và cảm giác giòn tan của bánh quy nghiền hòa trộn trong khoang miệng, Đường Mật không tự chủ được phát ra một tiếng than nhẹ tràn đầy thỏa mãn.

“Xong rồi.” Thợ chụp ảnh đột nhiên nói.

Đường Mật nhìn anh ta hơi ngây người ra: “Chụp xong rồi á?”

“Ừ, người không chuyên nghiệp quả nhiên vẫn nên chụp bằng cách bắt lấy khoảnh khắc hơn.”

Đường Mật: “...”

Thợ ảnh cho Lư Vũ xem hiệu quả, rồi bắt đầu thu dọn máy móc dụng cụ, Lư Vũ lấy túi đi đến trước mặt Đường Mật: “Chuyên đề đặc biệt về bánh ngọt sẽ làm xong trong tuần này, tuần sau đúng giờ đăng trên trang web và weibo chính thức, à đúng rồi, những đầu bếp ngôi sao lần trước xuất hiện trong chuyên đề của bọn em đều sẽ nhận được sự chú ý đặc biệt của giới truyền thông, thế nên về sau nếu có phóng viên đến phỏng vấn chị cũng đừng quá ngạc nhiên đấy.”

Đường Mật: “...”

Chẳng lẽ cô sẽ nổi tiếng sau một đêm? Thế nhưng... Cô chỉ muốn yên tĩnh mà làm một thợ bánh mà thôi.

Sau khi thu thập tài liệu, phòng PR biên tập xong chuyên đề đặc biệt về bánh rồi giao cho Úc Ý xem trong buổi họp sáng thường lệ của công ty. Chuyên đề bao gồm tất cả những loại bánh ngọt có tiếng trong vòng nửa năm trở lại của các nhà hàng dưới trướng Úc thị, cũng bao gồm những món bánh kinh điển luôn bán chạy và những sản phẩm mới của các nhà hàng, chỉ nhìn ảnh thôi cũng khiến người ta không nhịn được muốn ăn.

Úc Ý xem một hồi, giọng nói chậm chậm vang lên trong phòng họp: “Công chúa làm bánh?”

Giám đốc phòng PR gật gật đầu: “Vâng, chỉ là một mảnh lời quảng cáo thôi, giống như hoàng tử làm bánh Lâm Triệt ấy, thêm một cái danh hiệu thì thêm

được chút lượt mua.

Úc Ý nhặt giọng đáp: “Chúng ta là nhà hàng không phải công ty diễn xuất.”

“Ồ, vậy ý của Úc tổng là..?”

“Tôi không thích cái danh hiệu này.”

Thế là khi chuyên đề đặc biệt về bánh ngọt được phát hành, danh hiệu của Đường Mật liền biến thành “Hoàng hậu làm bánh”.

Trước khi Dream mở cửa đón khách, quản lý Vu và một nhóm đồng nghiệp nữ ngồi cùng nhau lên weibo, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng than kinh ngạc. Đường Mật đôi xong trang phục đầu bếp đi từ trong ra, đi đến bên cạnh họ hỏi: “Các chị đang xem gì thế?”

Quản lý Vu nghe thấy giọng cô, quay đầu liếc nhìn cô, cười đến hơi vặn vẹo: “Hoàng hậu làm bánh của chúng ta đến rồi này.”

Đường Mật ngáy ra, nhìn vào máy tính trên bàn.

Trên trang web là weibo chính thức của Úc thị.

Cô nghĩ ra hôm nay là ngày công bố chuyên đề đặc biệt, bèn đi sang một bên, lấy điện thoại của mình ra đăng nhập vào weibo.

Chuyên đề đặc biệt được đặt trên cùng, lượng share và comment đã vô cùng khả quan, Đường Mật hơi hồi hộp bấm mở bức ảnh lớn.

Chuyên đề làm khá toàn diện, không sót một nhà hàng nào, Đường Mật xem bánh ngọt của các nhà hàng khác, ánh mắt dừng lại trên mục đặc biệt cuối cùng: thợ bánh ngon sao.

Bốn chữ “Hoàng hậu làm bánh” được thiết kế đặc biệt, hiệu ứng ánh sáng lấp lánh suốt chút chốc mù mắt Đường Mật luôn.

... Không phải nói là công chúa à? Sao mới đó mà đã biến thành hoàng hậu rồi!

Bao nhiêu đầu bếp lớn như thế mà không xưng làm hoàng hậu, sao cô có thể trở thành hoàng hậu được!

Đường Mật thấy trong tim chột dạ quá đi.

Cũng trong lúc đó, La Hạo đang lướt xem... bình luận của bài đăng weibo này.

“Úc thị chọn thợ bánh dựa trên khuôn mặt à?;)”

“Đầu bếp chính lần trước cũng rất đẹp trai, xin hỏi công ty còn tuyển nhân viên vệ sinh không?”

“Tôi đến Dream ăn rồi, bánh Bava-rois dâu tây lần trước ngon tuyệt, lần này trông bánh cũng có vẻ ngon nhỉ, ngày mai bán tôi phải đi ăn ăn ăn $n(*\geq \nabla \leq *)n$ ”

“Thợ bánh có thể đi diễn “Công thức ngọt ngào 2” được đấy, cảm giác nhìn cô ấy ăn bánh thật là hạnh phúc~”

“Tôi cũng rất hiểu đạo lý đấy, chỉ muốn biết là mua bánh có được tặng thợ làm bánh không?”

“Tôi từng ăn ở tất cả các nhà hàng của Úc thị! Thợ bánh của Dream là trẻ nhất, trước đây hình như cũng không làm việc ở nhà hàng nào lớn cả, nhưng bánh cô ấy làm thực sự ăn rất ngon!”

“Đột nhiên phát hiện tôi tốt nghiệp cùng trường đại học với thợ bánh, vào nhà hàng có được giảm giá không nhỉ?”

“Cậu tốt nghiệp cùng trường đại học với Úc tổng may ra còn có tác dụng.”

.....

La Hạo cười khẽ một tiếng, đưa máy tính bảng đến trước mặt Úc Ý: “Hôm nay chuyên đề bánh ngọt phát hành, phản ứng trên mạng khá tích cực, tôi có cảm giác Đường Mật chắc sắp nổi rồi.”

Đầu ngón tay Úc Ý tùy ý lướt trên màn hình máy tính bảng, sau cùng nhìn về những bức hình chụp Đường Mật.

Đại đa số là ảnh chụp lúc làm việc, ảnh chụp với trang phục thông thường chỉ có hai tấm, còn là hai tấm chụp liên tiếp, nhưng nụ cười cô lộ ra khi ăn bánh kem có thể khiến người xem không nhận được cũng nở nụ cười.

La Hạo nói đùa: “Không ngờ Đường Mật trang điểm chút cũng ăn ảnh thế này.”

“Ồ.” Úc Ý đáp một tiếng, trả máy tính bảng lại cho La Hạo.

Phó Tân cũng nhìn thấy bài phỏng vấn đặc biệt của Đường Mật trên weibo, gấp không đợi được gọi ngay cho cô: “F*ck Đường Mật, cậu trở thành người phụ nữ của quốc vương từ lúc nào thế?”

Đường Mật: “... Hà?”

“Không phải cậu là hoàng hậu làm bánh à! Hoàng hậu không phải bà xã của quốc vương sao!”

“... Đó chỉ là công ty đặt linh tinh thôi, làm trong giới truyền thông mà cậu còn không biết à? Đây gọi là ‘đóng gói’.”

Phó Tân: “...”

Được rồi, đóng gói.

Mấy ngày sau đó, do chuyên đề đặc biệt về bánh ngọt mà lượng khách của Dream tăng rõ rệt, người trong nhà hàng ai cũng bận đến chân không chạm đất.

Đặc biệt là Đường Mật, bởi có quá nhiều khách đến chỉ để ăn bánh, Đường Mật hồ như ngày nào cũng phải tăng ca. Có điều Nhà hàng trưởng đã đảm bảo với mọi người, phí tăng ca một đồng cũng không thiếu, hơn nữa đợi lúc doanh thu của nhà hàng tăng, tiền thưởng mọi người được hưởng cũng nhiều hơn.

Đường Mật đã cầm trong tay hai tháng lương, thỉnh thoảng còn nhận được khoản thu ngoài từ chỗ Bạch Tiêu, nhìn con số trong thẻ ngân hàng ngày một tăng, cho dù có gặp chủ thuê nhà cũng dám ngẩng đầu ưỡn ngực rồi.

Tổng công ty cũng khá hài lòng với độ tăng doanh thu của các nhà hàng trong thời gian gần đây, La Hạo đi sau Úc Ý vào phòng làm việc, báo cáo: “Thiệp mời tham dự hội nghị giao lưu món ăn Tây tại Nhật Bản, thời gian là cuối tháng này, số lượng nhân viên là hai, công ty sẽ phái hai nhân viên nào đi ạ?”

Úc Ý nói: “Lần trước đã bảo Jonathan đi hội nghị giao lưu rồi.”

“Dạ, thế người còn lại? Để các Nhà hàng trưởng đề cử ạ?”

Úc Ý suy nghĩ một hồi: “Để tôi nghĩ xem.”

La Hạo gật gật đầu, nghĩ sao lại dùng tablet lên weibo, gõ vào weibo chính thức của Úc thị.

Dur nhiệt của chuyên đề bánh ngọt vẫn chưa tan, dạo gần đây còn có không ít người đi ăn xong về đăng ảnh và comment. Rất nhiều lượt share trên weibo, trong đó một nửa là tỏ tình với Đường Mật.

“Úc tổng, sếp xem, gần đây Đường Mật nhận được sự hoan nghênh lớn từ khách hàng, tôi thấy sách lược này của phòng PR không tệ, tạo nên một đầu bếp ngôi sao, quả thực có thể đẩy mạnh doanh thu.”

Úc Ý lướt mắt nhìn qua weibo, về mặt lạnh nhạt: “Tôi đã nói rồi, chúng ta là nhà hàng, không phải công ty diễn xuất.”

“Biết rồi.” Trên mặt La Hạo đồng ý, trong lòng lại không nhịn được cười một tiếng, vì anh chàng nghe ra trong giọng nói của Úc Ý có nét không vui.

Úc Ý im lặng một lát, lại nói: “Người còn lại, để Đường Mật đi đi.”

La Hạo nhìn anh, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

Úc Ý đáp: “Không phải gần đây cô ấy rất được khách hàng hoan nghênh hả?”

“Vâng, ...nhưng hội nghị giao lưu lần này kéo dài 10 ngày.”

“Tôi biết.”

Lông mày La Hạo khẽ động, cười với Úc Ý: “Vậy tôi đi thông báo cho chị Thích trưởng nhà hàng.”

Lúc sắp đi ra cửa, Úc Ý đứng sau gọi anh chàng lại: “Đợi chút.”

La Hạo nghe lời quay người lại: “Úc tổng còn muốn giao phó việc gì ạ?”

“Giúp tôi sắp xếp lịch trình, sắp tới tôi muốn ra nước ngoài khảo sát.”

“Đi đâu??”

“Nhật Bản.”

La Hạo nuốt chút thì bật cười, cơ mà cuối cùng vẫn phải dựa vào định lực kiên cường của mình để nhin lại: “Bây giờ em sẽ đi sắp xếp ạ.”

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Danh sách nhân viên tham dự hội nghị giao lưu được xác định xong, công ty truyền đạt thông tin lại cho những Nhà hàng trưởng tương ứng.

Đường Mật biết tin bản thân có cơ hội được tham gia Hội nghị giao lưu nước ngoài để học tập, kinh ngạc đến mức nửa ngày cũng nói không ra lời.

Cơ hội ra nước ngoài giao lưu như thế này, dù trong công ty nào đi nữa cũng sẽ phải những nhân viên kỳ cựu có cống hiến nhất định cho công ty đi chứ? Không nói đến việc cô là người mới, ngay đến Dream cũng là nhà hàng Úc thị mới mở, sao miếng bánh từ trên trời này lại rơi trúng đầu cô cơ chứ?”

“Thế nào, em không muốn đi à?” Nhà hàng trưởng thấy cô nửa ngày không nói gì bèn nhướn mày hỏi.

“Không ạ, chỉ là em thấy.. có chút.. ảo diệu.”

Nhà hàng trưởng bật cười: “Đây là cơ hội học tập quá tốt, em nắm cho chắc, hơn nữa thời gian hội nghị giao lưu là 10 ngày, em có thể nhân cơ hội này vui chơi ở nước ngoài cho thỏa đã.”

“Á, nếu em đi trong nhà hàng phải làm sao?”

“Chuyện này em không cần lo, tổng công ty sẽ tạm điều động thợ bánh khác đến giúp đỡ.”

Đường Mật gật gù đầu: “Ồ, được ạ, vậy em nên chuẩn bị những gì nhỉ?”

Nhà hàng trưởng đáp: “Công ty sẽ làm thủ tục thống nhất, đến lúc đó em giao giấy tờ lên trên là được. À, tiện đây nói chút, người tham gia hội nghị giao lưu còn lại là Jonathan của nhà hàng Twilight, bánh macaron ông ấy làm nhiều năm liên tục xếp trong top 3 món bánh ngọt được ưa thích nhất của Úc thị đấy.”

Đường Mật nghe đến đây hơi kích động: “Em biết ông ấy, em cũng cực kỳ thích ăn Macaron mà ông ấy làm, mà macaron ở Twilight còn có thể mua mang về nữa.” Cô từng cố ý đi bên đó mua một hộp.

Nhà hàng trưởng nói như nhận được sự gợi ý: “Thực ra trước đây chị cũng có nghĩ đến, nhà hàng của chúng ta cũng có thể làm món bánh mang về được như bọn họ, ví dụ như bánh quy hoặc sô cô la, lần trước lúc ra mắt món bánh kem cheesecake caramel, những món điểm tâm mini sang chảnh số lượng có hạn tặng kèm vô cùng được khách hàng yêu thích. À, có điều cái này vẫn đợi em đi Hội nghị giao lưu về xong rồi nói vậy, Jonathan là một thợ làm bánh có kinh nghiệm phong phú, em có thể theo ông ấy học tập nhiều hơn.”

“Vâng ạ, cảm ơn Nhà hàng trưởng.”

Nhà hàng trưởng cười nhẹ: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn Úc tổng đi, chị nghe La Hạo trợ lý lý bảo, là Úc tổng chỉ định em đi đấy.”

Đường Mật sững sờ trong giây lát: “Ồ, vậy.. cảm ơn Úc tổng!”

Nhà hàng trưởng: “...”

Buổi tối sau khi tan ca về nhà, Đường Mật gấp gấp xông vào phòng khách, nhào đến bên người Phó Tân: “Tiểu Tinh Tinh, tao sắp được đi Nhật Bản rồi!”

“Hả?” Phó Tân cắn một miếng khoai lang sấy trong tay, nhìn cô mờ mịt: “Mấy đi đến đó làm gì?”

“Tham gia Hội nghị giao lưu.”

“Ha ha đừng đùa nữa, mày không biết tiếng Nhật giao lưu cái khi gì.”

Đường Mật: “...”

“Hội nghị giao lưu về bánh ngọt kiểu Tây.” Cô nhấn mạnh từng từ từng chữ.

Phó Tân nghĩ một hồi, giống như ngộ ra điều gì kích động nắm lấy tay cô: “Là Hội nghị giao lưu mỗi năm một lần đó phải không? Úc thị mỗi năm đều phải người tham gia!”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Đường Mật, Phó Tân càng thêm kích động: “Nói thế thì chính là đi du lịch miễn phí? Mẹ nó chứ Đường Đường mày mới làm có hai tháng đã được đi du lịch bằng tiền công rồi! Nhà hàng bọn mày còn tuyển người không, tao từng học đại học, làm người chất phác, quan trọng là có đảm bảo lượng com!”

Đường Mật: “...”

“Mày có thể gọi điện cho bên nhân sự.” Đường Mật báo cho cô một dãy số, nhắc người quay về phòng ngủ. Lúc tắm xong đi ra, Phó Tân cầm một tờ giấy nhớ tiến vào phòng cô: “Đường Đường, đây là những món tao muốn mua, nhớ giúp tao mang về nhé, moa moa.”

Đường Mật co rút khóe miệng liếc nhìn cô, từ đồ trang điểm đến mặt nạ rồi cả quần áo, đồ ăn vặt, thậm chí cả mỹ ăn liền cũng có.

“Quá nhiều, vali của tao không nhét vừa nữa.” Đường Mật đem giấy nhớ nhét lại vào trong lòng Phó Tân.

Phó Tân tình nguyện để cừ: “Không sao, dùng vali của tao đi, của tao to lắm!”

Đường Mật nhắc mắt liếc nhìn cô: “Cho dù nhét vừa đi chẳng nữa, chủ nợ của mày cũng không đồng ý đâu.”

Nhắc đến chủ nợ, Phó Tân nhất thời liền cứng họng, cô nhìn Đường Mật, nước mắt nhạt nhòa: “Đường Đường, đợi mày trở thành phú bà, nhất định phải giúp tao dùng tiền ném thẳng vào mặt bọn họ.”

“Tại sao? Tao lại chẳng nợ tiền người ta.”

Phó Tân: “...”

Đã nói sẽ làm thiên sứ của nhau thế này đây ư?

Phó Tân ưu thương xóa đi một nửa đồ trong danh sách mua hàng, nhét cho Đường Mật một lần nữa: “Được rồi mấy món này đi, mày cũng nhân dịp đi Nhật mua thêm mấy bộ quần áo đi, tủ đồ của mày có cái nào ra hồn không?”

Đường Mật bĩu môi: “Nhưng mua quần áo đắt lắm, tao lấy đâu ra nhiều tiền thế.”

“Dù sao đi nữa cũng phải có một bộ ra hồn chứ, lần sau mà có việc gì tao không cho mày mượn nữa.”

“Ồ, cũng đúng, quần áo của mày rộng hơn eo tao hẳn một vòng, mặc lên cũng không vừa người lắm.”

Phó Tân: “...”

Cô nàng cun cút về phòng tập gấp bụng ngay.

Đường Tâm Mật Ý – Viio dịch & đăng tại: phuongviio.wordpress.com

Mấy ngày sau Đường Mật đến tổng công ty nộp một số giấy tờ liên quan, vừa vặn gặp Jonathan cũng đến nộp giấy tờ. Hai người đứng nói chuyện bên hành lang một lát thì thấy Úc Ý và La Hạo đi đến.

Đường Mật vô thức đứng thẳng người lên, chào hỏi một cách lễ phép: “Chào Úc tổng.”

Úc Ý gật gù đầu với cô, nói chuyện mấy câu với Jonathan đứng bên cạnh, Đường Mật hơi kinh ngạc, thì ra tiếng Pháp của Úc Ý tốt như thế.

Jonathan lát sau liền rời công ty, Đường Mật cũng đang định về theo thì bị La Hạo ở một bên gọi lại: “Thật không ngờ tiếng Pháp của cô nói siêu vậy.”

Đường Mật cười ha ha hai tiếng: “Năm đó trước khi đi Pháp đã liều mạng học đấy, trước đây lúc học tiếng Anh mà cũng làm như thế có khi tôi đã đỗ vào trường nổi tiếng rồi.”

La Hạo bật cười: “May mà không đỗ, nếu cô mà đỗ chúng ta đã thiếu đi một thợ làm bánh.”

Đường Mật đứng bên cười theo, Úc Ý không nói gì, thấy Đường Mật chuẩn bị rời đi mới hỏi: “Hội nghị giao lưu lần này là một cơ hội học tập rất tốt, hãy cố gắng nắm bắt.”

“Vâng, tôi sẽ cố ạ.”

“Đi nước ngoài nhớ chú ý an toàn.”

“Được ạ, cảm ơn Úc tổng đã quan tâm.”

Úc Ý im lặng một hồi, có vẻ còn định nói gì đó, sau cùng chỉ mở miệng bảo: “Ừ, vậy tạm biệt.”

“Ồm, tạm biệt.”

Đường Mật nhìn Úc Ý đi qua, La Hạo lúc lướt qua người cô, quay sang nở một nụ cười khó hiểu.

Đường Mật: "..."

Thời gian vẫn cứ trôi một cách vội vàng và có quy luật, bất giác đã đến ngày xuất phát.

Mãi đến lúc tới sân bay nhìn thấy Lur Vũ Đường Mật mới biết chuyến đi Nhật lần này Lur Vũ cũng phải tham gia.

"Em phụ trách báo cáo theo sát toàn bộ hành trình chuyến đi Hội nghị giao lưu này ấy, ngày nào cũng phải update tình hình mới nhất của chuyến đi trên weibo chính thức." Lur Vũ giải thích.

Ba người cùng nhau lên máy bay, Úc Ý thì đã lên chuyến bay này trước bọn họ một bước.

La Hạo đã vô cùng chu đáo sắp lịch ra nước ngoài khảo sát của Úc Ý vào cùng một ngày với Hội nghị giao lưu.

Trên máy bay, Lur Vũ bưng bưng hứng trí nói với Đường Mật, dù cô nàng không biết tiếng Pháp, nhưng từng tự học tiếng Nhật, nếu Đường Mật muốn đi chơi ở đâu, cô nàng có thể làm hướng dẫn viên cho cô.

Đường Mật nghĩ đến danh sách mua đồ mà Phó Tân giao, bản thân đang lo không biết nên đi đâu mua đây, giờ gặp được Lur Vũ đúng là bót được không ít việc.

Hai người ngồi trên máy bay buồn chuyện, rất nhanh đã đến nơi. Sau khi xuống máy bay có người phụ trách của Hội nghị giao lưu đến đón tiếp, là một cô gái người Nhật nhỏ nhắn. Cô bé nói bằng giọng Anh mang đậm phong cách tiếng Nhật, Lur Vũ nghe đến mức thật sự không chịu được nữa, cười híp mắt dùng tiếng Nhật hỏi: "Bạn biết Tiếng Nhật không?"

Đường Mật tinh tế phát hiện ra vẻ mặt "chăm ba chăm" của cô bé người Nhật.

Biết được Lur Vũ có thể nói tiếng Nhật, cô bé cũng không dùng tiếng Anh nữa, trên đường đi đều dùng tiếng Nhật nói chuyện với bọn họ.

Xe đưa bọn họ về khách sạn trước, Jonathan và một thợ bánh người Pháp khác được phân cùng một phòng, Lur Vũ với Đường Mật một phòng.

Hội nghị giao lưu ngày hôm sau mới chính thức bắt đầu, hai người lấy thẻ phòng xong rồi bắt đầu thu xếp hành lý. Đường Mật lấy danh sách mua sắm của Phó Tân ra, nói với Lur Vũ: "Bạn chị nhờ mua ít đồ, em đi cùng với chị được không?"

"Đương nhiên được rồi." Lur Vũ đẩy vali vào góc tường, quay đầu nhìn Đường Mật: "Trước khi đi rồi mua nha chị, bạn trai em cũng bảo em mang đồ về giúp anh ấy."

Đường Mật: "..."

Vì sao lần nào Lur Vũ xuất hiện cũng đều mang theo skill "bạn trai" thế hả??

Đường Mật lặng lẽ tiếp tục sắp xếp đồ trong vali.

Lur Vũ xếp đồ xong, chạy đến bên người Đường Mật: "Hôm nay nhàn rồi, bọn mình đi ra ngoài chơi đi, hay là mình đi Ginza ăn hải sản?"

Đường Mật: "..."

Cô nghĩ tiền lương của Lur Vũ chắc hẳn rất cao.

"Có thể ăn cái gì bình dân hơn được không? Thực ra chị khá là thích ăn mỳ kéo."

"Có thể!" Lur Vũ lấy điện thoại ra vào wifi của khách sạn, mở một trang weibo đưa cho Đường Mật xem: "Bài kinh nghiệm du lịch của chế ham ăn này từng giới thiệu về Nhật Bản, em lưu vào rồi, đợi lát nữa mở cho chị xem."

Hai người theo đúng chỉ dẫn trên Bài kinh nghiệm ăn một loạt đồ, bởi vì cứ đi rồi ăn nên cũng không cảm thấy quá no. Lúc trời sắp tối, Đường Mật đề nghị về khách sạn.

Sau đó bị Lur Vũ kiên quyết phản đối: "Trời tối mới là lúc bắt đầu mà, sớm vậy đã về để đi ngủ chắc."

Đường Mật chớp nhanh mắt: "Thế em còn muốn đi đâu?"

Lur Vũ cười dâm: "Đến Tokyo, sao có thể không đi tiệm Ngu Lang(*)?"

(*)*tiệm Ngu Lang*: 1 loại hình dịch vụ chính thống của Nhật, trong đó nhân viên phục vụ đa phần đều là nam, khách đến chủ yếu là người có tiền, công việc của "ngu lang" là làm "tay vịn", "ngu lang" chính công sẽ không bán thân, thu nhập chỉ được tính bởi tiền hoa hồng từ rượu + đồ ăn khách dùng.

Ngày nay ở TQ thường gọi trai bao là “nguru lang”.

Ảnh bìa chụp khu Shinjuku, khu phố đèn đỏ ăn chơi nổi tiếng, nhiều tiệm Nguru Lang của Tokyo, Nhật.

Khỏe miệng Đường Mật co rút mạnh: “Không phải em đã có bạn trai rồi à?”

Lư Vũ nhìn cô, nghiêm túc nhú nhú mày: “Chị nghĩ đi đâu thế? Ở đó chỉ phục vụ rượu nước thôi! Suy nghĩ của chị đen tối quá đi!”

Đường Mật: “...”

Vậy à? Là do cô suy nghĩ đen tối ư?

Lúc cô còn đang cảnh tỉnh bản thân mình, đã bị Lư Vũ “thuần khiết” kéo đến trước cửa tiệm.

Vừa bước vào liền thấy ngay một hàng các anh đẹp trai đều tắm tấp đứng chào hỏi, dọa Đường Mật suýt thì đập cửa chạy mất. Lư Vũ ngược lại khá trấn định, nhanh chóng bắt chuyện với bọn họ.

Đường Mật đang rời vào trạng thái hỗn độn, bỗng rồi để Lư Vũ kéo đến ngồi lên ghế sofa, tiếp đó lại bỗng rồi, một anh chàng đẹp trai đã đến ngồi bên cạnh cô, bắt đầu nói chuyện với cô.

Đường Mật: “...”

Cô hỏi bằng tiếng Trung: “Anh biết nói tiếng Trung không?”

Anh đẹp trai chớp đôi mắt to nhìn cô cười.

Đường Mật lại dùng tiếng Pháp hỏi: “Anh biết nói tiếng Pháp không?”

Anh đẹp trai vẫn cứ chớp chớp mắt to cười nhìn cô.

Đường Mật vốn còn định thử tiếng Anh xem sao, nhưng cô nghĩ đến tiếng Anh của cô bé ở sân bay, lại đem lời định nói nuốt trở về. Ban đầu cô muốn nhờ Lư Vũ cứu viện, ai biết được điện thoại trên người Lư Vũ đột nhiên vang lên.

“Là do đơn vị tổ chức gọi đến, chắc có chuyện gì rồi, em đi nghe máy chút, quay lại ngay nhé.”

Đường Mật: “...”

Thế là anh đẹp trai vốn dĩ đang nói chuyện vui vẻ với Lư Vũ giờ cũng chớp đôi mắt to nhìn cô cười.

Đường Mật chỉ đành dùng biểu cảm như cũ để đáp lại hai anh chàng kia.

Lúc Úc Ý đi từ trong tiệm ra, vừa vịn nhìn thấy một màn này.

Đường Mật còn đang mắt to trừng mắt nhỏ với hai anh đẹp trai, một giọng nói rõ ràng đã vang lên đằng trước: “Xin chào, tôi tên là Heart, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến đây làm.”

Người đó nói bằng tiếng Nhật, thế nên Đường Mật vẫn nghe không hiểu, thế nhưng cái giọng này...

Cô ngẩng đầu, nhìn người đứng trước mắt đang nở nụ cười với hai lúm đồng tiền, cả người cứng đờ ra.

Úc tổng? Không, Úc Tâm?

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Tây trang sáng bóng, cà vạt màu tím, kiểu tóc ngôi lệch 4-6 bá đạo..

Đường Mật nhìn người trước mắt, sắp không khống chế nổi biểu cảm trên mặt mình nữa.

Úc Tâm vừa cười vừa đẩy anh chàng đẹp trai bên cạnh Đường Mật ra, tự ngồi vào chỗ cạnh cô, trong tay biến ra một bông hồng như làm xiếc: “Tặng cho em, Sweetheart.”

Đường Mật ha ha co rút khoe miệng: “Anh biết nói tiếng Trung không?”

Úc Tâm bưng tỉnh đại ngộ ồ lên một tiếng, sau đó nói lưu loát bằng tiếng Trung: “Thì ra Sweetheart là người Trung Quốc, may mà lúc học đại học tôi từng đi học thêm tiếng Trung.”

Đường Mật: “...”

Quả này có đúng là Úc Tâm không vậy! Không phải là nhân cách mới phân liệt ra đấy chứ!

Anh chàng đẹp trai bị Úc Tâm dồn sang một bên bắt đầu bắt mắt tranh chấp với anh, hai người đều dùng tiếng Nhật, Đường Mật cũng không hiểu bọn họ đang nói gì. Người quản lý nhanh chóng đến bên này, cúi đầu nói vào tai anh chàng đẹp trai câu gì đó, anh đẹp trai nhũn mày liếc nhìn Úc Ý, ngồi sang một bên không ho he gì nữa.

Sự ồn ào bên góc này thu hút sự chú ý của không ít khách hàng, lúc người phụ trách rời đi, bị một vị khách nữ kéo tay lại hỏi vói về mặt kính điểm: “Đó là người mới đến của tiệm hả? Trời ơi đẹp trai quá đi, anh ấy tên gì vậy? Tôi có thể đặt hàng anh ấy không?”

Người phụ trách cười áy náy: “Xin lỗi chị, anh ta chỉ là khách đến chơi thôi.”

Vị khách nữ không cam tâm: “Tôi có thể ra giá gấp đôi, không, gấp ba!”

“Vấn đề không phải ở tiền, quả thực vô cùng xin lỗi!” Người phụ trách rút tay mình về, giữ nụ cười trên môi rời khỏi chỗ của người phụ nữ đó.

Úc Tâm lấy một nhánh nho trong đĩa, bóc vỏ cẩn thận đưa đến bên môi Đường Mật với khuôn mặt tươi cười: “Sweetheart, tôi đút cho em.”

Đường Mật: “...”

Dưới giọng nói sến súa phát ngáy của Úc Tâm cô phải há miệng một cách máy móc, lúc Úc Tâm đưa quả nho vào trong miệng Đường Mật, đầu lưỡi cô không cẩn thận chạm vào ngón tay của anh.

Trái tim Đường Mật tức khắc đập mạnh hẳn lên, Úc Tâm cong khoe miệng nhìn cô: “Ngọt không?”

Đường Mật nuốt ực miếng nho xuống: “... ha ha, ngọt quá.”

Nụ cười trên mặt Úc Tâm càng rộng, dưới tác dụng của ánh đèn trông có vẻ càng thêm mờ ám: “Em nói là nho, hay là đầu ngón tay tôi?”

Đường Mật: “...”

Cứu mạng với Úc tổng! Úc Tâm như thế này cô thật sự không đỡ nổi đâu!

Một nhân viên phục vụ đi tới đặt xuống một chiếc cheesecake rồi lịch sự đi ra. Đường Mật hơi ngậy người nhìn bánh cheesecake trên bàn, cô quả thực không ngờ trong tiệm Nguo Lang mà cũng có loại bánh điểm tâm tuyệt hảo như vậy.

Úc Tâm cười múc một miếng bánh, đưa đến bên miệng Đường Mật: “Trong tiệm này bánh kem còn nổi tiếng hơn cả đàn ông, có điều chỉ tặng cho số ít hội viên cấp cao thôi, em có muốn nếm thử không?”

Đường Mật mờ mịt chớp chớp mắt, tức là cô là hội viên cao cấp của chỗ này? Chuyện xảy ra lúc nào thế?

Hương cheesecake nồng đượm trong mũi mê hoặc lấy cô, Đường Mật há to miệng ăn một ngụm hết miếng bánh.

Vị phô mai đậm đặc gần như ngay lập tức lan tràn toàn bộ khoang miệng, cảm giác trơn mềm thanh mát khiến vị giác phải tung tăng nhảy múa.

Đường Mật mở to mắt khó mà tin nổi, quá ngon, thậm chí còn ngon hơn so với bánh mà rất nhiều thợ bánh chuyên gia làm.

Úc Tâm ghé lại gần cô, cười chớp chớp mắt với cô: “Bánh kem ngon không? Hay là chúng ta mở chai rượu đi.”

Anh nói xong chưa đợi Đường Mật phản ứng đã tự động mở một chai rượu vang trên bàn.

Đường Mật: “...”

Chai này lúc này Lư Vũ gọi, cô cũng không biết nó bao nhiêu tiền, nhưng nhìn có vẻ khá đắt...

Úc Tâm rót một ly rượu đưa cho Đường Mật, Đường Mật nhận lấy, cười cứng đờ: “Rượu cũng đã mở rồi, có thể nói cho tôi biết anh thế này là thế nào chưa? Sao anh lại ở đây?”

Úc Tâm cười cụng ly với cô, nhấp một ngụm rượu vang rồi nói: “Em thì sao? Công ty phái em đến tham gia Hội nghị giao lưu, em liền đến cái loại chỗ

này để giao lưu phòng?”

“Không, là Lư Vũ...” Đường Mật nói đến đây, đứng bật dậy từ trên sofa: “Xong rồi, Lư Vũ! Con bé sắp quay lại rồi đây! Bị con bé nhìn thấy là xong đời nhà anh luôn!”

Cô đi lên kéo tay Úc Tâm muốn đi, trên tay Úc Tâm khẽ dùng lực kéo cô trở lại.

“Anh làm gì?” Đường Mật giận dùm dùm nhìn anh.

Úc Tâm nhếch khóe môi, cười bảo: “Sweetheart, bọn tôi không thể tùy tiện đi về cùng khách hàng nha.”

Đường Mật: “...”

Có cần diễn sâu cái vai Ngưu Lang như thế này không?

Ghế lô bên cạnh đột nhiên rộ lên tiếng hoan hô, người trong tiệm đều nhìn qua, là một vị khách gọi “tháp sâm banh”.

Ánh mắt Úc Tâm chớp động, cúi người nói vào tai Đường Mật: “Sweetheart, em cũng gọi cho tôi một ‘tháp sâm banh’, tôi liền đi với em.”

Đường Mật: “...”

Chơi kiểu sang chảnh(*) như thế này cô chơi không nổi đâu!

(*)Góc: 壕: từ này nghĩa là cổng rãnh, không liên quan gì đến sang chảnh cả, nhưng hai bộ thủ ghép thành chữ này là 土豪, nghĩa là (người) giàu sụ. Ở đây tác giả chơi chữ.

Úc Tâm thấy cô không phản ứng gì, nhún nhún vai bảo: “Nếu em không đồng ý thì chúng ta cứ uống rượu tiếp đi vậy.”

Đường Mật: “...”

Cô hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi cười nhìn Úc Tâm: “Ha ha, tôi gọi.”

Sau đó tôi tìm Úc tổng đòi tiền!

Úc Tâm vui vẻ tặng cô một nụ hôn gió, gọi nhân viên phục vụ lại gọi một tháp Sâm banh. Đáng tiếc tháp Sâm banh còn chưa chuẩn bị xong, Đường Mật đã nhìn thấy Lư Vũ đi từ ngoài vào.

Cô không cho Úc Tâm phân bua thêm gì nữa, kéo tay anh chạy thẳng về phía ngược lại.

“Anh biết cửa sau ở đâu không?” Đường Mật vừa kéo Úc Tâm chạy, vừa hỏi anh.

Úc Tâm chớp chớp mắt đáp: “Cửa sau ở bên kia, nhưng Sweetheart à, em còn chưa thanh toán.”

Đường Mật: “...”

Cô thực sự, thực sự, thực sự muốn đập chết anh đi.

Úc Tâm nhìn cô tức đến đỏ cả má lên, sau cùng cười phì một tiếng: “Được rồi, trêu em đấy, có người sẽ thanh toán.”

“Ai?” Cái người đen đui này, à không, là Lôi Phong sống này, rốt cuộc là ai?

Úc Tâm nháy nháy mắt không trả lời, trước lúc Đường Mật chạy ra ngoài, quay đầu nhìn qua, hình như vô tình thoáng trông thấy bóng dáng cao to của La Hạo.

Đường Mật kéo tay Úc Tâm chạy ra tận đầu ngõ, mới thở phò phò dừng lại. Úc Tâm thuận tay ngăn một chiếc taxi, kéo Đường Mật lên.

Úc Tâm dùng tiếng Nhật báo tên một địa điểm xong, taxi liền chạy, Đường Mật bình phục lại hơi thở bèn hỏi: “Đi đâu?”

“Trung tâm mua sắm” Đường Mật nói xong dùng ánh mắt sâu xa nhìn Đường Mật mấy lần: “Thật không hiểu sao em mặc như này mà người ta cũng cho em vào.”

Đường Mật: “...”

Cô bấu môi, cười bảo: “Mặc như anh mới có vấn đề ấy, trung tâm mua sắm liệu có cho anh vào không?”

Úc Tâm cười âu phục sáng lóa ra, quay sang soi cửa kính chỉnh lại đầu tóc: “Ồ, bộ quần áo này là thuận tay bóc lột từ trên thân người khác xuống.”

Đường Mật: “...”

“Yên tâm đi, La Hạo sẽ giải quyết.”

Đường Mật: “...”“”

Trợ lý La cũng thật.. không dễ dàng gì.

Sau khi Úc Tâm sửa xong kiểu tóc của mình, quay đầu cười với Đường Mật: “Sweetheart, em rất thích đàn ông ở đó à?”

Đường Mật vô thức phản bác: “Sao có thể, tôi tưởng đó là tiệm cắt tóc hahaha.”

Úc Tâm: “...”

“Anh thì sao? Anh đi chỗ đó làm gì?” Đường Mật nói đến đây hơi ngừng lại, sau đó bình tĩnh đại ngộ liếc nhìn Úc Tâm: “Tôi nghe nói, tiệm Ngu Lang cũng tiếp khách nam nha.”

Úc Tâm: “...”

Anh vuốt tóc mái trước trán mình, ghé sát người Đường Mật bảo: “Em nói sao?”

“... Tôi có nói gì sao?” Đường Mật nở một nụ cười ngây thơ vô (số) tội với anh.

Úc Tâm im lặng một hồi, đột nhiên gật gật đầu: “Em nói đúng, là Úc Ý đi nơi đó, không liên quan gì đến tôi cả.”

Đường Mật: “...”

Thế nên...?

Đường Mật còn đang xuất thần, taxi đã dừng lại. Úc Tâm trả tiền xong kéo Đường Mật xuống xe, Đường Mật nhìn trung tâm bách hóa thương mại to đùng trước mắt, đứng nguyên tại chỗ.

“Sao thế?” Úc Tâm quay đầu liếc nhìn cô.

Đường Mật cười ha ha một tiếng: “Đồ ở đây chắc hẳn rất đắt nhĩ?”

Úc Tâm hơi nhướn mày, rút trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng: “Úc Ý có thẻ VIP.”

Đường Mật: “...”

Hai người đi vào trung tâm, Úc Tâm liền kéo thẳng Đường Mật đến quầy chuyên bán đồ nữ.

Những người phụ trách hướng dẫn mua sắm đều vô cùng nhiệt tình, quần áo sắc sỡ đầy ngập khiến Đường Mật hoa cả mắt. Người bán hàng không ngừng đề cử quần áo cho cô, mặc dù Đường Mật một câu cũng không hiểu, nhưng ánh mắt như nhìn con dê béo của người ta cũng đủ để biểu đạt mọi thứ ra rồi.

Đường Mật lại nhận lấy một bộ quần áo mà người bán hàng đưa tới, vẫn như trước lật tấm mác ghi giá tiền ra xem trước, sau đó lại cười trả về cho đối phương.

Úc Tâm đứng dậy từ sô pha, kéo tay Đường Mật tự mình đi trong cửa hàng chọn quần áo, hễ thấy bộ nào hợp mắt liền bảo Đường Mật thử, đồ thử xong cơ bản đều mua hết.

Lúc rời đi, thái độ của những người hướng dẫn mua sắm càng thêm nhiệt tình, vẻ mặt bọn họ càng xán lạn, trái tim Đường Mật càng run rẩy.

Trên hai tay Úc Tâm cầm mười mấy cái túi giấy in logo khác nhau, Đường Mật bước nhanh đến bên người anh, sắp khóc ra đến nơi: “Giờ chúng ta cứ mua cho sướng tay đi, đợi lúc Úc tổng tỉnh dậy phải làm sao!”

Úc Tâm nói chẳng hề để ý: “Sao mà làm sao? Tôi thường xuyên quẹt thẻ của anh ta mua một đồng đồ, anh ta quen từ lâu rồi.”

“... Nhưng mua cho anh và mua cho tôi khác nhau! Huhuhu, hay là chúng ta trả hàng lại đi!”

Cô nói xong chạy lại cướp túi trong tay Úc Tâm, Úc Tâm lùi ra sau mấy bước, nhìn cô với vẻ không vui: “Em làm gì? Những đồ này là tôi mua tặng em, nếu anh ta dám tức giận với em, lần sau tôi liền đem toàn bộ tiền của anh ta đi quyền tặng.”

Đường Mật: “...”

Anh tặng tôi thì anh... dùng tiền của chính mình mà mua đi!

Đường Mật không cam tâm lại xông lên cướp đồ trên tay Úc Tâm, Úc Tâm tránh né một hồi, đột nhiên bước chân lao đảo nghiêng ngã tại chỗ. Đường

Mặt nghi hoặc dừng tay nhìn anh: “Anh sao thế?”

Úc Tâm dựa tường, túi đồ trên tay phải lần lượt rơi hết xuống đất. Anh nhúu chặt mày, có vẻ rất khó chịu.

Đường Mật bị dọa sợ chết khiếp, vội vàng tiến lên dịu anh: “Anh sao thế? Đầu đau phải không?”

Úc Tâm thờ ngất quăng, giọng nói run bật: “Úc Ý...”

Đường Mật ngây ra, sau đó hỏi khẩn trương: “Úc tổng? Úc tổng muốn đi ra hả? Ahuhu, anh vừa bảo muốn đem tiền của anh ấy đi ủng hộ anh ấy liền gấp đến độ muốn đi ra luôn rồi, tôi đã nói đem đồ trả lại cho cửa hàng đi mà!”

Ánh mắt Úc Tâm phức tạp nhìn cô, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. Đường Mật dịu anh đến chiếc ghế gần đó ngồi, mắt không dám chớp nhìn chằm chằm anh.

Không bao lâu sau Úc Ý liền tỉnh lại, Đường Mật nhìn thấy anh mở mắt ra, hỏi một câu thăm dò: “Úc tổng?”

Trong ánh mắt Úc Ý, khuôn mặt Đường Mật dần dần rõ hơn, anh chậm rãi ngồi thẳng người dậy, đáp: “Ừm.”

“Anh không sao rồi chứ?”

“Không sao.” Úc Ý nhìn xung quanh, vừa nhấc tay liền trông thấy đồng túi các thẻ loại mà tay mình đang cầm.

Đường Mật: “...”

“À, đây... toàn bộ đều là Úc Tâm mua!” Đường Mật vội vàng đem trách nhiệm đổ lên đầu Úc Tâm

Úc Ý nhìn quần áo trong túi hỏi: “Cậu ta dạo này thích mặc đồ nữ à?”

“... Ồm, hình như vậy ha ha ha.” Dù sao Úc tổng cũng không có trí nhớ của Úc Tâm, cô liền... Xin lỗi nha Úc Tâm

Úc Ý không nói gì, đi qua bên kia nhặt những chiếc túi rơi dưới đất lên rồi đưa hết cho Đường Mật: “Tôi không có sở thích đặc biệt là mặc đồ nữ, đều cho cô hết đây.”

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đường Mật nhìn túi giấy Úc Ý đưa sang nhưng không giơ tay đón lấy. Cô cười khan hai tiếng, nói với Úc Ý: "Nếu anh đã không dùng đến, thì đi trả hàng lại đi?"

Úc Ý đáp: "Quá rắc rối."

Nụ cười trên mặt Đường Mật càng thêm gượng gạo: "... Hay là anh cứ xem lại giá trước rồi hẵng quyết định."

Úc Ý không nói gì, chỉ là bàn tay vẫn cố chấp giơ lên giữa không trung, Đường Mật có ảo giác như kiểu nếu bản thân không cầm lấy đồ trên tay anh, anh liền quyết sống mái với mình một phen vậy.

"Ồmm, vậy cảm ơn Úc tổng ạ." Sau cùng cô vẫn bại bởi khí thế của sếp lớn, phải phục tùng một cách không chút cốt khí nào.

"Ừ." Đường Mật nhận đồ xong Úc Ý có vẻ rớt cục cũng thấy hài lòng. Anh hơi quay người sang, liền nhìn thấy bóng mình chiếu trên cửa kính sát đất.

Đường Mật: "..."

Cô quả thực không dám coi xem biểu cảm của Úc Ý ra sao nữa.

Bởi giúp cô xách đồ, Úc Tâm lúc nãy lại khoác cái áo lòa lẹt kia lên. Đường Mật lại gần Úc Ý, cười ahaha nịnh nọt: "Úc tổng, anh mặc bộ đồ này trông đẹp hơn Úc Tâm nhiều đấy!"

Úc Ý không nói gì, nhưng Đường Mật trông thấy đầu mày khẽ nhúu lại của anh, giống như đang bày tỏ sự ghét bỏ trong im lặng.

Lông mày Đường Mật hơi động, quả nhiên như lời Tang Lan nói, bây giờ Úc Ý cũng có cảm xúc rồi, ngay đến người không thường tiếp xúc với anh như cô cũng có thể nhận ra.

"Tôi đi thay bộ đồ khác." Úc Ý nói xong liền bước đôi chân thon dài của mình, đi thẳng về phía trước, Đường Mật hai tay xách đầy túi giấy, bước nhanh theo anh.

Úc Ý đi vào một cửa hàng đồ Tây cho nam, nhân viên nữ trong cửa hàng trông thấy anh bèn tiếp đón vô cùng nhiệt tình.

Bọn họ nói blah blah một tràng xong, lại lấy ra mấy bộ âu phục cho Úc Ý lựa chọn, dù Đường Mật không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng quần áo cô vẫn biết đánh giá thường thức.

Đường Mật này giờ đứng một bên im im không nói, đột nhiên chỉ vào một chiếc trong số đó, nói với Úc Ý: "Tôi thấy cái này khá đẹp đấy."

Ngay trong khoảnh khắc giọng nói thốt ra, Đường Mật liền phát hiện bản thân đã làm gì.

Trời ạ, cô chớ miệng vào làm quái gì thế! Ông chủ mua quần áo thì liên quan gì đến cô! Sao lại làm như bạn gái giúp người yêu đi mua quần áo vậy!

Trong tim Đường Mật đang rối cào cào lên, một mặt thì lo Úc Ý hiểu nhầm mình có ý gì đặc biệt, mặt khác lại gượng gạo không để đầu cho hết. Vành tai cô đỏ lên, cúi gằm đầu đến nhìn cũng không dám nhìn Úc Ý: "Xin lỗi..."

"Sao phải xin lỗi?" Úc Ý lấy chiếc áo mà cô vừa chỉ, đi vào phòng thử đồ.

Lúc đi ra anh đã hay một bộ Tây trang trắng thớm. Nhân viên trong cửa hàng cười tươi như hoa nói với anh gì đó, dù không hiểu tiếng Nhật Đường Mật cũng biết chắc chắn bọn họ đang khen Úc Ý đẹp trai.

Nhân viên nữ đứng cạnh Úc Ý giờ tay, hình như định giúp anh chỉnh lại cà vạt, Úc Ý nói câu gì đó rồi tránh khỏi tay cô nàng. Nữ nhân viên bối rối thu tay về, cười đứng sang một bên.

Úc Ý tự mình sửa sang quần áo, quay người nhìn Đường Mật như đang hỏi cô xem thế nào. Đường Mật chỉ sợ bản thân tự mình đa tình hiểu nhầm ý của ông chủ, nhưng nghĩ lại nịnh nọt thì không đời nào sai, thế nên cô thành thực khen ngợi: "Vô cùng đẹp!"

Sau đó Úc Ý liền đi thanh toán.

Sau khi ra khỏi tiệm quần áo, Úc Ý Úc Ý ném thẳng bộ đồ sáng chói lóa và chiếc cà vạt màu tím kia vào thùng rác.

Anh gọi điện cho La Hạo, báo ra vị trí mình đang đứng sau đó nói với Đường Mật: "La Hạo sắp đến đón chúng ta, xuống lầu đợi cậu ta thôi."

Đường Mật nghĩ ngợi rồi cười bảo với Úc Ý: "Có phiền quá không ạ? Tôi biết tên khách sạn, tôi tự bắt xe về được mà"

"Không phiền, chúng ta ở cùng một khách sạn. Đi thôi."

Đường Mật gật đầu, đi theo Úc Ý.

Khi xuống lầu, Đường Mật phát hiện Úc Ý cứ nhìn lom lom vào túi đồ trên tay cô, lông mày giật giật, nghĩ bụng lẽ nào Úc Ý tổng hỏi hận rồi?

Cô đang định đề nghị đi trả lại hàng lại lần nữa, Úc Ý bỗng nhiên mở miệng: "Có cần tôi xách giúp không?"

Đường Mật kinh ngạc, vội đáp: "Không cần đâu, đều là đồ mùa hè, nhẹ lắm."

"Ừ." Úc Ý gật đầu, không nói gì nữa, Đường Mật hơi cười với anh, trong lòng lại có chút ngạc nhiên.

Cô nhìn trộm Úc Ý, rất muốn biết vì sao anh đột nhiên xuất hiện tại Nhật Bản, nhưng không dám hỏi ra.

Vốn dĩ mà, hành trình của Úc Ý tổng đâu cần phải bẩm báo lại với cô.

... Biết sớm lúc này hỏi luôn Úc Tâm cho lành.

"Đứng rồi, cô gặp Úc Tâm ở đâu thế?"

Câu hỏi này làm Đường Mật cứng họng ngay tắp lự, lẽ nào cô phải nói là ở tiệm Ngưu Lang? Địa điểm đó quá đáng xấu hổ, với cả nếu Úc Ý biết được Úc Tâm giả trang thành Ngưu Lang sẽ thế nào đây? Huống hồ Úc Tâm nói là chính Úc Ý đi tiệm Ngưu Lang, nếu đúng thế thật, vậy có phải cô đã biết một bí mật không thể bật mí của sếp lớn?

Úc Ý thấy Đường Mật lè mè không trả lời, ánh mắt khẽ chớp: "Câu hỏi này rất khó trả lời à?"

Đường Mật: "..."

Đâu chỉ là khó! Phải là sự tra tấn về linh hồn!

Đường Mật nghĩ nửa ngày trời, sau cùng vẫn quyết định có gì nói nấy: "Ồ.. tiệm Nguru Lang."

Ba chữ cuối nói nhanh vèo, nhưng Úc Ý vẫn nghe thấy rõ. Anh nhìn Đường Mật, hỏi mà mặt không biểu cảm: "Công ty cử cô đi tham gia hội nghị giao lưu, để cô đến tiệm Nguru Lang giao lưu đấy à?"

Đường Mật: "..."

Câu hỏi này nghe sao cứ thấy quen tai nhỉ... Cô nhìn qua Úc Ý, rất muốn hỏi anh thì đến tiệm Nguru Lang làm gì, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có gan hỏi.

Cô nuốt nước miếng, đáp khô khốc: "Ồ.. là Lur Vũ bảo đưa tôi đi tìm hiểu văn hóa Nhật Bản."

Úc Ý nhìn cô một hồi, im lặng thu lại ánh mắt, Đường Mật nhìn góc nghiêng đẹp đẽ của khuôn mặt anh, trong tim thấy lo lo.

Lúc hai người ra khỏi trung tâm mua sắm, La Hạo còn chưa đến. Úc Ý từ lúc nãy vẫn không nói gì, Đường Mật thử nói nghĩ xem nên nói gì đó, nhưng lại không tìm ra chủ đề nào cả.

Ba bốn cậu nhóc ăn mặc lố lăng đập vào mắt lướt qua trước mặt hai người, Úc Ý cô thức kéo khuỷu tay Đường Mật lại, đưa cô về bên người mình.

Đường Mật nghiêng đầu nhìn anh, trên mặt Úc Ý không lộ ra cảm xúc gì, nhưng không biết Đường Mật nghĩ đến chuyện gì, trong mắt bỗng lóe ý cười: "Úc tổng, anh đến Nhật du lịch à?"

Úc Ý đáp: "Không, đến khảo sát."

"Ồ." Đường Mật đáp lại một tiếng, một chiếc xe con màu đen đã dừng trước mặt hai người.

La Hạo bước từ ghế lái phụ xuống, ánh mắt vô tình lướt qua tay hai người: "Úc tổng"

Úc Ý thả tay Đường Mật ra, nói với cô: "Lên xe đi."

Đường Mật ngoan ngoãn ngồi vào xe, Úc Ý cũng lên ngồi chỗ bên cạnh. Sau khi xe khởi động, La Hạo hơi quay đầu, cười với Đường Mật: "Lần này gặp khéo thật đấy."

Đường Mật nháy mắt hiểu ra anh chàng bảo "gặp khéo" là "gặp khéo" gì nên lại trở nên gượng gạo: "Ha ha, cái gì chứ tôi quả thực không biết nơi đó là tiệm Nguru Lang mà..."

La Hạo cười khẽ một tiếng, rõ ràng không tin tưởng: "Tôi thấy cô cười với hai nhân viên tiệm đó đến là vui mà."

"... Anh hiểu nhầm rồi, tôi nghe không hiểu bọn họ nói gì nên chỉ đành cười thôi."

La Hạo nhún mày, hỏi lại: "Cô ăn cheesecake ở đó chưa?"

Đường Mật gật gật đầu đáp: "Rồi, loại ấy ngon dã man, là ai làm vậy?"

"Sếp của bọn họ." La Hạo liếc nhìn Úc Ý, "Sếp của tiệm đó là bạn của Úc tổng, Úc tổng vẫn luôn muốn mời anh ta vào công ty mình, nhưng hình như anh ta thích mở tiệm Nguru Lang hơn thì phải."

"...Ồ, người có chí ghê."

La Hạo cười, quay đầu lại không nói gì nữa. Úc Ý nãy giờ im lặng bỗng mở miệng: "Anh ta từng làm cho một nhà hàng cao cấp ở Pháp, lúc tôi ở Pháp tình cờ quen biết, sau này anh ta trở về Nhật Bản, còn mở tiệm Nguru Lang nữa."

La Hạo cười bổ sung: "Anh ta bảo tiền anh ta đi Pháp là do làm Nguru Lang kiếm được, những ở Pháp quay một vòng xong lại thấy làm Nguru Lang vẫn có tính thách thức hơn."

Đường Mật: "..."

"À, tiện nhắc đến, tiền anh ta mở tiệm Nguru Lang là do làm đầu bếp ở Pháp kiếm được, cô có thấy cảm giác số mệnh sắp đặt không?"

Đường Mật: "..."

Đời người thật là xuất sắc, có điều... vì sao phải giải thích với cô nhiều thế?

Cô nhìn Úc Ý ở bên cạnh, chớp chớp mắt: "Úc tổng, Úc Tâm bảo với tôi là anh đến chơi tiệm Nguru Lang."

La Hạo ở ghế trước cười trộm một tiếng, Úc Ý đang định nói gì, Đường Mật lại nhanh chóng nói bổ sung: "Nhưng tôi đương nhiên không tin rồi, anh ta quả nhiên là đang bôi nhọ anh!"

Khóe miệng Úc Ý khẽ động, sau cùng chỉ hơi cúi đầu ừm một tiếng.

Đường Mật quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vụng trộm cười thầm. Úc Ý nhìn bả vai khẽ rung của Đường Mật, trầm ngâm một lúc rồi bảo: "Úc Tâm cậu ta có vấn đề về trí tuệ, lời anh ta nói về sau cô có thể trực tiếp làm ngơ."

"Ồm." Đường Mật đáp một tiếng, bả vai lại càng rung mạnh hơn.

Sau khi xe dừng trước cửa khách sạn, La Hạo giúp Đường Mật xách túi ra: "Cô ở phòng nào?"

"1203, tôi tự xách cũng được."

"La Hạo vào thang máy xong mới đưa đồ cho Đường Mật: "Chúng tôi ở ngay lầu trên, có chuyện gì cô có thể gọi cho tôi ngay."

"Được, cảm ơn anh." Thang máy vừa vận dừng ở tầng 12, Đường Mật nói câu tạm biệt với Úc Ý rồi bước ra ngoài.

Lúc quay về phòng, Lư vũ đã quay lại, đang nằm trên giường đắp mặt nạ. Thấy Đường Mật xách một đồng hồ về, vội vàng ngồi dậy: "Sao chị mua nhiều đồ thế này?"

"À..."

Đường Mật còn đang không biết giải thích thế nào, Lư vũ đã lấy một bộ váy liền ra xem: "Chị phát tài đấy à? Mua váy đắt thế này?"

Đường Mật không nói gì, Lư Vũ thả váy xuống, nhìn cô mờ ám: "Hôm nay lúc em nghe điện thoại xong quay lại thấy chị kéo một người đàn ông chạy vội chạy vàng lối cửa sau rồi nha."

Đường Mật ngay tức khắc thấy khẩn trương: "Em có thấy là ai không?"

Lư Vũ nhún nhún vai: "Nghe nói là một người mới? Không ngờ chị lại thoáng thế cơ đấy, em còn tưởng tối nay chị sẽ không về cơ."

Đường Mật: "..."

"Em nghĩ nhiều quá rồi đấy." Cô dọn quần áo trên giường lại, cho vào vali.

Lư Vũ đi đến cạnh cô, dùng khuỷu tay đụng đụng người cô: "Mấy đồ này chắc không phải là anh ta mua cho chị đấy chứ? Nhưng không đúng mà nhì, làm gì có Ngưu Lang nào chịu chi ngược tiền ra?"

Đường Mật quay đầu, nhướn miệng cười với cô: "Anh ấy chính là một Ngưu Lang lấy việc giúp người làm vui thế đấy, tên của anh ta là Lôi Phong(*)."

()Lôi Phong: tấm gương người tốt việc tốt nổi tiếng của TQ, người luôn giúp đỡ người khác.*

Lư Vũ: "..."

Tên của anh ta là "đồ ngốc" ấy chứ.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Lư Vũ vô cùng tò mò về anh chàng Ngưu Lang giống Lôi Phong kia, chỉ đợi ngày nào rảnh để đi tiệm Ngưu Lang lần nữa, xem xem anh ta liệu có mua một đồng quần áo cho mình không.

Có điều miệng Đường Mật kín như bưng, cô nàng nghĩ đủ mọi trò hỏi đến cả nửa ngày cũng không thu được chút thông tin có ích nào, sau cùng chỉ đành từ bỏ.

Hôm sau Hội nghị giao lưu sẽ chính thức bắt đầu, lần này có sự tham gia của mười mấy đầu bếp chuyên làm bánh đến từ bảy quốc gia, Đường Mật không thể ngờ Lâm Triệt cũng có trong số đó.

Nhìn thấy cô đi đến, Lâm Triệt nói gì đó với đầu bếp Hàn Quốc bên cạnh rồi cười bước về phía cô: "Thật không ngờ ở nước ngoài cũng gặp được em, đây có phải cái gọi là 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ' không nhì?"

Đường Mật chỉ thấy đen đui: “Biết trước là anh cũng đến thì chắc tôi chẳng đến đâu.”

Lâm Triệt bật cười, cũng không tức giận: “Hội nghị giao lưu là một cơ hội rất tốt, Úc Ý phải em đến tham gia, xem ra anh ta xem trọng em lắm.”

Đường Mật quay đầu đi không nói gì, ban tổ chức tới mời mọi người ngồi vào chỗ, phát biểu khai mạc một tràng dài bô lô ba la, sau đó bùng lên những đĩa bánh khá tinh xảo để mọi người thưởng thức.

Đây là đồ đầu bếp Nhật Bản chuẩn bị trước, trong hội nghị giao lưu mọi người đều phải làm một số món điểm tâm bánh ngọt sở trường của bản thân, bởi vì Nhật Bản là nước chủ nhà nên liền để thợ bánh Nhật Bản mở màn.

Lư Vũ chụp vài bức hình bánh xong đi sang một bên ngồi chỉnh sửa đăng weibo, vừa mới đăng xong liền thấy Úc Ý và La Hạo đi tới. Lư Vũ kinh ngạc, giật mình suýt chút rơi cả điện thoại xuống đất.

Úc tổng cũng đến tham gia Hội nghị giao lưu? Sao lúc trước không nghe nói nhỉ?

“Chào Úc tổng!” Lư Vũ tràn đầy năng lượng chào hỏi Úc Ý, “Úc tổng cũng đến tham gia Hội nghị giao lưu à?”

“Không, tôi sang bên này khảo sát, tiện qua đây xem xem.” Úc Ý liếc nhìn phía hội trường, mọi người đều đang nếm thử bánh, thỉnh thoảng quay sang giao lưu vài câu với người bên cạnh, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Ánh mắt anh quét một vòng bên trong rồi dừng lại trên người Đường Mật.

Đường Mật cũng đang cúi đầu ăn bánh, khi nghĩ đến chuyện gì đó sẽ ngẩng đầu lên, nói chuyện vài câu với Jonathan ở bên trái. Ngồi bên phải là một chàng trai tóc đen, lúc Úc Ý nhìn thấy anh ta, ánh mắt như có như không khẽ động một chút.

Là Lâm Triệt.

Lúc trước anh xem danh sách người tham gia Hội nghị giao lưu đã biết ngay Lâm Triệt sẽ tham gia.

La Hạo đưa mắt liếc hướng Úc Ý đang nhìn, sau khi thấy Lâm Triệt ngồi cạnh Đường Mật bèn nhếch miệng trong im lặng.

“Đi thôi.” Úc Ý quay người, đi ra phía bên ngoài, khi lướt qua cạnh Lư Vũ liền dừng bước chân hỏi: “Cô rất hiểu biết về văn hóa Nhật Bản?”

Lư Vũ không rõ nên gật gật đầu: “Cũng tạm ạ.”

“Vậy cô viết một bài giới thiệu về văn hóa Nhật Bản cho tôi, không được ít hơn 30 nghìn chữ.”

Lư Vũ: “...”

Đội đã, vì sao cô phải viết cái này? Cô thuộc phòng PR chứ có phải phòng văn hóa đâu!

“Úc...” Lư Vũ nhìn bóng lưng Úc Ý đã đi xa, nuốt lại tiếng còn chưa ra khỏi miệng.

Các bạn đang đọc truyện Đường Tâm Mật Ý – Viio dịch và đăng tại: <https://phuongviio.wordpress.com/> Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Hội nghị giao lưu ngày đầu tiên đến tận 3 giờ chiều mới kết thúc, thời gian sau đó tùy mọi người tự do sắp xếp.

Đường Mật định về khách sạn một chuyến trước, vừa đi ra khỏi hội trường thì bị Lâm Triệt đằng sau gọi lại: “Không dễ gì đến Nhật một lần, hay là chúng ta đi dạo chút nhé?”

Đường Mật đáp: “Không cần đâu, hôm qua tôi mới đi rồi, bây giờ thấy hơi mệt.”

Lâm Triệt không nản lòng nói tiếp: “Vậy chúng ta đi ăn gì đó đi, anh biết một nhà hàng kiểu Nhật khá ngon.”

“Tôi không đói.”

Đường Mật quay người lại định đi, Lâm Triệt định bắt lấy tay cô theo phản xạ, liền thấy hai người đàn ông vóc dáng thon dài đang đi về hướng này.

Người đi đằng trước là Úc Ý, mặc một bộ Âu phục ba món màu khói xám, khí chất ưu nhã nhưng mang theo cảm giác khó gần.

Hoàn toàn khác với lần gặp trước ở nhà hàng Ý.

Đình mày Lâm Triệt khẽ động, thu lại cánh tay mình.

Úc Ý đi tới cạnh hai người, dừng lại liếc mắt nhìn anh, sau đó quay đầu nói với Đường Mật: “Đi thôi, đã hẹn là đi ăn rồi mà!”

Đường Mật: “...”

Hẹn lúc nào vậy??

... Úc Tâm? Không không không, Úc Tâm không thể đẹp trai như này được.

Úc Ý nhìn cô không nói gì, giống như đang chờ cô trả lời. Đường Mật đối diện với đôi con ngươi đen đẹp như ngọc thạch của anh, nói ngay lập tức: “À, đúng rồi, đi ăn.”

Lâm Triệt ở một bên tự cười trào phúng, nói với Đường Mật: “Không phải em không đói sao?”

Đường Mật đáp: “Nhưng nhìn thấy Úc tổng tôi liền đói rồi.”

...

Đến tận lúc ngồi lên xe lướt qua đường phố Tokyo, Đường Mật vẫn chưa rõ sự tình sao lại chuyển biến thành như lúc này.

Cô nhìn Úc Ý ở một bên không phát ra một lời, thừa há miệng ra, sau cùng lại khép lại.

Khỏe mắt Úc Ý bắt lấy hết những động tác nhỏ của cô, nhân nhật mở miệng: “Quan hệ của cô với Lâm Triệt rất tốt?”

Đường Mật vội vàng phủ nhận: “Không tốt một chút nào! Còn không tốt bằng quan hệ của tôi với sếp!”

Úc Ý nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, tìm Đường Mật khẽ thốt, lại bổ sung: “Tôi chỉ muốn chứng minh quan hệ của mình với anh ta thật sự là không tốt mà thôi.”

Úc Ý quay đầu lại, giọng điệu nhẹ nhàng: “Dùng quan hệ của tôi với cô để chứng minh quan hệ giữa hai người không tốt, chứng tỏ cô nghĩ rằng quan hệ của chúng ta cũng không tốt.”

Đường Mật: “...”

Úc tổng có phải quá miễn cảm rồi không?

Cô nuốt ngụm nước miếng, cười bảo: “Tôi với anh là quan hệ cấp trên cấp dưới, quan hệ của chúng ta không thể chỉ dùng ‘tốt hay không tốt’ để định vị được.”

Úc Ý hỏi: “Trong tim cô tôi chỉ là cấp trên thôi à?”

Giọng Úc Ý không có gì đặc biệt, nhưng anh vừa hỏi như thế, tim Đường Mật liền tăng tốc nhịp đập.

Úc Ý đợi một lúc thấy cô không đáp gì liền cho rằng cô đã mặc nhận như thế. Ánh mắt anh trầm xuống, lại hỏi: “Còn Úc Tâm thì sao?”

“Úc Tâm?” Đường Mật cười khô hai tiếng: “Chẳng phải anh bảo trí lực của anh ấy có chút vấn đề à? Tôi liền coi anh ấy như anh bạn nhỏ thôi hahaha.”

Úc Ý không nói gì nữa, chỉ đem ánh mắt dời ra phía ngoài cửa sổ, trong xe lại khôi phục sự yên tĩnh.

Đường Mật có cảm giác như là thập tử nhất sinh.

Không lâu sau xe dừng lại, Đường Mật vốn cho rằng Úc Ý sẽ đưa cô đi một nhà hàng Nhật cao cấp nào đó, không ngờ lại là một phòng bánh kiểu Nhật.

Trong phòng bánh trang trí rất có phong cách, ngay đến nhân viên cũng đều mặc kimono đi guốc gỗ.

Giống những nhà hàng khác, ở đây cũng có phòng bao riêng, nhân viên mở cửa cho hai người, nghiêng thân mời họ vào.

Trong phòng bày bàn thấp, dài hơn rất nhiều so với những chiếc bàn thấp kiểu Nhật thông thường, một cạnh ít nhất phải ngồi được 5 người. Mặt tường hướng về phía cửa chính treo một bức tranh thủy mặc hình hoa anh đào, cánh hoa hồng nhạt nở rộ như những đám mây nhiễm hồng cả vùng trời.

Đường Mật quỳ xuống trước bàn theo Úc Ý, Úc Ý nói câu gì đó với nhân viên, đối phương lộ ra một vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau đó lại cung kính lui ra ngoài.

Tư thế ngồi quỳ khiến Đường Mật thấy không thoải mái, cô vụng trộm điều chỉnh lại dáng ngồi, thấy Úc Ý quay sang liền vội vàng ngồi thẳng nhìn anh cười.

Úc Ý giúp cô rót một cốc trà, đặt trước mặt cô: “Cô có thể ngồi theo tư thế bản thân thấy thoải mái nhất.”

Đường Mật trù trù một lát, sau cùng không nhịn được vẫn phải chuyển về kiểu ngồi khoanh chân.

Ngay sau đó có nhân viên đứng ngoài cửa nói câu gì đó, cửa bị mở ra, một hàng người nối nhau đi vào.

Đường Mật nhìn những đĩa bánh Nhật các loại không ngừng được bày lên bàn, chắc đã hiểu ra vì sao lúc này nhân viên kia lại ngạc nhiên rồi.

Đội người đầu đi ra ngoài hết, Đường Mật mắt nhìn chăm chăm vào những món ăn bày đầy trên chiếc bàn dài, hỏi Úc Ý: “Đừng nói là anh gọi hết tất cả những món của tiệm ra nhé?”

Úc Ý điềm nhiên gật gù đầu: “Đúng.”

Đường Mật: “...”

Bánh đại phúc đậu Daifuku, bánh mochi anh đào, bánh Dorayaki, bánh thạch Yokan, bánh mận thảo Kuri Manju(*), bánh bao,... Cho heo ăn cũng không nhiều thế này đâu.

()Chú thích các loại bánh nằm ở cuối bài.*

“Cái này... chúng ta ăn hết nổi không?”

“Không cần ăn hết.” Úc Ý lấy một xiên kẹo tròn đưa cho Đường Mật: “Chỉ là ăn thử thôi.”

“Ăn thử?” Đường Mật nhận lấy xiên trên tay anh, nhìn anh không hiểu.

Úc Ý đáp: “Cô có biết trung tâm bách hóa Ánh Sao trong quảng trường Ánh Sao không, sản diễn ở tầng dưới cùng đang sửa lại từ đầu.”

Đường Mật gật gù đầu: “Biết ả, nghe nói phải quy hoạch lại từ đầu.”

“Ừm, tôi đã thuê chỗ đó lại, chuẩn bị biến nó thành một thánh địa bánh ngọt.”

Đường Mật ngậy người, sau đó trái tim bắt đầu đập thình thịch thình thịch.

Wth(*) phải chăng cô đã biết được một cơ mật thương nghiệp siêu khủng!

() What the... (tác giả mượn từ đồng âm để diễn đạt nỗi kinh ngạc của Đường Mật.)*

“Tôi muốn phân chỗ đó thành những cửa hàng bánh khác nhau, mỗi hàng sẽ bán những loại bánh đặc sắc của các quốc gia khác nhau, như vậy sẽ không cần đi nước ngoài, trực tiếp đến các cửa hàng bánh ở đó liền có thể nếm được mỹ thực trên toàn thế giới.”

“Nghe tuyệt quá đi!” Đường Mật thả xiên kẹo trên tay xuống, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn nhìn Úc Ý: “Như thế nhất định có thể thu hút được rất nhiều người! Chính là thiên đường cho những người sành ăn ham ăn!”

Úc Ý nhìn cô, lông mi khẽ chớp: ““Cô cũng cho rằng cách này khá hay?”

“Đâu chỉ là khá hay, phải là siêu siêu tuyệt vời! Nếu sửa chữa xong rồi tôi nhất định phải ghé thăm, phải đi một lượt tất cả những cửa hàng ở đó!”

Úc Ý hình như cũng bị cảm xúc của cô lây nhiễm, khóe môi hơi nhếch lên một chút xiu: “Nhưng để làm ra những món bánh mang hương vị chuẩn, mỗi đầu bếp của từng cửa hàng đều phải lựa chọn thật thận trọng, cả việc sử dụng nguyên vật liệu, rồi chọn bán những món bánh nào, đều không thể qua loa.”

“Vâng vâng.” Đường Mật gật đầu lia lịa bày tỏ sự tán đồng.

“Tôi vốn muốn mời Yuichi phụ trách cửa hàng Nhật Bản, tiếc rằng cậu ta từ chối rồi.”

Đường Mật suy nghĩ, hỏi: “Yuichi chính là ông chủ tiệm Nguu Lang đó?”

“Ừ.”

Đường Mật an ủi: “Không sao, mặc dù món bánh ở đó làm đúng là rất ngon, nhưng nhất định có thể tìm được người khác thích hợp mà.”

Úc Ý gật nhẹ đầu: “Đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi đến Nhật Bản lần này.” Anh nhìn những món bánh long lanh trên bàn, nói với Đường Mật: “Bánh của phòng bánh này đã bao trọn hầu hết các kiểu bánh của Nhật, nhưng chúng loại nhiều quá, chúng ta phải chọn lọc ra mới được.”

“Ồ, thì ra là thế.” Cô bảo mà, Úc tổng sao đột nhiên lại mời cô ăn cơm, thì ra vẫn là vì công việc.

Cô mím môi cầm xiên kẹo lên, đưa lên miệng cắn một miếng: “Ừm, loại này mùi vị thanh nhẹ, nước sốt lại đậm đà, tôi nghĩ sẽ được yêu thích đấy.” Cô nuốt xuống, bỗng nghĩ tới chuyện gì đó lại bảo: “Trợ lý La đâu rồi ả? Bảo anh ấy tới ăn cùng cho nhanh đi?”

Úc Ý cầm một chiếc mochi anh đào trên bàn lên, điềm nhiên đáp: “Cậu ta tự có sắp xếp, chúng ta ăn của chúng ta là được.”

ddmr “...”

Trợ lý La quả không dễ dàng gì!

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Hai người ngồi trong phòng bánh ăn hơn hai tiếng, mãi đến khi Đường Mật cảm thấy ú ớ nghẹn lên tận cổ họng mới xin gơ tay từ bỏ việc chiến đấu: “Gói về đi...”

Úc Ý gật gật đầu, gọi nhân viên đến. Hộp đồ ăn mà phòng bánh dùng để đóng gói vô cùng đẹp để tinh xảo, Đường Mật về sau mới biết việc đóng gói đó cũng thu thêm phí.

Những món điểm tâm còn thừa chưa động đến được đặt vào một cách cẩn thận tỉ mỉ, nhìn không khác gì bánh được xếp trong tủ kính trưng bày. Nhân viên dùng tổng cộng 3 chiếc hộp 3 tầng mới đóng gói hoàn tất hết những món đồ còn lại.

Đường Mật xách một hộp đồ ăn đi theo Úc Ý ra khỏi phòng bánh, nhìn thấy La Hạo đang đợi bên ngoài. Nghĩ đến cô với Úc Ý ăn uống linh đình ‘thoải con gà mái’ trong phòng bao, La Hạo lại phải đứng đây phơi nắng phơi gió, trong lòng Đường Mật liền thương xót không thôi.

Cô đi đến trước mặt La Hạo, đưa hộp đồ ăn trong tay cho anh chàng: “La tiên sinh, đây là đồ ăn không hết, để không được lâu nên phải ăn nhanh đi nha.” Cô nói xong nghĩ lại, bổ sung: “Lúc chúng tôi ăn đã rất cẩn thận không chạm vào đâu, sạch lắm.”

La Hạo bật cười, nhận lấy đồ trên tay cô: “Cảm ơn.”

Đường Mật mỉm cười với anh, chui vào trong xe.

Xe lái thẳng về khách sạn, khi xuống xe, Úc Ý đưa hai chiếc hộp đồ ăn còn lại cho Đường Mật: “Còn lại cô cầm về ăn đi.”

Đường Mật bây giờ đang ở trong trạng thái ‘ngày mai cũng không cần ăn cơm’, nhưng vẫn nhận lấy hai hộp đồ Úc Ý đưa: “Cảm ơn Úc tổng.”

Úc Ý nhẹ nhàng ừ một tiếng, khi cửa xe đóng lại, lại băng quơ nói: “Ngày mai ăn ở chỗ khác.”

Đường Mật ngây người, nhìn Úc Ý chưa phản ứng lại được: “Ngày mai còn phải ăn thử ạ? Hôm nay hình như đã ăn hết các loại bánh rồi mà.”

Úc Ý gật gật đầu: “Thế nên ngày mai ăn là để cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

Đường Mật chớp mắt thật nhanh, sau đó nói với: “Ồ, vậy thì cảm ơn Úc tổng.”

Trong ánh mắt cô mang theo chút đùa cợt không dễ thấy được, Úc Ý hơi không tự nhiên dời mắt, đi vào khách sạn. Đường Mật ở phía sau nhìn bóng lưng Úc Ý, không nhận được khe bật cười.

La Hạo đi tới bên cạnh cô, có ý hỏi: “Bóng lưng Úc tổng buồn cười thế à?”

Đường Mật thật lòng khen ngợi: “Quá anh tuấn ạ.”

La Hạo cười nhẹ một tiếng, đi theo Úc Ý vào trong khách sạn.

Đường Mật về phòng khách sạn, Lư Vũ đang ngồi trước máy tính, gõ bàn phím lách tách lạch cạch. Đường Mật đặt hai hộp đồ ăn trong tay xuống, đi đến cạnh cô hỏi: “Em đang viết gì đấy? Bản thảo tuyên truyền à?”

Lư Vũ ngẩng đầu lên, đôi kính dày cộp trên mặt cũng không che được nỗi đau khổ của cô nàng: “Úc tổng bắt em viết một bài giới thiệu về văn hóa Nhật Bản cho anh ấy, còn không được dưới 30000 chữ!”

Đường Mật: “...”

“Chị nói xem, sao tự nhiên Úc tổng lại hứng thú với văn hóa Nhật như thế chứ!”

“Ặc...” Đường Mật vỗ vai cô nàng, nói chân thành: “Xin lỗi em.”

“Sao cơ?” Lư Vũ khó hiểu nhìn cô.

Đường Mật cũng không giải thích, nhắc hai hộp bánh đưa đến trước mặt Lur Vũ: “Vi để thể hiện sự xin lỗi của chị, mấy thứ này đều cho em ăn hết đây.”

“Là gì thế ạ?” Lur Vũ nhìn cô hai cái, mở hộp ra. Trong tầng một của hộp đặt ngăn nắp nào là Ohagi, bánh donut nhân đậu và bánh bông lan Nagasaki (*), trong ngăn nhỏ bên cạnh còn đặt những túi trà nhiều loại.

(*)*Chú thích các loại bánh nằm ở cuối bài.*

Lur Vũ nhận thấy đơn giản là không thể nhịn nổi nữa: “I F*ck, chị lại có thể một mình đi ăn mảnh đồ ăn ngon! Còn nói lấy miếng ăn làm bạn cơ!”

Đường Mật chớp chớp mắt, vô tội nhìn cô nàng: “Không phải một mình chị, còn có cả Úc tổng.”

Lur Vũ: “...”

Cô nàng đứng bật dậy khỏi ghế, kéo Đường Mật sang một bên ngồi, hỏi một cách nghiêm túc chân thật: “Nói cho em, vì sao Úc tổng lại mời chị đi ăn?”

“Không phải mời chị đi ăn, Úc tổng chỉ là muốn khảo sát các loại bánh ngọt của Nhật Bản thôi, ừm.”

Lur Vũ nhìn cô im lặng lúc lâu, vỗ mạnh mấy cái vào vai cô: “Lần sau Úc tổng đi khảo sát tiếp nhớ phải gọi em đây!”

“Em viết xong Văn hóa Nhật Bản đi đã!”

Lur Vũ: “...”

Ngày hôm sau khi Hội nghị giao lưu kết thúc, Lâm Triệt lại thấy chết không sòn đến hẹn Đường Mật ăn cơm, rồi lại tiếp tục bị Đường Mật từ chối phủ phàng.

Bởi hôm qua Úc Ý đã nói hôm nay sẽ mời cô đi ăn, thế nên lúc Đường Mật rời khỏi hội trường cố ý đợi một lúc, kết quả không thấy Úc Ý đến nên về khách sạn trước.

Lur Vũ không có trong phòng, máy tính còn đang mở, Đường Mật lại gần xem lướt qua, dòng chữ in đậm font chữ Tổng(*) vô cùng nổi bật.

Văn Hóa Nhật Bản Phần Ba: Văn Hóa Quán Bar.

(*) *Font Tổng tự: một font cơ bản của chữ Hán trong window, giống với Times New Roman của tiếng Việt mình.*

Đường Mật: “...”

Cô nghĩ nếu Lur Vũ nộp bản này lên, có khi còn bị trừ lương luôn.

Cửa phòng đột nhiên bị gõ, Đường Mật nghĩ có lẽ là Lur Vũ quay lại, bèn đi qua mở cửa ra.

Bên ngoài có một người đàn ông đang đứng, mặc một chiếc áo polo màu hồng, trên đầu đội chiếc mũ bóng chày, cười híp mắt nhìn Đường Mật.

Khóe miệng Đường Mật không nhịn được co rút lại, thử hỏi dò: “Úc Tâm?”

Người đàn ông lắc lắc đầu, chọc hai ngón tay vào hai lúm đồng tiền đáp: “Em không phải Úc Tâm, em là nhân cách mới mà Úc Ý mới phân liệt ra, tên em là ‘đồ cún con’(*).”

(*) *gốc: Câu Dẫn Nhi: (1) cách gọi con/cháu/em trai ở một số vùng quê của TQ, tên đặt càng xấu càng dễ nuôi. Mình mạn phép lấy chữ “cún con” mà người Việt mình hay dùng để thay. Hình đầu chương chính là minh họa cho “trúng chó” – câu dẫn.*

Đường Mật: “...”

“Chị à chúng ta đi chơi được không?”

Đường Mật: “...”

Đề cô tiêu hóa chút đã.

Cô đứng đực mặt trước cửa một lúc rồi nhanh chóng quay lại trong phòng, cầm lấy điện thoại tìm số của La Hạo. Đang chuẩn bị gọi đi, điện thoại liền bị người đàn ông mặc áo polo hồng cướp mất: “Chị à, trí lực của em có vấn đề, chỉ là anh bạn nhỏ mười tuổi thôi, chị đừng bắt nạt em.”

Đường Mật: “...”

Cực phẩm như thế này chắc chắn là Úc Tâm rồi!

Cô cười ha ha hai tiếng, nhìn Úc Tâm nịnh nọt: “Cún ngoan, em muốn đi đâu chơi với chị?”

Úc Tâm cười đáp: “Choi ngay trong phòng của chị đi.”

Đường Mật: “...”

Đường Mật vuốt mặt, cười ảm áp như gió xuân: “Lư Vũ có thể về bất kỳ lúc nào, đừng nghịch nữa được không?”

Úc Tâm đáp: “Em có nghịch đâu, chỉ là trí lực của em có vấn đề thôi.”

Đường Mật: “...”

Cô lại vuốt mặt một lần nữa: “Câu này là Úc Ý nói, nếu em không hài lòng có thể tự tát mình một phát.”

Úc Tâm: “...”

Anh nhìn Đường Mật khá là bất mãn: “Nhưng em không phản bác lại, em còn nói chỉ coi anh là anh bạn nhỏ?”

“Ồ.. cái này...”

Đường Mật còn chưa nghĩ ra giải thích thế nào, Úc Tâm đã dùng tay ép cô lên tường, lấy một tư thế chống tường tiêu chuẩn “rằm” một phát bên tai Đường Mật.

Đường Mật bị dọa hết hồn, Úc Tâm nghiêng người, chậm chậm áp sát đôi môi cô, nhưng lúc sắp chạm vào đến nơi lại né sang bên cạnh.

Một nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại rơi trên khóe miệng, trái tim Đường Mật nhảy điên cuồng. Úc Tâm ghé vào tai cô, thổi nhẹ một hơi, nói cực mờ ám: “Em thấy anh bạn nhỏ nào biết làm chuyện như này chưa?”

Khoảng cách giữa hai người gần đến thế, Úc Tâm hơi nghiêng đầu, lông mi quét qua má Đường Mật, lại giống như đang lướt qua trái tim Đường Mật.

Đường Mật nhìn lúm đồng tiền sâu, nhìn hàng mi run nhẹ của anh, dường như sắp bại trận đến nơi.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng lại bị người mở ra lần nữa. Đường Mật và Úc Tâm nghe thấy âm thanh, đồng thời quay sang nhìn cánh cửa.

Lư Vũ đang ôm đồng tập chí cán bản đứng giữa cửa, vẻ mặt như mở ra cánh cửa thế giới mới.

Đường Mật với Úc tổng? Đường Mật với Úc tổng! Vừa nãy bọn họ đang làm gì!?

Úc Tâm hồi tỉnh trước tiên, kéo Đường Mật đến trước cửa, nhìn Lư Vũ nói: “Cô là người của phòng PR? Dù sao đã bị cô thấy hết rồi, hay là giúp chúng tôi tuyên truyền chút đi.”

Lư Vũ ngu người nhìn anh: “Tuyên truyền... gì ạ?”

Úc Tâm khoác vai Đường Mật, cười với Lư Vũ: “Đương nhiên là quan hệ của tôi với Sweetheart.”

Anh nói xong liền kéo Đường Mật ra khỏi cửa, Đường Mật lúc này mới như bừng tỉnh mộng, gào to với Lư Vũ: “Em đừng nghe anh ấy, anh ấy uống say xong mới nổi điên lên vậy đấy!”

Úc Tâm kéo Đường Mật ra khỏi khách sạn, thuận tay gọi một chiếc taxi, ngồi lên cùng Đường Mật.

Đường Mật nhú chặt mày nhìn anh, có vẻ bị chọc tức: “Sao anh lại nói linh tinh với Lư Vũ thế!”

Úc Tâm không trả lời, mà nói gì đó với lái xe, chiếc xe nhanh chóng chạy đi. Đường Mật liếc nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu lại hỏi Úc Tâm: “Chúng ta đi đâu?”

Úc Tâm cười đáp: “Đương nhiên là đi nơi bạn nhỏ nên đi.”

Đường Mật: “...”

Cô giật giật đầu mày, trách anh: “Anh quá nhỏ mọn rồi đấy! Anh tiêu bao nhiêu tiền của Úc tổng thế, Úc tổng cũng không nói gì, Úc tổng mới nói anh một câu IQ thấp, anh liền ghi hận đến mức này!”

Úc Tâm nhú mày, nghiêng đầu nhìn Đường Mật: “Cán bản anh không hề để ý Úc Ý nói gì anh, nhưng anh không thích em coi anh là anh bạn nhỏ.”

Đường Mật biện giải cho chính bản thân mình: “Nếu không phải anh kéo tôi đi khu vui chơi, tôi có thể nói anh là bạn nhỏ không, cún con?”

Úc Tâm: “...”

Sau cùng anh bạn nhỏ Úc cún con đưa Đường Mật đến một trung tâm game điện tử, Đường Mật cười ha ha hai tiếng, càng gắn chắc cái tag “anh bạn

nhỏ” này cho anh.

Trong trung tâm game Úc Tâm chơi đến quên trời quên đất, ném bóng, đua xe, đánh quai đũa qua cửa dễ dàng, thắng được một đồng xu thưởng lớn, đưa Đường Mật đổi lấy một em gấu bông.

Đường Mật: “...”

Cô ôm lấy em gấu bông có màu sắc y hệt áo polo của Úc Tâm, nhẩn tâm chà đạp hai phát.

Không biết Úc Tâm lại trông thấy cái gì, vô cùng vui vẻ kéo Đường Mật bảo: “Bên kia có máy chụp hình sticker kia, chúng ta đi chụp ảnh đi.”

Đường Mật ngay cả cơ hội phản ứng lại cũng không có đã bị Úc Tâm lôi đi.

Sau khi màn hình chiếu lên hình dáng hai người, Úc Tâm hí hửng phản phó: “Sweetheart, lại đây, lại gần anh.”

Đường Mật: “...”

Thấy Đường Mật bất động, Úc Tâm độ lượng cho hay: “Không sao, anh lại gần em là được.”

Đường Mật: “...”

Đối diện với cái người đang xán lạn gần như bạch tuyết, Đường Mật căn bản không có khả năng từ chối, cắn răng cắn lợi chụp cho xong mấy bức ảnh.

Úc Tâm rất hài lòng với số ảnh đó, sau khi bảo ông chủ cất ảnh ra liền chọn một tấm anh thích nhất dán lên ví tiền.

Đường Mật: “...”

Trời ạ! Ví tiền của Úc tổng vừa nhìn là biết là hàng độc cao cấp đặt làm bằng tay, dán cái ảnh giá bèo bọt như kia lên bên trên...

Cô đền không nổi đâu!

“Đẹp không, Sweetheart?” Úc Tâm đưa ví tiền sang, nói như muốn kể công.

Đường Mật hít sâu một hơi, cười ha ha đáp: “Đẹp, nhưng có thể lột xuống được không?”

Úc Tâm lập tức rút tay về, bảo vệ ví tiền trong ngực: “Không được, đây là ảnh chụp chung của chúng ta, anh phải dán lên trên cả đời.”

“... Nhưng đợi Úc tổng tỉnh dậy, anh ấy cũng sẽ lột ra mà.”

Úc Tâm nhướn nhướn lông mày, lòng nghĩ anh ta chẳng nhớ đâu, vừa tức thì đầu lại bắt đầu đau.

() Ohagi: một loại bánh ngọt được làm từ gạo nếp đã qua sàng lọc kỹ lưỡng (có thể sàng đến 2 lần) cốt chọn ra nhưng hạt gạo nếp ngon nhất để làm ra món bánh đặc biệt thơm ngon và có hình dáng gần giống với món bánh giầy của Việt Nam chúng ta. Bọc bên ngoài lớp áo bánh được làm từ bột đậu đỏ (azuki) trông hơi giống những bông hoa hagi. Chính vì vậy bánh có tên O-hagi, bắt nguồn từ chữ hagi có nghĩa bụi cỏ ba lá có hoa nở vào mùa thu. Bột đậu có thể được thay bằng kinato (bột đậu nành gia đường) hoặc mè đen. Có ba kiểu bánh: bánh nếp phủ bột đậu azuki màu thâm, kinato vàng và mè đen. Những lớp áo bọc bên ngoài che phủ toàn bộ phần cơm nếp trắng tinh bên trong.*

Tham khảo thêm: <http://www.monnhatban.com/amthuc/banh-keo-wagashi/banh-gao-nep>

() Bánh donut nhân đậu: hay còn gọi là An-donut (An-doughnut (あんドーナツ, an-dōnatsu)), một loại bánh rán tương tự như bánh rán của người Mỹ. Đây thực chất là một loại bánh bột chiên với nhân đậu đỏ xay nhuyễn ở bên trong.*

Tham khảo thêm: <https://en.wikipedia.org/wiki/An-doughnut>

() Bánh kem Nagasaki, hay còn gọi là Castela – Bánh bông lan kiểu Nhật. Castela là một loại bánh gateau có “ngoại hình” cực kì xinh đẹp và nổi bật với màu vàng nâu óng của mặt bánh và phần ruột siêu mịn xốp.*

Tham khảo thêm: <http://www.monnhatban.com/amthuc/banh-keo-wagashi/banh-bong-lan-kieu-nhat>

Hết Chương 32

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Đường Mật thấy sắc mặt Úc Tâm đột nhiên trắng bệch ra, tự ẩn huyết thái dương của mình, giống hệt với lần ở Trung tâm thương mại liền vội vàng đi anh: “Sao thế? Hay là Úc tổng lại sắp ra?”

Úc Tâm cắn chặt hàm răng không nói gì, trước đây Úc Ý chỉ có thể lấy lại thân thể khi anh đang ngủ, bây giờ cho dù trong hoàn cảnh anh còn đang tỉnh táo như thế cũng có thể lấy lại chủ quyền của bản thân rồi.

Là vì Đường Mật sao?

Anh nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Đường Mật, dần dần nhắm mắt.

Đường Mật đỡ anh ngồi xuống ghế, đợi anh tỉnh dậy như lần trước. Trước đây cô cũng từng chứng kiến cảnh Úc Ý thay đổi nhân cách, nhưng chưa có lần nào phản ứng mạnh như vậy, vì sao hai lần này Úc Tâm đều bị đau đầu như búa bổ?

Cô còn chưa nghĩ ra manh mối gì, Úc Ý đang dựa vào lưng ghế đã từ từ tỉnh lại. Phát hiện ra động tác của anh, Đường Mật hỏi đầy quan tâm: “Úc tổng? Anh ổn chứ?”

Úc Ý gật nhẹ đầu, trong giây phút cúi đầu xuống như vừa ý thức được điều gì, giờ tay lấy chiếc mũ bóng chày trên đầu xuống.

Trên vành mũ viết chữ honey bằng tiếng Anh kiểu cute, bên trên còn vẽ một khuôn mặt cười ngốc nghếch, Úc Ý nhú chặt mày lại, nhắc người ném thẳng chiếc mũ vào thùng rác bên cạnh.

Đường Mật nhìn hành động của anh, chỉ cầu mong anh không phát hiện ra mình đang mặc đồ gì.

Úc Ý ném mũ xong, quay đầu định nói gì với Đường Mật lại nhìn thấy gấu bông đồ chơi cô đang ôm trong lòng, ngừng một lát mới bảo: “Chúng ta về khách sạn trước đi.”

“Được ạ.”

Đường Mật đi theo sau Úc Ý ra khỏi trung tâm game, Úc Ý lần này không gọi cho La Hạo mà trực tiếp ngăn một chiếc taxi ngồi lên cùng Đường Mật.

Tâm tình Úc Ý nhìn có vẻ không được tốt lắm, Đường Mật không dám nói chuyện, cô nghĩ nếu là bản thân mình mỗi lần tỉnh dậy mà bị hóa trang ăn mặc thành kiểu hoa hòe hoa sói như vậy chắc cô cũng điên lên mất.

Cô cúi đầu véo chú gấu bông mà Úc Tâm đưa mình, giọng Úc Ý bỗng nhiên truyền tới từ bên cạnh: “Ngại quá, vốn muốn mời cô ăn cơm, bây giờ lại không ăn được nữa.”

Đường Mật ngẩng người ra, vội vàng đáp: “Không sao, dù sao Úc Tâm cũng đưa tôi đi Khu game điện tử chơi rồi.”

Đầu mày Úc Ý khẽ động, lại không nói gì nữa.

Đường Mật lúc sau mới nghĩ ra, hình như bản thân mình lại nói sai, tâm trạng Úc Ý lại càng không tốt rồi.

Hai người im lặng một đường, lúc sắp đến khách sạn, Đường Mật nghĩ có một chuyện không thể không nói: “Úc tổng, hôm nay lúc Úc Tâm chạy đến phòng tìm tôi bị Lư Vũ thấy mất rồi.”

Úc Ý hừ nhẹ một tiếng, âm trầm một lúc xong mới nói với Đường Mật: “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Ặc..” Đường Mật hơi lấp ba lấp bắp: “Chủ yếu là anh ta còn ám thị cho Lư Vũ... Rằng chúng ta là người yêu..”

Đường Mật nói xong trong tim liền thấp tha thấp thỏm, cô vốn dĩ còn tưởng Úc Ý sẽ vô cùng phản cảm với kiểu scandal này, dù sao với thân phận của anh, nhất định không thiếu những người phụ nữ muốn ôm lấy chân vàng của anh, nhưng Úc Ý chỉ gật gật đầu, nói nhàn nhạt: “Tôi biết.”

Câu trả lời này như không trả lời vậy, Đường Mật còn định hỏi anh xử lý ra sao nhưng sau cùng vẫn nhin xuống.

Thôi, để cô tự đi làm công tác tư tưởng với Lư Vũ vậy.

Sau khi về đến khách sạn, hai người đều trực tiếp về phòng. Trong căn phòng Úc Ý ở, La Hạo đang ngồi trên sofa, cúi đầu xem điện thoại, vẻ mặt có vẻ khá gấp gáp. Phát hiện ra Úc Ý đi vào, anh chàng vội vàng đứng dậy: “Úc tổng, rốt cuộc sếp cũng về, điện thoại của sếp với Đường Mật đều không gọi được, em sắp vội muốn chết rồi đây.”

Úc Ý moi chiếc điện thoại bị Úc Tâm giấu dưới gầm giường ra, bấm nút mở nguồn: “Chắc cậu ta không muốn bị người khác làm phiền, điện thoại của Đường Mật cũng bị cậu ta bắt tắt máy rồi.”

La Hạo nhú mày: “Lần này sao anh ta lại đi ra vậy?”

“Có vẻ như không hài lòng vì Đường Mật coi cậu ta là đứa nhóc.”

“Có thể thôi?” La Hạo nhủ mày càng chặt, trước đây Úc Tâm đi ra đều là vì Úc Ý muốn một thứ gì đó, bây giờ lại có thể chỉ vì một câu nói đùa của Đường Mật liền bị tức đến mức chạy ra luôn? Anh chàng nghiêng đầu nhìn Úc Ý ở bên cạnh, đầu lông mày khẽ động: “Úc tổng, hình như giờ anh không cần ngủ cũng có thể tỉnh dậy?”

Úc Ý đi tới bên cạnh tủ quần áo, tìm trong đó ra một chiếc áo sơ mi trắng thay lên người: “Giúp tôi hẹn bác sĩ Trương, sau khi tôi về nước cần gặp anh ta.”

“Đã biết ạ.” La Hạo gật nhẹ đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, hôm nay có cần đi ăn với Đường Mật nữa không ạ?”

Úc Ý im lặng một lát: “Không cần nữa.”

Anh có thể cảm nhận rõ ràng một điều, Úc Tâm không muốn anh ở bên cạnh Đường Mật, giống như... anh không muốn Úc Tâm ở cạnh Đường Mật vậy.

La Hạo không nói thêm gì nữa, đi ra khỏi phòng Úc Ý. Úc Ý cầm lấy chiếc ví bị ném trên giường, mở ra xem.

Trong chiếc ví đen tuyền một màu dán một tấm ảnh màu sắc sặc sỡ to đùng, Úc Tâm mặc chiếc áo polo hồng dựa sát vào Đường Mật, trên đầu cậu ta biến thành hiệu ứng tai mèo, trên mặt còn được họa thêm ba cọng râu, trên đầu Đường Mật cũng đội đôi tai thỏ, bên miệng còn gặm một củ cà rốt.

Bức ảnh này cho dù dán trên tường lớp mẫu giáo cũng không hề có cảm giác lạc lõng chút nào.

Úc Ý nhìn chằm chằm bức ảnh dán một hồi, trong miệng khẽ thầm thì: “Người yêu ư...?”

Anh nhìn khoe miệng gương cao và đôi lúm đồng tiền bên má của Úc Tâm, đột nhiên nghĩ tới Đường Mật từng hỏi anh...

Anh có biết bản thân mình khi cười lên có lúm đồng tiền không?

Anh đặt ví tiền xuống, đi đến trước gương thay đồ, soi gương nhếch miệng mình lên. Khoe môi cứng ngắc gương lên được một nửa, Úc Ý nhìn bản thân mình trong gương nhủ mày lại.

Vì sao không có lúm đồng tiền?

Anh lại lấy ví coi xem lúm đồng tiền của Úc Tâm, chiếu với hình dạng của chính mình, lại lần nữa nhe răng nhếch miệng trước gương.

Lần này trên đôi má xuất hiện hai chiếc lúm đồng tiền nho nhỏ, Úc Ý không hài lòng lắm, rõ ràng lúm đồng tiền của Úc Tâm nổi bật vô cùng cơ mà.

Úc Ý ném ví tiền xuống, tiếp tục luyện tập cười ra lúm đồng tiền dễ thương kia.

Đường Tâm Mật Ý – Viio dịch & đăng tại: phuongviio.wordpress.com

Sau khi Đường Mật quay về phòng, nói chuyện nhân sinh khuyên lơn nhân từ hần một đêm đến rã cả miệng với Lur Vũ, sau khi xác định rằng cô nàng sẽ không viết một bài tuyên truyền với chủ đề chuyện tình của mình với Úc Ý mới yên tâm đi ngủ.

Mấy ngày hôm sau Đường Mật đều không gặp Úc Ý, ngay đến Úc Tâm cũng không xuất hiện nữa. Cô nghĩ chắc Úc Ý đang rất bận, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng nho nhỏ.

Một ngày trước khi Hội nghị giao lưu kết thúc, ban tổ chức làm một hoạt động nhỏ trong Trung tâm thương mại, trong hoạt động ra một đề bài chung cho các thợ bánh tham gia, đề bọn họ lấy đó làm chủ đề và tự mình chế tác một chiếc bánh ngay tại hiện trường, khách hàng trong Trung tâm thương mại đều có cơ hội thưởng thức.

Tại Trung tâm thương mại, Đường Mật mới gặp lại Úc Ý. Trên người anh mặc bộ tây trang lần trước cô chọn, ngồi yên tĩnh trên đài.

Hoạt động lần này mặc dù không chọn ra chiếc bánh ngon nhất, nhưng thực ra các thợ bánh vẫn ngấm ngầm so tài nhau. Trong tất cả những người ở đây, lý lịch cá nhân của Đường Mật là yếu nhất, thế nên cô chẳng có áp lực gì, nhưng lúc này nhìn thấy Úc Ý, áp lực bỗng chốc tăng vọt lên.

Sếp lớn tự mình ngồi coi, nếu biểu hiện của cô không tốt có khi còn nghiêm trọng đến mức thất nghiệp luôn!

Ban tổ chức thấy mọi người đã chuẩn bị hòm hòm, bèn đi lên bục tuyên bố hoạt động bắt đầu, đồng thời công bố chủ đề chế tác bánh.

Bảng chủ đề được mở ra tại chỗ, bên trên chỉ viết một chữ: Luyến(恋). Phía trên chữ Hán dùng ký âm La Mã ghi âm đọc.

Koi, Luyến.

Yêu.

Hết chương 33

Chương 34

Trước khi tham gia hoạt động Đường Mật đã nghĩ thử mấy đề tài, nhưng hoàn toàn không ngờ đến ban tổ chức lại ra một chủ đề lãng mạn như vậy.

Cô vô thức liếc nhìn về phía Úc Ý, khi phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình liền vội vàng thu hồi ánh mắt.

Những thợ bánh khác có người đang suy nghĩ, có người đã bắt đầu động thủ, Đường Mật đứng tại chỗ nghĩ một hồi, đi tới quầy nguyên vật liệu ở sau lưng chọn những món đồ mình cần.

Lâm Triệt đứng ngay bên cạnh cô, thấy cô lấy một bình Sơn Tra(*) ngâm rượu bèn hỏi: “Em định làm bánh kem Sơn Tra à?”

()Sơn tra: Loại quả trồng nhiều ở TQ, gần giống quả táo mèo ở VN mình, có tác dụng làm thuốc. Tham khảo thêm: <https://www.thaythuoccuaban.com/vithuoc/sontra.htm>*

Đường Mật ừm một tiếng, không nói gì nhiều, lấy xong đồ mình cần liền quay trở lại bàn làm bánh.

Cô làm phôi bánh chiffon vani trước, cho vào lò nướng, sau đó đổ vào chảo một lượng sữa chua đã đông sẵn, bắt đầu chế biến phần mousse vị sữa chua.

Nhân mousse làm xong, cô lấy Sơn Tra ngâm rượu và xi rô đã ủ kỹ đổ vào máy xay đánh thành lớp kem nhuyễn. Lớp kem nhuyễn này dùng làm whipping cream, vừa có thể giúp lớp whipping cream trang trí có được màu hồng phấn, vừa tăng thêm khẩu vị cho lớp kem đó.

Sơn Tra ngâm rượu còn thừa lại được cô gọt vỏ rồi cẩn thận nghiền ép thành những vụn nhỏ, trộn cùng nhân mousse sữa chua phủ lên trên lớp bánh chiffon đã làm đông lạnh.

Bởi vì thời gian của hoạt động có hạn, Đường Mật không chọn cách làm lạnh lâu mà bỏ bánh đã được phủ hai lớp mousse sữa chua kèm Sơn Tra vào thùng phòng đông lạnh. Nửa tiếng sau lấy khuôn ra khỏi phòng, cho vào phòng bảo quản lạnh một lúc cho vừa nhiệt, sau đó bắt đầu trang trí bánh.

Whipping cream màu hồng phát ra hương vị mê người, còn trông thấy cả Sơn Tra xay nhuyễn điểm xuyết lấm tấm như những vì sao. Cô quét một lớp whipping cream cho phôi bánh trước, sau đó dùng túi bắt kem miệng hình hoa hồng kéo ra những hoa văn rộng để trang trí.

Làm xong hết, chỉ còn đứng một bước cuối cùng nữa thôi.

Cô rải một lớp đường san hô(*) mỏng lên mặt bếp phủ đệm silicon, tăng nhiệt đến khi sủi bọt xong trực tiếp làm rung đệm silicon, khiến dung dịch đường biến thành hình đôi cánh. Sau khi cô đặc lại, lấy ra cho lên trên bánh để bày trí.

() loại đường để cả cục lớn mà không nghiền nhỏ như đường cát của mình. Trông giống hình san hô nên gọi là đường san hô.*

Bánh của cô vừa làm xong đã lập tức thu hút sự chú ý của người theo dõi bên ban tổ chức. Anh ta cầm theo micro trong tay đi đến trước mặt Đường Mật, kinh ngạc thốt lên lời than: “Trời ơi, chiếc bánh này thật sự là quá đẹp! Whipping cream màu hồng trông rất ngọt ngào đáng yêu, những đường hoa văn trang trí bên trên linh động đều đặn, còn đôi cánh chế từ đường san hô này càng tuyệt hơn, trong suốt lấp lánh như pha lê! Một chiếc bánh còn tinh xảo hơn cả tác phẩm nghệ thuật!”

Mặc dù người của ban tổ chức bỏ lơ ba la một tràng, nhưng Đường Mật chẳng hiểu câu nào, chỉ có thể cong khówek miệng cười với anh ta. Những thợ bánh khác lại bị thu hút bởi tiếng ồn bên này lũ lượt kéo đến xem.

Jonathan thấy bánh của Đường Mật, vô cùng hứng thú nhún nhún lông mày: “Tôi liệu có vinh hạnh trở thành người đầu tiên được thưởng thức nó không?”

Đường Mật mỉm cười, dùng tiếng Pháp đáp lại: “Là vinh hạnh của tôi.”

Cô cắt một miếng bánh, đặt vào trong đĩa đưa cho Jonathan, Jonathan nhìn lớp mousse sữa chua ở mặt bên của bánh nhẹ hô lên một tiếng: “Ồ, đẹp quá đi, cả đường nét lẫn màu sắc đều đẹp. Giáo viên trước đây của tôi từng nói, thợ bánh phải có khiếu thẩm mỹ không kém gì họa sĩ, cô chính là một họa sĩ vô cùng xuất sắc!”

Đường Mật bị ông khen đến mức phát ngai, anh chàng bên tổ chức còn đang đứng một bên chờ ông ném thử, dưới sự chú ý của quần chúng vây xem, Jonathan dùng muỗng múc một miếng bánh, đưa vào trong miệng.

Hiện trường như im ắng hẳn lại, ngay đến Úc Ý cũng không cả chớp mắt, chờ xem Jonathan.

“Ừmm...” Jonathan phát ra tiếng than nhẹ, nuốt miếng bánh trong miệng xuống: “Tôi không biết nên hình dung vị của chiếc bánh này như nào nữa, nhưng nó khiến tôi nhớ đến tình đầu của mình. Lúc đó chúng tôi còn đang đi học, tôi thường mời cô ấy đi dạo trong vườn hoa trường vào sau bữa trưa. Aizz, đó quả thực là một đoạn hồi ức đẹp. Chiếc bánh này có mùi vị giống hết đoạn hồi ức ấy, một mùi vị thuộc về ánh dương, về hoa tươi, gió nhẹ và cả người tôi yêu.”

Jonathan dùng tiếng Pháp nói, nhanh chóng có nhân viên công tác dịch lại lời ông thành tiếng Anh và tiếng Nhật, nhất thời quần chúng vây xem này giờ không kèm được nữa. Ban tổ chức thấy vậy, nhanh chóng sắp xếp nhân viên bắt đầu đi giao bánh.

Những thợ bánh khác cũng lần lượt hoàn thành tác phẩm của mình. Anh chàng ban tổ chức đi lên khen ngợi một hồi, sau đó lại để một thợ bánh khác ném thử trước. Đường Mật cũng vụng trộm đi ném thử mấy miếng, đều hoàn mỹ đến mức không còn lời nào để chê.

Trong trung tâm nào động hẳn lên vì bắt đầu phát bánh, Lur Vũ đi theo để báo cáo theo sát tình hình mãi mới chen được đến trước mặt Đường Mật, nhìn cô tràn đầy mong đợi: “Bánh chị làm còn không? Cho em một miếng!”

Đường Mật thành khẩn lắc đầu: “Hết mất rồi.”

Trên mặt Lur Vũ khó giấu vẻ thất vọng, cô nhìn khay bánh trống không trước mặt Đường Mật, hít hít mũi nhắc máy ảnh đi chỗ khác chụp hình.

Úc Ý vẫn luôn ở trong khu hoạt động, mặc dù chỉ ngồi im lặng một nơi nhưng những người khác vẫn không có cách nào xem nhẹ sự tồn tại của anh được.

Đường Mật vụng trộm lấy ra miếng bánh nhỏ vừa rồi giấu đi, bụng tới chỗ Úc Ý: “Úc tổng, anh có muốn ném thử không? Đây là miếng cuối cùng đó.”

La Hạo ngồi cạnh bên Úc Ý bất mãn nhìn cô: “Tôi cũng đói rồi.”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Nếu Úc tổng đồng ý, có thể chia cho anh một nửa.”

Úc Ý nhận lấy đĩa bánh trước mặt mức một tiếng nhỏ cho vào miệng: “Tôi không đồng ý.”

La Hạo: “...”

Ừm, anh chàng đã sớm biết mức độ bảo vệ đồ ăn của Úc tổng thế nào rồi, nhưng nói thẳng toẹt ra như này vẫn khiến người ta đau lòng quá..

Đường Mật ngây người, sau đó bật cười khẽ. Đợi Úc Ý ăn xong hơn một nửa, cô không nhịn được hỏi anh: “Mùi vị thế nào ạ?”

Úc Ý suy nghĩ rồi đáp: “Tôi không thấy nó có nhiều vị như Jonathan nói.”

Đường Mật bị dũa kích nặng nề, đang định hỏi xem có vấn đề ở đâu liền nghe thấy Úc Ý nói tiếp: “Tôi thấy nó chỉ có vị của cô.”

Đường Mật nhất thời đơ ra, vị của cô? Cô thì có vị gì?

La Hạo ở một bên vui đầu xuống, bả vai khẽ rung lên.

Đường Mật nhìn anh mờ mịt không rõ, La Hạo hình như phát hiện ra ánh mắt của cô, khoe miệng giương cao: “Vị của tình yêu, đây không phải chủ đề hôm nay sao?”

Trái tim Đường Mật nhanh chóng tăng tốc, ý của Úc tổng là...”

Cô... đồng nghĩa với tình yêu?

Đường Mật nghiêng đầu nhìn Úc Ý, Úc Ý hơi mất tự nhiên cúi đầu, lại ăn thêm một miếng bánh: “Chiếc bánh này có thể làm thành sản phẩm mới của Dream để kinh doanh.”

Đường Mật ngây người, sau đó gật gật đầu rất vui: “Vâng, nếu bán trong nhà hàng, tôi nghĩ nên làm thành bánh nhỏ, như vậy hiệu quả trang trí của đường san hô sẽ cao hơn.”

“Ừ, được.” Úc Ý đáp ứng, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Ngày mai phải về nước rồi, cô còn đồ gì muốn mua không?”

Đường Mật đáp: “Bạn cùng phòng bắt tôi mua cho con bé một đồng hồ kia, tôi đã hẹn với Lur Vũ đợi hoạt động kết thúc xong đi mua rồi.”

Úc Ý nhìn xa xăm về phía Lur Vũ đang chụp ảnh ở phía trước, hỏi: “Văn hóa Nhật Bản cô ấy viết xong rồi hả?”

“Vâng, tối hôm qua viết xong rồi.”

Úc Ý cúi đầu không nói gì nữa, La Hạo cười một tiếng, nói nhỏ bên cạnh anh: “Biết trước nên bắt cô nàng viết 50 nghìn chữ.”

Úc Ý liếc anh chàng, La Hạo tự động im miệng.

Ngày trở về, Úc Ý và Đường Mật vẫn ngồi cùng một chuyến bay như trước.

Trong sảnh khách sạn, khi thấy Đường Mật ôm một con gấu bông to dùng màu hồng, đầu mày Úc Ý bất giác giật giật: “Cô định đem thứ này về?”

“Vâng.” Cô vốn dĩ cũng thấy mang một con gấu bông to như này về rất bất tiện, nhưng lúc ném nó lại khách sạn, đôi mắt u oán của nó chẳng khác gì Úc Tâm, Đường Mật nhất thời mềm lòng liền đem nó theo.

Úc Ý nhìn con gấu bông trong lòng cô, trong ánh mắt lộ ra sự ghét bỏ: “Đồ như này cô định mang lên máy bay hả?”

“Ặc.. có thể ký gửi được không?”

“Qua cửa kiểm soát rất rắc rối, có khi còn phải rạch nó ra xem có giấu đồ gì bên trong không nữa.”

Đường Mật: “...”

Không phải chứ? Tàn nhẫn đến mức đấy?

Đường Mật bị dọa ngơ lơ, ôm gấu bông đứng tại chỗ, La Hạo đi lên nhận lấy gấu bông trong tay cô, cười an ủi: “Tôi giúp cô làm thủ tục ký gửi, yên tâm đi, nếu có bị rạch ra tôi cũng giúp cô khâu lại.”

Đường Mật: “...”

Đội La Hạo và Úc Ý đi xong, cô vội vàng lấy điện thoại ra lên mạng tra xem gấu bông quá cảnh có phải rạch ra không.

Trên đường ra sân bay, Úc Ý véo véo con gấu bông đặt cạnh bên mình, nhìn hướng La Hạo: “Từ lúc nào cậu trở nên nhiệt tình thế?”

La Hạo bật cười: “Đường Mật là một cô gái, sắp dọa cô ấy như thế là không được đâu.”

Úc Ý lại véo gấu bông tiếp, không nói gì nữa.

Đường Mật vẫn đi cùng ban tổ chức, Lâm Triệt lẻo đẻo theo cạnh cô hỏi han ân cần, hơn nữa vị trí trên máy bay cũng là ngồi cạnh cô.

Đường Mật vừa lên máy bay liền nhắm mắt ngủ, Lâm Triệt thấy cô như vậy cười bất lực rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Máy bay hơn ba tiếng sau hạ cánh, lấy hành lý xong, Lâm Triệt vẫn ân cần đi theo sau cô: “Để anh giúp em xách hành lý, em về thẳng nhà luôn hả? Anh tiễn em về nhé?”

“Không cần đâu, cảm ơn, tôi đi cùng bọn Lư Vũ về.”

Lâm Triệt còn định nói gì đó, La Hạo đã ôm gấu bông đi đến chỗ hai người: “Gấu của cô này, may mà nó không bị rạch ra.”

“Cảm ơn anh!” Đường Mật nhận lấy gấu bông, mỉm cười với La Hạo. La Hạo nhìn Lâm Triệt bên cạnh cô, cười bảo: “Xe Úc tổng đang đợi bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

Đường Mật hơi kinh ngạc, nhưng vẫn bước theo La Hạo ra khỏi sân bay.

Chiếc Bentley quen thuộc của Úc Ý quả nhiên đang đậu ở phía bên kia đường, Đường Mật ngồi lên xe, thấy hơi bối rối vì hành động không mời mà đến của bản thân. La Hạo giúp cô cho hành lý vào cốp xong cũng ngồi lên xe nhưng không giúp cô giải thích gì.

Úc Ý đợi anh chàng đóng cửa xe, bảo tài xế: “Đưa Đường Mật về nhà trước.”

Tài xế vâng một tiếng, khởi động xe chạy.

Đường Mật ngại ngần cười với Úc Ý: “Phiền anh rồi, Úc tổng.”

Úc Ý lác lác đầu đáp: “Tòa chung cư cô ở không có thang máy phải không? Đợi chút bảo La Hạo giúp cô mang hành lý lên trên.”

“Không cần đâu không cần đâu, hôm nay vừa may là cuối tuần, bạn cùng phòng tôi có ở nhà, bảo nó xuống chuyển lên là được, dù sao cũng toàn đồ của nó.”

Úc Ý gật đầu không nói gì nữa.

Đường Mật về đến nhà, đợi Bentley của Úc Ý lái đi xa mới lấy điện thoại ra gọi cho Phó Tân: “Tiểu Tinh Tinh, tao về rồi này, mau xuống vác đồ!”

Phó Tân xuống cực nhanh, trông thấy cô ôm một chú gấu bông size to đứng ngốc nghếch dưới lầu liền không nhịn được co rút khóe miệng: “Mày mấy tuổi rồi? Còn mua cái đồ này? Mang tận Nhật Bản về mày cũng không ngại xa à?”

Đường Mật không thèm để ý đến cô nàng, chỉ vào hành lý trên mặt đất bảo: “Đồ mày cần đều nằm trong vali kia, mày tự mình chuyển lên đi.”

Cô nói xong liền một tay kẹp gấu bông, một tay nhấc chiếc vali nhỏ gọn đi lên trước.

Thời gian cô thay xong bộ quần áo uống xong cốc nước, Phó Tân mới xách được chiếc vali lên đến nơi. Cô nàng thờ phỉ phò dựa vào cửa, chỉ vào Đường Mật bảo: “Mày chơi tao phỏng? Đồ tao mua có tí tẹo sao lại nặng như thế được!”

Đường Mật đi ra kéo vali vào, nhìn cô nàng chân thành: “Vận động nhiều giảm béo, tao muốn tốt cho mày thôi!”

Phó Tân liếc trắng mắt, đi mở rương hành lý ra tìm đồ.

“Fu*k Đường Đường, máy trứng giải gì à? Mua nhiều váy hàng hiệu thế!” Phó Tân vô tình lật đến hơn chục món quần áo mà Úc Tâm mua, con người như muốn lòi cả ra.

Đường Mật cướp quần áo lại, giải thích: “À, đây là phúc lợi của công ty.”

Phó Tân nhìn cô không thể tin nổi: “Phúc lợi? Úc tổng đối xử với bọn mày tốt quá mức rồi ấy? Công ty bọn mày thực sự không tuyển nhân viên quét dọn nữa à?”

Đường Mật bữu môi tiếp tục dọn dẹp đồ, Phó Tân cướp lấy chiếc quần yếm kẻ sọc trên tay cô, nháy mắt đưa tình cười mờ ám: “Đường Đường, cái này tặng tao đi.”

“Không được.” Đường Mật cướp quần yếm lại, giữ trong lòng: “Cái này tao thích lắm.”

“Ok.”

Phó Tân thỏa hiệp xòe hai tay ra: “Thế mày bảo cái nào mày không thích?”

“Bộ nào tao cũng thích hết.” Đường Mật ôm một đồng túi giấy xông về phòng mình. Phó Tân đi theo, nói mềm nói cứng cả buổi chiều trong phòng Đường Mật mới đổi lấy được cho mình một chiếc váy, nhưng trong phòng thay đồ lại phát hiện... váy bị nhỏ rồi.

Đường Mật đứng bên cười bò ra: “Cái này không phải tại tao keo kiệt đâu nha.”

Phó Tân coi váy ra, chỉ lên trời lập lời thề: “Trong vòng một tháng, nhất định giảm béo đến có thể mặc vừa nó!”

Đường Mật đáp: “Thế trong một tháng mà vẫn không mặc vừa thì tao lấy lại nhé.”

Phó Tân: “...”

Mày nhiều váy như thế tặng tao một cái thì làm sao! Thì làm sao!

~Đường Tâm Mật Ý ~ Bản Lật Từ ~ Vio dịch & đăng tại: phuongvio.wordpress.com

Ở một nơi khác, bác sĩ Trương đi vào phòng khách nhà Úc Ý, thấy anh đang ngồi trước giá Piano đàn khúc “For Elise”(*).

(*) tên gốc: Für Elise, là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven. Tham khảo thêm: https://vi.wikipedia.org/wiki/F%C3%BCr_Elise

Ngón tay anh thon dài đẹp đẽ, khi chúng nhảy múa trên phím đàn mang theo vẻ đẹp độc đáo. Những giai điệu lưu loát mỹ lệ không ngừng vang lên giữa những ngón tay ấy, nếu không phải trên người anh đang mặc một bộ đồ ngủ màu hồng thì bác sĩ cũng cố mà thương thức thêm lúc nữa.

“Úc Tâm?” Anh ta cất giọng ngắt nhạc.

Người trước đàn piano ngừng lại, quay người cười với anh ta: “Bác sĩ Trương vẫn cứ thông thái thật đấy.”

Bác sĩ Trương nhếch khóe miệng, đi tới sofa ngồi xuống: “Tôi tưởng hôm nay là Úc Ý muốn gặp tôi.”

“Quả thực là anh ta muốn gặp anh.” Úc Tâm cười đứng dậy khỏi giá đàn, ngồi xuống đối diện với bác sĩ Trương: “Chắc anh ta muốn nhờ anh giúp đỡ để tôi biến mất vĩnh viễn.”

Đầu lông mày bác sĩ Trương khẽ động nhẹ như không, chẳng nói gì.

Úc Ý duy trì ý cười trên mặt, nhìn anh ta bảo: “Chắc anh còn chưa biết, bây giờ ngay lúc tôi tỉnh táo anh ta cũng có thể dễ dàng lấy lại thân thể này.”

Bác sĩ Trương nhướn nhướn mày: “Chúng tôi anh ấy bắt đầu nghĩ rằng, có một số chuyện anh ấy có thể tự mình làm được rồi.”

Úc Tâm cười trào phúng: “Anh ta có thể làm gì chứ? Từ trước đến giờ, đều là tôi giúp anh ta lấy được những thứ mình muốn, không có tôi, anh ta chẳng làm được gì cả.” Anh dần thu lại ý cười trên mặt, đi đến trước bác sĩ Trương, cúi người nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Người nên biến mất không phải tôi,

mà là anh ta.”

Bác sĩ Trương để mặc cho anh nhìn chăm chăm, hơi nhoèn miệng cười: “Có thể hai người đều không cần biến mất, mà là dung hợp.”

“Dung hợp?” Trong mắt Úc Tâm lóe qua một tia châm biếm. “Còn không phải vẫn là khiến tôi biến mất? Tôi đã không ngại một mối mà giúp anh ta làm bao việc, dựa vào đâu mà anh ta có thể ngồi không hưởng lộc? Tôi cũng có thứ chính mình muốn có.”

Bác sĩ Trương nhìn anh, giọng nói trầm thấp từ tính như dòng nước chảy vang vọng nhẹ khắp căn phòng: “Điều này không hề mâu thuẫn, thứ cậu muốn chính là thứ anh ấy muốn. Cậu chính là anh ấy.”

“Tôi không phải anh ta...” giọng Úc Tâm nhỏ dần, anh nhìn khuôn mặt người phía trước càng lúc càng mơ hồ, không cam tâm mà khép mắt lại.

Lúc Úc Ý mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trên sofa trong phòng khách. Bác sĩ Trương đứng một bên, cúi đầu nhìn anh.

Anh ấn nhẹ huyệt thái dương, ngồi dậy trên ghế: “Lúc này vừa không chú ý một chút đã bị Úc Tâm đoạt thân, tôi không muốn chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Bác sĩ Trương khẽ cười: “Anh với Úc Tâm đã cùng tồn tại mười mấy năm, bây giờ bỗng nhiên lại mang đầy địch ý với nhau như thế là vì nguyên nhân gì?”

Úc Ý không đáp lại, bác sĩ Trương đi tới ngồi đối diện anh, trong mắt nổi lên chút ý cười: “Cho dù vì nguyên nhân gì thì nó cũng là cơ hội rất lớn. Bởi vì cậu ta mà anh trở nên chủ động hơn, đây là chuyện tốt. Nếu không muốn bị Úc Tâm đoạt đi thân thể, anh phải học cách phục tùng trái tim của mình, chủ động theo đuổi những thứ mà anh muốn, như thế Úc Tâm sẽ không còn giá trị tồn tại nữa.”

Úc Ý nhìn anh ta, hỏi: “Như thế Úc Tâm sẽ không xuất hiện nữa?”

“Trước khi hai người chưa chính thức dung hợp, cậu ta vẫn có cơ hội xuất hiện, việc này phụ thuộc vào hành động của anh.”

Úc Ý hơi nhíu mày, trầm ngâm một hồi, đáp: “Tôi hiểu rồi.”

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Sau khi về nước, Đường Mật ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi lại tiếp tục vui mình vào giường quay bận rộn ở nhà hàng.

Buổi sáng khi đến nhà hàng, cô báo cáo với Nhà hàng Trưởng tình hình Hội nghị giao lưu trước, sau đó đem bánh quy làm thủ công và rất nhiều đặc sản mang về từ Nhật Bản phân phát cho mọi người.

Quản lý Vu nhận được quà, cười híp mắt nhìn cô: "Chỉ xem ảnh Hội nghị giao lưu trên weibo công ty rồi nha, bánh mousse sữa chua Sơn Trà kia hôm nào em cũng làm cái cho chị được hưởng ké chút lộc ăn với."

Đề nghị này nhanh chóng nhận được sự hưởng ứng của toàn thể chiến hữu trong nhà hàng, mọi người đều nhiệt tình như thế, ngược lại khiến Đường Mật hơi ngại ngùng: "Bánh ấy Úc tổng ăn trực tiếp hôm đó rồi, đã thông qua trở thành bánh mới để kinh doanh."

"Quá tuyệt!" Mọi người hoan hô xong, quản lý Vu mới nghĩ ra hỏi: "Úc tổng cũng đi Nhật Bản?"

Đường Mật gật gật đầu: "Anh ấy đi Nhật khảo sát."

"Ồ." quản lý Vu ồ một tiếng thâm thúy, lại liếc nhìn Đường Mật mấy lần.

Buổi chiều lúc nghỉ ngơi Đường Mật làm theo lời nói với Úc Ý lúc trước, sửa bánh mousse sữa chua Sơn Trà thành dạng bánh nhỏ cho vào cốc, đôi cánh đường san hô càng thêm tinh vi bắt mắt. Đồng nghiệp trong nhà hàng vui vẻ ăn mở màn, ngay đến Lư Vũ cũng nghe tin mà đến, vừa chụp ảnh vừa thỏa ước nguyện cơ cấu được một chiếc bánh.

Khoảng thời gian này tần suất Đường Mật tỏa sáng trên weibo chính thức của Úc thị vô cùng cao, sắp trở thành người phát ngôn của Úc thị mất rồi. Trong nhà hàng ngày nào cũng có khách cố tình đến chỉ để ăn bánh Đường Mật làm.

Nhà hàng trưởng đã có thể dự kiến được, lúc loại bánh kem này mở bán chắc chắn sẽ lại dẫn đến một cơn sốt mới.

Đường Mật hôm nay tan ca đúng giờ, sau khi về đến nhà phát hiện Phó Tân nằm ừ ừ rũ trên sofa, trên đầu còn đắp một túi đá.

Mắt Đường Mật khẽ giật, đi đến hỏi: "Mày sao thế?"

Phó Tân thều thào như không: "Cảm nặng, phát sốt..."

Giọng cô nàng đã hoàn toàn khàn đặc, dọa Đường Mật phải vội vàng dùng lưng bàn tay áp lên mặt cô nàng: "Mày uống thuốc chưa?"

"Tiêm ở dưới lầu rồi, thuốc phải ăn xong mới uống được." Cô nàng nói xong liền nhìn Đường Mật, Đường Mật không biết nói gì, đi vào bếp nấu cháo lúa mỳ cho cô nàng.

Phó Tân ngồi thấy mùi cháo rớt cuộc cũng hồi được chút máu, Đường Mật bưng bát cháo đã nấu như đưa cho cô nàng, ngồi xuống bên cạnh hỏi: "Sao đang yên đang lành lại bị sốt?"

Phó Tân thổi cháo trong bát, uống rọt rọt: "Hai hôm trước tăng ca đến hơn 1h, tao ngủ luôn ở văn phòng, chắc lúc đó bị nhiễm lạnh... Kể ra mới thấy toàn là nước mắt huhu, mày giúp tao hỏi xem chuyên phòng văn độc quyền Úc tổng ra sao rồi?"

"Ặc..." Đường Mật quả thực không muốn đả kích cô nàng trong giờ phút này: "Có cơ hội tao sẽ hỏi giúp mày."

Phó Tân ai oán nhìn cô: "Cứ không phỏng vấn độc quyền được nữa là tao bị chủ biên dày vò chết luôn đấy."

"Còn lâu nhé, năm đó bọn đòi nợ còn chẳng đánh chết được mày nữa là, mày có yếu đuối thế đâu."

Phó Tân: "..."

Cứ phải nhắc chuyện nợ nần vào lúc cô đang ốm đau thế này hả!!

May mà Đường Mật là bạn cùng phòng có tâm nhất quả đất, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Đường Mật, Phó Tân nhanh chóng truyền bệnh luôn cho cô, sau đó bản thân thì nhảy tung tung trở lại.

Hôm đó Úc Ý mở cuộc họp thường lệ xong, lúc ngồi trong văn phòng ngây người, đột nhiên nhớ tới việc Úc Tâm từng bảo Lư Vũ tuyên truyền về mối quan hệ anh với Đường Mật.

Tính ra đã từng đẩy ngày trôi qua, sao mà anh vẫn chưa nghe thấy chút tin đồn nào cả?

Anh nghĩ một hồi, ấn điện thoại nội bộ trên bàn: "Tang Lan, gọi giúp tôi Lư Vũ của phòng PR đến đây một chút."

"Được ạ, Úc tổng."

Đột nhiên bị ông chủ lớn gọi tới, Lư Vũ vừa sợ hãi vừa lo lắng gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đi vào: "Úc tổng, sếp tìm em có việc gì ạ?"

Chắc không phải phát hiện ra bài Văn hóa Nhật Bản lần trước cô viết phân nửa là copy paste đấy chứ?

Úc Ý nhìn cô không nói gì, trái tim Lư Vũ thấp tha thấp thỏm, ngay lúc cô chuẩn bị chủ động nhận tội, Úc Ý ngồi bên kia bàn làm việc bỗng mở miệng: "Lần trước trong khách sạn, tôi bảo cô tuyên truyền..."

"Yên tâm đi Úc tổng! Đường Mật đã dặn em rồi! Lư Vũ vội vàng bày tỏ sự trung thành: "Em biết đó là lời linh tinh sếp nói lúc say rượu, em bảo đảm không nói với ai đâu ạ!"

Lời trần thuật khẳng khái lẫm liệt của cô nàng vừa dứt, trong phòng làm việc liền im ắng lạ thường. Úc Ý trầm mặc mãi lâu mới gật gật đầu ừ một tiếng: "Không có việc gì nữa, cô đi ra ngoài đi."

"Vâng ạ, Úc tổng."

Lư Vũ thầm thở phào một hơi trong lòng, đi cùng chân cùng tay ra đến cửa bỗng thấy Úc Ý ở đằng sau gọi lại: "Đúng rồi, Văn hóa Nhật Bản lần trước cô nộp ấy, xóa hết những phần đi copy đi viết lại một bản nộp cho tôi."

Lư Vũ: "..."

Thế mới nói! Đây rớt cuộc là tại sao!!

Sau khi Lư Vũ đau lòng rồi đi, Úc Ý ngồi một mình trong văn phòng một lát, sau đó gọi điện cho La Hạo: "Chuyện bên cậu xử lý xong chưa?"

La Hạo đáp: "Xử lý xong rồi ạ, em sắp đến công ty rồi."

"Ừm, đến công ty xong bảo tài xế đợi tôi dưới lầu luôn, tôi muốn đi Dream kiểm tra."

La Hạo hơi ngừng lại, mới nhoen miệng: "Biết rồi ạ."

Dream đang trong giờ kinh doanh, sau khi Úc Ý đi vào nhà hàng, không ít khách hàng hiếu kỳ ngoái nhìn anh. Quản lý Vu đẩy nhân viên phục vụ đang đứng bên cạnh ra xống lên đón tiếp: "Chào Úc tổng."

Úc Ý gật gù đầu với chị ta, ánh mắt nhẹ lướt qua toàn bộ nhà hàng.

Quản lý Vu chớp chớp mắt: "Úc tổng đến kiểm tra nhà hàng ạ?"

"Ừ."

Úc Ý lịch sự hỏi han một vị khách đánh giá thế nào về thức ăn, thực khách mắt lóe sáng nhìn anh: "Sò điệp rất tươi, vị của món sườn cũng rất ngon, đáng tiếc hôm nay không có mousse sứa chua Sơn Tra mới ra, vốn dĩ tôi cố ý tới đây để ăn món bánh ấy đấy."

Đầu mày Úc Ý khẽ động, nói với cô ấy câu Chúc quý khách dùng bữa vui vẻ xong liền đi về hướng phòng làm bánh.

Trong phòng làm bánh không một bóng người, Úc Ý nghi hoặc nghiêng đầu nhìn quản lý Vu này giờ vẫn theo sau hỏi: "Hôm nay Đường Mật không đi làm?"

Quản lý Vu đáp: "À, Đường Mật hôm nay nghỉ ốm ạ."

"Nghỉ ốm?" Lòng mày Úc Ý nhú chặt: "Cô ấy bị ốm à?"

"Vâng, nghe Nhà hàng trưởng báo bị cảm, hình như bị nặng, còn phải truyền nước nữa."

Trái tim Úc Ý giật mạnh, sau đó không hề ngoảnh đầu lại đi thẳng ra ngoài. La Hạo ở một bên thấy sắc mặt anh không ổn, vội vàng đi theo.

Sau khi Úc Ý lên xe, một tay chống trên ghế, một tay ấn trán mình: "Lúc này mà muốn đi ra ngoài sao...?"

La Hạo nhanh nhẹn lên xe, nhìn anh gấp gấp: "Úc tổng sắp sao thế? Có cần em gọi bác sĩ Trương không?"

"Không cần..." Úc Ý thờ ơ, nói như đang tự lẩm bảm một mình: "Không cần cậu đi ra, tôi có thể tự mình giải quyết..."

Mãi một lúc lâu sau, Úc Ý mới ngồi ở ghế sau dần bình tĩnh lại. Anh chỉnh lại quần áo của mình, nói với tài xế: "Lái xe."

Vì uống thuốc cảm, Đường Mật vẫn luôn nằm trong chăn ngủ. Ngoài cửa từng đột tiếng gõ vang lên, khiến cô bị ồn tĩnh rất không đúng lúc. Cô cuộn người dùng chăn vùi chặt mình lại, nhưng vẫn không ngăn nổi tiếng gõ cửa như đoạt mệnh kia.

Đường Mật rốt cuộc không chịu được mở chăn ra, thờ phỉ phò ngồi dậy, đi dép lên vào ra cửa hỏi: "Ai đấy?"

Người ngoài cửa im lặng một lát mới đáp: "Sweetheart, là anh."

Đường Mật ngây người, tinh thần cả người run rẩy hẳn lên. Cô vội mở cửa, quả nhiên nhìn thấy Úc Tâm.

Anh không mặc áo vest ngoài, cổ áo sơ mi mở rộng, cà vạt treo lủng lẳng trên cổ. Tay phải chống trên khung cửa, tóc mái trước trán xòa ra che mắt nửa đôi mắt.

Đường Mật âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc cô nhìn đánh giá người trước mặt, người đối diện cũng đang nhìn cô đánh giá.

Bởi vì vừa từ trên giường dậy, Đường Mật mặc trên người vẫn là bộ đồ ngủ, mái tóc đen dài xõa trên vai, vài lọn tóc không chịu vào nếp, mấy sợi còn cong ngược lên. Không biết là do phát sốt hay do mới ngủ dậy, trên má cô có hai khối đỏ hồng không tự nhiên, nhìn cả người trông đặc biệt... ngon miệng.

Hai người đứng ở cửa cùng thưởng thức vẻ đẹp của nhau, Đường Mật rốt cuộc nhớ ra phải mời khách vào nhà.

Cô đứng trong phòng khách, cười bối rối: "Úc... tiên sinh, sao anh lại đến?"

Úc Tâm theo đó nhếch khóe miệng đáp: "Anh nghe nói em bị ốm, đã khá hơn chưa?"

"Ừm, đi bệnh viện truyền dịch xong khá hơn nhiều rồi ạ, có điều hơi buồn ngủ."

Con người Úc Tâm vừa chuyển, lập tức kéo cô hướng phòng ngủ: "Buồn ngủ thì ngủ nhiều một chút."

Đường Mật: "..."

Nhưng... anh thì sao? Định ngồi một bên nhìn cô ngủ chắc?

... Thế thì cô sao mà ngủ được cơ chứ!

Úc Tâm hiển nhiên chưa để ý đến vấn đề này, anh kéo Đường Mật đi vào phòng ngủ xong, thấy gấu bông màu hồng bày ở một bên gối, vô thức hơi ngừng lại.

"Sao thế?" Đường Mật quay đầu nhìn anh.

Úc Tâm kéo khoe miệng nói với cô: "Em đặt con gấu này ở đây?"

Đường Mật gật nhẹ đầu: "Vâng ạ, thông thường đều đặt ở đây mà?"

"Ồ." Úc Tâm hơi mím môi, kéo cô đến bên giường: "Bị cảm phải nghỉ ngơi nhiều mới nhanh khỏi được."

"Ồ.." Đường Mật ngoan ngoãn tiến vào ổ chăn, nhìn người đứng bên cạnh: "Anh thì sao?"

Có vẻ lúc này Úc Tâm mới nghĩ đến vấn đề này, trong mắt lóe qua một tia bối rối: "Ừm... anh ở bên nhìn em ngủ, yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em đâu."

Đường Mật chớp nhanh mắt, chỉ chiếc ghế trước máy tính ở bên: "Anh có thể ngồi đó."

"Ừ." Úc Tâm kéo ghế ra ngồi xuống cạnh cô. Thấy Đường Mật vẫn mở mắt nhìn chăm chăm mình lại hỏi: "Sao thế?"

Đường Mật đáp: "Sao cứ thấy hôm nay anh khang khác." Úc Tâm ngậy người, sau đó nhoẻn miệng cười với Đường Mật: "Khác ở đâu, Sweetheart?"

Đường Mật mím môi không nói gì, chỉ là mắt vẫn chớp chớp.

Úc Tâm ho khan một tiếng, chuyển đề tài hỏi: "Sao bỗng dưng em lại bị ốm? Không biết tự chăm sóc bản thân hả?"

Đường Mật bĩu môi: "Không phải đâu, tại tên tiểu nhân Phó Tân lây bệnh sang em, bệnh của nó lại khỏi chứ, hừm."

Úc Tâm nhìn cô im lặng một lúc, đột nhiên cúi eo lại gần cô, giọng nói dè dặt: "Vậy em lây cho anh đi, như thế bệnh của em liền khỏi rồi."

Đường Mật nhìn người gần trong gang tấc, trái tim đập thình thịch điên cuồng, nhưng lại nhìn không được bật cười: "Anh thật là ấu trĩ, còn tin cách nói ấy?"

Úc Tâm hơi nhướn mày: "Không phải em coi anh là anh bạn nhỏ sao? Bạn nhỏ đương nhiên phải ấu trĩ rồi."

Đường Mật cạ lòi, chỉ là mắt cười càng cong, ánh mắt Úc Tâm trở nên thâm thúy, đôi môi nhẹ quét qua môi cô: "Em muốn truyền bệnh sang cho anh không?"

Ngửi khí mờ ám, hơi thở thanh nhẹ khiến Đường Mật khản trương đến mức không cười nổi nữa. Úc Tâm hơi nghiêng về phía trước, chạm vào cánh môi mềm mại của Đường Mật.

Anh thử thăm dò vuron đầu lưỡi ra một chút, cắn nhẹ môi dưới của Đường Mật.

Nụ hôn này luôn nhẹ nhàng cẩn thận, Úc Tâm cũng không cạy mở khoang miệng Đường Mật đã thả môi cô ra.

Đường Mật mở mắt, lúc nhìn anh hô hấp vẫn còn chưa ổn định: "Lần này hôn xong không biến lại thành Úc tổng nhì."

Úc Tâm hơi mím môi dưới của mình, hỏi: "Em hi vọng biến trở về Úc Ý?"

Ánh mắt Đường Mật hơi động, mím môi cười nhưng không nói gì/

Úc Tâm diu cô nằm xuống, vuốt mái tóc đen trước trán cô: "Ngủ đi."

"Ừm." Đường Mật nghe lời nhắm mắt lại.

Úc Tâm ngồi một bên nhìn hơi thở của cô trở nên đều đặn mới đứng dậy thom vào má cô một cái, ra khỏi phòng cô.

Sau khi nghe thấy tiếng khép cửa khe khẽ, Đường Mật hơi hé mắt ra. Lại nằm im thêm một lát mới nhẹ chân nhẹ tay bò dậy, đi tới bên cửa sổ vụng trộm nhìn xuống.

Úc Tâm vừa đúng lúc đi vào trong xe, sau khi cửa xe đóng lại, chiếc xe nhanh chóng lái ra khỏi tiểu khu.

Đường Mật quay đầu, nhào người vào trên giường, ôm chăn cười to lên.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Kết thúc hội nghị thu mua cho quý

mới, Úc Ý cùng anh em nhà họ Bạch đi ra khỏi phòng họp

Bạch Sách giờ tay trái lên nhìn chiếc đồng hồ nổi tiếng trên cổ tay, đề nghị: “Hay là cùng ăn bữa com đi?”

Úc Ý gật gật đầu: “Tôi muốn ăn món Ý.”

Bạch Tiêu theo bên cạnh hai người hơi ngây ra, Bạch Sách nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Sao thế? Em không muốn ăn món Ý?”

Bạch Tiêu lắc lắc đầu, cười đáp: “Không, ăn món Ý đi vậy.”

Bạch Sách nhướn nhướn mày, đi tới cạnh Úc Ý bắt đầu nói chuyện cổ phiếu. Bạch Tiêu đi sau bọn họ, im lặng nhìn bóng lưng Úc Ý.

Vừa rồi anh ấy dùng chữ “muốn”, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Úc Ý bày tỏ ý nguyện của bản thân mình.

Mặc dù trong mối quan hệ cá nhân tiếp xúc giữa cô với anh không nhiều, nhưng trong việc làm ăn hai người hợp tác nhiều năm như thế, Úc Ý làm việc từ trước đến nay đều thông qua phán đoán lý tính, luôn quyết định một cách chuẩn xác nhất, từ việc lớn như quyết sách của công ty, đến việc nhỏ như buổi trưa ăn gì.

Anh giống y như một người máy không bao giờ sai sót, lạnh nhạt đến mức vô lý.

Nhưng một Úc Ý như thế, vừa rồi lại nói anh muốn ăn món Ý!

Món Ý có sức mê hoặc lớn thế, có thể khiến Úc Ý nảy sinh hứng thú với nó ư? Ánh mắt Bạch Tiêu chuyển động, không, là có điều gì khác, đã khiến anh dần dần có được tình cảm giống như những người bình thường.

Là gì vậy?

Bạch Tiêu luôn cảm thấy, hình như bản thân mình cũng biết đáp án.

Lúc ăn com Bạch Sách cứ hưng trí bưng bưng nói chuyện cổ phiếu, Úc Ý thỉnh thoảng đáp lại một hai câu, Bạch Tiêu thì ngồi một bên ăn trong im lặng. Ăn xong thanh toán, Úc Ý chủ động bày tỏ bữa này anh mời, Bạch Sách hân hoan chấp nhận luôn.

Chỉ có điều lúc Úc Ý móc ví mở ra, anh chàng nhanh tay nhanh mắt nắm chặt lấy cổ tay Úc Ý: “Ví tiền cậu dán cái gì thế kia?” Bạch Sách kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt. “Ồi đồ mờ, người trong cái ảnh sticker này là cậu à ư? Cậu lại có cả lúm đồng tiền?! À không, trọng điểm là cô bé bên cạnh này không phải cô thợ bánh dạy Bạch Tiêu làm bánh kếp đây mà?”

Bạch Tiêu cũng vờn cổ lên nhìn về phía ví tiền của Úc Ý, bên trên quả thực có dán một tấm ảnh sticker to đùng, chẳng ăn nhập gì với chiếc ví tiền cao cấp sang chảnh của anh. Điều khiến cô kinh ngạc nhất vẫn là người đàn ông trong bức hình, từ cách ăn mặc cho đến cử chỉ thần thái, đều không có nửa điểm giống với Úc Ý, nếu không phải hai người có khuôn mặt y hệt nhau, căn bản cô sẽ không tin được người đó là Úc Ý.

Nói ra thì, trong sinh nhật lần trước của Úc Ý, hình như cô cũng gặp qua một Úc Ý như vậy.

Lần đầu tiên trong đời, Úc Ý cảm nhận được cảm giác gọi là “quần bách”, nhưng được khuôn mặt lạnh như băng bảo vệ, anh vẫn ung dung bình tĩnh như cũ rút tay về, đưa thẻ cho nhân viên phục vụ mặc áo chen kiểu nhà Thanh đang đứng bên cạnh.

Bạch Sách cười như không cười nhìn anh, trong mắt viết đầy hai chữ trêu đùa: “Cậu không giải thích gì à?”

Úc Ý đáp: “Sao phải giải thích cho cậu? Cậu lại chẳng phải bạn trai tôi.”

Bạch Sách: “...”

Anh chàng nghĩ địa cầu này chắc sắp hủy diệt đến nơi rồi! Nếu không sao có khả năng Úc Ý lại nói chuyện cười nhạt?!

Úc Ý phớt lờ biểu cảm tam quan sụp đổ của anh chàng, sau khi ra khỏi nhà hàng bèn trực tiếp trở về công ty. Bạch Sách quay đầu nhìn Bạch Tiêu đứng bên cạnh, cười vỗ vỗ đầu cô: “Nếu em không thoải mái thì về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Bạch Tiêu trên mặt lướt qua vẻ bối rối vì bị nhìn thấu tâm sự, đồng thời lại thấy cảm động trước sự chu đáo của anh trai. Cô ngăn một chiếc taxi, về nhà

một mình trước.

Nằm trong phòng nửa ngày, cuối cùng cô vẫn không nhận được ngời dậy, gọi điện thoại cho Đường Mật.

Đường Mật đã khỏi bệnh quay trở lại cương vị công tác, lúc thấy điện thoại Bạch Tiêu gọi đến vội vàng nghe máy: “Chị Bạch, có chuyện gì sao?”

Bạch Tiêu hơi ngừng lại theo phản xạ, sau đó mới đáp: “Ồ... chị nghe nói em đi Nhật về rồi, muốn hỏi xem lúc nào em có thời gian tiếp tục dạy chị làm bánh.”

Đường Mật tính toán thời gian một chút, nói với Bạch Tiêu: “Là thế này, em mới nghỉ ốm mất một ngày, Nhà hàng trưởng bảo hôm đó sẽ tính là lịch nghỉ điều chỉnh của em, để không phải trừ lương, nhưng như vậy về sau em phải đi làm liên tiếp khá lâu.”

“Ồ, vậy à, vậy khi nào em có thời gian thì liên lạc với chị nhé.”

Giọng Bạch Tiêu nghe có vẻ hơi thất vọng, Đường Mật nghĩ ngợi một hồi bảo: “Nếu chị không ngại thì có thể làm một loại bánh đơn giản không tốn thời gian, dùng khoảng thời gian sau khi em tan tầm là đủ rồi.”

“Được chứ, cảm ơn em.”

“Đừng khách sáo.” Dù sao cũng là cô thu tiền đấy chứ.

Thời gian Đường Mật tan làm là 7 giờ, Bạch Tiêu sớm đã phai lái xe đến đợi Đường Mật ngoài nhà hàng, sau khi Đường Mật tan ca liền trực tiếp đón về nhà cô luôn.

Bởi buổi tối thời gian không được dư dả, Đường Mật đề nghị làm kem nướng Brulée(*): “Chỉ trong một tiếng là làm xong.”

()Crème Brulée (kem nướng Brulée) là sự kết hợp hoàn hảo giữa vị béo ngậy của kem tươi với mùi thơm của đường cháy, vị mát lạnh, mượt mà của lớp caramel bên dưới cùng vị ấm nóng của lớp đường phủ phía trên. Tham khảo thêm: <http://candycancook.com/2014/04/cach-lam-creme-brulee/>*

“Được.” Bạch Tiêu gật đầu bắt tay vào làm cùng Đường Mật, kem nướng Brulée làm rất đơn giản, thời gian nướng cũng không dài, hai người nhanh chóng làm đến bước cuối cùng.

“Lúc rắc đường đỏ lên trên nhất định phải chú ý, nếu rắc không đủ hoặc không đều, lớp caramel nướng ra sẽ không đẹp.”

“Ừm.” Bạch Tiêu vừa nghe vừa cẩn thận từng li từng tí dùng lưới sàng đa năng để lọc qua đường đỏ. Khi đường đỏ đã được rắc kín mặt bánh, dùng súng khô ga tăng nhiệt đến khi lớp đường biến thành màu nâu vàng.

“Đẹp thật đấy!” Đường Mật khen ngợi tác phẩm của Bạch Tiêu, sau đó cô cùng Bạch Tiêu mỗi người bung một tách kem nướng Brulée ra phòng khách ngồi ăn.

“Cái tiếng vỡ ‘rắc’ này thật dễ gây nghiện cho người ta.” Bạch Tiêu dùng thìa không ngừng gõ nhẹ bề mặt caramel giòn, cười nói với Đường Mật.

Đường Mật đồng ý kiến gật đầu: “Úc tổng từng nói, tiếng vỡ vụn của caramel khiến người ta mê mẩn.”

Động tác trong tay Bạch Tiêu chợt ngừng, dùng thìa múc một miếng kem nướng Brulée, giả vờ như vô tình hỏi: “Em với Úc Ý đang qua lại phải không?”

“Khụ khụ khụ!” Đường Mật nuốt chút phun hết chỗ kem nướng trong miệng ra: “Không, có đâu, sao chị lại bảo vậy?”

Bạch Tiêu hơi nhướn mày lên, ngậm chiếc thìa trong miệng: “Chị trông thấy hình bọn em dán trên ví tiền của anh ấy.”

Đường Mật: “...”

Mặc dù lời của Bạch Tiêu mơ hồ không rõ, nhưng cô lại nghe không sót một chữ.

Úc tổng... Úc tổng vậy mà không xé cái tấm hình ngốc nghếch ngu đần kia xuống!

“Cái đó là Úc tổng nhất thời hứng lên chụp thôi, ừm.”

Bạch Tiêu chớp chớp mắt nhìn cô: “Đạo này có vẻ Úc Ý thay đổi nhiều nhì.”

Đường Mật cứng ngắc trả lời: “Vậy ạ?”

“Ừ.” Bạch Tiêu mỉm cười: “Nhưng đều là chuyển biến tốt, thế nên chị vẫn thấy rất vui.”

“Ồ.” Đường Mật ngậm thìa gật gù đầu, không nói gì.

Cô ăn xong kem nướng Brulée trong tách, lau miệng rồi đứng dậy cáo từ: “Không còn sớm nữa, em về trước đây.”

“Ừ, hôm nay làm phiền em rồi.” Bạch Tiêu tiễn cô đến cửa, vắn phái tài xế đưa cô về.

Sau khi về nhà Đường Mật nghĩ mãi, hôm nay Bạch Tiêu tìm mình phải chăng chủ yếu vì muốn hỏi mình với Úc tổng có phải đang qua lại không?

Cô nghĩ đến chuyện lúc trước Lâm Triệt nói hai nhà Bạch Úc có hôn ước, mím mím môi thay đồ ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa.

Ngày 13 tháng 7 là sinh nhật Đường Mật, trước đó hai ngày Lâm Triệt đã bắt đầu gọi điện hẹn cô, đều bị Đường Mật lấy cớ phải đi làm đề từ chối.

Cũng trong ngày hôm đó Úc Ý bỗng giao nhiệm vụ cho La Hạo: “Thông báo Thích Huyền sắp xếp ngày mai cho Đường Mật nghỉ.”

La Hạo ngậy người giấy lát, nhanh chóng bật cười như hiểu ra gì đó: “Em biết rồi, em đi thông báo ngay đây.”

Lúc Đường Mật nhận được thông báo của Nhà hàng trưởng báo ngày mai đến phiên cô được nghỉ, đơ ra một lúc lâu. Nhà hàng trưởng thấy cô đứng ngu người ra đó, không nhìn được nhoeo miệng cười hỏi cô: “Mai là sinh nhật em đúng không?”

Đường Mật ngốc nghếch gật đầu: “Vâng ạ.”

Nhà hàng trưởng đáp: “Phúc lợi công ty dành cho nhân viên, ngày sinh nhật có thể được nghỉ.”

Đường Mật: “...”

Mặc dù cô chưa có kinh nghiệm làm việc nhiều, nhưng công ty mà vào ngày sinh nhật nhân viên được nghỉ cô tuyệt đối mới nghe đến lần đầu tiên.

“À, có điều phúc lợi này chỉ là trường hợp đặc biệt thôi, không phải ai cũng được hưởng, thế nên em đừng nói với người khác nhé.”

“Ồ...” Đường Mật lại gật gật đầu, thì ra là phúc lợi ngầm, thảo nào thảo nào. Nói thế liệu cô có nên đi mua tấm vé số không nhỉ?

“Nếu không còn việc gì khác em ra làm việc tiếp đi, chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn Nhà hàng trưởng.”

Đường Mật đi ra xong, Nhà hàng trưởng chưa xót nghĩ bụng, bọn họ làm cấp dưới quả là không dễ dàng, còn phải giúp ông chủ theo đuổi bạn gái nữa.

Mặc dù Đường Mật được nghỉ một ngày, nhưng ngày mai không phải cuối tuần, Phó Tân cũng không thể ở nhà ăn mừng sinh nhật với cô được. Cô suy nghĩ một lát, sau cùng quyết định ngủ nướng cả ngày, đến tối mời Phó Tân ra ngoài ăn cơm.

Kết quả mới tám xong đi ra liền nhận được điện thoại của Úc Ý.

Thấy số điện thoại trên màn hình, cô liền tự chủ trương cho rằng Úc Tâm gọi đến, thế là mở miệng ra hỏi: “Úc Tâm?”

Người bên kia đầu điện thoại im lặng một lát mới đáp: “Là tôi, Úc Ý.”

Đường Mật ngây ra, còn chưa hồi thần kịp Úc Ý đã nói tiếp: “Em rất hi vọng là Úc Tâm?”

Phát hiện ra chút không vui nho nhỏ trong giọng anh, Đường Mật vội vàng bảo: “Không phải đâu, tại lúc trước anh tìm tôi đều thông qua trợ lý La, Úc Tâm tìm tôi mới tự gọi tới, thế nên tôi tưởng...”

Úc Ý lại im lặng một hồi rồi đáp: “Về sau tôi tìm em sẽ trực tiếp gọi điện cho em.”

“Ồ...” Đường Mật ừ hử một tiếng, khóe miệng lại không nhìn được cong lên: “Úc tổng, anh có chuyện gì không ạ?”

“Ừmmm...” Ngừng trong giây lát khiến Đường Mật nghe ra chút bối rối: “Cái đó, lần trước ở Nhật chưa kịp mời em ăn cơm, thế nên muốn tìm cơ hội bổ sung, ngày mai em rảnh không?”

Đường Mật chớp nhanh mắt, cười đáp: “Thật khéo, ngày mai Nhà hàng trưởng cho em nghỉ phép.”

Cho dù Úc Ý không nói gì, Đường Mật cũng nhận thấy hình như lúc này anh đang bối rối hơn. Cô cười trong im lặng, hỏi anh: “Ngày mai anh muốn mời tôi ăn cơm ạ?”

“Ừ, mười một giờ trưa mai tôi tới đón em ở dưới lầu.”

“Được ạ, cảm ơn Úc tổng.” Đường Mật hân hoan cúp máy, lại ôm chầm cười to.

Tối hôm ấy cô cố ý đòi Phó Tân một tấm mặt nạ cô mang từ Nhật về để đắp mặt cho mình, đi ngủ sớm cho đẹp da.

Ngày hôm sau lúc Phó Tân ra cửa đi làm, cô cũng dậy, đầu tiên là tắm rửa, sau đó mở tủ bắt đầu chọn quần áo.

Đóng quần áo lần trước Úc Tâm mua cho cô cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi!

Cô thử mấy chiếc váy, sau cùng vẫn thay ra chọn chiếc quần yếm kẻ sọc mà bản thân thích nhất kia, phối với chiếc áo sơ mi màu trắng, soi gương đủ các góc độ xong tự vấn một bộ tóc cho mình.

Tạo hình đã ok, Đường Mật hiếm có khi lại trang điểm một lớp nhẹ, không lâu sau liền nhận được điện thoại của Úc Ý. Lần này cô đã học ngoan ngoãn, mở miệng liền ngọt ngào gọi: “Chào Úc tổng~”

Úc Ý chột ngừng, giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền qua điện thoại: “Tôi ở dưới lầu nhà em.”

Đường Mật cong khóe miệng: “Vâng ạ, tôi xuống ngay đây.”

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Có lẽ do đã quen nhìn Đường Mật mặc đồ đầu bếp, lúc này đây một Đường Mật mặc đồ thường phục xuất hiện trước mặt Úc Ý, khiến anh có cảm giác trước mắt như sáng lên.

“Hôm nay em rất đẹp.” Khi Đường Mật ngồi lên xe, Úc Ý vờ như vô tình khen ngợi một câu.

Đường Mật ngậy người trong giây lát, sau đó cười bảo anh: “Cảm ơn, chủ yếu là do đồ anh tặng đẹp thôi.”

La Hạo ngồi hàng ghế trước nghĩ bụng, hay là giờ mình xuống xe luôn nhỉ? Dù sao ăn cơm cũng chẳng có phần của mình.

Chiếc xe đưa bọn họ đến Thiên Hạ Cư, lần trước Đường Mật ăn cơm ở đây là lúc họp hội bạn học cũ. Cô đi theo Úc Ý đi thẳng lên phòng bao ở tầng 9, ngồi vào chỗ xong, Úc Ý đưa thực đơn sang cho cô.

Đường Mật không nhìn tên món mà lướt một lượt bảng giá ở mặt sau, sau đó tay run bắn lên, đem thực đơn trả cho Úc Ý: “Hay là anh gọi đi.”

Úc Ý nhìn cô, nhận lấy thực đơn gọi mấy món, nhân viên phục vụ nghe xong lễ phép rời đi.

Khi trong phòng bao chỉ còn lại hai người Đường Mật và Úc Ý, Đường Mật thấy căng thẳng đến mức khó thở. Úc Ý vẫn luôn im lặng, giống như đang suy nghĩ điều gì, Đường Mật dùng hai tay bưng cốc trà trước mặt lên uống một ngụm trà xanh thượng hạng bên trong để nhuận họng: “Úc tổng, có phải anh có chuyện gì muốn nói với tôi không?”

Sắc mặt Úc Ý rõ ràng hơi biến, sau đó anh cũng bưng cốc trà trước mặt lên nhấp miệng: “Ừm...”

“Chuyện gì ạ?”

“Tức là, cái đó...” Úc Ý khẽ nhíu mày, có vẻ như lời chuẩn bị nói rất khó nói ra.

Đường Mật thấy anh như vậy trong lòng càng thêm căng thẳng, nếu bây giờ không nói rõ ràng ra, bữa cơm này cô ăn cũng không ngon miệng.

Khóe miệng Úc Ý hơi động, nhưng vẫn chẳng phát ra tiếng nào, anh đang định uống thêm một ngụm trà nữa, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Úc Tâm: “Không nói được thì tránh ra, đề tôi.”

Đầu mày Úc Ý nhíu chặt lại một chỗ, tay trái đang chuẩn bị chạm đến cốc trà thuận thế chống mạnh lên bàn, làm đổ mấy giọt ra ngoài.

“Úc tổng, anh sao thế?” Đường Mật giật mình, vội vàng chạy sang bên cạnh anh, đang tự nhiên sao nói phát bệnh là phát ngay được!

“Tôi không sao...” Ngón tay trắng bệch của Úc Ý ấn lên thái dương, giọng nói áp xuống thật thấp. Đường Mật thấy hình như anh rất khó chịu bèn vội lấy điện thoại ra định gọi cho La Hạo.

“...Không sao, tôi không sao rồi.” Úc Ý lấy điện thoại trong tay cô, hít sâu thở mạnh mấy hơi, dần dần bình tĩnh lại.

Đường Mật đứng bên quan sát anh thêm một lúc, thấy sắc mặt anh đã dần khá hơn mới quay về chỗ ngồi của mình.

Trải qua một hồi sự cố ngắt quãng này, bầu không khí vừa hài hòa được chút lại bị phá vỡ. Thấy vẻ mặt ‘đang suy nghĩ kĩ càng xem mở miệng thế nào’ của Úc Ý, Đường Mật suy nghĩ rồi bảo: “Úc tổng, nếu anh chưa nghĩ ra phải nói thế nào, thì tôi hỏi anh mấy câu trước được không?”

Lời của Đường Mật chính xác là đã cho Úc Ý thời gian trì hoãn, Úc Ý không nghĩ gì mà gật đầu luôn: “Được.”

Đường Mật vron cổ nhưn mảy, khẽ mỉm cười hỏi: “Người tặng hoa cho tôi lúc trước, thực ra không phải là Úc Tâm, mà là anh đúng không?”

Úc Ý đơ người ra, hiển nhiên vấn đề này nằm ngoài ý liệu của anh: “Em đang nói gì đó?”

Đường Mật nhìn anh chớp chớp mắt: “Lúc tôi với Úc Tâm đi khu vui chơi từng thấy chữ anh ấy viết, không giống chữ trên thiệp.”

Ánh mắt Úc Ý hơi đảo: “Có thể là cậu ta nhờ người trong tiệm hoa viết thiệp giùm chăng?”

“Nếu Úc Tâm muốn viết thiệp cho tôi, nhất định sẽ tự mình viết.”

Câu nói này không hiểu sao khiến Úc Ý hơi không vui, nhưng anh chỉ im lặng.

Đường Mật giương khoe miệng, bảo: “Không nói gì coi như anh ngầm thừa nhận rồi nhé.” Cô hơi ngừng lại, hỏi tiếp: “Còn cả lần trước tôi bị ốm, người đến thăm tôi có phải anh không?”

Úc Ý lại lần nữa chịu đả kích: “Lần này lại nói linh tinh gì đây?”

Đường Mật nhếch đuôi lông mày, vẽ mặt “anh bị tôi nhìn thấu rồi”: “Anh quả thực nên soi gương xem, chính anh cũng không biết bản thân cười cứng gắc thế nào đâu.”

...

Úc Ý triệt để rơi vào im lặng.

Đường Mật bóc mẽ Úc Ý xong, đã được hỏi còn giả bộ ngây thơ hỏi anh: “Nhưng tôi không hiểu, anh vì sao phải làm vậy?”

Úc Ý trầm ngâm một lát, ánh mắt không hề chớp lấy một cái tiến thẳng vào đáy mắt cô: “Lẽ nào em không nhìn ra tôi đang theo đuổi em sao?”

Một câu nói quá sạch vạch máu của Đường Mật.

Cô nghìn lần vạn lần không ngờ đến, Úc tổng lại theo phong cách ‘một dao xiên thẳng một kim thấy máu’ như này.

Úc Ý vẫn nhìn cô, chỉ là trái tim đang nhảy múa điên cuồng trong lồng ngực kia, chỉ mình anh cảm nhận được.

Đây là lần đầu tiên anh cảm giác được trái tim mình một cách xác thực như vậy. Mỗi một lần tăng tốc nhịp đập, đều chỉ vì Đường Mật.

“Em đồng ý làm bạn gái của tôi không?”

Ngữ điệu của anh vẫn bình ổn như thường, nhưng Đường Mật vẫn nghe ra sự căng thẳng của anh.

Cô hơi mím môi dưới, nhìn Úc Ý nói: “Ý anh là bạn gái loại nào?”

Đầu mày Úc Ý nhíu lại: “Loại gì cơ?”

“Ví dụ như loại chơi bời bên ngoài, còn cả loại...”

“Em nghĩ tôi chỉ đang chơi bời với em?” Đường Mật còn chưa nói, Úc Ý đã không kiên nhẫn ngắt lời cô.

Không một ai hiểu hơn anh, để bản thân thích một người con gái không dễ dàng biết bao nhiêu.

Đường Mật thấy sắc mặt anh không tốt lắm, vội vàng giải thích: “Không phải đâu, chỉ là tôi nghe nói anh phải kết hôn với Bạch Tiêu...”

Úc Ý nhíu chặt mày hỏi: “Em nghe ai nói? Bạch Tiêu?”

“Không phải, là Lâm Triệt...”

Hai chữ Lâm Triệt khiến sắc mặt Úc Ý càng thêm không tốt: “Lâm Triệt nói em liên tin ngay? Hắn là tình địch của tôi, trước mặt em hắn đương nhiên phải nói những lời không có lợi cho tôi rồi.”

“Ờ...”

Đường Mật đáp không mặn không nhạt, khiến Úc Ý nhíu mày càng sâu: “Em tin Lâm Triệt hay tin tôi?”

Đường Mật đáp ngay tức khắc: “Đương nhiên là anh!”

Thần sắc Úc Ý hơi hòa hoãn lại: “Vậy em hãy nhớ kỹ, hôn nhân của tôi không phải là con bài của sự nghiệp, người vợ mà tôi lựa chọn chỉ có thể là người tôi yêu sâu đậm.”

Giọng Úc Ý vừa dứt, trong phòng bao liền rơi vào sự im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở khẽ khàng.

Đường Mật áp xuống trái tim đang đập nhanh như bay của mình, nhỏ giọng hỏi một câu: “VẬY... anh yêu em không?”

Thanh âm nhẹ nhàng ấy như móng vuốt chú mèo khẽ lướt nhẹ qua tim. Trên mặt Úc Ý xuất hiện chút bối rối, không tự nhiên dờ mắt đi: “Ừ.”

Mặc dù không phải ba chữ “anh yêu em” lãng mạn, nhưng một chữ “ừ” này đối với Úc Ý hiện tại mà nói đã là cực hạn rồi. Đặc biệt là đôi tai đang hơi hồng hồng lên của Úc Ý kia, dễ thương đến mức khiến người ta không nhịn được muốn đi lên cắn một ngụm.

Đường Mật không nhịn được bật cười: “Được rồi, vậy thì em đồng ý làm bạn gái của anh.”

Úc Ý giương mắt nhìn cô, khóe miệng dần dần cong lên.

Lần này, cười tự nhiên vô cùng.

Đường Mật nhìn hai lúm đồng tiền nhỏ trên khuôn mặt anh, chớp chớp mắt hỏi: “Anh không có gì muốn hỏi em hả?”

Thông thường mấy anh tổng tài bá đạo hay thối mác kiêu, rốt cuộc em thích tôi hay thích tiền của tôi?

Ánh mắt Úc Ý vừa chuyển, hỏi cô: “Anh có thể hôn em không?”

Đường Mật: “...”

Sao anh lại không chơi theo lẽ thường thế chứ!

Đường Mật dẫu môi: “Anh tìm em làm bạn gái chỉ để làm chuyện kiểu này thôi hả!”

Úc Ý đáp: “Đương nhiên không phải, từ lúc em còn chưa làm bạn gái anh, anh đã làm loại chuyện này rồi.”

Đường Mật: “...”

Ha ha.

“Nhưng mà bây giờ anh cực kỳ muốn hôn em.”

Một câu nhẹ nhàng của Úc Ý lại bóp chết trái tim thiếu nữ của Đường Mật trong tích tắc.

Nhân viên phục vụ ngoài cửa đưa ra gõ lên cửa, khó khăn mỉm cười báo: “Làm phiền ạ, Úc tiên sinh, món anh gọi xong rồi ạ.”

“Ừ.” Úc Ý thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt đáp một tiếng.

Hai nhân viên phục vụ nhanh chóng tiến vào đưa lên những món ngon, sau đó rút lui như chạy trốn.

Lúc sáng Đường Mật chưa ăn gì, bây giờ thấy một bàn toàn sơn hào hải vị, con sấu đói bắt đầu ngóc đầu dậy. Cô mới nhắc đĩa lên, Úc Ý phía đối diện lại mở miệng: “Vậy anh đổi câu hỏi khác nhé.”

Đường Mật lại đặt đĩa xuống.

“Em còn thích Lâm Triệt không?”

Đường Mật lắc đầu kiên định: “Đương nhiên không rồi.”

“Vậy Úc Tâm và anh, người em thích là ai?”

Đường Mật ngậy người gãy lạt, nhìn hướng Úc Ý.

Úc Ý cũng đang nhìn cô, đôi mắt đẹp chuyên chú nhìn về hướng cô, phản chiếu rõ bóng ngược của cô lên đó.

Đường Mật hít một hơi, đáp: “Úc Tâm giống như mặt trời, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy liền cảm thấy rất ấm áp thoải mái, trước mặt anh ấy em có thể nói năng thoải mái không có kỵ điều gì. Anh thì ngược lại hoàn toàn, nếu nói anh ấy là mặt trời, thì anh giống như mặt trăng ấy, thanh cao lạnh lùng, khiến người khác không thể nắm bắt, nếu anh mà tức giận, đến em cũng thấy sợ.”

Đường Mật nói xong mấy lời này mặt Úc Ý đã khó chịu lắm rồi, anh há miệng đang định hỏi cô có phải vì Úc Tâm nên cô mới đồng ý làm bạn gái anh không, Đường Mật lại đột nhiên cười nói: “Nhưng nếu anh là ánh trăng, em chính là Lý Bạch. Anh biết Lý Bạch chứ? Ông ấy là ‘kẻ cuồng thường nguyệt’ nổi tiếng thời Đường ấy.”

Ánh mắt Úc Ý khẽ lấp lánh, sau đó cúi đầu bật cười trầm thấp.

Đường Mật kinh ngạc mở to mắt: “Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau em kể một câu chuyện cười cho anh mà anh chẳng phản ứng gì không? Bây giờ lại có thể cười ra tiếng rồi cơ, tiến bộ nhanh thật đấy.”

“Bởi vì chuyện cười này khiến anh rất vui vẻ.” Úc Ý cầm đôi đũa đặt một bên, nói với Đường Mật: “Ăn cơm đi, không phải em đói rồi à?”

Đường Mật cúi đầu cười, cũng cầm đũa lên ăn.

Một lúc sau, cửa phòng bao lại bị nhân viên phục vụ gõ, lần này bọn họ mang vào một chiếc bánh gato lớn: “Úc tiên sinh, bánh ngải đặt được ship đến rồi ạ.”

“Được, cảm ơn.” Úc Ý đợi phục vụ ra ngoài xong, nhắc người dậy bóc hộp bánh ra: “Đây là bánh kem Macaron anh nhờ Jonathan làm riêng cho em đó, chúc mừng sinh nhật.”

Đường Mật ngạc nhiên vui vẻ nhìn chiếc bánh sinh nhật được trang trí từ Macaron, thích thú nói với Úc Ý: “Đẹp quá, cảm ơn Úc tổng.”

Lông mày Úc Ý hơi nhíu lại: “Về sau không ở công ty thì đừng gọi anh là Úc tổng.”

Đường Mật đảo mắt, hỏi: “Vậy em nên gọi anh là gì?”

Úc Ý Úc Ý đáp: “Anh có tên,”

Đường Mật cúi đầu cười khì, sau đó gọi: “Úc Ý.”

Lông mi Úc Ý khẽ run nhẹ, trầm giọng đáp: “Ừ.”

Đường Mật có vẻ gọi phát nghiện, lại gọi một tiếng: “Úc Ý!”

“Ừ.”

“Úc Ý~”

“... Ăn bánh đi.”

Sau bữa trưa Úc Ý còn có việc nên bảo tài xế trực tiếp lái xe về nhà Đường Mật.

Xe dừng lại, đầu mày Úc Ý khẽ động như có như không: “Nhanh thế nhỉ?”

Đường Mật bật cười, nói với anh: “Vậy em về trước đây.”

“Ừ.” Úc Ý gật đầu, nhìn Đường Mật xuống xe xong lại gọi cô, bảo: “Lần sau lúc nào muốn thưởng nguyệt thì gọi cho anh.”

La Hạo ở hàng ghế trước nghe chẳng hiểu gì, Đường Mật thì không nhận được bật cười khẽ. Cô đứng ngoài cửa xe cười một lúc mới nói với Úc Ý: “Anh có wechat không? Chúng ta có thể nhắn bằng Wechat.”

Úc Ý đáp: “Lúc trước La Hạo từng giúp anh đăng ký một nick, nhưng anh chẳng mấy khi dùng.”

“Vậy bọn mình kết bạn đi!” Đường Mật hưng trí bưng bưng lấy điện thoại ra add Wechat của Úc Ý xong mới vẫy tay tạm biệt anh ra về.

Úc Ý nhìn Đường Mật bung hộp bánh gato chưa ăn hết biến mất trên lầu, sửa mục bí danh của cô thành Sweetheart.

Sau khi Đường Mật lên lầu cũng sửa lại nickname của Úc Ý, lưu là “cún con” (Cầu Đản).

Úc Ý thoát wechat, phân phó La Hạo: “Giúp tôi hẹn Lâm Triệt, tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

Mất La Hạo chớp nhanh mấy cái, sau đó gật gật đầu: “Em biết rồi, em sẽ cố sắp xếp thời gian.”

La Hạo nói “có”, quả thực đúng là nhanh vô cùng, hôm sau Lâm Triệt liền xuất hiện trước mặt Úc Ý.

Lúc này khách trong Kisscatcafe không nhiều, một mình Úc Ý ngồi trong góc nhưng lại thu hút mọi ánh nhìn của những vị khách khác một cách bá đạo.

Lâm Triệt đứng từ xa neho mắt nhìn anh, sau đó mới đi tới cười chào hỏi: “Úc tiên sinh.”

Úc Ý nghe thấy ngẩng đầu lên, ánh mắt điềm nhiên quét qua người anh ta: “Chào anh.”

Lâm Triệt mỉm cười, chỉnh lại quần áo mình, ngồi xuống phía đối diện anh: “Không biết hôm nay Úc tiên sinh tìm tôi có việc gì?”

Úc Ý đáp: “Chỉ là muốn nói với anh, hiện tại Đường Mật đã là bạn gái của tôi, hi vọng về sau anh không làm phiền cô ấy nữa.”

Về mặt Lâm Triệt cứng đờ trong giây lát, sau đó dần dần thu lại ý cười: “Úc tiên sinh, anh là tổng giám đốc của tập đoàn Úc thị, nếu anh muốn chơi đùa có rất nhiều phụ nữ muốn chơi cùng anh, nhưng xin anh đừng tìm Đường Mật.”

Úc Ý nhìn anh ta, con người đen nhánh mang theo cảm xúc lạnh lùng: “Vì sao Lâm tiên sinh lại khẳng định cho rằng tôi đang chơi đùa? Đối với tình cảm tôi còn nghiêm túc hơn anh.”

Lâm Triệt không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Đường Mật đơn thuần không có nghĩa tôi cũng dễ bốn cọt như thế, Bạch Tiêu trước giờ vẫn là con dâu mà nhà anh công nhận, anh có thể cưới cô ấy về nhà họ Úc được chắc?”

Úc Ý đáp: “Có lẽ anh chưa hiểu lắm về Úc thị, nó là do một tay tôi sáng lập nên, không phải loại doanh nghiệp gia đình, tôi muốn cưới ai không cần thiết phải thông qua sự đồng ý của người khác.”

Lâm Triệt nhìn người đàn ông tràn ngập cảm giác áp bức trước mặt, trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Hôn nhân không phải chuyện của mỗi hai người, mà là chuyện của hai gia đình, càng không nói đến một gia tộc lớn như nhà họ Úc. Tôi nghĩ Đường Mật cũng hi vọng hôn nhân của bản thân có thể nhận được sự chúc phúc từ người nhà đôi bên.”

“Điều này không cần Lâm tiên sinh lo nghĩ đâu.” Giọng Úc Ý lạnh nhạt không chứa chút cảm xúc nào, mang theo khí thế không thể phản bác.

Anh gọi phục vụ lại thanh toán, trước khi đi còn đứng lại bên người Lâm Triệt: “Lâm tiên sinh, có những thứ một khi anh đã tự tay vứt đi, thì đừng mong tìm lại được.”

Cơ thể Lâm Triệt hơi chấn động, Úc Ý nói tiếp: “Thứ anh vứt bỏ, đối với tôi mà nói lại là thứ quý giá nhất trên đời, nhìn từ mặt này thì tôi nên cảm ơn anh một câu.”

Miệng Úc Ý nói câu cảm ơn nhưng thái độ lại chẳng chút thành ý.

Lâm Triệt nhủ mảy, cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi: “Tôi không hề vứt bỏ, tôi vẫn luôn thích cô ấy, chỉ là lúc đó tôi còn chưa đủ tốt, không thể cho cô ấy hạnh phúc tốt nhất. Nhưng bây giờ khác rồi, tôi có lòng tin, thứ anh cho cô ấy tôi cũng có thể cho, thậm chí còn làm tốt hơn anh!”

Úc Ý nhìn thẳng anh ta với ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt không biểu cảm: “Bởi vì lúc đó bản thân chưa đủ tốt nên lựa chọn rời đi. Ba năm sau, anh là trò giỏi của Cheston, được truyền thống xưng tụng là hoàng tử làm bánh, anh nghĩ bản thân đã trở nên đủ giỏi rồi nên quay lại tìm cô ấy. Nhưng dựa vào đâu mà anh cho rằng, đợi sau khi anh khiến bản thân trở nên hoàn hảo nhất, cô ấy vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ anh?”

Lâm Triệt cảm nín.

Úc Ý thu ánh mắt về, đầu không ngoảnh lại đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

Mấy ngày này Đường Mật đều đang nghiên cứu bánh kem ice cream vị mới, sau khi thương lượng với Nhà hàng trưởng, cuối cùng quyết định thử làm bánh kem ice cream vị sầu riêng và sô cô la trắng.

Bản thân Đường Mật không thích mùi sầu riêng, nhưng là một đầu bếp có nhiều lúc bản thân không làm chủ được, dù sao sầu riêng cũng là một vị khá kinh điển.

Bị mùi sầu riêng nồng nặc hành hạ cả buổi chiều, Đường Mật mệt thân mệt tim trở về nhà, tắm xong bèn nằm trên giường lên Wechat.

Mặc dù đã chính thức xác định quan hệ với Úc Ý, nhưng mấy ngày nay Úc Ý cũng không chủ động tìm cô, càng không gửi cho cô mấy tin nhắn sến sẩm, Đường Mật thậm chí hơi hoài nghi anh rốt cuộc có hiểu thế nào là yêu đương không đây.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu Úc Ý mà ngày nào cũng gửi tin nhắn sến súa cho cô, chắc cô kinh sợ hơn là vui mừng mất.

Nhưng loại chuyện yêu đương này ấy, trước sau gì cũng phải có người chủ động, nếu Úc tổng còn đang trong giai đoạn mò mẫm mới mẻ thời sơ sinh thì để một “tiền bối mẫu giáo” cô đây chủ động hơn đi vậy.

Vậy là cô soạn một tin nhắn Wechat gửi cho Cún Con: “Ngày mai em được nghỉ, định đi viện phúc lợi Cầu Vòng dạy các bạn nhỏ làm bánh quy, hẹn hò không?”

Không bao lâu sau, wechat nhận được tin nhắn mới: “Hẹn.”

Đường Mật nhìn chằm chằm màn hình, ôm gối đầu bật cười.

Chưa cười được mấy tiếng, điện thoại đã rung lên. Đường Mật liếc nhìn, ồ, Cún Con gọi đến.

Cô nhận máy, ngồi dậy: “Chuyện gì ạ?”

“Không có gì, chỉ đột nhiên muốn nghe giọng em.”

Đường Mật chớp chớp mắt hỏi: “Có phải anh nhớ em không?”

Đầu kia điện thoại im lặng một lát mới truyền tới giọng nói lạnh lạnh dễ nghe của Úc Ý: “Ừm.”

Đường Mật cười thầm: “Đã nhớ em sao còn không gọi điện cho em?”

Úc Ý đáp: “Lần trước lúc đi anh đã nói, nếu em muốn thương nguyệt thì liên hệ với anh, nhưng em không liên lạc gì...”

Đường Mật vòng chuyển mấy hồi mới hiểu được tuyến suy nghĩ trong não anh: “Vậy là anh nghĩ em không muốn gặp anh?”

Úc Ý không nói gì, Đường Mật nói thăm dò: “Chắc không phải mấy hôm nay anh đều đang chờ điện thoại của em đấy chứ?”

“Ừ.”

Đường Mật: “...”

Cô mím môi, ngữ điệu thâm trầm: “Chuyện yêu đương này ấy mà, đàn ông nên chủ động chút nha.”

Úc Ý lặng yên một lát, đáp: “Anh biết rồi.”

Mãi về sau Đường Mật kiến thức được Úc Ý tổng chủ động lên là như nào, mới hối không kịp hôm nay nói ra câu này.

Hai người hẹn thời gian hôm sau gặp xong, Đường Mật cúp điện thoại. Cô mở tủ lấy mặt nạ ra đắp lên mặt, ra ngoài chuẩn bị đồ đạc hôm sau đi viện phúc lợi cần dùng đến.

Phó Tân nằm trên sofa xem tivi, thấy cô đang đắp mặt đi ra, rất nhạy bén phát giác ra điều gì: “Đường Đường, mày nói thật cho tao nghe, gần đây mày đang yêu phải không?”

Đường Mật giật thót tim, giả ngu bảo: “Có đâu, sao mày lại hỏi vậy?”

Phó Tân chun mũi, ôm gối ôm ngồi dậy: “Gần đây lượng hormone mày tiết ra tăng rõ rệt so với trước đây, hơn nữa cứ vài ngày lại đắp mặt nạ, trước mày cả tháng cũng chẳng đắp mấy lần đấy nhé.”

Đường Mật xì một tiếng: “Thế mày một tuần đắp mặt 3 lần chẳng phải hormone bùng nổ ầm ầm luôn rồi?”

Phó Tân: “...”

Đường Mật tìm được mấy khuôn bánh đáng yêu, thu xếp xong lại lác lác trở về phòng mình.

Phó Tân nhìn bóng lưng cô, trong lòng nghĩ nhất định có trò mèo gì ở đây! Đợi hôm nào rảnh nhất định phải dùng hình thám vãn! Không tin cô nàng không khai!

Ngày hôm sau lúc Phó Tân đi làm, Đường Mật cũng bỏ dậy. Cô nhìn trong tủ quần áo một vòng, nghĩ phải mặc đồ tiện lợi để làm bánh nên đành từ bỏ váy vóc xinh đẹp, chọn một chiếc áo Tshirt và quần short.

Sau khi nhận được điện thoại của Úc Ý, Đường Mật khoác một túi đồ to xuống lầu.

Úc Ý đứng một mình ngoài xe, hình như đang đợi cô.

Đường Mật cười lại gần, ngẩng đầu hỏi anh: “Sao không đợi trong xe?”

Góc độ này vừa vặn quá tiện cho Úc Ý, anh hơi cúi eo, mỗ lên môi Đường Mật một cái: “Bởi vì nhớ em.”

Mặt Đường Mật vụt đỏ lên, đang ở dưới lầu nhà cô đó! Đâu cũng có người kia!

Úc Ý ngược lại mặt không đỏ tim không đập, mở cửa xe cho Đường Mật ngồi lên.

Hôm nay cái đuôi nhỏ La Hạo không theo đến, trong xe chỉ có một mình tài xế.

Đường Mật đặt đồ xuống xong tài xế liền khởi động xe thẳng tiến viện phúc lợi Cầu Vồng.

Úc Ý nhìn đồ trong balo của Đường Mật hỏi: “Sao bỗng nhiên lại muốn đi viện phúc lợi dạy các em làm bánh?”

Đường Mật cười hi hi: “Thực ra là do bố em, ông ấy có quan hệ rất tốt với bác viện trưởng viện phúc lợi Cầu Vồng, trước đây mỗi tháng gửi sinh hoạt phí cho em đều gửi hai phần, một phần cho em, một phần để em gửi cho viện phúc lợi, thuận tiện bảo em đi thăm các bạn nhỏ ở viện phúc lợi. Mấy ngày trước chẳng phải sinh nhật em đấy hả, bố lại gửi bưu thiếp với tiền về, giục em đi thăm viện phúc lợi. Nói ra thì em cũng lâu lắm rồi không đi, thấy hơi hổ thẹn.”

Úc Ý gật gật đầu: “Anh cứ tưởng bố em là một nhiếp ảnh gia cá tính phóng khoáng, thật không ngờ tâm tư lại tinh tế như vậy.”

Đường Mật giật giật lông mày hỏi: “Sao anh biết bố em là nhiếp ảnh gia?”

“Không phải em nói à?”

Đường Mật đáp: “Em từng nói vậy, nhưng em nói với Úc Tâm mà.”

Con người Úc Ý khẽ động, lặng thinh.

Mắt Đường Mật híp lại: “Có phải anh vẫn luôn có trí nhớ của Úc Tâm không hả?”

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Úc Ý quay đầu đi, giả bộ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, Đường Mật bấu môi, cố tỏ ra giận hỏi anh: “Sao anh lại giả bộ là không có trí nhớ của Úc Tâm mãi như thế?”

Úc Ý sợ cô giận thật, quay đầu lại về mặt mặc dù hơi có chút bối rối, nhưng vẫn giải thích: “Lúc đó Úc Tâm đột nhiên hôn em, anh không biết phải xử lý mối quan hệ với em ra sao nữa.”

“Thế nên anh giả trang thành mất ký ức?”

“...Xin lỗi em”

Đường Mật hí mắt nhìn anh đánh giá: “Anh lừa em lâu thế, một câu xin lỗi là xong hả?”

Úc Ý đáp: “Vậy em muốn sao?”

Đường Mật nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, đột nhiên có chút không nhẫn tâm trêu đùa anh: “Anh cười một cái, em liền tha thứ cho anh.”

Úc Ý hình như không ngờ đến cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, trong mắt xẹt qua chút ngạc nhiên. Đường Mật nhìn anh, lại bổ sung: “Phải cười kiểu có lúm đồng tiền mới tính đó nha!”

Úc Ý im lặng giây lát, bảo cô: “Em hôn anh một cái anh cười cho em xem.”

Đường Mật: “...”

Rõ ràng là anh đang cầu tha thứ mà! Sao còn dám yêu sách nữa!

Đường Mật giận dữ bắt bình nhìn anh, nhưng lại dùng vẻ mặt sợ không chiếm được tiện nghi sắp lại gần anh cực nhanh, đụng nhẹ vào môi anh.

Úc Ý ngây người trong giây lát, sau đó khóe môi nhẹ nhàng cong lên như kéo tơ, giương lên một góc độ đẹp nhất.

Đôi lúm đồng tiền quen thuộc xuất hiện trên mặt Úc Ý, Đường Mật có cảm giác cảm động mê hoặc, cô nhanh như chớp lấy điện thoại ra, giơ trước mặt Úc Ý ấn nút chụp.

“Úc tổng mặt cười tươi như hoa, trăm năm khó gặp!” Đường Mật giơ màn hình điện thoại ra trước mặt Úc Ý như dâng hiến bảo vật: “Chắc đem tấm hình này bán cho mấy tòa soạn báo chí phải kiếm được giá hời lắm đây.”

Úc Ý đáp: “Em định bán cho tòa soạn á?”

“Còn lâu.” Đường Mật bảo vệ điện thoại vào trong ngực: “Đợi lát em đi tìm một tiệm in ảnh, in nó ra xong dán lên tường phòng ngủ, tàng trữ độc quyền hahaha.”

Khóe miệng Úc Ý lại không tự giác cong lên: “Nếu em thích, anh có thể thường xuyên cười với em.”

Đường Mật nghe thế ôm lấy chỗ ngực mình: “Vậy em phải luyện tập cho trái tim này nhiều hơn mới được.”

Úc Ý cup mắt cười nhẹ, không nói gì thêm.

Đường Mật lấy điện thoại về, suy nghĩ một lúc lại lắp ba lắp bắp mở miệng: “À, đúng rồi, bạn cùng phòng em cũng làm trong tòa soạn báo đấy, nó vẫn luôn muốn được phỏng vấn độc quyền anh một lần.”

Đầu mày Úc Ý khẽ động, nghiêng đầu nhìn cô bảo: “Là bạn cùng phòng tên Phó Tân đó?”

“Vâng.” Đường Mật thấy hơi ngại ngùng, cô và anh mới bên nhau mà đã đưa ra yêu cầu kiểu này với anh, nhưng Phó Tân cũng nhờ cô lâu lắm rồi, kéo dài mãi cô cũng thấy ngượng. “Cái đó... Em biết anh không thích nhận phỏng vấn, em cũng chỉ giúp nó hỏi xem thế nào thôi, nếu anh không đồng ý thì không cần miễn cưỡng đâu.”

Úc Ý nghĩ ngợi, nói: “Có thể tiếp nhận một cuộc phỏng vấn ngắn, về thời gian anh sẽ bảo La Hạo sắp xếp.”

“Thật à?” Đường Mật thấy vui ngoài dự kiến, Phó Tân mà biết được chắc sướng phát điên mất.

“Ừ, sắp xếp thời gian xong anh bảo La Hạo liên hệ với em, anh cũng muốn gặp bạn cùng phòng của em xem sao.”

Đường Mật hấp háy mắt nhìn anh: “Gặp bạn em làm gì?”

“Cô ấy là bạn cùng phòng với em, đương nhiên anh phải tìm hiểu xem cô ấy là người như thế nào chứ.”

Đường Mật ngậy ra, sau đó cười ha ha: “Anh còn sợ nó đem em đi bán á? Nếu bán thì bán từ lâu rồi, bọn em biết nhau mười mấy năm rồi cơ.”

Úc Ý đáp: “Vậy anh càng nên làm quen cô ấy, đúng không nào?”

Đường Mật cười hai tiếng: “Anh nói đúng tức là đúng, nhưng nó là fan cuồng của anh, hôm nào anh gặp nó nhớ mang theo bình xịt phòng sói đấy.”

Lúc này Phó Tân trong tòa soạn báo đang hất xì hơi một cái rõ vang.

Đường Tâm Mật Ý | Bản Lật Từ | Viio dịch & đăng tại phuongviio.wordpress.com

Viện phúc lợi Cầu Vồng đã có hơn năm mươi năm lịch sử ở thành phố A, hơn mười năm trở lại đây phòng ốc xây đi sửa lại mấy lần, trang thiết bị cũng được hiện đại hóa hơn dưới sự ủng hộ của các ban ngành tổ chức.

Giữa viện phúc lợi là một thảm cỏ lớn, bên trên có khá nhiều thiết bị giải trí, Đường Mật với Úc Ý vừa đi tới, các bạn nhỏ đã vây lại gần.

Lần gần nhất Đường Mật đến viện phúc lợi đã là chuyện trước khi đi Pháp, lâu như vậy chưa quay lại, các bé trong viện phúc lợi hình như lại thay một đợt, phần lớn là những gương mặt mới, một số bạn cô biết đều không thấy nữa, nghe viện trưởng bảo là đã được nhận nuôi.

Bác viện trưởng cũ tuổi tác đã cao, hiện tại đang nghỉ ngơi dưỡng lão ở nhà, viện trưởng đương nhiệm là con gái bác. Đường Mật giới thiệu với Úc Ý về viện trưởng xong, lại quay đầu nói với chị: “Đây là Úc Ý, hôm nay đến đây cùng em dạy các bạn nhỏ làm bánh ạ.”

Viện trưởng nhìn Úc Ý đánh giá, sau đó cười bảo: “Đại danh của Úc tiên sinh tôi đã sớm nghe qua, nhà hàng nào của anh cũng đều rất được đó.”

Úc Ý đáp theo phép lịch sự: “Cảm ơn.”

Viện trưởng cười, cũng không hỏi quan hệ của Đường Mật với anh mà đưa thẳng bọn họ tới phòng hoạt động: “Trong phòng đã bố trí ổn thỏa rồi, các em nghe nói hôm nay có thợ bánh đến dạy các em làm bánh quy đều hưng phấn không chịu được.”

Trong viện phúc lợi các bạn nhỏ tuổi nào cũng có, các em đã tập trung đầy đủ trong phòng hoạt động, đang nhìn Úc Ý và Đường Mật với ánh mắt hưng trí bùng bùng.

Viện trưởng giới thiệu cho các em: “Đây là anh và chị sẽ dạy các con làm bánh hôm nay, mọi người chào mừng nào.”

Các bạn nhỏ vỗ tay nhiệt liệt, một bé gái giơ tay hỏi: “Anh ơi, anh là bạn trai của chị ạ?”

Úc Ý theo thói quen không phản ứng gì, Đường Mật cười hì hì bảo: “Phải rồi, anh ấy là bạn trai chị đó, em có ngưỡng mộ chị có bạn trai đẹp trai như này không?”

Bé gái chưa nói gì, một bé trai bên cạnh đã gào lên trước: “Chị Đường Mật, rõ ràng chị đã bảo đợi em lớn xong gả cho em cơ mà!”

“Cún ngoan em đừng nói bừa nha, chị đồng ý em lúc nào cơ?”

Bé trai giận dỗi dỗi đáp: “Em đã nói chỉ có bà xã tương lai của em mới được gọi em là Cún Ngao mà!”

Đường Mật: “...”

Úc Ý hơi cúi đầu nhìn hướng anh bạn nhỏ, bé trai vừa ngửa đầu lên, đùng phải ánh mắt của anh.

Hai giây sau, cún ngoan ‘oa’ một tiếng bật khóc luôn.

Trẻ con khóc có thể lan truyền, viện trưởng sợ một khi đã bùng nổ sẽ khó mà dàn xếp được bèn vội vàng lên an ủi nhóc. Cún ngoan vừa lau nước mắt, vừa mếu máo nhìn Đường Mật: “Chị Đường Mật, chị đừng gả cho anh kia, anh dữ thế nhất định sẽ bạo lực gia đình đó.”

Đường Mật: “...”

Cô đang nghĩ giờ trẻ con hiểu nhiều chuyện thật đấy.

Viện trưởng bên cạnh khẽ cười, lau sạch nước mũi cho Cún ngoan: “Anh trai có làm gì đâu, sao con lại bảo anh ấy dữ?”

Cún ngoan nói năng hùng hồn: “Em nhìn trong mắt anh ấy thấy có sát khí!”

Viện trưởng: “...”

Đường Mật: “...”

Cô có vẻ như hiểu ra lý do vì sao Cún ngoan lâu như vậy mà chưa được ai nhận nuôi rồi.

Nhân viên công tác tới phát tạp dề cho mọi người, Đường Mật nhìn Úc Ý mặc tạp dề, bỗng nhiên bật cười.

Úc Ý ngược mắt nhìn cô: “Sao thế?”

Đường Mật cười lắc lắc đầu: “Anh còn nhớ lúc trước Úc Tâm đưa em đi Lạc Điểm làm bánh không? Lúc đó em còn nghĩ, nếu anh mặc tạp dề vào trông sẽ như thế nào? Bây giờ xem ra cũng đẹp trai phết đấy!”

Úc Ý cong cong khóe miệng không nói gì, chỉ đi đến đằng sau Đường Mật, giúp cô thắt dây tạp dề.

Rõ ràng không có tiếp xúc cơ thể, nhưng tai Đường Mật vẫn đỏ bừng lên.

Đội mọi người đều mặc xong, Đường Mật liền bày hết đồ đã chuẩn bị ra: “Hôm nay chị sẽ dạy các em làm bánh quy theo hình, chị đã chuẩn bị rất nhiều khuôn hình đáng yêu rồi nè!” Đường Mật ở nhà đã làm sẵn bột nhào cần dùng, phát cho các bạn nhỏ: “Mọi người cán mỏng bột ra xong dùng khuôn ấn lên trên để ra những chiếc bánh hình dễ thương nha, chị làm mẫu cho các em xem nhé.”

Đường Mật vừa cán dẹt bột nhào, vừa giảng giải cho mọi người nghe những điều cần chú ý, giảng đến đoạn hưng trí còn bắt đầu hát lên: “Làm theo tay trái chỉ, tay phải chỉ, một động tác chậm...”

.....

Trong phòng hoạt động yên tĩnh một cách quỷ dị, may mà Đường Mật cuối cùng cũng cán xong lớp bột: “Xong rồi, các em làm theo các bước chị vừa làm là được, chú ý đừng ấn phải ngón tay của mình nhé.”

Các bạn nhỏ đều bắt tay vào làm, Đường Mật và Úc Ý ở bên phụ trách trợ giúp các em nhào cán bột, đội mọi người đều nén mòng bột thành hình chữ nhật liền đến bước mà các bạn nhỏ yêu thích nhất: ấn khuôn.

Bánh quy đủ loại hình dáng được đưa vào lò nướng, Đường Mật lấy giấy nến đã được cắt sẵn thành hình chữ nhật dạy các em gấp túi hình nón: “Những chiếc túi này gấp xong có thể dùng để đựng đường bột icing, loại đường này giống những chiếc bút màu, dùng để vẽ lên những chiếc bánh mà các em vừa làm những hình trang trí các loại.”

Các bạn nhỏ đều ồ lên đầy mong đợi, sau khi Đường Mật cho đường vào túi giấy, mọi người dùng nó bóp ra những hình trang trí các loại.

Ngôi sao, cây thông nô en, quần áo dễ thương, bông hoa các màu...

Đường Mật làm một chiếc bánh quy trái tim đỏ, tặng cho Úc Ý ở bên cạnh: “Cái này cho anh.”

Úc Ý nhận lấy bánh trên tay cô, nhìn một lúc rồi hỏi: “Đây là trái tim em hả?”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Phải rồi, anh phải bảo quản cẩn thận nha.”

Úc Ý nhẹ cong khóe môi, Úc Ý đưa chiếc bánh quy hình người tí hon mình vừa làm tặng cho cô.

Đường Mật nghiêng cứu một lát bảo: “Đây là anh hả?”

“Ừ.”

“Vậy em sẽ bảo quản thật tốt, yên tâm đi.” Đường Mật nói xong, há miệng ăn nốt chiếc bánh hình người. “Ồ, mùi vị không tệ nha.”

Con người đen sẫm của Úc Ý nhìn cô, Đường Mật nói không rụt rè: “Ăn vào sẽ không sợ bị người khác cướp mất nữa.”

Úc Ý im lặng giây lát, cũng ăn luôn trái tim của Đường Mật.

Khi rời khỏi viện phúc lợi, Úc Ý đưa danh thiếp cho viện trưởng: “Nếu có việc gì cần có thể liên hệ tôi bất kỳ lúc nào.”

Viện trưởng nhận danh thiếp của anh, cười bảo: “Tôi thay mặt các bé cảm ơn lòng hảo tâm của Úc tiên sinh.”

Úc Ý không nói gì, kéo Đường Mật đi, đằng sau còn văng vẳng tiếng gào cật lực của Cún ngoan.

Trong nhà họ Bạch, hai anh em Bạch trộm chút nhàn trong trăm công nghìn việc, ngồi trong vườn hoa uống trà chiều.

Bạch Sách múc chút mứt quả quết lên bánh mỳ nhỏ, một ngụm ăn hết: “Ồ! Mứt dâu này em mua dâu đấy? Vị ngon thật.”

Bạch Tiêu đáp: “Là Đường Mật làm, lần trước tặng em một chai, à, là dùng dâu tây nhà chúng ta làm đấy.”

Bạch Sách nhìn Bạch Tiêu ngồi dưới đất, chậm rãi nuốt miếng bánh mỳ trong miệng xuống: “Hôm nay Úc Ý không tới công ty, anh nghe La Hạo nói, hẳn với Đường Mật đi viện phúc lợi.”

Ánh mắt Bạch Tiêu khẽ động, không mặn không nhạt đáp một tiếng: “Ừm.”

Bạch Sách suy nghĩ, bỏ chiếc thìa trong tay xuống: “Úc Ý lúc trước từng nhắc với anh, hẳn với Đường Mật đã ở bên nhau.”

Bạch Tiêu hơi ngáy ra, ngẩng đầu nhìn anh: “Ở bên nhau tức là làm người yêu bên nhau à hả?”

“Ừ.” Bạch Sách gật gù đầu, “Anh nghĩ hẳn nói chuyện này với anh là muốn thông qua anh cho em biết.”

Bạch Tiêu không nói gì, Bạch Sách trầm ngâm giây lát bảo: “Tiêu Tiêu, anh biết em có tình cảm với Úc Ý, nhưng anh với Úc Ý quen nhau bao nhiêu năm rồi, hẳn là một đối tác hợp tác rất tuyệt, anh không hi vọng bởi vì chuyện này...”

“Yên tâm đi anh, em tự biết chừng mực.” Bạch Tiêu ngắt lời anh trai: “Em cũng cho rằng anh ấy là đối tác tốt, thực ra anh ấy tìm được được người mình thích, em cũng thay anh ấy thấy vui. Mặc dù người đó không phải em, nhưng em kiểu gì rồi cũng gặp được người thích mình.”

Bạch Sách bật cười: “Em có thể nghĩ thông được như thế đương nhiên tốt rồi, nhưng nếu em muốn dạy dỗ hẳn anh cũng không ngại lần sau chơi hẳn một khoản, anh nghĩ thẳng nhóc ấy không dám nói gì đâu.”

Bạch Tiêu cười theo: “Người nhà họ Bạch chúng ta có nhỏ nhen như vậy đâu.”

Bạch Sách chớp chớp mắt với cô: “Cái này thì chưa chắc rồi, em cũng biết ông bà già nhà mình đã sớm đánh mất với ông bà già nhà họ Úc rồi, chỉ đợi uống rượu mừng của em với Úc Ý thôi đấy.”

Bạch Tiêu hơi nhíu mày, đây đúng thực là một vấn đề: “Vậy phải làm sao?”

Bạch Sách nháy nháy mắt: “Chuyện thế này đương nhiên phải để Úc Ý xử lý rồi, em không cần lo hộ thẳng nhóc ấy đâu.”

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sau khi ra khỏi viện phúc lợi, Úc Ý tìm một nhà hàng kiểu Trung ăn trưa với Đường Mật.

Trong nhà hàng trang trí phong cách cổ kính, trong phòng bao bọn họ đang ngồi còn có cả một hòn giả sơn loại nhỏ. Úc Ý gọi món xong, hỏi Đường Mật: “Em vẫn đang dạy Bạch Tiêu làm bánh à?”

Đường Mật gật gù đầu: “Vâng ạ, chị ấy chỉ học phí hào phóng lắm, cứ tiếp tục như thế chẳng mấy chốc mà em tích đủ tiền vốn khởi động để mở tiệm bánh ngọt rồi!”

Đường Mật nói xong mới giật mình nhớ ra, Oh No, cô lại có thể nói thẳng toẹt không hề đề phòng trước mặt sếp lớn chuyện bản thân có ý định nhảy việc!

Cô hơi thấp thỏm nhìn trộm Úc Ý, trên mặt anh không hề có vẻ gì không vui: “Trước đây anh nghe La Hạo kể em chuyện em muốn mở tiệm bánh rồi, con người có mục tiêu theo đuổi là chuyện tốt.”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Anh nghĩ như thế thật?”

“Ừ. Dù trên cương vị ông chủ của Úc thị, anh không hi vọng mất đi một nhân viên ưu tú như em, nhưng đồng thời anh cũng không hi vọng bản thân hạn chế sự phát triển của nhân viên, huống hồ em còn là bạn gái anh nữa.”

Đường Mật mím môi bật cười, nhìn anh không nói gì.

Úc Ý tiếp tục: “Có điều anh đã nói chuyện của chúng ta cho Bạch Sách, chắc giờ Bạch Tiêu cũng biết rồi.”

Con người Đường Mật khẽ động, nghĩ một hồi bảo: “Bạch Tiêu thích anh phải không?”

Úc Ý trầm ngâm giây lát, đáp: “Bố mẹ anh đích thực có cho rằng cô ấy là phái nữ thích hợp nhất với anh, nhưng như lúc trước anh bảo em đó, hôn nhân của anh không phải con bài cho sự nghiệp, anh nghĩ chắc Bạch Tiêu có thể hiểu ý anh.” Nói đến đây anh hơi ngừng lại rồi tiếp tục: “Anh chỉ lo em với cô ấy tiếp xúc sẽ không tự nhiên, nếu bởi chuyện này mà em không thể tiếp tục dạy cô ấy làm bánh, anh có thể bỏ vào khoản tiền em bị tổn thất, tính luôn vào lương em.”

Đường Mật ngốc người ra: “Ý của anh là tăng lương cho em?”

“Ừ.”

“Tăng với lý do gì?”

Úc Ý hỏi lại như lẽ đương nhiên: “Anh tăng lương cho nhân viên cần lý do gì?”

Đường Mật: “...”

Không hổ là “tổng tài bá đạo”.

Cô nhún nhún vai, nói với Úc Ý: “Thực ra em thì chẳng sao, chỉ có Bạch Tiêu chắc sẽ không đồng ý để em dạy tiếp nữa. Em sẽ liên hệ với chị ấy sau, nếu đúng là chị ấy đá em thật... anh cũng không cần bồi thường cho em đâu, lương bây giờ em cầm cũng đã thấy hơi chột dạ rồi đây.”

Úc Ý hình như không hiểu lắm: “Là sao?”

“Anh không biết thật á? Lương của em hình như tháng nào cũng cao hơn tháng trước một chút.”

Úc Ý cúi đầu, nâng chén trà cổ nhấp một ngụm trà xanh.

Đường Mật hí húp nửa mắt quan sát anh: “Không phải tháng nào anh cũng trộm tăng lương cho em đấy chứ?”

Úc Ý vẻ mặt thẳng thắn: “Sao có thể, chắc là tiền thưởng mỗi tháng của em tăng cao hơn thôi.”

Đường Mật nhìn anh cười như không cười gật gật đầu, nhân viên phục vụ đúng lúc đi lên đưa món, hai người bèn kết thúc đề tài này.

Bữa cơm ăn đến mãi 2 giờ mới xong, Úc Ý lại đưa Đường Mật đi một vòng xong quay về công ty. Đường Mật về thẳng nhà, buổi sáng dạy các bạn nhỏ làm bánh ra khá nhiều mồ hôi, cô tắm qua cho thoải mái rồi về phòng ngủ đánh một giấc.

Lúc tỉnh dậy Phó Tân đã đi làm về, Đường Mật mặc đồ ngủ đi ra phòng khách, Phó Tân nhủ mảy oán trách: “Đường Đường, càng ngày mảy càng lười rồi đấy mảy biết không! Mây lại không nấu cơm!”

Đường Mật vô tội chớp chớp mắt: “Tao đang đợi mảy về mời tao đi ăn đây.”

Phó Tân xì một tiếng: “Cho tao một lý do mời mảy ăn trước đã.”

Đường Mật đáp: “Bởi vì tao đã giúp mảy hẹn được vụ phỏng vấn Úc tổng.”

Thân hình Phó Tân cứng đờ lại, động tác slow motion nhấc tay lên, đặt trên vai Đường Mật: “Mây nói gì cơ?”

“Úc tổng đã đồng ý cho mảy phỏng vấn, nhưng thời gian có lẽ không lâu đâu, anh ấy bảo sắp xếp xong sẽ liên lạc lại với tao.”

“Ôi dờ mờ đây là sự thật ư! Mây mau mau véo tao một phát đi.”

Đường Mật thích nhất chính là yêu cầu kiểu này, nhấc tay véo mạnh một phát không lưu tình trên khuôn mặt trắng trắng mềm mềm của cô nàng.

“Auuu!” Phó Tân hai mắt đầm lệ gạt tay cô ra: “Mây mạnh tay thế! Lúc trước bọn chủ nợ đuổi tao cũng không dùng đến biện pháp mạnh như mây đâu!”

Đường Mật đáp: “Càng đau càng thật chứ sao, nghĩ xem lát đi ăn gì đi.”

Nghĩ đến cuộc phỏng vấn đã đến tay, Phó Tân lập tức quên ngay đau đớn, tay phải phóng khoáng nhấc lên, khoác vai Đường Mật bảo: “Chị đây chuẩn bị lọt vào hàng ngũ Bạch Phú Mỹ(*) đến nơi rồi, mời em đi ăn tôm cay dưới lầu nhé!”

Đường Mật bấu môi: “Bạch Phú Mỹ mà ăn cái đấy?”

(*)*Bạch Phú Mỹ: trắng, xinh, giàu; giống với Cao Phú Soái của phái nam.*

Phó Tân đáp: “Sao mày có thể coi thường tôm cay thế nhỉ! Mày có biết lúc tao bị bọn đòi nợ bức đến đường cùng tao khát khao được ăn một miếng tôm như nào không!”

Đường Mật hất cánh tay của cô nàng ra, quay về phòng ngủ thay quần áo. Phó Tân đi theo sau đứng trước cửa phòng, nhìn cô đầy tò mò: “Đường Đường, mày làm thế nào mà khiến Úc tổng đồng ý nhận phỏng vấn vậy?” Hồi xong, lại tự mình giải đáp: “À không, nhất định là vì tao quá đẹp nên Úc tổng mới nhận lời.”

Đường Mật: “...”

Để không ảnh hưởng đến tâm trạng một lát nữa ăn tôm cay, Đường Mật nghĩ chuyện cô và Úc Ý đang yêu đương tốt nhất vẫn nên để hôm khác nói với Phó Tân.

Ba ngày sau, La Hạo gọi điện cho Đường Mật, bảo cô thời gian phỏng vấn đã sắp xếp xong, nhưng chỉ có hai mươi phút.

Hai mươi phút này, đã định trước sẽ không là hai mươi phút bình thường. — Phó Tân ôm máy ảnh, khuôn mặt kiên định đứng dưới chân tòa nhà Úc thị, nói với bản thân như vậy.

Cô nàng giống kiểu chiến sĩ chuẩn bị xuất chinh bước lên chiến trường, từng bước từng bước đi vào cửa lớn, sau đó bị bảo vệ ở cửa ngăn lại.

“Cô làm gì đó?” Anh bảo vệ vẫy cánh tay dài, quan sát cô trên dưới.

Phó Tân giờ giờ chiếc máy ảnh trên tay, giận giữ bất bình: “Tôi đến phỏng vấn Úc tổng đó!”

“Phỏng vấn Úc tổng? Hẹn trước chưa?”

“Đương nhiên rồi!”

“Vậy vì sao chúng tôi chưa nhận được thông báo?”

“Đó là do các anh làm ăn không nên hồn, sao các anh còn không biết ngượng hời tôi!”

Bảo vệ co rút khóe miệng, bảo cô đứng nguyên tại chỗ chờ, bản thân gọi điện hỏi xem. Phó Tân khẩn trương theo dõi anh ta, thấy cúp điện thoại bèn hỏi: “Sao rồi? Có phải tôi được lên rồi không?”

Bảo vệ đáp: “Thư ký của Úc tổng nói không nhận được hẹn phỏng vấn nào.”

“Sao có thể!” Phó Tân không tự chủ đề cao âm lượng: “Là chính miệng Úc tổng của các anh đồng ý!”

Bảo vệ thấy cô kích động thế, nói đầy vẻ sâu xa: “Cô nhóc, ngày nào cũng có cánh báo chí truyền thông muốn đến phỏng vấn Úc tổng, các cô đừng cho rằng bọn tôi trông có vẻ đầu óc đơn giản mà đực nước béo cò.”

Phó Tân: “...”

Cô ôm máy ảnh đứng tại chỗ một lúc, sau đó xông thẳng vào trong. Bảo vệ nhanh tay nhanh mắt ngăn được cô lại, Phó Tân còn cố liều mạng chen vào: “Thả tôi ra! Tôi đã hẹn được rồi mà! Các anh có biết chỉ một hiểu lầm của các anh có thể giết chết tâm hồn, kết thúc sinh mệnh của một thiếu nữ không!”

Tiếng gào rít cổ bông hòng vang vọng trong tai, bảo vệ thậm chí đã có khoảnh khắc bắt đầu tự cảnh tỉnh nhân sinh của bản thân.

“Chuyện gì?” Một giọng nam đột nhiên truyền đến, giọng nói mang theo vẻ không vui rõ rệt, nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Phó Tân và bảo vệ đều dừng lại, bảo vệ nhìn hướng người tới, mừng như bắt được ngọn cỏ cứu mạng: “La trợ lý, cô nhóc này nặng nề đòi vào phỏng vấn Úc tổng, ngăn cũng không ngăn được!”

La Hạo thuận thế nhìn hướng cô gái đứng cạnh bảo vệ, do màn tranh chấp vừa rồi, mặt cô đỏ rực lên, nhìn y hệt quả táo: “Cô là Phó Tân?”

Phó Tân thở hỗn hển, chỉnh lại đầu tóc rối loạn của mình: “Là tôi, tôi đã hẹn trước rồi, nhưng anh ta cứ nói tôi chưa hẹn được.”

Ánh mắt La Hạo khẽ động, quay đầu nói với bảo vệ: “Cô ấy quả thực có hẹn trước, là do tôi tự mình đặt lịch, chắc thư ký bên kia có chút sai sót.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Bảo vệ gật gù đầu, nói với Phó Tân: “Xin lỗi nha, cô bé, suýt nữa đã bóp chết tâm hồn của cô.”

Phó Tân: “...”

Cô làm ra vẻ hất hất tóc, hừ một tiếng, đi vào trong một cách kiêu ngạo sang chảnh.

La Hạo đi trước dẫn đường cho cô, sau khi hai người đi vào thang máy chuyên dụng cho Tổng giám đốc, Phó Tân nhìn anh chàng, nói: “Anh là trợ lý của Úc tổng à?”

La Hạo cười đáp: “Phải, vừa nãy ngại quá.”

“Không sao không sao, con người tôi ấy à, khuyết điểm lớn nhất là quá mức hiền lành.”

La Hạo cười nhẹ một tiếng không nói gì, cửa thang máy mở ra, hướng thẳng phía nơi làm việc của thư ký.

Trợ lý nhìn thấy La Hạo, lễ phép nói: “Chào La trợ lý.”

La Hạo gật nhẹ đầu, đi lên phía trước bảo: “Hôm nay Úc tổng có cuộc hẹn phỏng vấn, tôi đã báo cho Tang Lan, cô không biết à?”

Thư ký ngẩng ra, ngại ngần nhìn anh: “Vô cùng xin lỗi ạ, chắc lúc bàn giao công việc với cô ấy có chút sơ suất.”

La Hạo đáp: “Về sau chú ý vào nhé, đừng để xảy ra chuyện như này nữa.”

“Vâng ạ, vô cùng xin lỗi.”

Phó Tân ở một bên theo dõi toàn bộ một màn này mắt lóe ánh sao, ôi mẹ nó chứ trợ lý của Úc tổng mà đã ngẫu thế này chẳng phải Úc tổng còn ngẫu đến mức bay lên mất à!

La Hạo nói với thư ký xong, quay đầu bảo Phó Tân: “Phòng làm việc của Úc tổng ở bên kia, tôi dẫn cô qua đó.”

“Được ạ, cảm ơn anh!” Phó Tân lắc mông vui vẻ đi theo, thư ký kịp thời ấn điện thoại nội bộ, báo cáo với Úc tổng phóng viên phỏng vấn đã tới.

La Hạo dẫn Phó Tân vào phòng xong liền ra ngoài, trước khi đi còn không quên nhắc cô chỉ có hai mươi phút.

Phó Tân không giấu nổi kích động nhìn Úc Ý ở phía đối diện, dùng nghị lực cực đại mới ngăn nổi bản thân không nhào lên: “Chào anh Úc tổng, tôi là Phó Tân, vô cùng cảm ơn anh đã nhận lời mời phỏng vấn của tạp chí chúng tôi.”

Úc Ý gật gù đầu: “Chào cô, bởi thời gian có hạn, cô có câu hỏi gì thì cứ gắng hỏi nhanh nhé.”

Phó Tân thuận theo lời anh, nghĩ cũng không nghĩ ngợi gì đã bật ra: “Xin hỏi Úc tổng, anh có bạn gái chưa?”

Úc Ý hơi ngửa đầu, nhìn cô nàng một cái, sau đó bình thản đáp lời: “Có.”

Đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phó Tân, nổi kích động và sung sướng khi được gặp Úc tổng giờ phút này lần lượt rút đi, để lại trong cô duy nhất chỉ còn một thế giới sụp đổ.

Úc tổng vậy mà đã có bạn gái? Sao có thể? Tuyệt đối không thể! Nhất định là Úc tổng đang trêu cô!

Thế là Phó Tân lại hỏi như lên cơn điên: “Bạn gái của anh là ai!”

Úc Ý đáp: “Đường Mật.”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Phó Tân quen Đường Mật từng ấy năm trời, đây là lần đầu tiên cô nàng thấy hai chữ “Đường Mật” lại có sức mạnh ma thuật xuyên thấu đến điếc cũng nghe thấy như này.

Cô nàng bị chấn kinh đến nửa phút sau, cứng ngắc mở miệng: “Anh nói Đường Mật, là Đường Mật mà tôi quen đấy á?”

Úc Ý đáp: “Người tôi nói là bạn cùng phòng của cô, vì cô ấy nhờ nên tôi mới nhận lời mời phỏng vấn lần này.”

Phó Tân cảm thấy cái thế giới vừa mới tan tành bây giờ đã phong hóa đến mức cả căn cũng không còn.

Úc Ý thấy vẻ mặt cô nàng như mất hồn mất vía không nói gì bèn chủ động mở miệng: “Tôi nhớ tạp chí của các cô không phải báo giải trí, thời gian phỏng vấn lần này có hạn, chúng ta có thể quay về chủ đề chính được rồi đó.”

“...Ồ, chủ đề chính.” Phó Tân máy móc lấy ra bút ghi âm và sổ tay, đọc lần lượt từng câu hỏi mà mình đã chuẩn bị trước.

“Xin hỏi trong năm nay Úc tổng còn có kế hoạch lớn nào không?”

Úc Ý suy nghĩ đáp: “Nửa cuối năm hạng mục quan trọng nhất là Kế Hoạch Thánh Địa Bánh Ngọt ở trung tâm bách hóa Tinh Quang.”

Phó Tân ngây ra: “Thánh Địa Bánh Ngọt?”

“Ừm, tập đoàn Úc thị sẽ mở ra một thánh địa đồ ngọt ở bách hóa Tinh Quang, xây dựng những quầy bánh ngọt theo chủ đề của nhiều quốc gia khác nhau, trước mắt việc trang trí cơ bản đã hoàn tất, dự kiến sẽ ra mắt mọi người vào khoảng cuối năm nay.”

Tay cầm bút ghi âm của Phó Tân khẽ run, đây, đây... hình như là tin tức ngay đến trang chính thức của Úc thị cũng chưa công bố! Mặc dù bách hóa Tinh Quang đang sửa chữa phần bên dưới, nhưng tin tức luôn giữ kín, bên ngoài không hề biết là đang sửa làm gì!

Đây đúng là tin độc quyền chân chính nè! Mà lại là tin siêu hot lên top luôn nè!

Í đội đã, chuyện tình cảm của Úc tổng có phải cũng được tính là một tin siêu hot không?

Trái tim vừa bị ngược toại bởi không còn lạnh lặn của Phó Tân đang dần hồi phục lại với tốc độ nhanh trông thấy.

“Kế hoạch Thánh Địa Bánh Ngọt của Úc thị các cô có thể được ưu tiên đăng trước trang chủ chính thức của chúng tôi, coi như là tin độc quyền tôi tặng cô, nhưng vấn đề cá nhân tôi không muốn trông thấy nửa chữ trên mặt báo của các cô.”

Giọng lạnh băng của Úc Ý đập tan ảo tưởng trong não Phó Tân, phải biết bây giờ mấy cái tin đứng đắn nghiêm túc ai còn xem nữa, phải mấy tin về đời sống riêng tư của mấy người nổi tiếng mới thu hút dư luận được.

Thế nhưng nữ chính trong màn hút dư luận lại là bạn cùng phòng của mình, nam chính thì kiểu ‘bá đạo tổng tài’, có vẻ cô không dây vào được...

“Yên tâm đi Úc tổng, như anh nói đấy, tạp chí của chúng tôi không phải mấy kiểu báo giải trí, không đăng mấy tin vớ vẩn đâu!”

Phó Tân thề thốt đảm bảo với anh, cho dù không đăng scandal của Úc tổng lên, chỉ dùng tin Thánh Địa Bánh Ngọt này thôi cũng đủ để cô thăng chức tăng lương rồi!

Mị lực của Bác Mao (*Mao Trạch Đông – ý chỉ tiền TQ | Viio*) tạm thời bù đắp cho vết thương trong tâm hồn của cô nàng, nhưng điều đó cũng chỉ như phép thuật của cô bé lọ lem, qua 12 giờ liền mất đi hiệu lực.

Sau khi Phó Tân ra khỏi phòng làm việc của Úc Ý, cảm giác mất mát to đùng kia lại lần nữa dậy sóng.

Đường Mật cái đồ tùng xẻo này! Chuyện như thế mà dám giấu cô, không lộ chút kẽ hở nào!

La Hạo thấy cô nàng đứng trên hành lang ngây người ra bèn đi lên hỏi thăm: “Cô sao thế? Phỏng vấn không thuận lợi à?”

Phó Tân ngẩng đầu nhìn người vừa nói, sau đó ôm chặt lấy eo anh chàng như con gấu Koala, “Oa” một tiếng bật khóc: “Tôi thất tình rồi! Lần này còn chưa kịp tỏ tình đã thất tình luôn! Cuộc đời sao lại tàn nhẫn với tôi như thế!”

La Hạo: “...”

Hai thư ký đang đi cùng nhau lướt qua người họ che miệng khẽ bật cười.

La Hạo co rút khóe miệng, nghĩ bụng ngày mai tin đồn của chính mình sẽ lan truyền toàn công ty, cố sống cố chết kéo Phó Tân vào trong tháng máy bên cạnh.

“Phó tiểu thư, tôi rất đồng cảm với việc cô thất tình, nhưng cô có thể xuống khỏi người tôi trước được không?” La Hạo chế ngự cảm xúc sắp bộc phát của mình, cố gắng nói một cách bình tĩnh.

Phó Tân thút tha thút thít một lúc, trước khi thả ra còn quẹt sạch nước mắt nước mũi của mình lên người anh chàng.

La Hạo: “...”

Anh cúi đầu nhìn hai vết màu trắng nổi bần bật trên áo vest Âu phục của mình, hít sâu một hơi, cười bảo Phó Tân: “Bộ Âu phục này của tôi là Âu phục đặt may thủ công, ngày mai tôi sẽ gửi hóa đơn cho cô.”

Phó Tân: “...”

Đờ mờ có phải cô đã bắt cần làm tăng thêm một chủ nợ mới rồi không?!

Điều cô không ngờ đến là, hôm sau La Hạo gửi một hóa đơn cho cô thật! Nhìn con số 5 đơn vị hoa lệ trên hóa đơn, Phó Tân đang tự thề một tuần không để ý tới Đường Mật đành phải tràn đầy bất bình gọi điện thoại cho Đường Mật: “Cái người La Hạo kia có ý gì thế! Tao chẳng qua chỉ thêm chút nước mắt nước mũi trên áo vest của hắn thôi mà! Hắn lại dám gửi hóa đơn cho tao thật! Một người đàn ông sao có thể nhỏ nhen như thế!”

“Ặc, áo vest của anh ấy chắc đắt lắm nhỉ...”

“Tóm lại tao mặc kệ, món nợ này mày đi mà đền!”

Đường Mật bĩu môi: “Tại sao?”

“Vì mày đã bóp nát trái tim thiếu nữ của tao, giẫm đạp lên tình bạn của chúng ta! Nếu không tao có chùi nước mắt nước mũi lên quần áo của hắn không!”

Đường Mật tiếp tục bĩu môi: “Nhưng Úc Ý đã cho mày tin độc quyền rồi còn gì, kế hoạch Thánh Địa bánh ngọt mà lên báo nhất định sẽ gây ra tiếng vang lớn đấy!”

“Thế nên tao bảo mày đền chứ không bảo Úc tổng đền!”

Đường Mật: “...”

Phó Tân hậm hực cúp máy, Đường Mật gọi cho La Hạo. Nhận được điện thoại của Đường Mật, hiển nhiên La Hạo có chút ngạc nhiên: “Đường Mật? Cô tìm Úc tổng à?”

“Không...” Đường Mật lấp ba lấp bắp bảo: “Cái đó, La tiên sinh, có phải anh gửi cho Phó Tân một tờ hóa đơn không?”

La Hạo giương khóe môi: “Phải rồi, cô ấy tìm cô kêu ca?”

“Ặc... La tiên sinh, chắc anh chưa hiểu tình hình của Phó Tân lắm, lúc trước nó lập nghiệp nhưng thất bại nợ rất nhiều tiền, bị bọn đòi nợ đuổi đến mức suy nhược thần kinh, bây giờ lại thêm một khoản nợ nữa, tôi chỉ sợ nó sẽ làm ra điều gì quá khích mất!”

La Hạo hơi nhướn mày, có vẻ hơi có chút cảm xúc: “Còn có chuyện này nữa?”

“Đúng vậy đúng vậy, thế nên anh xem nợ của anh có thể hoãn lại được không? Giờ nó nhận được phỏng vấn độc quyền của Úc tổng, nói không chừng lập tức được thăng chức tăng lương ngay, đến lúc đó anh hãy đi giục nợ nhé.”

La Hạo cười đáp: “Được, tôi biết rồi.”

Anh chàng cúp máy xong, Úc Ý đúng lúc đó đi ra từ văn phòng: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, việc riêng ạ.”

Úc Ý liếc nhìn anh, không truy hỏi thêm: “Lấy máy tính với tài liệu trên bàn, đi Dream”

La Hạo ngậy người: “Đây là...?”

“Đến đó làm việc.”

La Hạo: “...”

Đây là phát bệnh phát bệnh phát bệnh à?

Đội Úc Ý chuyển vào phòng làm việc của Tổng giám đốc ở Dream xong, La Hạo mới bừng tỉnh ngộ, đây là để ngược FA chứ sao.

Cả Dream đều bùng nổ, toàn bộ nhân viên nữ đều vây ngoài cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, đồ mắt nhìn chăm chăm cửa phòng đang khép chặt.

Nhà hàng trưởng đi tới, cười nói với mọi người: “Cái cánh cửa này trông đẹp trai lắm phải không?”

Nhìn thấy Nhà hàng trưởng, nhân viên coi như biết ý hơn chút, nhưng vẫn đóng đồ trước cửa văn phòng không chịu đi. Quản lý Vu nhận được ám thị của mọi người, tiến lên cười hỏi: “Nhà hàng trưởng, có phải Úc tổng chuẩn bị làm việc ở đây không ạ?”

Nhà hàng trưởng nhìn cô nàng, nhếch miệng: “Hay là cô vào hỏi Úc tổng xem?”

Quản lý Vu: “...”

Cô không dám thì mới hỏi chị đây được chưa!

Người vây xem bị Nhà hàng trưởng giải tán, ai về chỗ người nấy làm việc tiếp. Nhà hàng trưởng liếc nhìn phòng làm việc của Úc Ý, mím môi đi vào văn phòng của mình.

Đường Mật bung hai khay bánh đi nhanh vào phòng làm việc của Úc tổng. Quản lý Vu tình mắt nhìn thấy cô, liền bám theo: “Em đi tìm Úc tổng ăn thử bánh mới hả?”

“Vâng.” Đường Mật lưu loát gật đầu.

Quản lý Vu kéo cô, híp mắt đá lông nheo: “Nhớ phải nghe ngóng tình hình nhiều vào nhé! Làm rõ xem Úc tổng đang bày trò gì!”

Đường Mật bĩu môi: “Xin lỗi nha, em không có gene paparazzi trội như của chị.”

Quản lý Vu: “...”

Thế thì bỏ bánh xuống chị đây đi cho!

Hai người cùng đi đến cửa văn phòng, quản lý Vu ân cần tiến lên trước: “Chị giúp em gõ cửa.”

Cốc cốc.

“Mời vào.”

Giọng Úc Ý truyền qua lớp gỗ, quản lý Vu mềm nhũn chân, phoi phới dựa vào bên cửa: “Giọng nói thật gọi cảm.”

Đường Mật cười ha ha hai tiếng, nói với cô: “Giúp em mở cửa với.”

Quản lý Vu không từ việc nghĩa giúp cô mở cửa, sau đó nhìn cô đi vào, cửa lớn lại lần nữa khép lại trước mắt bản thân.

La Hạo và Úc Ý đều đang trong phòng làm việc, Úc Ý trông thấy bánh trên tay Đường Mật, hỏi cô: “Sản phẩm mới à?”

Đường Mật gật gù đầu, đặt hai khay lên bàn làm việc của Úc Ý: “Thương lượng với Nhà hàng trưởng rồi ạ, ra mắt hai mẫu bánh ice cream vị mới.”

Úc Ý đáp một tiếng, nhìn bánh trên bàn: “Charlotte sầu riêng và Charlotte Sô cô la?”

“Vâng ạ, tầng giữa là lớp kem làm thủ công với vị tương ứng được em tự mình làm.”

Úc Ý gật gù đầu, cầm muỗng lên mức ăn thử một miếng: “Mùi vị không tệ, có thể thử làm nhiều vị hơn.”

“Ồ...” Đường Mật đứng nguyên tại chỗ cũ, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Úc Ý ngược mắt nhìn cô, hơi nhếch khóe miệng: “Sao thế? Có phải muốn hỏi anh sao lại chuyển văn phòng đến đây không?”

Đường Mật gục gặc cổ không nói gì, Úc Ý đứng dậy, chiếc ghế phát ra tiếng kết nhỏ: “Bởi vì như vậy có thể nhìn thấy em bất cứ lúc nào.”

La Hạo đang đứng một bên bị ngược đến mù mắt: “...”

Đường Mật cũng xấu hổ đỏ cả má lên: “Như thế sẽ ảnh hưởng đến công việc, không tốt lắm đâu?”

Úc Ý đáp: “Sẽ không ảnh hưởng đến công việc, với cả chẳng phải em nói đàn ông nên chủ động chút sao?”

Đường Mật: “...”

Nhưng cô nói chủ động không phải chủ động thế này! Hơn nữa sao không ảnh hưởng đến công việc chứ! Nhân viên nữ bên ngoài đều sắp phát điên hết lên kia!

Úc Ý thấy sắc mặt cô biến hóa khó lường, lông mày hơi nhíu lại: “Em không vui à?”

“Không phải không vui...”

“Không phải không vui là tốt rồi.” Úc Ý chưa đợi cô nói xong đã ngắt lời: “Hôm nay chúng ta có thể cùng nhau ăn trưa.”

Đường Mật: “...”

Vậy thì bữa cơm này có khả năng sẽ trở thành bữa trưa cuối cùng của đời cô.

Sau đó Úc Ý không phát hiện ra sự lo lắng của cô, lúc nhân viên bắt đầu ăn trưa, anh với La Hạo mỗi người nhận một suất, đi về hướng phòng ăn.

Nhóm nhân viên đang ngồi ăn cùng nhau nhất thời im bất, toàn bộ ánh mắt nhìn chăm chăm anh. trong mắt các nữ nhân viên lấp lờ ánh sáng, phảng phất như đang vô thanh gào thét: "Chọn em đi chọn em đi!"

Đường Mật khó khăn nuốt miếng cơm trong miệng xuống, sau đó nhìn Úc Ý rất trấn định đi thẳng đến ngồi cạnh cô.

Nhân viên nữ xung quanh phát ra tiếng than trong yên lặng, biểu cảm đó còn thất vọng hơn cả khi đi học chọn cán bộ lớp bị loại.

Đường Mật không động đũa nữa, Úc Ý nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Có cần anh đút không?"

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Giọng Úc Ý không to không nhỏ, vừa đủ cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Nhiệt độ trong phòng tụt bất thình lình khiến tay cầm đũa của Đường Mật run bắn lên, cười khan bảo: "Úc tổng thật biết nói đùa."

"Anh không nói đùa." Úc Ý dùng thìa múc thịt bò xào cà chua đưa đến bên miệng Đường Mật: "Nước sốt khá đậm, chắc mùi vị không tệ đâu."

Đường Mật: "..."

Ánh mắt của những nữ đồng nghiệp xung quanh như mũi kim châm trên người cô, mấy ông đồng nghiệp nam cũng nhìn hai người với vẻ mặt "có kịch hay để xem". Đường Mật cảm cốc nước bên cạnh lên, uống ừng ực một ngụm nước lọc: "Tôi không thích ăn cà chua, Úc tổng tự ăn đi vậy."

Úc Ý gắp thìa lặng im một lát, thu tay lại đưa thịt bò xào cà chua vào miệng mình: "Ừm, chất lượng bữa ăn của nhân viên cũng được đấy."

Bếp trưởng nhận được biểu dương bèn ưỡn ngực tự hào: "Cảm ơn Úc tổng khen ngợi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!"

Các nữ nhân viên quay sang nhìn nhau giao tiếp trong im lặng: Úc tổng đến để khảo sát chất lượng bữa ăn của nhân viên thôi sao?

Do sự xuất hiện của Úc Ý, những người bình thường ăn cơm buồn chuyện đến cật lực nay không dám nói năng tùy tiện, bữa cơm này ăn trong sự im lặng khác thường.

Úc Ý ăn xong liền về phòng làm việc, nhưng trước khi đi lại thêm một câu: "Đường Mật đến văn phòng tôi một chút."

Đường Mật: "..."

Cảm giác quen thuộc khó hiểu(*) vô cùng mãnh liệt kiểu như "sau khi tan học lên văn phòng gặp tôi" gọi Đường Mật nhớ về chủ nhiệm lớp thời cấp hai.

(*) từ gốc 既视感 nghĩa là: Déjà vu, tiếng Việt không có từ tương đương. Mời bấm vào để tìm hiểu thêm.

Trong những ánh mắt hoặc ngưỡng mộ hoặc dò xét hoặc đồng tình của đồng nghiệp, Đường Mật lướt như một đám mây vào phòng làm việc của Úc tổng.

Úc Ý đang lướt web xem gì đó trên laptop, thấy Đường Mật đi vào bèn gọi cô tới ngồi xuống đối diện mình. La Hạo thức thối đi ra ngoài, không muốn làm một chú cún độc thân mặc người chém giết.

Giờ anh chàng chỉ mong mau mau tìm một em nào đó rồi yêu đương, nếu không sợ rằng không làm nổi công việc này tiếp được nữa.

La Hạo đi xong, trong phòng chỉ còn lại hai người Đường Mật và Úc Ý.

Cảm giác áp bức từ Úc Ý quá mãnh liệt, Đường Mật ngo ngoáy cái mông một cách không tự nhiên.

Ánh mắt Úc Ý lạnh nhạt nhưng lại mang theo chút chút không vui xen lẫn trong đó: "Có phải em không muốn để mọi người biết quan hệ của chúng ta không?"

Tìm Đường Mật nhảy bùm bùm, thận trọng đáp: "Không phải, chỉ là thân phận của anh hơi đặc thù, trong lúc nhất thời em không biết phải đối diện với người xung quanh thế nào nữa."

Úc Ý nhìn cô, đôi mắt đẹp nhiễm lên một tầng sương mỏng. Anh cup mi nghĩ một hồi rồi nói với Đường Mật: "Nếu như em còn chưa chuẩn bị xong, anh có thể tạm thời không công khai quan hệ của chúng ta. Nhưng nếu anh đã bày tỏ với em rồi, anh không có ý định yêu ngầm với em đâu."

Đường Mật vội kêu lên thanh minh như bản thân vừa bị bôi nhọ: "Đương nhiên! Em có phải cái kiểu người ăn rồi mà không chịu trách nhiệm đâu!"

Úc Ý im im, cười khẽ bảo: "Em ăn cái gì rồi?"

"Ặc..." Mang tai Đường Mật dần dần đỏ bừng lên, miệng hùm gan sứa bảo: "Dù sao giữa chúng ta cũng là quan hệ đã-từng-hôn!"

Úc Ý hơi cúi đầu cong khóe môi, đứng dậy khỏi ghế của boss, vòng qua bàn làm việc, hai tay chống hai bên thành ghế mà Đường Mật đang ngồi, bao cô vào giữa hai bờ vai của mình: "Quan hệ của chúng ta còn có thể tiến thêm một bước nữa."

Đường Mật vô thức rụt người vào ghế, cười nói với anh: "Em thấy như bây giờ đã rất tốt rồi mà, ha ha."

"Anh thấy không tốt..." Úc Ý chậm chậm ghé vào người cô, dường như bị mùi bơ nhàn nhạt trên người cô mê hoặc, anh phủ lên đôi môi ấy.

Bờ môi Đường Mật còn mềm hơn cả bánh chiffon, Úc Ý cắn một miếng, lại nhẹ nhẹ cạy mở hàm răng của cô ra, đầu lưỡi linh hoạt xông vào.

Tìm Đường Mật đập vang như trống trận trên võ đài. Biết bao lần cô từng bị quyến rũ bởi đầu lưỡi của Úc Ý, khi nhìn anh thưởng thức bánh, tìm cô luôn luôn có cảm giác ngứa ngáy. Hiện tại chiếc lưỡi được người trong giới đánh giá là "kén chọn nhất" ấy lại đang đầu đá lượn lờ khắp nơi trong miệng cô. Đường Mật nhin không nổi quán lên theo.

Một nụ hôn dài dằng dặc kết thúc, hai người đều thở hơi hổn hển.

Đường Mật vừa thở vừa cười nhìn Úc Ý: "Vị thế nào ạ? Có được thông qua không?"

Úc Ý cười nhẹ một tiếng, cánh môi vô ý cọ vào cái miệng đang giương lên của Đường Mật: "Ngọt hơn bất kì một chiếc bánh nào anh từng ăn."

Đường Mật nghe thế vui rạo rực, Úc Ý liếm nhẹ lên đôi môi đỏ tươi của cô, hỏi: "Nụ hôn của anh thì có vị thế nào?"

Đường Mật đáp: "Vị mù tạc."

"Mù tạc??"

"Ừm, vị sắc đến mức khiến người ta chảy cả nước mắt, nhưng lại khiến người ta muốn ngừng mà không được."

Úc Ý hơi suy nghĩ, nhìn Đường Mật bảo: "Lần sau tặng em một nụ hôn vị dâu tây."

Đường Mật không nhịn được bật cười ha ha: "Vị nào cũng hôn thử một cái có được không?"

"Theo ý em mong" Úc Ý nói xong lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Lúc Đường Mật đi từ văn phòng của Úc Ý ra, ánh mặt La Hạo vô tình lướt qua môi cô. Sắc mặt Đường Mật vụt đỏ bừng, ôm má chạy vội đi.

La Hạo: "..."

Cho dù đứng xa thế rồi vẫn không tránh khỏi cái số bị ngược.

Xem ra việc yêu đương cần làm gấp lắm lắm rồi!

...

Úc Ý ở Dream đã liên tiếp ba ngày, các kiểu đồn đoán rớt cục cũng lan ra trong phạm vi toàn công ty. Trong đó lời đồn được buôn nhiều nhất là Úc tổng đang yêu một nhân viên nào đó ở Dream.

Thân là kẻ tình nghi lớn nhất cho vị trí "một nhân viên nào đó", Đường Mật nhận được hàng đồng lời hỏi han từ bốn phương tám hướng dồn đến, cô duy trì thái độ không công nhận cũng không phủ nhận, kiên định giả ngốc giả ngơ đến cùng.

Lời đồn này thậm chí còn truyền đến tai bố mẹ Úc Ý, dù sao lần này Úc Ý cũng làm lớn như thế.

Mẹ Úc tìm bố Úc bàn bạc, sợ chuyện này tới tai Bạch Tiêu sẽ ảnh hưởng đến liên hôn hai nhà. Bố Úc ngược lại chẳng lấy gì làm lo lắng, Úc Ý từ nhỏ đã lạnh lùng, căn bản ông không tin được anh sẽ thích nhân viên nào đó của nhà hàng, bèn an ủi mẹ Úc rằng đây chỉ là lời ong tiếng ve, tin là Bạch Tiêu sẽ không để ý.

Mẹ Úc thì không nghĩ thoáng được như vậy, phụ nữ hiểu rõ hơn, cho dù trên miệng nói không để ý nhưng cũng không có nghĩa rằng trong lòng không để ý. Có một số chuyện vẫn nên phòng ngừa chu đáo thì hơn.

...

Ngày thứ tư Úc Ý đi làm ở Dream, Đường Mật nói hết nước hết cái, phân tích lợi - hại các bên, rốt cuộc cũng tổng được Úc Ý về tổng công ty.

Lúc Úc Ý đi sắc mặt không tốt lắm, ngồi lên Bentley xong cũng không nói một lời. La Hạo không dám chọc đến anh, âm thầm bảo tài xế lái xe đi.

Đường Mật nhìn xe anh chạy xa, vội trộm chạy sang một bên viết tin nhắn Wechat cho anh: "Cún con ngoan nào..."

Đánh xong bốn chữ này, Đường Mật mới giật mình kinh sợ vội vàng xóa đi, suýt chút thì cô đã gọi Úc tổng là cún ngoan! Hiếm ghê!

Thế là tin nhắn wechat mà Úc Ý nhận được chỉ còn một nửa sau...

Sweetheart: *Cho anh một cái moa moa vị dâu tây nè!* =3=

Đầu mày Úc Ý hơi động, gõ một tin trả lời.

Cún ngoan:

Đường Mật nhìn cái biểu cảm đáng thương thương thương này, suýt chút thì cười đến đau cả ruột.

Điện thoại đang ôm trong ngực lại rung lên, Đường Mật bấm vào xem, vẫn là tin wechat Úc Ý gửi đến.

Cún ngoan: *Đòi thêm một nụ hôn vị bơ nữa, lần sau gặp bồi thường một thế.*

Đường Mật cong khóe môi, gửi một icon hun hun, còn kèm thêm bốn chữ lớn: *Cố gắng làm việc!*

Khoảng thời gian này tòa soạn bên Phó Tân mới tung ra tin kế hoạch "Thánh địa bánh ngọt", tập đoàn Úc thị lập tức trở thành trung tâm bàn tán, ngay đến cô phiếu cũng theo đó mà tăng giá.

Mặc dù Bách Hóa Tinh Quang đã trang trí gần xong, nhưng những cửa hàng bánh ngọt và rất nhiều sự vụ khác đều cần Úc Ý tự mình quyết định, ở Dream mãi hiệu suất làm việc rất thấp. Thế nên cho dù Úc Ý không tình nguyện cỡ nào cũng phải về tổng công ty dưới sự khuyên bảo của Đường Mật.

Kế hoạch Thánh địa bánh ngọt được cả giới truyền thông và người trong ngành đánh giá cao, là tạp chí tiết lộ tin tức này, lượng bán ra cũng tăng vọt lên mấy lần. Đường Mật nghĩ bụng, rốt cuộc Phó Tân cũng có thể giương buồm khởi hành chinh phục con đường "thăng chức tăng lương" rồi!

Tuy nhiên sự tình không tốt đẹp như cô tưởng.

Hôm nay sau khi cô tan làm, vui mừng hí hửng về đến nhà, phát hiện ra trong phòng khách đèn vẫn tối om. Mọi lần vào thời điểm cô tan ca về nhà, Phó Tân đã ngồi trong phòng khách xem ti vi rồi.

Cô bật đèn phòng khách, gào phía phòng của Phó Tân: "Tiểu Tinh Tinh, mày về chưa?"

Không ai trả lời, Đường Mật nhú nhú mày, nghĩ bụng lẽ nào Phó Tân được thăng chức tăng lương thành công nên mời đồng nghiệp ra ngoài quây?

Nếu đúng là thế thật, cô nàng cũng sẽ gọi điện báo cho mình, mặc dù trên danh nghĩa hai người con đang chiến tranh lạnh.

Đường Mật đứng trong phòng khách nghĩ một hồi rồi vẫn gọi cho Phó Tân. Điện thoại kêu nửa phút Phó Tân mới nghe máy: "Đường Đường, ợ, Đường....."

Đường Mật: "....."

Dù có xem nhẹ cái nhạc nền âm ỉ phía sau, chỉ nghe mỗi giọng Phó Tân lúc này đây, cũng đủ biết cô nàng này lại uống say rồi.

Đường Mật nhú mày hỏi: "Mày đang đầu đầy? Đi với đồng nghiệp à?"

Phó Tân lại ợ một hơi rượu mới đáp: "Không, một mình tao, ở Thanh Nam Cảng."

Một con phố quán bar nổi tiếng ở thành phố A.

Quán bar mà Phó Tân đi kia còn là quán cao cấp sang chảnh nhất trong phố ấy, nghe nói chỉ vào uống có cốc nước lọc thôi cũng lên đến ba con số(*).

(*) ít nhất 100 tệ, khoảng 340k VND.

Con nhóc này quả nhiên thăng chức tăng lương phát đại tài rồi?

Mặc dù Đường Mật không thích nơi như quán bar, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đi tìm Phó Tân. Trước khi đi còn cố ý thay một bộ quần áo không quá lấm, sợ người ta chặn ngoài cửa quán không cho vào.

Trong quán bar đúng thật như lời đồn, phóng mắt đâu đâu cũng thấy Tây, da đen da trắng tóc vàng mắt xanh đủ cả...

Chính bởi có được nguồn tài nguyên phong phú như vậy, nên giá cả quán bar này mới đắt đỏ đến thế.

Đường Mật tìm ra Phó Tân trong một chiếc sofa hình cốc, trước mặt cô nàng đã bày ra hai vỏ chai rượu rỗng. Đường Mật tới ngồi xuống cạnh cô nàng, nâng cao âm lượng hỏi: "Mày làm sao đấy?"

Phó Tân nửa say nửa tỉnh nhìn cô, nhét cho cô chai rượu còn thừa một nửa: "Nào, uống cùng tao!"

Đường Mật nhú chặt mày, tình huống này nhìn sao cũng không thấy giống người được thăng chức tăng lương, mà giống mượn rượu giải sầu hơn.

Đường Mật bỏ cốc rượu xuống, lại hỏi lần nữa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chủ bọn mày không thăng chức tăng lương cho mày hả? Dù không được cũng đừng như vậy chứ?"

Không ngờ vừa nhắc tới điều này, Phó Tân liền phát cáu ngay lập tức: "Đệch! Mụ ta không tăng lương thăng chức cho tao cũng thôi đi, dựa vào đâu mà lại tăng lương thăng chức cho con khác! Tao biết ngay là con mụ già ấy đồ kị về đẹp của tao mà!"

Đường Mật: "..."

Phó Tân tiếp tục gào lên: "Tao vất vả và lấy được phong văn độc quyền, bọn nó lại chiếm lợi hết cả! Tao chỉ nhận được một câu 'tiếp tục cố gắng' với cái phong bì 3000 tệ! Cái quái gì đây! Phí bịt miệng chắc!"

Đường Mật nhú mày, diu cô dậy khỏi sofa: "Bọn mình về rồi nói đi, ở đây loạn quá."

Phó Tân lắc la lắc lư đẩy cô ra: "Tao không về, để tao ở đây sống như mơ như say đi!"

Đường Mật: "..."

Cảm xúc của Phó Tân đang bị kích động, cô cứng rắn kéo về cũng không được, chỉ đành ngồi cùng cô nàng thêm lúc nữa.

Một anh da đen đi theo tiết tấu âm nhạc của bar tới bên cạnh bọn họ, dùng tiếng Hán bập bẹ nói: "Xin chào."

Đường Mật co quắp khóa miệng, giả bộ nghe không hiểu, Phó Tân đang "sống như say như mơ", cũng không để ý tới anh ta. Da đen thấy hai người đều không phản ứng gì, lại cười lộ ra một hàm răng trắng: "Annyeonghaseyo~(*)"

(*) phiên âm tiếng Hàn, gốc 안녕하세요 = 你好 = Xin chào

Đường Mật: "..."

Vị huynh đài à, chỉ vì bắt chuyện với gái mà cổ găng gớm nhỉ.

Đường Mật vụt thoát đứng dậy khỏi sofa, kéo Phó Tân ra phía ngoài: "Chỗ này không ở lâu được đâu, bọn mình về nhà rồi mày như say như mơ đi!"

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lúc về đến nhà đã gần 10 giờ, Đường Mật ném Phó Tân vào ghế sofa, giữ giữ đồng da gà da vịt trên người mình.

Cứ như là đi chuyển xác ấy.

Cô lấy đồ ngủ vào phòng tắm tắm rửa, khi ra ngoài, Phó Tân đã ngồi dậy trên sofa, hai mắt trống rỗng nhìn ra khoảng không tối đen mù mịt bên ngoài ban công.

Đường Mật đi tới, nắm ngón tay chụm vào hươu hươu trước mặt cô: "Mày không sao chứ?"

Phó Tân hít một hơi, giọng nói mang theo sự uất ức tang thương đặc thù của mấy nhà thơ: "Nhân sinh của ta tựa như khoảng không trước mắt, tối tăm và

hoang tàn.”

Đường Mật: “...”

Cô mím mím môi, nói lời an ủi: “Mấy chuyện đen tối trong công sở ai mà chẳng gặp, mày nghĩ thoáng chút là được.”

“Không, tao không nghĩ thoáng được, tao đã quyết định rồi, tao phải từ chức!”

Lời này Phó Tân nói chắc như đinh đóng cột, Đường Mật nghĩ ngợi bảo: “Sếp bọn mày làm như thế đúng là hơi quá đáng, nếu đổi thành tao tao cũng muốn từ chức, nhưng nếu mày nghĩ việc xong, tiền mày nợ biết làm thế nào?”

Phó Tân ngẩng cao đầu nói: “Cái cũ không đi cái mới không tới được, tao ở trong cái công ty nát ấy cũng không có cơ hội nào để phát triển, không bằng rút lui sớm, bắt đầu lần nữa đi tìm việc mới tốt hơn!”

Đường Mật hơi há miệng như không nói gì, mặc dù Phó Tân nói oách thế, nhưng đợi đến ngày mai tỉnh rượu xong vẫn ngoan ngoãn cun cút đi làm thôi, ai bảo cô nàng nợ một đồng như thế.

Người nợ nần không có quyền phóng túng.

Phó Tân bày tỏ xong hùng tâm tráng trí của bản thân, lại đổ “rằm” một tiếng xuống sô pha.

Đường Mật: “...”

Cô tìm chiếc chăn mỏng đắp lên người Phó Tân, để cô nàng tự sinh tự diệt trong phòng khách.

Về phòng, Đường Mật ngồi trên giường nghĩ một hồi, vẫn quyết định lấy điện thoại ra gọi cho La Hạo.

Điện thoại kêu hai tiếng thì có người tiếp, Đường Mật mở miệng hơi ngại ngần: “Xin lỗi anh, La tiên sinh, muộn thế này còn gọi cho anh.”

La Hạo cười cười đáp: “Không sao, nhưng tuyệt đối đừng để Úc tổng biết đấy.”

Nếu để ông chủ lớn biết được mình nửa đêm nửa hôm còn nói chuyện điện thoại với Sweetheart nhà ông, nói không chừng ông trừ nửa năm tiền lương của mình mất.

Đường Mật cười với ông nghe một tiếng xong mới đáp: “Gọi điện cho anh chủ yếu là để bàn bạc với anh một chút về chuyện Phó Tân nợ tiền anh...” Nhắc đến đây, cô thấy hơi khó nói: “... Cái đó, con bé không được thăng chức tăng lương nữa rồi, anh có thể đợi thêm được không?”

Đầu kia điện thoại La Hạo hơi giật giật lông mày, hỏi cô: “Không phải cô ấy nhận được phỏng vấn độc quyền của Úc tổng rồi à? Hơn nữa Úc tổng còn có ý tặng cô một tin tức hot thế mà?”

Đường Mật mím môi: “Không sai, nhưng công lao bị cấp trên của con bé cướp mất rồi.”

La Hạo im lặng một lát, chuyện này trong công sở đúng là thấy quen quá rồi, nếu ai bị gặp phải cũng chỉ có thể nói là do số đen đui thôi.

Đường Mật nói tiếp: “Chuyện như này quả thực khiến người ta quá giận, bây giờ tâm trạng Phó Tân đang khá kích động, còn định từ chức nữa.”

Lông mày La Hạo hơi giật giật: “Chẳng phải cô nàng nợ rất nhiều tiền sao? Nếu cô từ chức, mấy chủ nợ kia tới cửa đòi tiền thì sao?”

Đường Mật than thở: “Nếu chuyện đến bước đấy thật thì tôi chỉ đành trả giúp con bé trước thôi, đợt này may mà tôi tích góp được chút tiền.”

La Hạo đáp: “Tiền của cô góp lại để mở tiệm bánh ngọt cơ mà?”

“Chuyện mở tiệm bánh cứ lùi lại cũng được, mấy người đòi nợ ấy mà không moi được tiền ra thì có khi phát rồ phát dại lên ấy.”

La Hạo nghĩ nghĩ rồi bảo: “Tôi biết rồi, cô yên tâm đi, tôi chỉ trừu cô nàng thôi mà, không có định đòi bồi thường thật đâu.”

Đường Mật mừng ngoại dự liệu, bảo anh: “Thật à? Cảm ơn La tiên sinh, tôi biết ngay anh không phải người nhỏ nhen như thế mà.”

La Hạo nháy nháy lông mày: “Thế dạo này hai cô đều đang cho rằng tôi là người rất nhỏ nhen?”

“Không đâu không đâu, nợ tiền phải trả là chuyện đương nhiên mà haha.”

La Hạo bật cười, không tính toán với cô nữa: “Được rồi, không còn sớm nữa, cô cũng ngủ sớm đi.”

“Vâng, chúc anh ngủ ngon La tiên sinh.” Đường Mật cúp điện thoại xong, rốt cuộc cũng yên tâm mà ngủ.

Ngày hôm sau Phó Tân quả nhiên vẫn bỏ dẫy ngoan ngoãn đi làm, nhưng Đường Mật nhìn ra tâm tình cô nàng vẫn không được vui. Cô cắt hai miếng bánh mì gối vị cacao mà mình làm rồi rót hai cốc sữa chua đặt vào khay ăn, bưng ra phòng khách.

“Ăn chút đồ đi, ăn no xong tâm trạng sẽ theo đó mà vui lên.” Cô đẩy bánh mỳ và sữa chua tới trước mặt Phó Tân, cô nàng uể oải cầm bánh mỳ lên cắn.

Đường Mật nhìn nhìn cô nàng, nhận thấy nên nói tin tức tốt kia ra: “À đúng rồi, trợ lý La bảo món nợ của anh ấy không cần mày trả nữa đâu, có vui không?”

Động tác Phó Tân hơi ngừng lại, bữu môi bảo: “Khoản nợ ấy căn bản là mày phải trả mà.”

Đường Mật “xì” một tiếng, cũng cúi đầu cắn bánh mỳ.

Điện thoại đặt trên bàn rung, là một số lạ. Đường Mật nhìn màn hình hơi do dự, cuối cùng vẫn nghe máy: “Xin chào.”

“Cô Đường, chào cô.” Trong điện thoại truyền ra giọng một phụ nữ trung niên, ngữ điệu lịch sự mà xa cách khiến Đường Mật nghĩ tới những quý bà giàu có trên tivi. “Tôi là mẹ của Úc Ý, không biết hôm nay cô có rảnh không, tôi muốn gặp cô chút.”

Bộ não của Đường Mật khi nghe đến cụm từ “mẹ của Úc Ý” tức thì bị đơ luôn, bối rối đến mức ngay tới Phó Tân ngồi đối diện cũng phát giác ra sự khác thường của cô.

Mẹ Úc đợi một lát không thấy cô trả lời, bèn mở miệng hỏi luôn: “Hôm nay cô có rảnh không?”

Đường Mật để bản thân hít một hơi thật sâu, sau cùng cũng mở miệng: “Chào, chào bác ạ, hôm nay cháu phải đi làm ở nhà hàng, cho cháu hỏi bác có việc gì thế ạ?”

Mẹ Úc trầm ngâm một lát, đáp: “Nói trong điện thoại không được tiện lắm, tôi hi vọng chúng ta có thể gặp một lần, không tốn nhiều thì giờ của cô đâu, nhiều nhất là nửa tiếng.”

Đường Mật nghĩ nghĩ, nói: “Vậy được ạ, buổi chiều bọn cháu có hai tiếng nghỉ ngơi.”

Mẹ Úc đáp: “Tôi sẽ phái tài xế tới nhà hàng đón cô, chiều gặp nhé.”

Tới tận khi mẹ Úc đã cúp máy một lúc lâu, Đường Mật mới ngơ ngác bỏ điện thoại xuống. Phó Tân nuốt miếng bánh mỳ trong miệng, nhìn cô hỏi: “Sao đấy? Điện thoại ai gọi? Mặt mày trắng bệch ra rồi kia.”

Đường Mật chụp lấy cánh tay của Phó Tân, biểu cảm kinh hoàng: “Sao bây giờ! Mẹ của Úc Ý hẹn tao gặp mặt!”

Phó Tân suýt thì bị nghẹn bởi bánh mỳ, mở to mắt nhìn cô một lúc mới đập bàn đứng dậy: “Thật không ngờ tình tiết trong truyền thuyết tới nhanh như thế!”

Đường Mật đáp: “Tình tiết gì cơ?”

Tay phải Phó Tân cuộn thành nắm đấm, đặt bên miệng hắng giọng hai tiếng, mặt tỏ vẻ khinh thường nhìn Đường Mật: “Đây là mười triệu, cô cầm lấy đi, từ giờ đừng xuất hiện trước mặt con trai tôi nữa.”

Đường Mật: “...”

Hiển nhiên Phó Tân đã bị tình tiết kiểu này kích thích, cô nàng gào lên hai tiếng đầy kích động: “Wow wow! Chuyện bắt buộc phải trải qua khi yêu đương với ‘tổng tài bá đạo’ đây nha!” Cô nàng vừa nói vừa đi sang ngồi cạnh Đường Mật, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm cô: “Mày hãy đồng ý với tao, nếu bà cầm chi phiếu ném vào mặt mày, mày nhất định phải nhặt lên nhét vào túi ngay! Nghe nói có người nhờ cách này mà trở thành triệu phú phú ông đấy, câu chuyện khích lệ ý chí biết bao!”

Đường Mật: “...”

Cô đẩy cái mặt thoát chốc bồng tràn đầy sức sống của Phó Tân ra, chỉ muốn một mình yên tĩnh lại.

Sau khi Phó Tân đi làm, Đường Mật thu dọn bàn ăn xong, trong lòng không tránh khỏi thấp thỏm.

Chuyện này có nên nói cho Úc Ý nghe không? Cô do dự một lát, quyết định vẫn nên đợi gặp mẹ anh xong rồi nói cho anh biết vậy.

Cô vừa thu dọn đồ xong, điện thoại trên bàn lại vang lên, lần này là Bạch Tiêu.

Từ sau khi cô và Úc Ý chính thức ở bên nhau, Bạch Tiêu liền không liên lạc với cô nữa, bây giờ đột nhiên gọi đến... Ít đợi chút, đây lẽ nào lại là một tình tiết trong truyền thuyết khác??

Bạn gái cũ của tổng tài bá đạo tìm bạn gái đương nhiệm, nói một cách kiêu căng ngạo mạn: “Đừng tưởng rằng anh ấy thật lòng với cô, chẳng qua chỉ là đang chơi đùa cô thôi!”

Đường Mật lắc mạnh đầu, lắc hết mấy tình tiết như phim kịch kia ra khỏi đầu óc mình.

Chuông điện thoại cứ réo rất không ngừng. Đường Mật liếc nhìn màn hình, quyết định nghe máy: “Chào chị, Bạch Tiêu.”

Nghe thấy giọng cô, Bạch Tiêu cười bảo: “Ngại quá, dạo gần đây chị hơi bận, lúc rảnh rang mới nhớ ra lâu lắm rồi không làm bánh. Không biết hôm nay em có rảnh không, chị không thể tiếp tục lười biếng nữa!”

Ngữ khí Bạch Tiêu rất thoải mái, chẳng khác gì lúc trước đối đãi với cô, điều này khiến Đường Mật nhẹ nhàng thở ra. Có điều hôm nay cô đã hẹn mẹ Úc Ý, không còn tinh lực đâu mà tới nhà Bạch Tiêu làm bánh.

Đường Mật nhẹ thở dài một tiếng, đáp: “Ngại quá chị, hôm nay em có hẹn với người khác mất rồi, để hôm khác được không ạ?”

Ánh mắt Bạch Tiêu hơi động, hỏi nhạy bén: “Em hẹn ai thế? Sao nghe có vẻ trầm trọng vậy?”

“Ồ, cũng không có ai...” Đường Mật vui đùa nghĩ một lúc, sau đó nói toạc ra không xá gì nữa: “Thực ra là mẹ của Úc tổng bỗng nhiên bảo muốn gặp em, bây giờ em vẫn còn đang hơi căng thẳng.”

Bạch Tiêu nhú mày, nghĩ ngợi lát rồi bảo: “Em bảo Úc Ý chưa?”

“Chưa ạ, dù sao cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.”

Bạch Tiêu an ủi: “Em không cần lo quá đâu, mẹ Úc Ý không phải người xấu. Nếu hôm nay em đã có việc thì để lần sau chị tìm em vậy.”

“Vâng ạ, cảm ơn chị.”

Bạch Tiêu cười bảo: “Em dạy chị làm bánh lại còn nói cảm ơn với chị?”

Đường Mật đáp: “Cảm ơn chị còn muốn để em dạy chị làm bánh tiếp.”

Bạch Tiêu ngây ra, cười một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cúp điện thoại, cô ngẫm nghĩ một lát, thay bộ đồ khác đi ra ngoài.

Lúc mẹ Úc trông thấy Bạch Tiêu đứng ngoài cửa, giật mình ngó ra giây lát rồi tươi cười mừng rỡ mời cô vào nhà: “Tiêu Tiêu sao cháu lại đến đây đột nhiên thế này, có chuyện gì không?”

Bà kéo tay Bạch Tiêu ngồi trên sofa, vội vàng phân phó người giúp việc rót trà bưng bánh. Bạch Tiêu nhìn bà, cười nhẹ bảo: “Bác Úc, không cần khách sáo vậy đâu ạ, hôm nay cháu đến chủ yếu là để nói chuyện với bác về Úc Ý.”

Nụ cười trên mặt mẹ Úc chớp mắt cứng lại, sau đó bà nắm lấy tay Bạch Tiêu hỏi: “Tiêu Tiêu, có phải cháu nghe thấy mấy tin đồn vợ vẫn bên ngoài rồi không? Cháu đừng nghĩ nhiều, mấy chuyện đó chắc chắn là do có người cố ý dựng chuyện, cháu nghĩ mà xem, Úc Ý sao có thể thích một nhân viên trong nhà hàng được chứ?”

Bạch Tiêu im lặng giây lát mới nói với mẹ Úc: “Thực ra chuyện này lúc trước cháu nghe anh cháu nói rồi ạ, chính miệng Úc Ý bảo anh ấy là đang yêu Đường Mật.”

Mặt mẹ Úc tức thì biến sắc, nhìn Bạch Tiêu hỏi: “Chính miệng nó nói?”

Bạch Tiêu gật gật đầu, mẹ Úc giận đến mức đứng bật dậy khỏi sofa: “Di Vương, gọi cho Úc Ý, bảo nó về nhà gặp tôi ngay lập tức!”

Bạch Tiêu thấy mẹ Úc như vậy cũng vội vàng đứng dậy: “Bác Úc bác đừng giận mà, Úc Ý chỉ đang yêu thôi, chuyện rất bình thường mà.”

“Đang yêu một cô nhân viên của nhà hàng?!” Mẹ Úc không tự giác nâng cao âm lượng. Trong thâm tâm bà Úc Ý vẫn luôn là một người con ưu tú vô cùng, cho dù không gia nhập vào công ty của gia tộc, tự mình đi làm bên ngoài vẫn có thể kinh doanh Úc thị thành một vương quốc mỹ thực nhà nhà đều biết đến.

Thế nên sao bà có thể chấp nhận nỗi chuyện Úc Ý yêu một nhân viên trong nhà hàng?

Bạch Tiêu mím mím môi, nhìn bà bảo: “Bác Úc, bác có hiểu về Đường Mật không?”

“Sao bác phải hiểu nó? Úc Ý nhà bác phải kết hôn với cháu!”

Bạch Tiêu thở dài, đáp: “Bác Úc, chuyện tình cảm không miễn cưỡng được, là do bác không biết gì về Đường Mật nên mới tức giận như vậy. Cháu tiếp xúc với cô ấy rồi, là một cô bé rất hòa đồng, làm việc cũng vô cùng nghiêm túc, rất có trách nhiệm. Chắc bác không biết, cô bé ấy trước giờ chính là giáo viên dạy cháu làm bánh, mỗi lần dạy cô bé đều vô cùng nhẫn nại giảng giải cho cháu, cháu học được rất nhiều điều từ cô ấy.”

Hàng lông mày tia tốt dài mảnh của mẹ Úc hơi nhíu lại, bà nhìn Bạch Tiêu bảo: “Thế thì đã sao? Cho dù nó là một đứa con gái tốt cũng không có nghĩa rằng Úc Ý phải ở bên nó chứ?”

Bạch Tiêu đáp: “Cô ấy là một thợ làm bánh vô cùng xuất sắc, bánh cô bé làm chỉ cần bác ăn một miếng thôi là sẽ mê luôn.” Nói đến đây cô cười cười

với mẹ Úc: “Cháu biết bác Úc cũng thích ăn bánh, có cơ hội bác nên đi ăn thử bánh cô ấy làm, như kiểu có ma lực ấy ạ, bán ở Dream đất hàng lắm.”

Mẹ Úc lặng im một lúc, lại kéo Bạch Tiêu ngồi xuống sô pha: “Tiêu Tiêu, cho dù Đường Mật đúng thật như cháu nói, nhân phẩm tốt lại có năng lực đi chẳng nữa, nhưng những thứ đó cháu cũng có mà, còn không kém gì nó, Úc Ý sao lại chọn nó mà không chọn cháu?”

“Bởi vì Úc Ý thích cô bé ấy.” Bạch Tiêu nắm ngược lại bàn tay mẹ Úc, nhìn bà nghiêm túc: “Bác Úc, chắc bác hiểu rõ nhất, người như Úc Ý, để mà gặp được một người mà anh ấy thích không dễ dàng đến mức nào, thế nên cháu hi vọng anh ấy có thể ở bên người mà mình thích.”

Câu nói này có vẻ đã lay động được mẹ Úc, bà trầm mặt không nói gì nữa.

Bạch Tiêu lại bảo: “Bác Úc, cháu sẽ không kết hôn với Úc Ý đâu, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến hợp tác giữa hai nhà Úc Bạch, Úc Ý vẫn sẽ là đối tác làm ăn tốt nhất của chúng cháu.”

Cô nói xong bèn đứng dậy khỏi sô pha, tạm biệt mẹ Úc: “Chuyện cháu muốn nói đều nói xong rồi, hi vọng bác có thể suy nghĩ về lời của cháu, tạm biệt bác.”

Bạch Tiêu đi rồi, mẹ Úc vẫn ngồi trên ghế sô pha, mãi lúc sau, chuông cửa vang lên, Úc Ý đi từ ngoài vào.

Mẹ Úc liếc nhìn anh một cái, không nói gì, Úc Ý chủ động hỏi: “Mẹ tìm Đường Mật có chuyện gì?”

Mẹ Úc cười một tiếng, trong giọng nói mang theo sự trào phúng: “Nó cáo trạng với con?”

Úc Ý đáp: “Cô ấy chẳng nói cái gì cả, nhưng mẹ vội vàng tìm con về như thế không phải cũng là vì chuyện này sao?”

Mẹ Úc thở dài một hơi, đứng dậy đi về phía phòng ăn: “Trước tiên đừng nói chuyện này nữa, nếu con đã về thì tiện ở lại ăn bữa cơm đi, mẹ bảo di Vương làm món cá tuyết hấp(*) cho con.”

Úc Ý nhìn bóng lưng của bà, sau đó mở miệng bảo: “Thực ra trước giờ con chưa từng thích ăn món cá tuyết hấp.”

Thân hình mẹ Úc thoát cứng đờ, quay người lại nhìn anh.

Úc Ý nhấc chân, cũng đi về hướng phòng ăn: “Chỉ là con vẫn luôn không đặc biệt thích ăn món gì, thế nên mọi người cho rằng con thích ăn cá tuyết hấp, con cũng chẳng phản đối.” Anh kéo ghế, ngồi xuống cạnh bàn ăn. “Nhưng dạo gần đây con bắt đầu có món thích ăn rồi, di Vương, có cá tuyết bạc không? Di làm món cá tuyết bạc chiên giòn(*) đi.”

(*) *Món cá tuyết hấp và cá tuyết bạc chiên giòn:*

Di Vương làm việc trong nhà họ Úc đã hai mấy năm trời, đây là lần đầu tiên nghe thấy Úc Ý bảo muốn ăn gì đó, di kích động tới mức suýt thì rơi nước mắt: “Được được, bây giờ tôi đi làm ngay đây, nhanh thôi!”

Mẹ Úc đứng nguyên chỗ cũ một lúc lâu mới đi tới ngồi xuống đối diện anh.

Lúc ăn cơm hai người không nói chuyện, mẹ Úc ăn được một nửa, đột nhiên bỏ đũa xuống nói: “Cho dù mẹ đồng ý chuyện của con với Đường Mật, bố con cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Úc Ý đáp: “Chuyện này con sẽ tự nói với bố, bố đồng ý hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Nhưng nếu bố mẹ muốn làm quen với Đường Mật, con có thể giới thiệu để bố mẹ gặp, thế nên đừng trốn tìm cô ấy sau lưng con.”

Mẹ Úc liếc anh, lại cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Cả buổi sáng hôm nay thần kinh Đường Mật kéo căng như dây đàn, cô vừa hồi hộp vì nhanh chóng phải gặp mẹ Úc Ý, vừa hiếu kỳ chuyện liệu bà có ném một tờ chi phiếu vào mặt mình không, sẽ là chi phiếu trị giá bao nhiêu nhỉ?

Liệu có phải là một tờ chi phiếu trống, sau đó tự mình thích điền thế nào thì điền?

Càng nghĩ càng thấy hơi kích động, dù sao cô lớn đến ngần này, còn chưa có người nào cầm tiền đập vào cô đâu.

Thời gian nghỉ buổi chiều vừa bắt đầu, trước cửa nhà hàng đúng giờ trở tới một chiếc xe con màu đen. Đường Mật đã nói trước với nhà hàng trưởng một tiếng, lúc này đổi sang quần áo thường ngày rồi đi ra ngoài.

Gần như ngay lúc nhìn thấy cô đi ra, cửa sô ghế phụ lái liền chậm chậm hạ xuống, tài xế nghiêng nửa người sang gọi hướng Đường Mật: “Cô Đường Mật, mời lên xe.”

Đường Mật khản trương nắc một tiếng, lại nuốt vào hai tiếng “xin chào”.

Cô nhanh chóng mở cửa ghế sau, sau đó ngủ người ra..... Bên trong người ngồi sao lại là Úc Ý?!

Úc Ý nghiêng đầu nhìn cô, nhàn nhạt bảo: “Lên xe.”

Mệnh lệnh của sếp lớn cô không dám kháng lại, động tác nhanh chóng leo lên xe.

Cửa xe đóng lại, xe lái đi. Đường Mật nhìn nhìn Úc Ý ngồi bên cạnh, hỏi tò mò: “Sao anh lại đến đây?”

Úc Ý đáp: “Sao, không phải mẹ anh nên em thất vọng lắm hả?”

“... Không.”

Đường Mật thấy một Úc tổng nói chuyện cười nhạt đúng là... quá quá moe!

Úc Ý nhìn cô một lát, mới mở miệng bảo: “Mẹ anh hẹn gặp em, sao em không nói với anh?”

“Ặc... bởi vì không biết bác tìm em có việc gì, thế nên em định gặp xong mới báo anh, tránh cho hai người lại hiểu lầm không đáng.”

Con người Úc Ý khế động: “Mẹ anh tìm em còn có thể vì chuyện gì nữa? Còn không phải dùng tiền đáp em.”

Đường Mật ngạc nhiên vui mừng há hốc miệng: “Dùng tiền đáp em thật á!”

Lông mày Úc Ý nhíu lại: “Sao em có vẻ vui thế nhỉ?”

“Ai bị đáp tiền mà không vui cơ chứ!”

“Cho dù cái giá phải trả là em chia tay anh?”

“Ừm, cái này...” Đường Mật lộ ra vẻ mặt khó xử. “Còn phải xem bác ra giá bao nhiêu nữa.”

Úc Ý áp con tức xuống, ghé sát cô uy hiếp: “Em dám.”

Đường Mật cười phì ra tiếng: “Sao anh không hỏi xem, em ở bên anh rốt cuộc là vì thích tiền của anh hay vì thích con người anh? Em cứ chờ mong mãi đây.”

Úc Ý hơi nhướn mày, hỏi lại: “Thế rốt cuộc em thích tiền của anh hay thích con người anh?”

Đường Mật khoác lên vai anh, ghé đầu dựa vào: “Đều không phải, em thích chính là vì trông anh đẹp trai!”

Tài xế ở ghế trước rốt cục không nhịn được bật cười.

Ánh mắt Úc Ý thuận theo nhìn qua, tài xế lập tức nói như kiểu sau lưng có mắt: “Xin thứ lỗi Úc tổng, tôi không nghe thấy gì hết!”

Úc Ý thu lại ánh mắt, nhấc tay trái xoa nhẹ lên đầu Đường Mật: “Về sau bố mẹ anh còn tìm em, phải thông báo cho anh đầu tiên.”

“Ừa.” Đường Mật gật gật đầu, “Thế có phải em vĩnh viễn đều không gặp được bố mẹ anh không?”

Úc Ý cười nhẹ: “Đương nhiên không phải, anh sẽ giới thiệu chính thức em với bọn họ, thế nên không cần vụng vụng trộm trộm gặp thế này.”

“Vâng, em biết rồi.”

Úc Ý lại xoa xoa mái tóc đen mềm của cô, giống như nghĩ tới cái gì, rút vai về: “Anh có đồ muốn tặng em.”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Đồ gì?”

Úc Ý lấy từ trong túi áo vest ra một chiếc hộp tinh xảo, đưa đến trước mặt Đường Mật: “Mở ra xem xem.”

Đường Mật vội vàng không chờ được mở ra ngay, bên trong là một sợi dây chuyền bằng bạc, ở giữa treo một người nhỏ tạo hình con gái, Đường Mật xem xét kỹ càng, không ngờ thấy giống mình đến mấy phần.

“Cái này làm theo ảnh của em, đằng sau còn khắc chữ viết tắt của tên em nữa.”

Đường Mật nghe thấy Úc Ý nói thế, vội vàng lật ra nhìn xem, quả thực có viết tắt chữ cái đầu của “唐蜜” (/TángMì/), bên dưới còn một dòng chữ tiếng anh rất nhỏ, khắc “heart”.

“Đẹp ghê!!” Đường Mật ngẩng đầu nhìn Úc Ý, trong mắt sáng long lanh: “Hôm nay là ngày gì vậy, sao lại nghĩ tới chuyện tặng quà cho em?”

“Anh muốn tặng thì tặng thôi, không cần chọn ngày gì cả.” Úc Ý lấy dây chuyền trên tay cô, vuốt tóc cô sang một bên: “Quay qua đây, anh đeo giúp em.”

Đường Mật nghe lời quay người qua, lúc sợi dây lạnh băng chạm vào phần da cổ, Đường Mật vô thức rùng mình: “Cái này đắt lắm phải không?”

“Đáng giá chút tiền, nhưng em không được đem bán đi đâu.”

Đường Mật không nhịn được lại bật cười: “Ý này không tệ nha!”

Úc Ý cúi người về phía trước, cẩn nhẹ lên thùy tai nhỏ xinh của cô: “Em thử xem.”

Vành tai Đường Mật ngay tức khắc đỏ rực lên.

Úc Ý nhoén miệng, giúp cô cài dây chuyền: “Xong rồi.”

Khi Đường Mật quay người lại vẫn còn đang bán loạn, nói đề chuyện đề tài: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi uống trà chiều.” Úc Ý nói xong lại đánh giá sợi dây chuyền trên cổ cô, khá hài lòng. “Đúng rồi, anh nghe nói gần đây em đang buồn phiền chuyện nợ nần của bạn cùng phòng?”

Đường Mật chớp chớp lông mi: “Anh nghe trợ lý La kể à?”

Úc Ý gật gù đầu: “Ừ, chuyện này em không cần lo nữa, anh nghe La Hạo nói cậu ta đã trả sạch nợ cho bạn em rồi.”

Đường Mật ngậy người đứng hai giây mới kinh ngạc mở to mắt: “Anh nói gì cơ?”

Cũng đồng thời trong lúc đó, Phó Tân dùng một vẻ mặt và giọng nói y hệt như thế để hỏi La Hạo đứng trước mặt: “Anh nói gì cơ?”

La Hạo cong khóe môi với cô nàng, nụ cười đó rơi vào mắt Phó Tân vô cùng là loi: “Tôi nói, bây giờ tôi đã trở thành chủ nợ lớn nhất của cô rồi.”

Phó Tân: “...”

Tình tiết biến đổi quá nhanh quá nguy hiểm, trái tim cô nàng không chịu nổi rồi!

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đổi chủ nợ là một sự kiện lớn, điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng quãng đời chuyên trả nợ của Phó Tân.

Có lẽ La Hạo đã nhìn thấu suy nghĩ của cô nàng, cười bảo: “Được người như tôi làm chủ nợ cô nên thấy vinh dự, ít ra tam quan của tôi cũng đứng đắn hơn bọn họ nhiều.”

Phó Tân nhìn anh chàng, ha ha ha cười theo: “Đâu chỉ là tam quan, ngũ quan(*) của anh cũng đứng đắn hơn nhiều ấy chứ.”

() Giải thích: tam quan là chỉ: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.; “quan” trong này là “quan điểm”, “quan niệm”. Còn “ngũ quan” là chỉ các bộ phận trên khuôn mặt, gồm: mắt, lông mày, lỗ tai, mũi, miệng, “quan” trong này là “cơ quan”, bộ phận cơ thể. Hai cái này không liên quan gì nhau, nhưng Phó Tân chơi chữ vậy..*

La Hạo im lặng cong khóe môi, nói với cô: “Nếu cô không làm trong công ty được nữa thì có thể từ chức, tôi sẽ không đi hất son đỏ vào cửa nhà cô đâu. Có điều trong thời gian này, với thân phận là một con nợ (*gốc: trái nô – nô lệ của món nợ), bắt buộc cô phải gọi đến là đến.”

Phó Tân: “...”

Trong đầu cô tràn đầy hai chữ “trái nô” kia.

.... Nô nô nô.

Cô vron cổ lên, nỗ lực đòi lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho bản thân: “Tôi chỉ nợ tiền anh chứ có bán thân cho anh đâu, dựa vào cái gì mà anh gọi đến là phải đến?”

La Hạo đáp: “Món nợ của cô không phải là con số nhỏ, nếu cô chạy mất thì sao? Tôi đương nhiên phải xác định hành tung của cô mọi lúc mọi nơi chứ.” Anh chàng nói như lẽ tất nhiên, còn bổ sung thêm: “À đúng rồi, thỉnh thoảng tôi sẽ giao cho cô mấy việc chạy vặt linh tinh, nếu cô làm tốt có thể trừ nợ.”

Phó Tân: “...”

Đại thiếu gia, nô tỳ biết rồi ạ.

La đại thiếu gia đi xong, Phó Tân về lại nơi làm việc của mình trầm tư đứng mười phút, sau đó quyết đoán mở máy tính ra viết đơn từ chức.

La Hạo đi từ chỗ Phó Tân về thẳng công ty, Úc Ý đã uống xong trà chiều với Đường Mật, đang làm việc trong văn phòng. Thấy La Hạo quay về, Úc Ý ngẩng đầu liếc anh chàng một cái, trong mắt hiếm thấy mà chứa chút hứng thú: “Chuyện của cậu xử lý xong rồi?”

“Vâng.” La Hạo tự động lờ đi ánh mắt không lấy gì làm tốt đẹp của Úc Ý, đáp lại rõ là đứng đắn.

Úc Ý lại chưa chịu kết thúc đề tài này: “Đường Mật nhờ tôi chuyển lời cho cậu, đối xử tốt với Phó Tân vào.”

La Hạo: “...”

“Em nghĩ chắc mọi người hiểu nhầm rồi, em không có ý gì đặc biệt với Phó Tân cả, chỉ là gần đây Đường Mật đang buồn phiền chuyện nợ nần của Phó Tân, mà buồn phiền của Đường Mật chính là buồn phiền của sếp, buồn phiền của sếp cũng chính là buồn phiền của em.”

La Hạo nói xong chính bản thân anh chàng cũng sắp bị cảm động luôn, có được một cấp dưới như cậu đây, đời trước Úc tổng chắc phải tích không biết bao nhiêu là đức.

Úc Ý lạnh nhạt bảo: “Nghe có vẻ quan tâm gói đấy, nhưng tôi không vì thế mà tăng lương cho cậu đâu.”

...Ồ, cũng không mong gì sếp tăng lương cho em cả. La Hạo co quắp khóe miệng.

Nói chuyện phiếm xong, về mặt Úc Ý cũng khôi phục lại sự vô cảm: “Hôm nay tôi muốn gặp bác sĩ Trương, giúp tôi sắp lịch đi.”

Đầu lông mày La Hạo hơi động, nghiêm túc theo anh: “Khoảng thời gian này chẳng phải Úc Tâm không xuất hiện mà?”

Úc Ý đáp: “Chính bởi vì cậu ta quá yên tĩnh, điều này rất bất thường.”

La Hạo nghĩ ngợi bảo: “Liệu có phải cậu ta biến mất rồi không?”

“Không, tôi biết cậu ta vẫn còn đó.”

La Hạo trầm ngâm một lát rồi nói: “Em biết rồi, em đi liên hệ với bác sĩ Trương ngay giờ đây.”

Gần đây bác sĩ Trương rất bận, La Hạo lấy tiền ra mời gọi mà cũng chỉ tranh thủ được khoảng thời gian một bữa ăn. Địa điểm là do bác sĩ Trương đặt, La Hạo cup máy xong nghĩ bụng, lẽ nào bởi gần đây thời tiết quá nóng bức, thế nên các bệnh về tâm lý bước vào thời kỳ cao điểm phát bệnh?

Anh chàng báo lại với Úc Ý thời gian và địa điểm, mặc dù không phải phục vụ tận nơi nhưng theo như lời của bác sĩ Trương mà nói, vào đợt này mà còn chen ngang lịch được vào thời gian anh ta ăn cơm đã là đãi ngộ VIP bạch kim siêu cấp rồi.

Khi Úc Ý đến nơi dùng bữa kia, bác sĩ Trương đã ngồi trong phòng bao. Thấy anh đi vào bèn nhướn miệng cười với anh: “Khí sắc không tệ nha, phải chăng là sao Hồng Loan(*) có biến?”

(*) sao Hồng Loan động: là ngôi sao tượng trưng cho tình yêu, hôn nhân, nói “sao Hồng Loan chuyển động” ý chỉ sắp kết hôn, có tin vui...

Úc Ý đi tới ngồi xuống chỗ đối diện anh ta: “Anh là bác sĩ tâm lý mà, giờ còn phụ trách cả khoản xem tướng nữa?”

Bác sĩ Trương nhướn mày bảo: “Anh chưa nghe câu ‘tướng do tâm sinh’ bao giờ à?”

“Xin thụ giáo.” Úc Ý gọi nhân viên phục vụ tới, đặt món xong trả menu về.

Bác sĩ Trương nghĩ cũng nên hỏi ý kiến của anh chứ, có điều nghĩ đến việc mình đã kiếm được khoản phí chẩn trị lại còn được tặng kèm bữa ăn cao cấp, lời ra đến miệng liền biến thành sự quan tâm đối với bệnh nhân: “Chẳng lẽ Úc Tâm lại chạy ra ngoài à?”

“Không phải, thế nên tôi mới lo lắng.”

Ánh mắt bác sĩ Trương hơi động, hỏi anh: “Vì sao?”

Úc Ý đáp: “Tôi có thể cảm giác thấy cậu ta rất ràng, tôi biết cậu ta vẫn còn đó, nhưng lại yên tĩnh quá mức.”

Bác sĩ Trương cười lên tiếng: “Giống như sự im lặng trước cơn mưa gió bão bùng?”

Úc Ý nhú nhú mày, trầm lặng một lúc lâu: “Anh có thể thôi miên cậu ta không? Tôi không muốn lại bị cậu ta chiếm đoạt thân xác nữa.”

Bác sĩ Trương khề nhướn mày, hỏi: “Anh muốn thôi miên trái tim của mình ư?”

Úc Ý giật nhẹ long mây, không lên tiếng.

Bác sĩ Trương nói: “Có phải sắp tới anh có chuyện quan trọng cần làm không?”

“Ừm.”

“Có liên quan tới Đường Mật?”

Úc Ý ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Tôi định giới thiệu cô ấy với người nhà tôi, sau đó chính thức cầu hôn với cô ấy.”

Bác sĩ Trương hiển nhiên vô cùng ngạc nhiên, anh ta ngây ra một lúc mới nhận không được bật cười: “Đối với tôi mà nói hôn lễ của anh giống như kỳ tích vậy.”

Úc Ý không đáp lời, bác sĩ Trương lại tiếp tục hỏi: “Tôi biết anh với Đường Mật đã bên nhau rồi, anh có thấy vui vẻ không?”

Úc Ý im im, đáp: “Có.”

“Là bác sĩ chủ trị cho anh, tôi thấy rất mừng và thanh thản. Tôi nhớ mình từng nói, đợi ngày nào đó anh cảm thấy vui vẻ, tôi sẽ mở sâm panh ăn mừng cho anh đấy.” Anh ta nói xong, gọi phục vụ đến kêu thêm một chai sâm panh thật.

Úc Ý bảo: “Chai sâm panh này anh tự trả.”

Bác sĩ Trương cạn lời một lúc: “Thân là một tổng giám đốc, anh có thấy mình nhỏ nhen quá không?”

“Không thấy”

... Được rồi.

Bác sĩ Trương “pặc” một tiếng, mở chai sâm panh ra, rót vào hai chiếc ly để cao trên bàn: “Chúc anh cầu hôn thành công trước.”

Úc Ý ngồi tại chỗ không động đậy, bác sĩ Trương nhìn anh mấy lần, hỏi: “Anh sợ Úc Tâm sẽ ra làm loạn?”

Úc Ý gật gật đầu, bác sĩ Trương nghĩ ngợi một lát, nói: “Trên lý luận thì sẽ không xảy ra chuyện này, bởi điều đó nghịch lại ý nguyện của anh, mà Úc Tâm tồn tại chính là để đáp ứng những ý nguyện ấy.”

Úc Ý khẽ động long mây: “Đừng có nói cậu ta như kiểu thần đèn Aladin thế.”

Bác sĩ Trương nhìn anh ngạc nhiên: “Giờ anh lại còn biết nói chuyện cười nhạt cơ đấy?” Anh ta nói đến đây thì ngừng lại, nhìn anh đầy mong đợi: “Cười cái cho tôi xem nào.”

Úc Ý im lặng nhìn anh ta.

Bác sĩ Trương cười cười buông ly rượu xuống: “Cho dù cậu có lo lắng điều này không, tôi cũng không cho rằng thôi miên Úc Tâm là một biện pháp tốt, với cả nó cũng không đảm bảo liệu Úc Tâm có đi ra nữa không.”

Úc Ý đáp: “Anh vẫn cho rằng dung hợp là biện pháp điều trị tốt nhất?”

“Ừ, Úc Tâm là một bộ phận của anh, chỉ khi anh với cậu ta dung hợp, mới là một ‘anh’ hoàn chỉnh nhất.” Bác sĩ Trương tạm ngừng, lại nói tiếp: “Với trạng thái hiện tại của anh, sẽ không dễ dàng bị cậu ta đoạt lấy thân xác, cũng có thể hôn nhân của anh với Đường Mật chính là cơ hội để hai người dung hợp.”

Anh ta nhìn Úc Ý, đột nhiên cười cười: “Tâm ý hợp nhất.”

Một câu “tâm ý hợp nhất” sến súa đến mức khiến cả đêm Úc Ý không ngủ được.

Chớp mắt đã sắp tới lễ Thất tịch, sô cô la bỗng hot trở lại.

Dream cũng thức thời tung ra mấy món mới cho dịp lễ tình nhân, Đường Mật phối hợp cũng phối hợp tuyên truyền, đặc chế mấy kiểu sô cô la cho đợt Thất tịch.

Mãi mới đợi đến lượt nghỉ luân phiên của cô, Bạch Tiêu có vẻ nắm rõ lịch làm nghỉ của cô như lòng bàn tay, buổi tối liền gọi cho cô.

Lần trước Đường Mật đã từ chối cô một lần, lần này ngại chối nữa bèn hẹn cô ngày hôm sau đến nhà. Lúc sáng sớm Đường Mật thức dậy, ngạc nhiên phát hiện ra Phó Tân cũng dậy rồi.

“Đang thất nghiệp mà mày cũng dậy sớm thế cơ, không giống tác phong của mày tí nào.”

Phó Tân đứng trước cửa đi giày, quay người lại cười ha ha với Đường Mật: “La đại chủ nợ bảo tao đi phát truyền đơn.”

“... Phát truyền đơn gì?”

“Mấy nhà hàng bọn mày không phải đang có combo đặc biệt nhân dịp lễ Thất tịch đấy phỏng? Tao phải làm lao động miễn phí cho bọn mày đây! Thật là, ai rảnh nghĩ ra cái trò Thất tịch này chứ!”

“Ặc...” Đường Mật chớp mắt thật nhanh: “Mấy sao được coi là lao động miễn phí, tao nghe La Hạo nói ông trừ nợ cho mày mà.”

Phó Tân trừng cô: “Rốt cuộc là mày đứng về phía nào?”

“Đương nhiên là về phía mày rồi!”

“Thế còn được, hừ.” Hai người cùng nhau xuống lầu, khác biệt ở chỗ một người chen chúc xe bus, một người có xe riêng đến đón.

Mỗi lần Đường Mật được tài xế tới đưa đón đều thấy hơi ngượng, khổ nỗi lần nào Bạch Tiêu cũng khăng khăng kêu xe riêng đến đón cô, cơ hồ như chẳng hề để ý chút tiền xăng nhỏ bé.

Lúc nhìn thấy Bạch Tiêu, Đường Mật ban đầu còn hơi bối rối, có điều thấy bàn làm bánh đã bày đầy đủ nguyên liệu và dụng cụ liền bị di dời sự chú ý: “Hôm nay định làm sô cô la ạ?”

Bạch Tiêu đáp: “Ừ, không phải sắp Thất tịch rồi sao?”

Mặc dù Đường Mật vô cùng hiếu kỳ chị làm sô cô la để tặng ai, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngại không dám hỏi.

Cô rửa sạch tay, đang chuẩn bị chỉ dạy phương pháp điều chỉnh nhiệt của sô cô la, Bạch Tiêu bỗng hỏi: “Đúng rồi, lần trước em gặp mẹ Úc Ý kết quả thế nào?”

Đường Mật ngây người, đáp lời: “Ồ, không gặp được.”

“Không gặp được?”

“Vâng, chuyện ấy bị Úc Ý phát hiện, nên bị lược bớt rồi.”

Bạch Tiêu bị cách nói của cô chọc cười, sau đó nhìn cô bảo: “Em không cần lo đâu, chị đã nói trước với mẹ Úc Ý rồi, chị sẽ không liên hôn với anh ấy đâu.”

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lời của Bạch Tiêu khiến Đường Mật ngây người tại chỗ, một phần kinh ngạc bởi việc làm của chị, một phần bất ngờ bởi chị lại nói cho mình một cách thẳng thắn như thế.

Cô nhìn chị im lặng một lát, hỏi thăm dò: “Không phải chị thích Úc Ý sao?”

Bạch Tiêu cười một tiếng, nhún nhún vai đáp: “Chỉ mỗi chị thích anh ấy có tác dụng gì đâu, chị không muốn lấy một người đàn ông không yêu mình.”

Ánh mắt Đường Mật khẽ động, lời này của Bạch Tiêu dù nói không sai, nhưng thực sự biết nghĩ thoáng như chị chẳng được mấy người. Cô trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Chị chưa từng nghĩ chuyện tình cảm có thể bồi đắp nên ạ?”

“Thời gian chị gặp Úc Ý không ngắn đâu, nếu có thể bồi thì đã sớm bồi rồi.” Trong nụ cười Bạch Tiêu mang theo chút tự giễu: “Với cả chắc em hiểu rõ hơn chị, tình huống của Úc Ý có chút đặc thù.”

Đường Mật lại cả kinh, lx nào Bạch Tiêu cũng biết chuyện Úc Ý đa nhân cách?

Bạch Tiêu bảo: “Mặc dù chị không rõ cụ thể là do nguyên nhân gì, nhưng việc Úc Ý đi khám bác sĩ tâm lý suốt chị vẫn biết biết.” Lặng im một thoáng, chị nói tiếp: “Với bất cứ thứ gì Úc Ý cũng đều rất lạnh nhạt, như kiểu hoàn toàn không có tình cảm, chị đoán chắc có liên quan đến việc đó.”

Chị vừa nói vừa nhìn hướng Đường Mật: “Cho dù là người bình thường, một đời người cũng chưa chắc đã gặp được người mình hết lòng yêu thương,

huống gì là Úc Ý. Trước đây chị cứ nghĩ, thế giới này rốt cuộc có chuyện gì có thể gọi nổi sự hứng thú của anh ấy không? May mắn thay, anh ấy gặp được em, anh ấy cũng có thể biết yêu hận sân si như người bình thường, thế nên chị sẽ không đi phá hoại niềm hạnh phúc không dễ gì có được này.”

Đường Mật nghe xong lời của chị, im lặng một lúc lâu mới nói giọng gào: “Chị nói thế này em thấy áp lực lớn quá.”

Bạch Tiêu cười phì ra: “Nhưng em đừng mừng vui sớm quá nhen, dù chị không có gì nhưng bố mẹ chị chắc chắn sẽ rất bất mãn với Úc Ý.”

Đường Mật hơi lo lắng: “Thế phải làm sao ạ? Liệu có ảnh hưởng đến hợp tác giữa nhà chị với Úc thị không?”

Bạch Tiêu chớp chớp mắt: “Hàng nhập bên Úc thị do anh trai chị phụ trách, đạo này chắc anh ấy sẽ tăng giá đấy.”

Hai hàng lông mày của Đường Mật nhíu chặt lại một chỗ, Bạch Tiêu bị vẻ khổ não của cô chọc cười: “Đùa em thôi, chuyện làm ăn là làm ăn, anh chị tự biết chừng mực. Với lại gần đây Úc thị mới công bố kế hoạch Thánh địa bánh ngọt, rất nhiều nhà cung cấp muốn hợp tác với họ, anh chị sẽ không bỏ qua miếng thịt béo này đâu.”

Mặc dù Úc Ý vừa bị so sánh với miếng thịt, nhưng Đường Mật rốt cuộc cũng yên tâm không ít. Bạch Tiêu cắt sô cô la thành miếng đầy tới trước mặt cô, cười với cô bảo: “Chúng ta có thể bắt đầu làm sô cô la được rồi chứ?”

“Được, được ạ.” Đường Mật có chút quần bách, đem sô cô la trong bát làm nóng cách thủy, đợi mềm ra xong thử nhiệt độ: “Chúng ta bắt đầu học từ ‘phương pháp điều chỉnh nhiệt đá hoa cương’(*) nhé.”

Bạch Tiêu đứng một bên nhìn cô cẩn thận chỉnh nhiệt, thấy cô chỉ quét chút sô cô la lên lưng bàn tay liền xác định được nhiệt độ của sô cô la bèn hỏi: “Không cần dùng nhiệt kế à?”

“Người làm quen rồi dùng lưng bàn tay là cảm nhận được, 28 độ C, nhiệt độ này ổn rồi đấy.”

Bạch Tiêu nhướn mày gật gật đầu, cũng có gì học này, bắt đầu chỉnh nhiệt sô cô la.

()Phương pháp Điều chỉnh nhiệt độ sô cô la (gọi là tempering method):*

(Nguồn: trong hình)

Chỉnh nhiệt bằng đá granite/đá hoa cương là một trong 4 phương pháp phổ biến nhất. Ngoài ra còn có các phương pháp như: dùng nước lạnh, dùng hạt cacao, dùng lò vi sóng...

“Khuôn hình gấu trúc này của chị đáng yêu ghê, dùng làm khuôn sô cô la được đấy, chỗ sô cô la thừa lại có thể dùng làm sô cô la nhân mứt quả.” Đường Mật trộn đều chỗ sô cô la đã được thêm mứt quả vào, cho vào túi bắt kem: “Bóp thành hình viên, làm lạnh xong dùng tay thoát khuôn là thành truffle(*) rồi!”

() Truffle: kẹo mềm làm bằng hỗn hợp sô cô la*

Bạch Tiêu nói: “Nhiệt độ của tay liệu có làm sô cô la chảy ra không?”

“Có ạ, thế nên phải lấy nước đá ngâm tay cho giảm nhiệt đã.”

Bạch Tiêu: “...”

Thợ làm bánh ngọt cũng đến là tự ngược!

Hai người bận rộn hơn hai tiếng đồng hồ, sau cùng làm ra ba loại sô cô la. Bạch Tiêu nếm thử một cái, vị khá ngon, còn Đường Mật đóng gói hết chỗ sô cô la mình làm cho vào hộp mang đi.

Úc Ý biết hôm nay đến phiên cô nghỉ, sớm đã hẹn trước thời gian ăn bữa trưa.

Đường Mật vẫn được tài xế nhà Bạch Tiêu đưa đến đó, lúc tới nơi, Úc Ý đang đứng bên ngoài đợi cô. Tài xế nhà Bạch Tiêu quen Úc Ý, lịch sự chào hỏi anh đôi câu mới quay đầu xe chạy.

Úc Ý nhìn chú đó lái xe đi xong hỏi Đường Mật: “Em đi nhà Bạch Tiêu làm bánh à?”

“Vâng ạ, chị ấy không ghét bỏ em nha!” Đường Mật nhảy lên bậc thang, mỉm cười khoác tay Úc Ý: “Chị ấy còn nói với em tuyệt đối sẽ không lấy anh, thế nên anh cần phải dập tắt cái suy nghĩ ấy ấy đi!”

Úc Ý cúi đầu nhìn cô, cười nhẹ một tiếng kéo cô vào nhà hàng.

Đường Mật ngồi xuống theo anh, gọi món xong nhìn anh hỏi: “Sao anh lại chạy ra ngoài đợi em?”

Úc Ý đáp: “Có thể gặp em sớm hơn, không được à?”

Lòng hư vinh của Đường Mật đạt được sự thỏa mãn cực đại, cười tự sướng hai phát, lấy sô cô la đóng trong hộp ra: “Mấy thứ này sáng nay em làm ở nhà Bạch Tiêu, tặng cho anh.”

Úc Ý mở hộp ra ngó, bên trong xếp ba loại sô cô la, một loại hình gấu trúc, một loại truffle, một loại là gậy sô cô la.

“Đây là quà thất tịch hả?”

“Ừm.” Đường Mật gật gật đầu.

Úc Ý cầm lên một miếng truffle cắn, bột cacao hơi đắng được làm mềm xong không ngờ lại thâm thấu chút vị ngọt: “Em cho mút quả vị dâu tây?”

Đường Mật bật ngón tay cái trước mặt anh: “Đầu lưỡi của Úc tổng quả nhiên lợi hại, có thấy ngạc nhiên vui mừng không?”

Úc Ý ăn hết miếng truffle, hơi nhoén miệng: “Có nhớ lúc em đến phòng vẫn cũng mang 3 loại sô cô la nhân rượu vị khác nhau tới không?”

“Vâng.”

“Lúc đó anh cho rằng, ăn bất kì vị nào trên trái đất này cũng chẳng đáng để ngạc nhiên vui mừng gì cả, nhưng hiện tại anh rất hiếu kỳ, không biết hai vị còn lại là vị gì nữa.”

Đường Mật mở to mắt, nhìn anh tiếc hận: “Cũng là vị ở trái đất mà thôi, chắc không đáp ứng được anh đâu.”

Úc Ý bật cười, cầm gậy sô cô la lên cắn miếng, vang lên tiếng vỡ giòn nhỏ: “Sữa bò vani, còn cho thêm chút hạnh nhân được nướng qua.” Anh nói xong lại cầm miếng sô cô la hình gấu trúc lên nhìn: “Miếng này đáng yêu quá, anh hơi không nỡ ăn.”

Đường Mật bị biểu cảm ngây thơ nghiêm túc khó xử của anh chọc cười: “Một tổng tài bá đạo như anh mà moe thế có được không hả?”

Úc Ý đáp: “Bá đạo tổng tài là không ăn sô cô la đáng yêu như này đâu.”

“... Thế em ăn vậy.” Đường Mật lấy khối sô cô la trên tay anh, bỏ tọt vào miệng ăn mất tiêu chú gấu trúc: “Sô cô la trắng và sô cô la đen, ở giữa còn có cả nho khô cắt nhỏ nữa.”

Nhân viên phục vụ đúng lúc này tới đưa món lên, Úc Ý không ăn sô cô la nữa, đẩy nắp hộp lại cất đi: “Vị mút quả trong truffle ngon lắm, cũng là do em tự làm à?”

Đường Mật tự hào đáp: “Đúng ạ, lúc trước Bạch Tiêu tặng em cân dâu tây, em làm hai bình nước dâu tặng chị ấy một bình, bình của em chỉ còn có nửa thôi.”

Úc Ý gật gật đầu không nói gì, Đường Mật cầm dao nĩa lên liếc anh, hỏi: “Anh cũng muốn à? Thế phần còn lại ở nhà em cho anh hết nhé? Anh đừng có chê, bây giờ ai được ăn dâu tây đều là nhà giàu hết!”

Úc Ý cười bảo: “Anh vốn dĩ chính là nhà giàu.”

... Được rồi.

Đường Mật bĩu bĩu môi.

Úc Ý cắt một miếng thịt bò cho vào miệng, nhìn cô hỏi: “Thực ra anh còn một chuyện muốn nói với em”

“Chuyện gì ạ?” Đường Mật vô thức thấy bắt đầu hồi hộp, Úc Ý mà nói nghiêm túc với cô như thế này, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

“Hôm thất tịch có một buổi tụ hội, bố mẹ anh còn cả mấy chú bác đều tới, anh chuẩn bị chính thức giới thiệu em với bọn họ.”

Dao nĩa trên tay Đường Mật suýt thì rơi bếng xuống bàn ăn.

Úc Ý thấy mặt cô thoát trắng bệch, hơi nhíu nhíu mày: “Đừng sợ, nếu em không muốn đi anh có thể tìm cơ hội khác giới thiệu mọi người sau.”

Đường Mật tỉnh táo lại: “Cũng không phải là sợ... được rồi, thực ra em khá sợ.”

Mặt cô long lanh nước nhìn Úc Ý.

Khóe miệng Úc Ý chứa nét cười, vô cùng muốn giơ tay xoa xoa đầu cô: “Chẳng có gì đáng sợ cả, bọn họ đều là người bình thường, chẳng có ba đầu sáu tay, với cả anh cũng sẽ đi em đi cạnh anh suốt quá trình.”

Đường Mật nghĩ, con dâu xấu rớt cuộc cũng phải gặp bố mẹ chồng, tránh được mừng một không tránh được mười lăm, nên cô ngẩng cao đầu bảo: “Đi thì đi! Đã đến lúc em dựng lên một khoảng trời cho bản thân mình!”

Hết chương 44

Chương 45

Mặc dù Đường Mật thốt lên câu nói hào hùng khí thế như vậy, nhưng đến một ngày trước khi buổi gặp mặt chính thức diễn ra, cô vẫn căng thẳng tới mức không ngủ nổi.

Đầu tiên cô lật toàn bộ tủ quần áo của mình ra xem một lượt, không tìm thấy bộ lễ phục nào thích hợp mặc tham gia buổi hội họp như thế nào nên ảo não bĩu bĩu môi.

Mặc dù lần trước Úc Tâm đã giúp cô chọn rất nhiều quần áo hàng hiệu, nhưng đều là đồ mặc thường ngày, nếu đi tới buổi gặp cao cấp như vậy liệu có bị coi rằng bất lịch sự?

Nỗi phiền muộn này kéo dài mãi tới lúc Úc Ý gọi điện tới báo cô, ngày mai sẽ giúp cô chuẩn bị lễ phục, mới chấm dứt được phần nào.

Cô nằm im lặng một lát, sau đó lại bò dậy mò vào phòng Phó Tân, kéo kéo quần cô nàng, nhỏ giọng bảo: “Tiểu Tinh Tinh, Tiểu Tinh Tinh...”

Phó Tân đang ngủ ngon thì bị đánh thức, cô nàng hé mắt bịt mắt ngủ ra bấm điện thoại xem, 12h03 phút, tức thì điện tiết lên: “Đường Mật mày bệnh cmnr! Nửa đêm nửa hôm không ngủ có phải có ý đồ gì với tao không!”

Đường Mật co quắp khoe miệng, ngồi xuống bên cạnh giường: “Buổi gặp mặt ngày mai tao hồi hộp quá, còn hồi hộp hơn cả lúc thi đại học.”

Phó Tân lục tìm trong ngăn kéo tủ đầu giường, đưa cho cô một tờ danh thiếp: “Nè, đi tìm anh ta.”

Đường Mật cúi đầu nhìn qua, là danh thiếp của bác sĩ Trương, còn đứng là tấm hình trước cô đưa Phó Tân luôn.

Đường Mật: “...”

Phó Tân lại nằm xuống ngủ tiếp: “Mai tao còn phải đi làm cu li cho nhà hàng bọn mày, mày không thương tiếc đóa hoa tươi thắm là tao đây được chút nào sao?”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Mai mày vẫn phải đi phát tờ roi?”

“La Đại Thiểu bảo ngày mai là Thất tịch, nhất định sẽ có rất nhiều khách, bảo tao tới nhà bếp phụ rửa bát!”

Đường Mật: “...”

Cô nghĩ ngợi bảo: “Thực ra lấy điều kiện bên ngoài của mày mà nói thì đi trước sảnh nhà hàng làm nhân viên phục vụ cũng được mà.”

Phó Tân kích động bảo: “Chuẩn đấy, tao cũng bảo y thế, nhưng La Đại Thiểu nói kỹ năng chuyên môn của tao không đủ, chỉ sai tao đi vào nhà bếp rửa khay chén!”

Đường Mật: “...”

“Ặc... Anh ấy nói vậy cũng đúng mà.” Cô vỗ vỗ đầu Phó Tân, lùi ra sau: “Ngày mai cố lên, cố rửa nhiều bát chút, sớm thoát khỏi biển khổ nha cưng.”

Phó Tân: “...”

Cô phải đi tìm việc! Xong lễ Thất tịch phải tìm ngay!

...

Ngày hôm sau hai người lại ra ngoài đi làm cùng nhau, vốn dĩ Thất tịch đã khá bận, lại thêm gần tới Đường Mật phải đi tham gia gặp mặt, không thể không tới nhà hàng sớm trước hơn tiếng đồng hồ để chuẩn bị thêm bánh trái bán trong ngày hôm nay.

Khách đến ăn của nhà hàng hôm nay đúng là đông hơn nhiều so với ngày thường, Nhà hàng trường bảo tối có khi còn đông hơn, dặn mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần tăng ca.

Nhưng Đường Mật lại không lo chuyện ấy, 3h chiều Úc Ý đã tìm một lý do hẹn Đường Mật ra ngoài. Các đồng chí trong nhà hàng nhìn chiếc Bentley đã lái đi, bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

Xe Úc Ý lái thẳng đến trung tâm thành phố, cuối cùng dừng lại trước một cửa hiệu có tên là “Nụ hôn của nữ thần”.

Lúc Đường Mật xuống xe liền bị choáng váng bởi tấm biển tên: “Nụ hôn của nữ thần? Không phải đó là phòng làm việc riêng của An Dịch à??”

An Dịch là nhà tạo hình thời trang nổi tiếng thế giới, cũng là nhà tạo hình được Mạc Thiên Vương sử dụng.

Về mặt Úc Ý không hề có chút biến đổi nào, giống như đây cũng chẳng khác gì mấy tiệm cắt tóc bình thường ngoài kia: “Em cũng biết An Dịch? Anh đã đặt lịch với anh ta rồi, bảo anh ta tạo hình đơn giản giúp em.”

Đường Mật: “...”

Tạo hình đơn giản thì tiệm tóc đầu ngõ nhà cô cũng làm được! Có cần chạy tới đây nhờ một nhà tạo hình chuyên nghiệp tầm cỡ quốc tế làm không!

Giây phút này, Đường Mật nhìn thấy rõ ràng trên đầu Úc Ý sáng lấp lánh bốn chữ: “Bá đạo tổng tài”, à không, là: “Có tiền có quyền”.

Úc Ý thấy cô đứng ở cửa mãi, khó hiểu nhìn cô hỏi: “Sao thế? Em không thích chỗ này à? Biệt hiệu của An Dịch là ‘pháp sư’ đấy, cậu ta tạo hình cũng không đến nỗi nào.”

Đường Mật: “...”

Đánh giá của Úc Ý dành cho An đại thần là “không đến nỗi nào”...

Cô khoác tay Úc Ý, cười ha ha bảo: “Vâng, nếu anh ta mà làm không đẹp, anh hãy khiến anh ta phá sản đi.”

Úc Ý sững người, cặp mắt cười theo cô.

Cửa lớn “Nụ hôn của nữ thần” bị đẩy ra từ phía trong, một mỹ nữ ăn mặc thời thượng đi ra ngoài, cười với Úc Ý bảo: “Úc tiên sinh, sao còn đứng ngoài cửa vậy? Thầy An đang đợi anh rồi đấy.”

Úc Ý khẽ gật đầu, dắt Đường Mật vào trong.

An Dịch mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đang ngồi trước gương bàn trang điểm, thấy Úc Ý kéo một cô gái đi vào bèn nhếch khóe môi: “Úc tiên sinh, vị này là nữ chính của ngày hôm nay?”

Úc Ý gật gù bảo: “Một buổi tụ họp nhỏ của giới làm ăn, dùng trang điểm lờ lợet kiểu mấy cô minh tinh đi trên thảm đỏ.”

“OK.” An Dịch cười. “Nhưng dù sao anh cũng định chính thức giới thiệu cô ấy cho người nhà mà, không thể quá qua loa được.”

Anh chàng nhìn Đường Mật một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc vòng cổ cô: “Vòng cổ thật độc đáo, tôi sẽ chọn giúp cô một bộ váy xứng với nó.”

“Cảm. cảm ơn.” Đường Mật nói hơi căng thẳng, trước đây lúc hay lượn mấy diễn đàn cô từng đọc bài post giới thiệu về An Dịch, không ngờ cô lại có một ngày được anh tạo hình trang điểm cho.

Quả là đãi ngộ ngang tầm với Mạc thiên vương.

Trước lúc An Dịch đưa Đường Mật đi, Úc Ý bổ sung thêm: “Không được hờ vai hờ lưng, váy phải dài quá đầu gối.”

An Dịch: “...”

Mỗi lần có ông anh nào nói như thế, anh chàng đều cực muốn bảo bọn họ lấy quách cái rèm cửa mà quần lên người bạn gái.

Cuối cùng An Dịch chọn cho Đường Mật một chiếc váy dài màu xanh lam nhạt, kiểu dáng khá quy củ nhưng trông nền nã đúng mức. Tóc búi đơn giản, chỗ tóc dài còn lại để rủ xuống tự do.

Sau khi trang điểm nhạt, Đường Mật theo An Dịch xuống lầu, Úc Ý nhìn cô hơi thất thần, sau đó đi lên trước nắm tay cô: “Thật vinh dự, hôm nay có được một người bạn gái đi cùng xinh đẹp như em.”

Đường Mật cười, học theo cách nói của anh: “Em cũng rất vinh dự khi có được vị bạn trai giàu sụ như anh.”

Đừng tưởng An Dịch không trang điểm nhiều cho cô, thực ra thời gian của anh ta đều tính bằng tiền cả, chỉ một tạo hình đơn giản như này thôi mà giá cả nhất định không rẻ.

Thực ra... tạo hình như này tiệm tóc dưới lầu nhà cô cố gắng chút cũng có thể làm ra được. – Lúc nhìn Úc Ý rút thẻ đen ra, Đường Mật nghĩ bụng như vậy.

“Buổi tụ họp nhỏ” mà Úc Ý nói không hề là bữa tiệc nhỏ, bên trong ít nhất phải có sự góp mặt của hơn một nửa số ông lớn giới kinh doanh thành phố A. Có điều việc này cũng chẳng quan trọng với Đường Mật mấy, dù sao cô có quen ai đâu.

Chỉ cần cô ứng phó ổn thỏa người nhà Úc Ý là được.

Từ lúc cô và Úc Ý đi vào hội trường, thu hút biết bao ánh mắt hoặc gièm pha hoặc tò mò. Đường Mật sâu sắc nhận ra, một khi đã tò mò buôn chuyện thì người giàu với người thường cũng không có gì khác biệt.

Úc Ý một mực kéo tay Đường Mật, cúi đầu nói bên tai cô: “Đằng trước kia chính là bố mẹ anh, đứng bên cạnh là chú hai với chú ba của anh.”

Đường Mật gật gật đầu, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt mình.

Úc Ý cầm chặt tay cô hơn, an ủi bên tai cô: “Đừng sợ, có anh đây.”

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Đường Mật yên tâm hẳn.

Úc Ý kéo cô tới đó, đứng trước mặt bốn người giới thiệu cô, Đường Mật chào hỏi từng người một.

Bố Úc nhún mày quay mặt sang một bên, hiển nhiên tỏ ra rất bất mãn trước việc Úc Ý đưa Đường Mật đến đây nhưng không tiện tỏ thái độ.

Nơi đây tập trung quá nửa số doanh nhân của thành phố A, Úc Ý đưa người đến đây, ngày mai tin này sẽ đồn ra khắp trong giới. Anh làm như vậy chính là đang tuyên bố cho tất cả mọi người biết quan hệ giữa anh với Đường Mật.

Mẹ Úc nhìn Đường Mật mấy lần, cô cười gượng gạo. Bà không ngờ Úc Ý báo giới thiệu chính thức với bọn họ lại là lúc này, không cho bọn họ một đường lui nào cả.

Chú hai chú ba ở bên chẳng có phản ứng gì nhiều, còn nói chuyện vài câu với Đường Mật.

Chú hai hỏi: “Cô Đường tốt nghiệp từ trường nào vậy?”

Đường Mật nở nụ cười đáp: “Đại học thành phố A ạ.”

Chú hai gật gật đầu, không hề tỏ vẻ coi thường trường đại học thành phố A: “Nếu đã như thế, sau lại đi làm thợ bánh?”

Đường Mật đáp: “Vi cháu luôn rất thích làm bánh trái nên đã đi Pháp học hỏi chuyện nghiệp hơn chút ạ.”

Chú hai bảo: “Cô bé cũng quả quyết quá nhỉ.”

Đường Mật cười hi hi vài tiếng.

Bố Úc rốt cuộc không nhịn nổi trừng mắt nhìn Úc Ý bảo: “Tôi sẽ không chấp nhận cô con dâu này!”

Nụ cười trên mặt Đường Mật trở nên cứng ngắc, Úc Ý kéo cô lại gần bên mình hơn: “Hôm nay con đưa cô ấy đến, chỉ là để giới thiệu cô ấy với mọi người thôi. Còn về mọi người có đồng ý hay không sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của con.”

“Anh...” Bố Úc hơi kích động định nói gì nữa thì bị chú hai dùng mắt ngăn lại.

Úc Ý chào hỏi với bọn họ một câu rồi kéo Đường Mật rời đi.

Đường Mật quay đầu liếc nhìn, bố Úc còn đang chưa hết tức, cô mím môi, quay đầu sang bảo Úc Ý: “Có vẻ bố anh không thích em lắm.”

Úc Ý nghe thế quay qua nhìn cô: “Người kết hôn với em là anh, người chung sống cùng với em cũng là anh, anh thích em là đủ rồi.”

Đôi mắt xinh đẹp ấy sáng vô cùng, Đường Mật nhìn thẳng vào mắt anh, cảm nhận được sự yên lòng chưa từng có, sự yên tâm mà ngay bố mẹ cô cũng chưa từng để cô có được.

Tai cô hồng hồng, hừng một tiếng chế nhạo Úc Ý không biết xấu hổ: “Ai nói sẽ kết hôn với anh chứ?”

Úc Ý hơi nhướn mày, nói với cô: “Người ở đây hôm nay đều là những tai to mặt lớn trong thành phố A, bọn họ đều thấy anh giới thiệu em với bố mẹ rồi. Em không gả cho anh thì còn gả cho ai?”

Đường Mật: “...”

Úc Tổng quà là mưu mô, một mũi tên trúng hai đích luôn.

Bạch Sách dẫn Bạch Tiêu lên bắt chuyện với hai người, vẻ ngoài rất vui vẻ hài hòa.

Úc Ý biết đây là Bạch Sách cố ý làm cho người ngoài xem, mục đích là để nói với bọn họ, quan hệ hai nhà Bạch Úc sẽ không xấu đi vì chuyện này.

Hai anh em nhà họ Bạch làm được đến mức này, trong lòng Úc Ý vừa cảm kích vừa áy náy. Anh cự ly với Bạch Sách, nói: “Lần sau mua bán, cậu

muốn ra giả như nào tôi cũng đều đáp ứng.”

Bạch Sách nhảy mắt: “Cậu không sợ tôi khiến Úc thị nhà cậu phá sản à?”

Úc Ý chỉ cười cười không đáp lại.

Bạch Sách co rút khóe miệng: “Nhìn cậu cười đúng là không quen tẹo nào.”

Bạch Tiêu cũng cười, nói với Đường Mật ở bên cạnh: “Bác gái với bác trai Úc nhất thời chắc không tiếp nhận nổi, nhưng sớm muộn gì cũng nghĩ thông thôi.”

Đường Mật gật gật đầu, cô nhìn bộ lễ phục trắng thuần trên người Bạch Tiêu, đang định khen đôi câu bông nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh: “Đường Đường, sao con lại ở đây?”

Đường Mật ngậy người, lúc quay đầu lại nhìn người đằng sau càng thêm sững sờ: “Mẹ?”

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Một tiếng gọi "mẹ" của Đường Mật khiến cho ba người xung quanh đều ngậy ra.

Từ sau khi bố mẹ ly hôn, Đường Mật rất khó gặp được hai người, không ngờ hôm nay đến tham gia một buổi tụ hội cao quý như này lại khéo gặp mẹ ruột của mình.

Cô nhìn bà Lan Thiên Thanh trước mặt mình mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, hơi ngỡ ngàng: "Mẹ cũng đến tham gia buổi gặp gỡ này à?"

Ánh mắt bà Lan Thiên Thanh nhìn Đường Mật mấy vòng từ trên xuống dưới, lại nhìn Úc Ý và anh em nhà họ Bạch đứng cạnh cô, đi lên trước hỏi: "Đường Đường, con đến đây cùng ai?"

"Ặc..." Đường Mật vụng trộm liếc nhìn Úc Ý, hơi bối rối (囧) nghĩ bụng, vậy mà lại để Úc Ý chưa kịp chuẩn bị tâm lý chút gì đã phải gặp mẹ mình. "Con đến cùng Úc Ý ạ."

Bà Lan Thiên Thanh nghiêng đầu khẽ nhíu mày nhìn Úc Ý: "Hai con có quan hệ gì?"

Bà hỏi trực tiếp như thế, Đường Mật khó xử không biết mở miệng thế nào: "Anh ấy là bạn trai con..."

Cả giác này y hệt như ngày xưa, khi cô kiểm tra làm bài dờ ẹc, cầm tờ kiểm tra bị gạch đỏ choe choét đưa cho bà ký tên.

Mặc dù Úc Ý tốt hơn nhiều so với bài kiểm tra bị gạch đỏ kín trang, nhưng cô vẫn thấy mình như một đứa nhóc làm sai việc gì đó.

Lan Thiên Thanh nghe xong lời cô nói bèn nhíu chặt mày, bà nhìn Đường Mật, trong mắt rõ ràng chứa sự tức giận: "Đường Đường, mặc dù mẹ và bố con đã ly hôn, nhưng mẹ vẫn là mẹ con, con có bạn trai - chuyện lớn như vậy sao lại không nói với mẹ?"

Hơn nữa còn là một anh bạn trai có lai lịch lớn đến vậy.

Đường Mật cắn cắn môi, nhỏ giọng bảo: "Bố con cũng chưa nói đâu..."

Bà Lan Thiên Thanh: "..."

Thế nên bà vẫn được coi là thắng đúng không?

Tới lúc này Úc Ý cũng đã nhận ra người phụ nữ trước mặt. Lan Thiên Thanh, người phụ trách văn phòng "Thiên Thanh", một nhà thiết kế châu báu đá quý nổi tiếng, vợ thứ hai của Tạ Tu Kiệt.

Anh bỗng nhớ ra Đường Mật từng nói với Úc Tâm, sau khi bố mẹ cô li hôn, mẹ cô lấy người khác, thì ra chính là gã cho Tạ Tu Kiệt?

"Thiên Thanh, em thấy ai mà đi nhanh thế?" Một người đàn ông mặc áo vest đi giày da đi tới gần, nhìn tuổi tác mặc dù đã trung niên, nhưng dáng người không hề có dấu hiệu phát tướng, mái tóc vuốt ngược ra sau chẳng những trông không bị hói mà thậm chí còn có cả đường chân tóc chữ M.

"Chú Tạ." Thấy người đi tới, Bạch Sách và Bạch Tiêu chủ động chào hỏi, Úc Ý cũng gật gật đầu với ông.

Tạ Tu Kiệt mỉm cười, lúc thấy Đường Mật cũng vô cùng kinh ngạc: "Đường Đường, sao con cũng ở đây?"

Lan Thiên Thanh nói bằng giọng hơi giận: "Nó nói Úc Ý là bạn trai nó."

Đường Mật: "..."

Tạ Tu Kiệt nghe thế bèn quay sang nhìn Úc Ý, sau đó trong mắt xuất hiện vẻ hứng thú. Ông nhoen miệng cười, nói với Lan Thiên Thanh: "Đường Đường cũng không còn là trẻ con nữa, có bạn trai cũng là chuyện thường mà. Chẳng lẽ em hi vọng con bé cả đời không gả cho ai được chắc?"

Lan Thiên Thanh nhìn ông không nói gì, Tạ Tu Kiệt bị bà trừng mắt liền co vùi lại: "Ha ha, nếu Úc Ý là bạn trai Đường Mật, người nhà họ Úc lại ở hết bên kia, chúng ta nên qua đó chào hỏi một câu nhĩ."

Lan Thiên Thanh liếc nhìn phía bên phải, cười khê: "Đương nhiên phải chào hỏi rồi."

Bà nói xong liền đi qua đó, Tạ Tu Kiệt vỗ vai Đường Mật an ủi: "Yên tâm đi, đã có chú Tạ của con giúp con chống lưng rồi. Hôm nay Dung Dung cũng đến, đang ăn uống với thằng nhóc nhà họ Phương bên kia, con đi tìm nó chơi đi nhé."

Ông nói xong liền ngấm ngầm nháy mắt với Úc Ý rồi đuổi theo Lan Thiên Thanh. Úc Ý nhìn Đường Mật, nhẹ giọng dặn: "Anh cũng sang đó xem xem, em đi ăn gì với Bạch Tiêu đi."

Bạch Tiêu bị điểm danh tới liền chớp chớp mắt: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bảo vệ em ấy thật cẩn thận."

"Cảm ơn." Lời cảm ơn này, là lời thật tâm phát ra từ trái tim của Úc Ý.

Đường Mật thấy mọi người đều đi sang bên đó cũng muốn đi theo nhưng bị Bạch Tiêu ngăn lại: "Em ở đây ăn với chị đi, mấy chuyện nhọc lòng bên ấy để bọn họ đi xử lý, mẹ em với Úc Ý không bán em đi đâu mà lo."

"... Vâng ạ." Đường Mật bưng chiếc bánh nhỏ trước mặt lên rồi trò chuyện cùng Bạch Tiêu.

"Nhưng mà không ngờ đấy, mẹ em lại là Lan Thiên Thanh. Đồ bác ấy thiết kế rất được mấy bà phu nhân nhà giàu trong giới yêu thích."

Đường Mật cười cười với cô, không nói gì. Bạch Tiêu lại nghĩ rồi bảo: "Vừa nãy nghe chú Tạ nói thì hình như em có quen với Tạ Dung?"

Đường Mật đáp: "Trước đây có gặp mấy lần, cũng không thân lắm."

Bạch Tiêu gật gật đầu, ghé lại gần cô: "Chị nghe bảo đạo này Tạ Dung với Phương Thừa Nhiên qua lại thân thiết lắm. Lại nói Phương Thừa Nhiên, mới từ nước ngoài về đấy, vốn đang theo đuổi một cô giáo dạy tiểu học, chẳng biết sao lại bỗng dưng đưa với Tạ Dung rồi.."

Đường Mật hơi ngạc nhiên nhìn chị, Bạch Tiêu nghi hoặc nhướn mày: "Sao thế?"

"Không có gì, em chỉ không ngờ hóa ra chị cũng hóng hót thế cơ đấy."

Bạch Tiêu phì cười: "Trong cái giới này thì dễ hóng nhiều vô kể, em mà muốn nghe chị có thể kể ba ngày ba đêm liên luôn."

Hai người đang tán dóc, một cô gái mặc đồ Tây màu hồng nhạt đi lại gần, vẻ mặt đầy khinh thường nhìn Đường Mật đánh giá: "Chị chính là bạn gái của anh Úc Ý? Anh mắt anh ấy cũng kém quá đi!"

...

Đường Mật còn chưa nói gì, Bạch Tiêu đã ghé lại nói thầm bên tai cô: "Đây là em họ của Úc Ý, Úc Phi Phi, cực kỳ thích anh Úc Ý của con bé, có địch ý với tất cả phái nữ tiếp xúc với anh Úc Ý nhà con bé. Chị thấy con bé này bệnh không nhẹ đâu."

Đường Mật hơi nhếch nhẹ khóe môi, Úc Phi Phi nhúm mày chất vấn: "Chị cười cái gì? Hai người các chị thậm thà thậm thụt nói gì đấy?"

Bạch Tiêu nhún nhún vai không thèm để ý cô ta, Đường Mật cũng bắt bài theo chị. Nhưng Úc Phi Phi dù có mỗi một mình mà vẫn diễn rất high.

Cô ta nhìn Đường Mật mấy lượt, hừ ra tiếng: "Quần áo trên người chị là mới mua nhĩ? Nhất định là do anh Úc Ý trả tiền đúng không? Hừ, người như chị tôi gặp quá nhiều rồi, đừng tưởng rằng mặc đồ lễ phục lên là có thể từ gà hóa phượng, Bạch Tiêu còn có cơ hơn chị nhiều."

Lời này của cô ta vừa nói xong, sắc mặt Đường Mật và Bạch Tiêu đều có biến, Đường Mật đang định phát áo ra trận, Lan Thiên Thanh đã đi lại đây: "Trong mắt Úc tiểu thư con gái tôi đáng xấu hổ như vậy, người làm mẹ sinh ra như tôi nhất định cũng thật đáng xấu hổ, nếu đã vậy, vòng tai mà Úc tiểu thư đặt cho sinh nhật tháng sau tôi đành phải giao cho người khác thiết kế thôi, ngày mai tôi sẽ bảo phòng tài vụ gửi lại cô tiền cọc và phí vi phạm hợp đồng."

Úc Phi Phi còn chưa kịp hồi thần lại trước thân phận biến hóa thần tốc của Đường Mật, Lan Thiên Thanh đã đi lên kéo Đường Mật ra ngoài mắt tiêu.

Úc Ý và Tạ Tu Kiệt cũng đi theo bà lại bên này. Lúc đi qua người Úc Ý, Lan Thiên Thanh dừng lại cười với anh: "Úc tổng, bộ quần áo này bao nhiêu tiền, cậu gửi hóa đơn đến phòng làm việc của tôi, mai tôi gửi cho cậu một thẻ. Ngoài ra, nhà họ Úc các cậu coi thường Đường Đường hà, tôi còn không đồng ý gả nó cho nhà các cậu đâu!"

Bà nói xong tay khẽ kéo, lôi Đường Mật ra ngoài. Cổ tay Đường Mật bị bà nắm chặt đến đỏ cả lên, cũng giãy không ra, chỉ đành quay đầu lại nhìn Úc Ý.

Úc Ý trong lòng gấp muốn chết, nhất mực đi theo bà từ hội trường ra ngoài, thấy bà kéo Đường Mật định lên xe liền vội vàng đi tới kéo cánh tay còn lại của Đường Mật, nhìn Lan Thiên Thanh bảo: "Di Lan, cháu vô cùng xin lỗi vì những lời vừa rồi của Úc Phi Phi, chúng ta có thể tìm chỗ nào ngồi xuống nói chuyện được không? Cháu nghĩ chắc gì đã hiểu nhầm về cháu rồi."

"Chẳng có nhầm nhọt gì cả, cậu buông con gái tôi ra."

Úc Ý nắm chặt Đường Mật không thả ta, Lan Thiên Thanh cũng không buông, Đường Mật đau đến suýt khóc, chỉ đành nhìn Úc Ý bảo: "Hay là để em nói chuyện với mẹ trước đã, về em gọi cho anh sau nhé."

Úc Ý nhìn cô, sức trên tay không hề giảm, mãi đến lúc Đường Mật nặn ra mấy giọt nước mắt mới hơi thả lỏng tay.

Đường Mật hiểu mẹ mình, chuyện mà bà đã xác định sẽ không chịu nhượng bộ, thế nên ngày xưa mới cãi nhau với bố cô suốt ngày. Lúc này đây chỉ đành bảo Úc Ý nhường nhịn.

Nhân lúc Úc Ý thả lỏng tay cô liền rút tay mình về, nắm ngược tay anh rồi bảo: "Yên tâm đi, mẹ em đang bực quá thôi, em sẽ thuyết phục mẹ."

Úc Ý nhũu mày suy nghĩ, Lan Thiên Thanh đã kéo Đường Mật nhét vào trong xe, bản thân bà cũng nhanh chóng ngồi lên theo.

Xe ô tô vọt chạy đi.

Úc Ý nhũu hất mày nhìn chằm chằm bóng chiếc xe nơi xa một lúc lâu, nghiêng đầu nhìn ông Tạ Tu Kiệt đứng bên cạnh.

Tạ Tu Kiệt mỉm cười bất lực: "Nhà chú trước giờ đều do Lan Thanh quyết định, chú không có quyền phát ngôn."

.....

Xe Bentley của Úc Ý trở tới, anh tạm biệt Tạ Tu Kiệt, nhắc chân bước lên xe.

Tạ Tu Kiệt giữ cánh cửa e chuẩn bị khép lại, nhìn thẳng Úc Ý nói: "Mặc dù Đường Mật không phải con gái chú, nhưng con bé là con gái Thiên Thanh, chú không thể không quan tâm, nếu cháu không thật lòng với nó, tốt nhất buông tay ngay từ giờ đi."

Úc Ý gạt tay ông ra, ngồi vào trong xe: "Cháu thật lòng với Đường Mật còn thật hơn cả năm đó chú lấy dì Lan."

Cửa xe đóng lại, Bentley vọt đi.

Tạ Tu Kiệt đứng tại chỗ cũ, ông cười, sau đó ngó ra lúc đến mình ngồi cùng xe với bà Thiên Thanh, giờ bà ngồi xe về trước, ông chỉ đành... bắt taxi về thôi.

Lan Thiên Thanh đưa Đường Mật về phòng làm việc của mình, bà rót hai cốc cà phê, đi tới cạnh bàn đặt xuống: "Con với Úc Ý bắt đầu từ lúc nào?"

"Ừmm. Tháng trước ạ."

"Là cậu ta tỏ tình với con?"

"Vâng."

Bà Lan Thiên Thanh im lặng một lát, ngồi xuống đối diện với Đường Mật: "Đường Đường, không phải mẹ phản đối chuyện con yêu đương, nhưng có một số người làm ăn không đáng tin cậy, mẹ không muốn con cũng giống mẹ, phải trải qua một cuộc hôn nhân thất bại."

Mặc dù bố bị đánh giá thành "hôn nhân thất bại", nhưng Đường Mật thấy ông cũng không oan, chỉ là cô thấy hơi bất bình cho Úc Ý: "Chú Tạ không phải người làm ăn chắc, mẹ cũng chọn chú ấy còn gì?"

"Tu Kiệt có giống đâu, đó là công ty của chính ông ấy, không phải chịu sự bó buộc của cả gia tộc. Với lại tính ông ấy cũng không háo thắng như mẹ, trước giờ đều là ông ấy bao dung mẹ."

Đường Mật đáp: "Công ty Úc Ý cũng là của tự anh ấy mà, với anh ấy cũng có hiểu thắng đâu!"

Bà Thiên Thanh nhìn cô như đang nghe câu chuyện vô cùng hài hước: "Úc Ý không háo thắng? Không nói đến thủ đoạn làm ăn trên thương trường của cậu ta, ngay đến cái mặt lạnh như núi băng kia cũng đủ để dọa một đồng người rồi đấy con."

Đường Mật thấy cũng đúng, nhưng vẫn biện giải cho Úc Ý đến cùng: "Bây giờ anh ấy biết cười rồi, với cả chỉ hiểu thắng trong lúc làm ăn thôi, đối với

con anh ấy nghe lời tâm tấp!"

Bà Lan bật cười: "Con nói lại lần nữa cái câu cậu ta nghe lời con tâm tấp xem?"

Đường Mật: "..."

Được rồi, cô cũng thấy nói không nổi.

Bà nói tiếp: "Vừa nãy mẹ nói chuyện với bố mẹ cậu ta, bố cậu ta rõ ràng không thích con, con gả qua đó cũng không được yên ổn."

Đường Mật bĩu môi bảo: "Nhưng Úc Ý có nhà bên ngoài, con với anh ấy có sống cũng bố ảnh đâu."

"Thế nên con quyết chí phải ở bên cậu ta rồi đúng không?" Giọng điệu bà Lan lại bắt đầu hơi tức giận: "Được, thế con gọi cho bố con, xem ông ấy có đồng ý để con ở bên Úc Ý không!"

Đường Mật đáp: "Bố nhất định sẽ đồng ý, Úc Ý trước đây còn từng quyên tiền cho viện phúc lợi Cầu Vòng cơ mà!"

Bà Lan: "..."

Tên nhóc này tâm kế nặng nề gớm đây.

Bản xong chuyện "nhân sinh" này, Đường Mật và mẹ cô cũng không đi đến nhất trí được, chỉ đành lần sau chiến đấu tiếp. Lúc cô đi a khỏi văn phòng bà, phát hiện ra xe của Úc Ý đang dừng bên ngoài. Úc Ý mặc một bộ Âu phục màu đen, dựa bên cửa xe đợi cô.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thấy Đường Mật đi ra, Úc Ý đứng thẳng người dậy, dường như đang đợi cô đi qua.

Đường Mật cười với anh, quay người nói với bà Lan đang đứng sau mình: "Mẹ, Úc Ý đến đón con rồi, thôi mẹ không cần tiễn con đâu, mẹ về sớm đi nhé."

Bà Thiên Thanh liếc nhìn Úc Ý, nhíu mày "thăm vấn" Đường Mật: "Các con đã sống chung rồi?"

Đường Mật sững ra giây lát, sau đó sắc mặt thoát biến hồng: "Sao có thể! Anh ấy đưa con về nhà chỗ con với Phó Tân thuê thôi!"

Ánh mắt bà Thiên Thanh vẫn đầy nghi ngờ: "Thế con với cậu ta phát triển đến bước nào rồi? Hôn chưa?"

Hai má Đường Mật càng lúc càng hồng lên trước những câu nói của bà, cô nén uất ức, bảo: "Không có! Úc Ý là người chính nhân quân tử, ngay đến tay con anh ấy còn chưa nắm đâu!"

Bà Lan: "..."

Đây không phải là chính nhân quân tử, đây căn bản không phải là đàn ông ấy chứ..

Đường Mật hơi hoảng loạn vẫy tay với bà Thiên Thanh rồi chạy về phía Úc Ý. Bà nhìn cô ngồi lên xe Úc Ý, không ngăn cản thêm nữa.

Xe lái thẳng về nhà Úc Ý, Đường Mật nhìn biệt thự sang trọng trước mắt, co quắp khóe miệng: "Không phải là đưa em về nhà em à?"

Úc Ý trả lời vô cùng thẳng thắn: "Tôi nay em ở đây đi."

Đường Mật: "..."

Cô vừa mới bảo mẹ anh là chính nhân quân tử đó!

Đường Mật đi theo sau Úc Ý vào nhà, thấy anh đưa mình lên phòng ngủ trên tầng hai, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Chắc không phải anh định gao nấu thành com, để mẹ em không thể phản đối được đấy chứ?"

Úc Ý dừng lại nhìn cô, hơi cúi người ghé lại gần trước mặt cô: "Đề nghị này rất hấp dẫn, nhưng anh sẽ không dùng cách này đâu."

Đường Mật thở phào một hơi.

Úc Ý không nhịn được cười: “Yên tâm đi, trước khi kết hôn anh sẽ không làm gì em đâu.”

Đường Mật chớp chớp mắt, ý là sau khi kết hôn sẽ “làm gì” cô hả?

Kê ra cũng có chút chút chờ mong đấy...

Biết Úc Ý không có dự định “nấu cơm” với mình, bước chân của Đường Mật nhanh hẳn: “Thế đêm nay em ngủ đâu? Phòng cho khách ạ?”

Úc Ý đáp: “Đương nhiên là ngủ cùng anh.”

Đường Mật: “...”

Cái này sao không giống với lúc nãy nói gì vậy trời

Đường Mật ôm bộ lễ phục vừa thay từ phòng tắm đi ra, trên người mặc áo sơ mi của Úc Ý.

Úc Ý đang ngồi trên giường xem gì đó, Đường Mật đặt trang phục sang một bên, ghé lại gần: “Anh đang xem gì vậy?”

“Album ảnh.” Úc Ý đưa quyển album mở sẵn trên tay sang, ngừng đầu trong vô thức, sau đó ngáy người ra.

Áo sơ mi của anh mặc trên người Đường Mật rộng như áo ngủ, nhưng vạt dưới chỉ che hết phần mông, đôi chân dài thẳng tắp phô bày ra hết.

Đường Mật hoàn toàn không ý thức được ánh mắt của Úc Ý đặt trên người mình đã bắt đầu thay đổi, cô đang hứng thú búng búng lật từng trang xem ảnh, chỉ vào một bức hình hỏi anh: “Đây là chị gái anh à? Dễ thương quá, trông giống anh thật đấy.”

Úc Ý chậm chạp ừm một tiếng, gờ tay ôm lấy eo Đường Mật, kéo cô vào lòng mình.

Đường Mật ngã ngồi trên người anh, khẽ kêu lên tiếng kinh hô, còn chưa kịp phản ứng lại, Úc Ý đã cắn nhẹ lên thùy tai cô: “Anh thay đổi suy nghĩ rồi, hay là chúng ta làm theo đề nghị ban nãy của em đi.”

Đôi tai Đường Mật đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, giọng nói cũng đang phát run: “Nói lời không giữ lời là chó con.”

Úc Ý nhin không nổi bật cười khê: “Chó con thì chó con, anh không để ý.”

“Còn phải nuốt một nhìn cây kim!”

Úc Ý ôm lấy Đường Mật, vùi đầu bên vai cô bật cười.

Đường Mật đỏ mặt một lúc lâu, mở miệng bảo: “Mẹ em không phải người xấu, mẹ chỉ lo lắng cho em mà thôi. Từ khi mẹ ly hôn với bố em, gả cho chú Tà, mẹ luôn cảm thấy có lỗi với em.”

Úc Ý ngừng đầu nhìn cô. Thi đại học xong bố mẹ liền tuyên bố ly hôn, mẹ nhanh chóng gả cho người khác, bố cả năm trời ở nước ngoài, chắc hẳn cô đã chịu nhiều vất vả. Úc Ý thom lên mặt Đường Mật, êm giọng nói: “Không sao, sau này anh sẽ chăm sóc cho em.”

Nụ hôn của anh rất nhẹ, Đường Mật bị hôn đến ngứa ngáy, không nhịn được bật cười: “Thực ra vẫn tốt mà, chú Tà là người rất tốt, mặc dù em với chú ấy không có quan hệ huyết thống, nhưng chú ấy vẫn rất chiều cô đến em. Sau khi lấy mẹ em, cũng hay gọi em qua đó chơi, thậm chí còn đồng ý để mẹ cho em dọn đến, nhưng em từ chối rồi.”

“Tại sao?”

Đường Mật nhướn cổ lên: “Mẹ và chú ấy kết hôn xong liền có ngay em bé, là một nhóc con rất đáng yêu, mỗi lần em ở cạnh bọn họ, đều cảm thấy bản thân là người dư thừa.”

Úc Ý nhiu mày, ôm chặt Đường Mật hơn: “Em không phải, đối với anh em là độc nhất vô nhị.”

Đường Mật nhoén miệng cười tươi, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn lên mặt anh.

Úc Ý nhìn cô, hơi nhướn mày: “Hành động này đại biểu cho việc em đồng ý đề nghị ban nãy?”

Đường Mật im lặng một lát, nghiêm túc bảo: “Em nói với mẹ anh là chính nhân quân tử, đừng khiến cho mẹ thất vọng.”

Úc Ý lại khê cười: “Nếu đã chuyện gì cũng không thể làm, thì mau chóng ngủ đi thôi.”

Đường Mật nghe lời ngoan ngoãn đắp chăn ngủ. Úc Ý nằm xuống cạnh cô, mắt sáng trưng nhìn cô chăm chăm.

Đường Mật bị anh nhìn đến mất cả bình tĩnh: “Anh nhìn em như thế em không ngủ được.”

Úc Ý mặt dày hỏi: “Em đang ám hiệu cho anh làm chuyện gì khác hửm?”

“Ừm, ví dụ nhắm mắt lại.”

Úc Ý bật cười, kéo eo cô ôm cô vào lòng mình, sau đó nhắm mắt lại.

Đường Mật thấy anh ngoan như vậy, cũng yên tâm nhắm mắt lại. Không bao lâu sau liền cảm thấy nụ hôn của Úc Ý rơi trên môi.

Cho rằng anh sẽ không “làm tới”, Đường Mật bèn để mặc cho anh hôn, đợi đến lúc cả hai bắt đầu hít thở không thông, Úc Ý rút cuộc mới kéo giãn khoảng cách ra.

Đường Mật hít thở nhẹ, bảo anh: “Biểu hiện như này là bị trừ điểm tin cậy đó.”

Úc Ý nở nụ cười, dán lên trán cô bảo: “Tại đột nhiên anh nhớ ra có chuyện quên nói với em nên mới gọi em dậy.”

Đường Mật: “...”

Không cần phải giao lưu “sâu sắc” như này cô cũng tỉnh dậy, thật đó.

Cô nhìn anh, hơi bất lực: “Chuyện gì?”

“Chẳng phải em bảo muốn mở tiệm bánh ngọt sao? Đã tìm được địa chỉ thích hợp chưa?”

Đường Mật lắc lắc đầu: “Còn chưa, tiền em tích được bây giờ mà giao tiền thuê là hết mất.”

Úc Ý suy nghĩ, nằm lại xuống bên cạnh cô, giương mắt nhìn cô: “Em biết công viên Ánh Sao không?”

Đường Mật đáp: “Biết ạ, còn đang sửa chữa rầm rộ, lúc nào cũng thấy lên báo, hình như đã bắt đầu hoàn thành sơ bộ rồi ạ?”

Úc Ý gật gật đầu: “Công viên Ánh Sao là hạng mục mà ông chủ của quảng trường Ánh Sao (quảng trường Tinh Quang – bách hóa Tinh Quang) và bên bất động sản cùng nhau khai phá, còn nhận được cả sự ủng hộ từ phía chính quyền, đầu tư một khoản khá lớn. Qui hoạch công viên Ánh Sao không chỉ là mỗi công viên, mà còn tụ hội nơi triển lãm, nhiếp ảnh, ẩm thực đặc sắc,... sẽ trở thành một điểm nhấn mới của thành phố A.”

Đường Mật nghe xong lời của anh chớp chớp mắt: “Anh muốn mở nhà hàng mới bên ấy à?”

“Ừ, anh định mở một tiệm sô cô la bên đó.”

Đường Mật tức thời bị khơi dậy hứng thú: “Là kiểu chuyên môn bán sô cô la ấy hả? Siêu quá!”

Úc Ý hình như cũng bị cô lây nhiễm, cười nhẹ: “Thầy làm sô cô la anh cũng chọn xong rồi, năm năm trước anh ta học sô cô la bên Pháp, làm ở trụ sở Michelle năm năm rồi, bây giờ chuẩn bị áo gấm vinh quy.”

“Aaaa, mở hàng xong em nhất định phải ghé thăm mới được!”

Úc Ý cười vuốt vuốt đầu cô, sau đó bị nhận ra bản thân mình bị cô làm lạc đề: “Không phải anh muốn nói chuyện này với em, là chuyện khác. Lúc trước anh với La Hạo qua bên đó chọn cửa hàng, nhìn thấy một chỗ rất thích hợp để em mở tiệm bánh ngọt.”

Đường Mật ngây người, ngượng ngập mím môi: “Chỗ cao cấp như thế, tiền gửi bây giờ của em không biết liệu có đủ trả tiền thuê một tháng không.”

Úc Ý đáp: “Công viên Ánh Sao giờ đang kêu gọi các doanh nghiệp, những thương hộ vào đợt đầu sẽ nhận được chính sách ưu đãi.”

Đường Mật buồn phiền: “Ưu đãi mấy thì em cũng không trả nổi, thôi em cứ tìm tạm chỗ nào nhỏ nhỏ là được rồi.”

Úc Ý nhìn cô một lúc, sau đó học theo động tác chớp mắt cô hay làm “Anh muốn góp cổ phần làm ăn với tiệm bánh ngọt của em, không biết có được không?”

Đường Mật kinh ngạc mở to hai mắt: “Góp cổ phần? Àiz anh đừng đùa em, đến em còn không biết liệu có bị lỗ vốn không đây.”

Úc Ý cười nhẹ đáp: “Tay nghề của em tốt như vậy, sao có thể lỗ được?”

Đường Mật nhú mày nghĩ ngợi, hỏi anh: “Ý anh là muốn kéo tiệm bánh vào dưới trướng Úc thị?”

“Không, chủ của tiệm bánh là em, anh góp vốn với danh nghĩa cá nhân, không liên quan gì đến Úc thị, mỗi năm đến cuối năm em chia cho anh chút lợi tức là được rồi.”

Đường Mật: “...”

Đường Mật còn đang suy nghĩ, Úc Ý lại bổ sung thêm: “Mặc dù anh là cổ đông, nhưng anh không can dự vào bất kỳ quyết sách nào của em, em là bà chủ duy nhất.”

Trời đất này lại có chuyện tốt đẹp như vậy? Đây chắc chắn là bởi vì yêu!

“Sao nào? Có thể cân nhắc đến anh không?”

Đường Mật nhìn đôi mắt đẹp dễ của anh, chỉ hận không thể nhào lên cắn cho anh một ngụm, sau cùng vẫn cố nhịn lại: “Cái đó... Nói thật ra, lỡ như bị lộ thật thì sao? Cuối năm chẳng những không được chia lợi nhuận, còn bị nguy cơ tài chính nữa.”

Úc Ý không cho là đúng: “Làm ăn có lỗ có lãi là chuyện bình thường, anh chấp nhận đầu tư thêm nữa, năm sau tiếp tục cố gắng.”

Đường Mật: “...”

Đây chắc chắn là yêu!

Rốt cuộc cô cũng không nhịn được, nhào lên cắn anh một ngụm.

Úc Ý ôm cô vào lòng, nhẫn nại để cho cô cắn, lại còn thấy vui vì việc đó.

Đội Đường Mật cắn một rồi, cô vẫn ôm lấy anh không rút tay về: “Úc Ý em yêu anh quá đi! Moa moa moa!”

Úc Ý hơi sững người, cọ cọ trên môi cô: “Nếu anh không góp vốn tiệm bánh ngọt của em, em có yêu anh không?”

Đường Mật có chút kích động, rốt cục Úc Ý cũng biết đổi mặt thẳng thắn với vấn đề “Yêu anh hay yêu tiền của anh” rồi!

Cô ngẩng đầu, cười nói với anh: “Yêu yêu yêu, em đã nói từ lâu rằng yêu anh không phải vì tiền của anh, mà vì trông anh đẹp trai mà.”

Úc Ý cười khẽ, ôm lấy cô hỏi: “Có phải lúc thanh toán tiền là đẹp trai nhất không?”

Đường Mật cười phì ra: “Ghét ghê, bị anh nhìn thấu rồi!”

Úc Ý mỉm cười, vén tóc mái che trước mắt cô, thom nhẹ lên hàng mi dài dài: “Lần sau lúc em đến ngày nghỉ, anh đưa em qua đó xem, em chắc sẽ thích cửa hàng đó thôi!”

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Ngày hôm sau khi Úc Ý tỉnh dậy, vô thức giơ tay mò sang bên cạnh mình. Không được ôm lấy “người ấy” vào lòng như ý nguyện, anh khẽ nhú mày mở mắt ra.

Bên cạnh trống không, chỉ dư lại chút hơi ấm, chứng minh đã từng có người nằm đây.

Anh lật chăn ra, ngồi dậy đi xuống giường.

Phòng bếp tầng một truyền tới tiếng động, Úc Ý đứng trên cầu thang nhìn về phía phát ra âm thanh. Đường Mật đã đổi lại quần áo của mình, tay phải đang cầm muôi inox, vừa đứng lúc quay đầu lại.

Chạm phải ánh mắt của Úc Ý, Đường Mật ngửa đầu cười với anh: “Em đang làm bữa sáng, ồn đến anh ngủ à?”

Ánh nắng rọi qua cửa sổ nhỏ, thấp sáng nụ cười bên môi cô, xinh đẹp như một bức họa.

Trái tim Úc Ý khẽ động, anh đi tới gần ôm lấy eo cô từ phía sau, vòng lấy người cô trong lòng ngực mình: “Không, chỉ là tỉnh dậy không thấy em, nên nhớ em thôi.”

Đường Mật hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn anh: “Dạo này miệng lưỡi ngon ngọt ghê, học từ ai thế?”

Úc Ý ngẩng đầu nhìn cô đáp: “Phát ra từ tim.”

Đường Mật khẽ cười, muốn thoát khỏi vòng tay anh: “Anh ôm như thế này em không làm com được.”

Úc Ý cọ nhẹ cô mấy cái mới chịu buông tay.

Đường Mật lật trướng chiếu trong chảo, quay đầu nhìn Úc Ý: “Ngại quá, tự ý động vào đồ trong phòng bếp nhà anh.”

Úc Ý lại ôm cô từ phía sau: “Không sao, tất tần tật mọi thứ trong phòng này em đều có thể tùy ý sử dụng, bao gồm cả anh.”

Nhìn Úc Ý dán lấy mình như cao dán, Đường Mật vừa cảm thấy không thoải, trước đây sao không phát hiện ra anh lại bám người như thế nhỉ, lại không nhận được cười hỏi: “Anh muốn sử dụng thế nào?”

“Em muốn dùng thế nào thì dùng thế ấy.”

Lúc nói câu này giọng Úc Ý áp xuống cực thấp, còn có cả hơi thở nhẹ phất qua vành tai Đường Mật, khiến đôi tai cô bỗng chốc hồng rực lên.

Vừa mới sáng sớm sao mà kích thích thế này! Cô chỉ muốn yên tĩnh làm bữa sáng thôi mà!

Úc Ý thấy tai cô phồng hồng, trông hấp dẫn tựa một cánh hoa anh đào bèn không nhận được vuron đầu lưỡi ra liếm.

Cả người Đường Mật run bắn lên.

Úc Ý cười khẽ mấy tiếng, rồi cuộc cũng bỏ qua cho cô: “Anh đi lên thay quần áo, em từ từ mà làm.”

Cảm nhận được hơi thở Úc Ý dần cách xa ra, Đường Mật dựa vào bàn bếp, thở ra một hơi dài như bị hạ đường huyết.

Cô quyết định hôm nay về nhà sẽ lên mạng viết một bài post cầu cứu, tiêu đề là “Bạn trai quá đẹp trai thì phải làm sao? Lúc nào chỗ nào cũng muốn “phi lễ” anh ấy T_T”.

Khi Úc Ý thay xong quần áo đi xuống lầu, Đường Mật đã bày hết đồ ăn sáng lên bàn.

Một quả trứng ốp, hai lát bánh mì, một ly sữa tươi, còn cả một đĩa dưa chuột và rau xanh.

“Em làm một cái bánh mì gối bơ trái cây, nếu hai lát mà không đủ thì để em cắt thêm nhé.” Đường Mật kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, cười với anh.

Úc Ý cầm dao đĩa đặt hai bên trứng ốp, nhìn cô bảo: “Thật muốn mau mau cưới em về nhà.”

Đường Mật ngượng ngùng dời mắt đi chỗ khác, ho nhẹ một tiếng: “Ăn nhanh đi, còn phải đến công ty đi làm nữa.”

Úc Ý nhoen miệng cười, im lặng ăn bữa sáng.

Lúc ra cửa, Úc Ý dặn tài xế đưa Đường Mật đi nhà hàng trước. Đường Mật nhìn nhìn anh, muốn nói lại thôi: “Bị đồng nghiệp nhìn thấy không hay lắm đâu?”

Úc Ý đáp: “Anh đã giới thiệu em với bố mẹ rồi, sớm muộn gì cũng phải công khai.”

... Nhưng vừa sáng sớm, xe sắp lớn đưa em đi làm... Đường Mật đã có thể tưởng tượng ra các đồng nghiệp sẽ truyền miệng thành như nào luôn rồi.

Sau cùng Úc Ý vẫn suy xét đến sự cô kỵ của Đường Mật, bảo tài xế dừng xe trước một chỗ rẽ, khiến Đường Mật yên tâm hẳn.

Trước khi xuống xe, Úc Ý gọi cô lại bảo: “Nhớ nhé, lần tới em được nghỉ anh đưa em đi xem cửa hàng.”

“Vâng, anh đi cẩn thận.” Đường Mật vẫy tay với anh, kéo cửa xe đi xuống.

Úc Ý nhìn cô rẽ vào chỗ ngoặt, mới bảo tài xế đi về công ty.

Đường Mật là nhân viên duy nhất không phải tặng ca trong dịp Thất tịch, lúc họp sáng sớm bị mọi người nhát trí dè dặt. Có điều là một người đang trong giai đoạn yêu đương nồng thắm, cô căn bản chẳng để ý vấn đề này, chỉ là đột nhiên nghĩ ra, tối qua cả đêm mình không về, nhất định Phó Tân sẽ truy hỏi đến cùng.

Cả ngày trời cô đều nghĩ xem nên báo cáo hành tung tối qua của mình với Phó Tân như nào, trước khi về đến nhà còn duyệt lại một lượt “vở kịch” đã dàn dựng sẵn mới mở cửa ra.

Phó Tân đang nằm thượt ra trên sofa, một tư thế “đời buồn 2017”.

Đường Mật buông túi xuống, đi tới bên sofa cúi đầu nhìn cô nàng: “Mày sao đây?”

Phó Tân thở dài thườn thượt: “Tao không ngờ, bây giờ tìm việc lại gian truân như thế.”

Đường Mật chớp chớp mắt: “Hôm nay mày đi tìm việc rồi à?”

“Ừ, dù sao tao cũng từng hát quốc ca bao nhiêu năm như thế... Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ!”(*)

(*) *Trích quốc ca Trung Quốc, bản dịch từ Wiki.*

Đường Mật: “...”

“Mà thực ra La Hạo tốt với mày đấy chứ?” La Hạo từng giúp Đường Mật nhiều lần, cô vô thức muốn nói tốt cho anh chàng.

Nào ngờ Phó Tân nghe thấy câu này lại nhảy vọt lên từ sô pha như xác chết sống dậy: “Ông tốt với tao?! Mày nhìn thấy ông nô dịch tao cỡ nào xong liệu còn nói được câu như thế không! Mày có biết ngày hôm qua tao phải rửa bao nhiêu cái khay không! Tay tao sắp tàn phế cmml rồi, có ngâm sữa tươi cũng không cứu chữa được!”

Đường Mật: “...”

Cô gạt chân Phó Tân ra, ấn cô nàng ngồi xuống: “Thế hôm nay mày tìm việc đã ra ngô ra khoai gì chưa?”

Phó Tân bĩu môi: “Nếu không phải việc tao khinh, thì là việc khinh tao.”

“Thế mày tiếp tục bị trợ lý La nô dịch đi!” Đường Mật đứng dậy về phòng ngủ thay quần áo, đi hai bước đột nhiên nhớ ra, quay đầu hỏi Phó Tân: “Hôm qua mấy giờ mày về?”

Phó Tân đáp: “Gần một giờ cơ, lúc tao về đèn đã tối om, chắc mày ngủ rồi nên tao không gây ồn đến mày.”

Mắt Đường Mật vừa chuyển: “Thế sáng mấy giờ mày đi?”

“Hôm qua mệt như cún thế, tao ngủ thẳng đến mười một giờ mới dậy, sau đó đi thị trường nhân lực xem xét, sao đấy?”

“Không, không sao.” Đường Mật cười cười, cũng tức là cô nàng tưởng lúc mình về cô đã đi ngủ, còn lúc cô nàng tỉnh dậy mình đã đi mất rồi?

... Thật quá là hoàn mỹ!

Đường Mật vui lắm một lúc, lại được hỏi còn khoe mẽ: “Sao mày về muộn thế?”

Nhắc đến chuyện này Phó Tân lại bày ra hận thù sâu sắc: “Hôm qua nhà hàng tăng ca đến mười rưỡi, lúc xong việc La Đại Chủ Nợ rút cuộc cũng có lương tâm, mời tao đi ăn đồ nướng!”

Đường Mật ồ lên: “Thế kể ra anh ấy đối xử với mày tốt mà.”

“Tốt cái rắm, hán ta lương tâm bất an thì có!”

“Mỗi chủ nợ có lương tâm đều đáng được trân trọng.” Đường Mật bộc lộ xúc cảm xong, lại bảo: “À đúng rồi, báo cho mày một tin tức tốt, tiệm bánh ngọt của tao chắc có lẽ chuẩn bị khai trương rồi!”

Phó Tân nghe đến đây rút cuộc cũng có chút tinh thần: “Mày đã tích góp được nhiều tiền thế rồi cơ á?”

“Tao chưa tích đủ, nhưng Úc Ý bảo định góp vốn vào tiệm bánh của tao!”

Phó Tân: “...”

Đường đường là “ông vua” của vương quốc mỹ thực, người cầm quyền của Úc thị, lại đi góp vốn vào một hiệu bánh nho nhỏ...

“Anh ấy còn bảo là góp với danh nghĩa cá nhân, cũng sẽ không can thiệp vào quyết sách của tao. Lần sau tao được nghỉ anh ấy sẽ đưa tao đi công viên Ánh Sao xem mặt bằng cửa hàng.”

Phó Tân đã không không chế nổi biểu cảm kinh ngạc của bản thân nữa: “Công viên Ánh Sao? Tiệm bánh ngọt của mày sắp mở ở công viên Ánh Sao? Chỗ đó thuê đắt lắm!”

“Ừ, thế nên mới cần anh ấy góp vốn mà.”

Phó Tân: “...”

Ôm lấy chiếc đùi to của sếp lớn thật tốt quá đi...

... Vì sao cô lại chỉ có chủ nợ thôi chứ!!!

Như là nghĩ đến điều gì, cô nàng bỗng sáng ngời ánh mắt, chạy đến trước mặt Đường Mật bảo: “Đường Đường, hay là tao với mày cùng mở tiệm bánh đi!”

Đường Mật ngây người: “Mày với tao cùng mở?”

Phó Tân gật đầu như trống bỏi: “Mày phụ trách làm bánh, mọi việc còn lại cứ để tao lo! Có tay nghề của mày cộng với đầu óc kinh doanh của tao, bọn mình chắc chắn sẽ nhanh chóng tung hoành ngang dọc trong giới mỹ thực thành phố A mà xem!”

Đường Mật: “...”

Nghe nói mày mới làm sập “có mỗi” một công ty, nợ cả đồng ra thôi.

Phó Tân thấy cô không nói gì, lại bồi tiếp: “Tiệm bánh ngọt một mình mày chắc chắn sẽ không làm hết, dù sao cũng phải tuyển người, vì sao không mời tao? Ít nhất tao còn đáng tin hơn người ngoài nhiều!”

Đường Mật thấy cô nàng nói cũng đúng, nhìn Phó Tân một lúc rồi bảo: “Mày thì đáng tin hơn người ngoài là cái chắc rồi, nhưng mày có thực sự muốn mở tiệm với tao không? Đây chỉ là ước mơ của tao thôi, mày cũng có ước mơ của mày mà?”

Phó Tân lặng im một lát, sau đó xua tay: “Mơ ước của tao đã bị sự hắc ám chốn công sở mài mòn mất sạch rồi, đi làm thuê cho người ta còn không bằng tự mình làm chủ, mặc dù chỉ là một tiệm bánh ngọt thôi nhưng về sau làm lớn lên biết đâu còn sang cả thị trường nước ngoài được!”

Đường Mật: “...”

Ước mơ này vĩ đại quá đi, cô “hold” không nổi...

“Sao nào sao nào? Tao có thể bỏ một khoản tiền ra, cũng góp vốn, mày là boss lớn, tao là boss nhỏ.”

Đường Mật nhìn nhìn cô nàng: “Mày lấy đâu ra tiền?”

“Vay La Hạo nè, dù sao thì nợ nhiều nợ ít cũng đều là nợ.”

Đường Mật: “...”

Gặp phải một con nợ như thế này, La trợ lý quả là khổ.

Cô nghĩ ngợi một lúc, nói với Phó Tân: “Được rồi, nếu về sau mày có việc gì khác muốn làm thì rút lui lúc nào cũng được.”

Phó Tân cảm động ôm lấy Đường Mật, hai mắt lệ rung rung: “Đường Đường mày tốt quá đi, tao yêu mày.”

Đường Mật co gập khoe miệng: “Thế này về sau tao phải xử tệ với mày hơn chút, đừng có yêu tao.”

Phó Tân: “...”

Sau khi quyết định xong việc này, Phó Tân bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai tiệm bánh một cách đầy hứng thú: “Việc phải làm nhiều lắm! Đầu tiên phải có một trang Weibo, có sản phẩm gì mới thì đăng lên đó, giống bên Úc thị ấy, còn cả tên tiệm, logo, cả chế độ hội viên nữa! À đúng rồi, còn phải có cả shop online mở rộng nghiệp vụ!”

Đường Mật ngẫm lại bảo: “Shop online chỉ bán được mấy loại có hạn sử dụng lâu lâu như cookie handmade, bánh mỳ gói hay mứt tương quả thôi, nếu là bánh gato thì không bán được.”

Phó Tân đáp: “Không sao, shop online có thể chỉ chuyên môn trưng bày bánh gato, khách mua thì đặt trước, rồi đến tận nơi lấy và thanh toán. Với lại giờ còn có dịch vụ ship tận nơi, hợp tác với bên ấy sẽ làm được dịch vụ giao hàng trong nội thành, ồ, phí ship cũng phải tính kỹ mới được.”

Đường Mật nhìn cô, nói rất bội phục: “Không ngờ mày hiểu biết phết đấy nhỉ.”

Phó Tân lập tức héch mồi lên trời: “Đùa à, dù sao chị đây cũng từng mở công ty cơ đấy! Với lại mặc dù tao đã từ chức, nhưng mạng lưới quan hệ trước đây vẫn còn, sau khi mở tiệm tao sẽ tìm mấy bạn bên truyền thông tuyên truyền giúp chúng ta!”

“Được! Tiểu Tinh Tinh, lần đầu phát hiện ra mày đáng tin thế cơ đấy!”

“Hehe, giờ mới thấy hợp tác với tao là lựa chọn đúng đắn phòng! Tao vẫn nói rồi đấy, mày chỉ việc làm bánh thôi, còn lại cứ để tao lo!” Nói xong cô nàng vươn tay ra trước mặt Đường Mật, nói một cách đầy sang choảnh: “Chúc chúng ta làm ăn phát đạt, quét sạch thành phố A!”

Đường Mật cũng phối hợp bắt lấy tay cô nàng: “Chúc chúng ta làm ăn may mắn thành công!”

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Là người thuộc phái hành động, ngay hôm sau Phó Tân đã hẹn La Hạo ra gặp mặt.

La Hạo nhìn người đối diện, tỏ vẻ đầy hứng thú: “Ngọn gió nào thổi thế này, cô lại chủ động hẹn chủ nợ là tôi ra gặp?” Anh nhấp một ngụm cà phê, hỏi cô nàng: “Nói đi, có chuyện gì?”

“À thì...” Phó Tân cười khan hai tiếng: “Tôi muốn tìm anh mượn chút tiền.”

La Hạo nuốt thì phun ngụm cà phê trong miệng vào mặt Phó Tân: “Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Tiền cô nợ tôi còn chưa trả xong giờ lại chạy tới mượn tiền tiếp?”

“Hi hi, không phải đâu, tôi cần dùng gấp nè.” Phó Tân nhìn ánh nắng bên ngoài, cố gắng khiến nụ cười của mình xán lạn hơn.

La Hạo cúi đầu nhìn cô, đặt cốc cà phê trong tay xuống: “Dùng gấp việc gì?”

Phó Tân bày ra tư thế “đa cấp”: “Tôi chuẩn bị góp vốn vào tiệm bánh của Đường Mật! Đi làm thuê cho người khác không bằng tự mình làm chủ đúng không? Tay nghề làm bánh của Đường Mật anh cũng rất rõ ràng, lại thêm có Úc tổng làm chỗ dựa, tiệm bánh ấy có muốn thua lỗ cũng khó! Đợi đến lúc việc làm ăn đi vào quỹ đạo, tôi sẽ lập tức trả sạch tiền nợ cho anh!”

La Hạo dùng thìa nhỏ quấy quấy cà phê trong tách như đang nghĩ ngợi: “Hạng mục đầu tư này quả thực không tồi.” Anh nhìn Phó Tân, cười bảo: “Được rồi, tôi đồng ý, nhưng lãi hơi cao đấy.”

Phó Tân ngập ngừng, rồi nói một cách rộng lượng: “Không sao, người làm đại sự không tiếc chút tiền con con!”

Trong lòng cô nàng tràn đầy hùng tâm tráng chí, mà không kịp chú ý đến nụ cười sâu xa trên khóe môi La Hạo.

...

Ngày Đường Mật được nghỉ, Phó Tân đi cùng cô tới xem cửa hàng.

Không thể không nói công viên Ánh Sao sửa sang lại đẹp vô cùng, không chỉ có những biển hoa lớn, còn có cả những công trình rất đặc biệt, chắc chắn sẽ thu hút được rất nhiều người có đam mê chụp ảnh. Trong công viên còn có phòng triển lãm lớn, ngoài chức năng tổ chức hội nghị, còn có thể dùng để biểu diễn.

“Chỗ này tuyệt thật đấy, nhất định sẽ thu hút rất nhiều khách đến thăm!” Phó Tân kích động kéo tay Đường Mật, hưng phấn nhìn khắp bốn phía.

Đi trước bọn họ là Úc Ý, anh giới thiệu: “Quán ăn uống chủ yếu tập trung ở hai khu phố bên này.” Anh chỉ về chỗ không xa phía trước, dẫn Đường Mật và Phó Tân đi qua: “Là nhà này, em xem xem”

Cửa hàng mà Úc Ý chọn giúp cô nằm ngay vị trí thứ hai đầu con phố, vị trí địa lý rất có ưu thế. Bên ngoài căn phòng nhỏ kiểu Âu là một phiến cỏ xanh mướt, trên thảm cỏ còn nở đầy những bông hoa xinh xinh mà Đường Mật không nhớ tên. Một tấm biển kim loại tạo hình theo phong cách châu Âu được treo dưới đèn đường trước cửa tiệm bằng hai sợi dây thép mảnh, không lớn không nhỏ, rất đáng yêu.

“Chỗ này vừa hay có thể ghi tên cửa hàng, quá sành điệu!” Nói xong Phó Tân liền kích động chạy vào trong, người phụ trách vội đi theo cô nàng.

Đường Mật dạo quanh xem xét một vòng bên ngoài, vô cùng vừa ý với tạo hình của căn phòng. Úc Ý đi cùng cô, nghiêng đầu bảo: “Thế nào?”

Đường Mật gật đầu thật mạnh: “Phòng này trang trí đẹp lắm ạ. Trông y hệt như trong chuyện cổ tích!”

Úc Ý cười, đi cùng cô quay lại cửa hàng: “Đúng rồi, em đã nghĩ ra tên cho tiệm bánh chưa?”

“Ừm.” Lúc trước dưới sự thúc giục của Phó Tân, Đường Mật đã suy xét đến vấn đề này rồi, cô liếc nhìn Úc Ý đang đứng cạnh mình, chớp chớp mắt nói: “Đường Tâm Mật Ý, được không?”

Úc Ý ngây ra trong tích tắc, mặc dù nghĩ chữ “Tâm” trong cái tên này nhất định là rút từ tên của Úc Tâm, nhưng anh vẫn gật đầu: “Rất hay, nghe có vẻ rất ngọt ngào.”

“Hi hi.” Đường Mật mỉm cười khoác cánh tay anh: “Nhưng nếu em đi thi nhà hàng phải làm thế nào?”

Úc Ý đáp: “Em không cần lo cái này, anh đã báo bên nhân sự tuyển người mới rồi, đợi khi nào tìm được thợ bánh mới em có thể làm thủ tục thôi việc.”

Đường Mật nghe anh nói vậy liền yên tâm “Vâng ạ, dù sao cửa hàng cũng không mở trong một sớm một chiều được, còn phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị, để Phó Tân làm đi vậy.”

Đang nói, Phó Tân đã xông ra từ trong tiệm: “Hai người đứng ngoài làm gì thế, mau vào xem đi!”

Đường Mật bật cười đi lên trước, Phó Tân kích động kéo tay cô đi khắp nơi: “Ánh sáng bên trong ok lắm, hai bên này đều bày bàn ghế cho khách ngồi được. Nếu ngồi kín tao tính chắc phải chứa được ít nhất bốn năm mươi người. Bên này có thể đặt một quầy trưng bày, sát tường bên kia thì làm quầy thu ngân đi.” Vừa nói cô nàng vừa kéo Đường Mật vào trong: “Ồ đây còn có một phòng độc lập, vừa hay dùng để làm phòng làm bánh, sao nào, tao giỏi không!”

“Ừ giỏi!” Đường Mật gật đầu, tâm trạng cũng bị kích động lên. Năm đó lúc cô bán nhà đi một thân một mình đến Pháp, cũng mang theo quyết tâm “đập nôi đim thuyền”, không ngờ nhanh như vậy cô đã có được tiệm bánh của riêng mình.

Hai người thăm quan xong, Phó Tân lại hỏi Đường Mật đầy hưng phấn: “Đường Đường, mày định trang trí cửa hàng theo phong cách gì?”

Đường Mật đáp không hề nghĩ ngợi: “Xì tai công chúa bánh bèo thanh tân! Rèm cửa sô và khăn trải bàn đều là loại in hoa nhí, tốt nhất còn có cả viên ren! À đúng rồi, dụng cụ ăn cũng chọn đồ kiểu Âu đáng yêu ấy, tao muốn mỗi một thiếu nữ đi vào cửa hàng đều có cảm giác như mình là một cô công chúa!”

“Trà chiều của các nàng công chúa, ý tưởng không tồi đó!” Phó Tân hưởng ứng nhiệt liệt: “Cơ mà nam giới đi vào thì sao?”

“Mày có thấy một đám đàn ông đàn anh đi hẹn nhau ở tiệm bánh bao giờ chưa? Nhất định đều là đến cùng bạn gái, chỉ cần bạn gái thấy vui là được rồi!”

“Chuẩn cmnr!”

Người phụ trách thấy bọn họ vui như vậy, bản thân cũng vui vẻ theo: “Úc tổng, có thể thấy hai cô đây rất hài lòng với chỗ này, chúng ta có thể nhanh chóng ký hợp đồng rồi!”

La Hạo đứng bên phì cười, cô này còn sợ miếng mồi béo bở Úc tổng này bay mất à.

Úc Ý thì ngược lại, bình tĩnh gật đầu.

Sau cùng tiền góp vốn của Úc Ý dùng để thuê 3 năm, tiền của Đường Mật và Phó Tân dùng để mua thiết bị máy móc đồ dùng và trang trí cửa hàng.

Lúc mấy người ra về, vừa vặn gặp Lan Thiên Thanh đi từ đối diện tới. Đường Mật ngạc nhiên gọi: “Mẹ!”

Lan Thiên Thanh cũng nhìn thấy cô, ánh mắt của bà hơi ngừng trước Úc Ý trong giây lát, sau đó nhìn sang Đường Mật hỏi: “Đường Đường, sao con lại ở đây?”

Đường Mật còn chưa nói gì, Phó Tân ở bên đã kích động bảo: “Di Lan, lâu lắm không gặp, sao đi càng ngày càng trẻ ra thế!”

Lan Thiên Thanh đi tới trước mặt bọn họ, cười nhẹ nhàng với Phó Tân: “Con ấy, lớn lắm rồi, càng ngày càng xinh gái.”

Phó Tân ngại ngùng cười: “Không ngờ ở đây cũng gặp được di Lan.”

Lan Thiên Thanh đáp: “Di đi cùng bạn đến xem mặt bằng, bọn con đến làm gì?”

“Bọn con cũng đến xem mặt bằng ạ! Ở di Lan đi còn chưa biết ạ, Đường Đường sắp mở tiệm bánh đó!”

“Mở tiệm bánh?” Lan Thiên Thanh ngạc nhiên, nhìn Đường Mật: “Con định mở tiệm bánh ở đây? Tiền thuê ở đây rất đắt, còn lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

Đường Mật liếc nhìn Úc Ý, nói hơi chột dạ: “Tiền thuê đều là Úc Ý bỏ ra.”

Lan Thiên Thanh hơi nhíu mày, nhìn Úc Ý một lúc sau đó nhẹ giọng hỏi: “Úc tổng, lúc trước không phải cậu muốn nói chuyện với tôi sao? Không biết bây giờ cậu có rảnh không?”

“Rảnh ạ.” Úc Ý nhìn La Hạo một cái, sau đó nói với Lan Thiên Thanh: “Xe của cháu đỗ ngay phía trước.”

Lan Thiên Thanh và Đường Mật đi theo Úc Ý về phía bãi đỗ xe, Phó Tân cũng định đi theo, bị La Hạo đứng sau kéo lại: “Chuyện gia đình của người ta, cô đi làm cái gì?”

“Tôi...” Phó Tân không phục ưỡn ngực lên, sau đó lại xẹp xuống: “Hình như đúng là không liên quan đến tôi thật.”

La Hạo bật cười, kéo tay Phó Tân đi ra ngoài: “Đi thôi, tôi tiễn cô về, trước khi tiệm bánh khai trương sẽ có rất nhiều việc cần chuẩn bị.”

Phó Tân lập tức lấy lại tinh thần: “Đúng rồi, Đường Mật chẳng biết gì ngoài làm bánh, mấy chuyện này cứ để tôi!”

La Hạo co rút khóe miệng, nếu để cô nàng làm hết liệu có bị phá sản giống công ty lúc trước không?

La Hạo dắt Phó Tân ra bắt taxi, rời khỏi công viên Tinh Quang, xe Bentley của Úc Ý lái đến một quán trà gần đó rồi dừng lại.

Úc Ý đặt một nhả gian, đưa Lan Thiên Thanh và Đường Mật lên tầng ba.

Nhân viên phục vụ đưa trà lên xong lui ra ngoài, Lan Thiên Thanh ngồi cùng một hàng với Đường Mật, nhìn Úc Ý ngồi đối diện hỏi: “Ba năm tiền thuê mặt bằng trong công viên Anh Sao không phải một khoản tiền nhỏ, liệu có phải Úc tổng đang định thu nạp luôn cả tiệm bánh về dưới trướng Úc thị?”

“Không phải, đây chỉ là việc làm cá nhân của cháu, mặc dù cháu là cổ đông lớn của tiệm bánh, nhưng cháu sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của tiệm bánh, tất cả đều do Đường Mật quyết.” Úc Ý ngừng lại rồi bổ sung tiếp: “Đương nhiên, nếu cô ấy muốn cháu tư vấn chuyện gì, cháu cũng rất vui về được cung cấp dịch vụ miễn phí.”

Lan Thiên Thanh cười nhẹ: “Kiếm được tiền thì đương nhiên ai cũng vui, nếu lỡ tiệm bánh làm ăn lỗ vốn thì sao?”

“Dì Lan cũng có văn phòng riêng của mình, chắc dĩ biết chuyện làm ăn bù thêm tiền là đương nhiên, chỉ cần Đường Mật còn muốn kinh doanh tiếp, cháu sẽ tiếp tục giúp cô ấy.”

“Ồ...” Đường Mật ngồi bên cạnh bị cảm động, thực sự rất muốn “bắn tim” cho Úc Ý.

Bà Lan Thiên Thanh liếc nhìn cô, lại quay đầu nói với Úc Ý: “Các cô gái nhỏ thường hay bị lừa bởi chính những lời ong mật này của các cậu. Giờ cậu thích nó, đương nhiên nói còn hay hơn hát, đợi đến lúc cậu chán nó rồi, có khi nói lật mặt là lật mặt luôn ấy chứ?”

Úc Ý hơi nhú mày, không tranh luận gì với bà: “Vậy ý của dì Lan là?”

“Tôi nghĩ nên ký một bản hợp đồng, viết rõ ràng hết những lời hôm nay cậu nói vào đó. Cho dù sau này có lời hay lỗ vốn, mọi người đều làm theo hợp đồng.”

“Được ạ.” Úc Ý không nghĩ gì đáp ứng luôn. “Lát nữa cháu sẽ cho người soạn hợp đồng, sau khi chuẩn bị hợp đồng xong cháu sẽ gửi trước cho dì xem qua, dĩ nhiên không vấn đề gì thì để Đường Mật ký.”

Bà Lan nhìn anh một hồi rồi cười bảo: “Nếu Úc tổng đã sáng khoái như vậy, tôi cũng không còn gì để nói nữa.” Bà nghiêng đầu, bảo Đường Mật: “Úc tổng góp vốn hào phóng như vậy, người làm mẹ đây cũng không thể không có chút gì được. Thế này đi, mẹ quen người bên công ty trang trí, cứ giao cho mẹ phụ trách việc trang trí và đồ đạc bày biện trong tiệm của con. Mẹ cũng không tính là góp vốn làm ăn, cuối năm con không cần đưa tiền cho mẹ, coi như là quà mẹ tặng con đi.”

Đường Mật vội đáp: “Không cần đâu, con với Phó Tân cũng có tiền tiết kiệm mà.”

“Tiền của các con cầm đi mua trang thiết bị và nguyên vật liệu đi, đây cũng là một khoản mở tiệm cần có. Với lại con cũng phải nhớ giữ một phần làm tiền vốn lưu động.”

Đường Mật suy nghĩ rồi đáp: “Vậy con cảm ơn mẹ.”

Vốn dĩ mở cửa hàng là chuyện của mình cô, cô không muốn làm phiền bất kỳ ai, nhưng bây giờ hình như ai cũng đã bị kéo vào.

Bà Lan Thiên Thanh nhìn Đường Mật, khẽ thở dài. Từ sau khi bà ly hôn với bố Đường Mật, tính cách cô trở nên độc lập hơn, thậm chí chuyện cô bán nhà đi sang Pháp học, về sau bọn họ mới biết. Bây giờ cô mở cửa hàng cũng chẳng hề nói gì với hai ông bà.

“Đường Mật, mặc dù bố mẹ ly hôn, nhưng con vẫn là con gái bố mẹ mà.”

“Dạ.” Đường Mật đáp lại một tiếng, cúi đầu nhìn tách trà.

Bà Lan trầm ngâm một lúc, quay đầu nói với Úc Ý: “Tôi còn muốn nói chuyện với Đường Mật một lát nữa, nếu Úc tổng có việc bận thì về trước đi.”

Úc Ý liếc nhìn Đường Mật, đứng lên khỏi ghế ngồi: “Vậy cháu xin phép tạm biệt, hợp đồng soạn xong cháu sẽ liên lạc với dì.”

Bà Lan gật gù đầu, Úc Ý lại nhìn Đường Mật, cô cười bảo anh: “Lát nữa em gọi cho anh.”

Úc Ý đáp lại một tiếng, xong mới rời khỏi phòng trà.

Sau khi Úc Ý đi, bà Lan Thiên Thanh nhấp một ngụm trà, hỏi Đường Mật: “Con với Úc Ý nghiêm túc thật đấy à?”

“Đương nhiên là nghiêm túc rồi mẹ, ai lời chuyện này ra làm trò đùa được!”

Bà Lan cười: “Đáng tiếc trên thế gian này người lấy chuyện ấy ra làm trò đùa không phải con số nhỏ đâu.” Bà ngừng lại, giống như đang nghĩ ngợi: “Nhưng tác phong danh tiếng của Úc Ý trước giờ không tệ, chưa bị đồn đại gì với bất kỳ cô gái nào, có điều mẹ nghe nói nhà họ Úc và họ Bạch có liên hôn, mà hình như gần đây lại đồn lên.”

Đường Mật vội đáp: “Đó là do bố mẹ bọn họ ngầm gán ghép, Úc Ý và Bạch Tiêu đều không đồng ý!”

Bà Lan nhìn nhìn Đường Mật, trong mắt mang ý cười: “Con bảo vệ cậu ta chưa kìa!”

“Vốn là như thế mà, Úc Ý thực sự rất tốt!” Đường Mật nói đến đây, nhìn bà Lan với vẻ hơi bất mãn: “Anh ấy góp vốn vào tiệm bánh của con là có ý tốt muốn giúp con, mẹ lại còn bắt người ta ký hợp đồng nữa, mất mặt chết đi được!”

Bà Lan Thiên Thanh đáp: “Cho dù con giao du với đàn ông, hay là với người kinh doanh, thì đều cần phải chú ý cẩn thận, bảo vệ bản thân là điều luôn cần. Nếu con thấy ngại thật, thì hãy cố gắng kinh doanh tiệm bánh cho tốt, để đưa cho cậu ta nhiều lợi tức hơn!”

Đường Mật nghiêng đầu nghĩ ngợi, vỗ tay bảo: “Mẹ nói đúng thật!”

Lúc cô và bà Lan ra khỏi quán trà mới biết, Úc Ý đã dặn người ghi hóa đơn dưới tên anh trước khi đi. Bà Lan Thiên Thanh bật cười, nói với Đường Mật: “Không hổ là người làm mưa làm gió trong giới kinh doanh, Úc tổng thật đúng là biết làm người.”

Đường Mật vô cùng vui vẻ đáp: “Vậy mẹ có công nhận anh ấy không?”

Lan Thiên Thanh đáp: “Phải xem biểu hiện sau này của cậu ta.”

Đường Mật chớp chớp mắt, mẹ nói vậy chắc là đã công nhận rồi nhỉ!

Cô tự bắt xe về nhà, ngồi bên ghế lái phụ gửi tin nhắn wechat cho Úc Ý.

Sweetheart: Anh đã chiếm 80% cảm tình của mommy em rồi đó, cố gắng lên!

Cầu Đan: Được, hợp đồng đã soạn xong rồi, lát nữa anh sẽ tự mình đưa qua cho đi

Sweetheart: Yêu anh moa moa moa =3=

Cầu Đan: Anh cũng yêu em

Bốn chữ đột nhiên xuất hiện trên màn hình khiến tim Đường Mật đập thình thịch. Dường như cô nghe thấy Úc Ý đang trực tiếp thắm thì lời yêu bên tai mình vậy.

... Xấu hổ quá đi, Đường Mật che mặt ngượng ngùng.

Tài xế xe liếc nhìn cô.

Đường Mật không biết rằng, nhân viên phụ trách luật pháp của Úc thị đã làm việc nhiều năm như thế, lần đầu tiên soạn một bản hợp đồng bán nước mắm quyền như thế, mà sếp lớn trông còn rất vui là đằng khác? Cảm thấy sự nghiệp của mình phải đương đầu với thách thức...

Đường Mật về đến nhà, Phó Tân đang ôm laptop lên mạng trong phòng khách. Thấy Đường Mật về, cô nàng kích động vẫy tay với cô: “Lại xem này, mấy món trong bộ dụng cụ ăn này đáng yêu ghê, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của mày.”

Đường Mật thay dép lê, nhảy nhót tới ghé đầu vào phía Phó Tân: “Ừ, màu trắng đáng yêu thế, cái ấm trà này yêu chết đi được.”

“Cả cái khay ba tầng kiểu Âu bằng sứ xương (*) này cũng tuyệt.” Ngón tay Phó Tân trượt trượt con trỏ chuột: “À đúng rồi, vừa nãy tao thấy một cái lò nướng size lớn đang sale chớp nhoáng, mỗi lần nướng được 4 cái bánh size 8inch(*).”

(*) sứ xương: Bone China (sứ xương) là một loại đồ sứ được chế tác chủ yếu từ tro xương động vật trộn với một loại khoáng chất tên là fensfat (hay còn gọi là tràng thạch) và đất sét trắng (cao lanh). Loại sứ này được cho là có độ thấu quang cao, hàm chứa không ít hơn 30% photphát có trong xương động vật và canxi photphát.

(*) 8 inch xấp xỉ 20,32cm.

“Bấm vào tao xem nào.” Đường Mật nhích người cho Phó Tân ngồi dịch sang, để mình có chỗ ngồi xuống: “À đúng rồi, vừa nãy mẹ tao bảo trang trí và đồ trưng bày do mẹ tao thầu hết, tiền bọn mình lại nhiều thêm xúi rồi, có thể mua được dụng cụ ăn và thiết bị loại tốt.”

Phó Tân nhìn cô với vẻ vui mừng: “Thật à? Thế thì ngon, vốn dĩ tao còn đang lo tiền xoay vòng vốn của bọn mình ít quá! À, tên tiệm là gì mày đã nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ xong rồi, gọi là ‘Đường Tâm Mật Ý’ đi.” Đường Mật gõ bốn chữ này trên máy tính.

Phó Tân chớp chớp mắt: “Đường Mật, Úc Ý, ‘Tâm’ này là ai?”

“À... Tâm là mày ấy! Cơ mà chữ ‘Tân’ trong tên mày không phù hợp để làm tên tiệm bánh ngọt, nên tao đổi thành ‘tâm’ trong ‘tâm ý’.”

(*) Tâm, Tân trong tiếng Hán có cách đọc giống nhau, đều là /xin/.

“Ồ, vậy à.” Phó Tân ngây ngô cứ vậy bị che mắt cho qua: “Tên tiệm nếu đã đặt xong thì tao có thể tìm người thiết kế logo rồi, tiện thể lập luôn Weibo với Shop online.”

“Được!” Đường Mật thờ phào.

“Nhưng mấy thứ như thiết bị hay dụng cụ gì này phải tự mình xem xét mới được.”

“Không vấn đề, này cứ tìm trên mạng trước đi, lần sau được nghỉ tao sẽ đi ra cửa hàng xem xem.”

“ok.”

Chưa đợi đến lúc Đường Mật nghỉ, Úc Ý đã hẹn cô ra ngoài ăn cơm, có điều trên bàn cơm ngoài trừ anh, còn có cả Bạch Tiêu.

Đường Mật ngây người, phòng má lên với Úc Ý.

Úc Ý khẽ nhoen miệng cười, đi tới trước mặt Đường Mật, kéo tay cô vào lòng: “Hôm nay Bạch Tiêu đến là để bàn chuyện làm ăn với em.”

“Bàn chuyện làm ăn?” Đường Mật nhìn anh đầy nghi hoặc, lẽ nào là bàn chuyện “cô ra giá bao nhiêu mới chịu ra đi”?

Bạch Tiêu cười với cô, mở miệng nói: “Chị nghe Úc Ý bảo tiệm bánh ngọt của em sắp khai trương, không biết em có muốn hợp tác với Bạch Gia Trang Viên không? Mua hoa quả của nhà chị?”

Lúc này Đường Mật sững sờ thực sự: “Mua hoa quả nhà chị?”

Cô chưa từng nghĩ cửa tiệm nhỏ xíu của mình có thể hợp tác với một công ty lớn như vậy, ban đầu cô dự định sẽ chịu khó chạy qua chợ rau quả mua, vất vả thêm một chút.

Bạch Tiêu gật đầu bảo: “Công ty bọn chị mặc dù đều hợp tác với những công ty kinh doanh ẩm thực lớn, nhưng Úc Ý và em đều là bạn chị, và chị cũng cực kỳ thích ăn bánh em làm, nên chị rất vui được hợp tác với em. Nếu em đồng ý, về sau trái cây của tiệm em đều sẽ do chị phụ trách.

Đường Mật hơi khó xử, hợp tác được với Bạch Tiêu đương nhiên là tốt nhất rồi, hoa quả nhà bọn họ cô đã từng ăn, hương vị thơm ngon, nhưng giá cả khẳng định không hề rẻ, và lại lượng hàng cần mua của tiệm bánh nhỏ nhà cô cũng không sánh được với các nhà hàng khác.

Có vẻ Bạch Tiêu nhìn ra điều mà cô lo lắng, chủ động nói: “Về phương diện giá cả vừa này Úc Ý đã bàn với chị rồi, cung cấp cho em với giá giống của Úc thị có được không?”

Đường Mật hơi ngạc nhiên: “Nếu thế liệu chị có bị lỗ không?” Mặc dù cô không biết giá cụ thể nhà họ Bạch tính cho Úc thị là bao nhiêu, nhưng ngay đến Lâm Triệt cũng đã nói là giá gốc, nhất định rất ưu đãi. Có điều Úc thị nhu cầu lớn, nếu tiệm cô cũng mua với giá đó, thật sự lo bọn họ sẽ bị lỗ vốn.

Bạch Tiêu bật cười: “Bọn chị không phải tổ chức từ thiện, sẽ không làm ăn lỗ vốn, chỉ là lãi nhiều hay ít thôi. Em là cô giáo dạy chị làm bánh, kiếm ít chút từ em cũng coi như vì chị tôn sư trọng đạo đi.”

Câu “tôn sư trọng đạo” làm Đường Mật ngượng ngùng: “Nếu chị đồng ý cung cấp hoa quả cho tiệm bánh bọn em, em đương nhiên cầu còn không được, hoa quả nhà chị ngon lắm.”

“Vậy quyết định thế nhé, chị về bảo người soạn hợp đồng cho em, nếu em không yên tâm có thể bảo Úc Ý xem giúp, nếu mà vẫn không yên tâm thì đưa mẹ em xem.” Bạch Tiêu nháy mắt với cô, hiển nhiên đã nghe chuyện Úc Ý đưa hợp đồng cho Lan Thiên Thanh.

Đường Mật xấu hổ đáp: “Không cần đâu, chị đã chịu làm ăn không lãi như thế rồi, sao em còn không tin chị được.”

Úc Ý ngồi bên này giờ im lặng bỗng lên tiếng: “Vẫn nên đưa anh xem cho.”

Đường Mật: “...”

Nói thế này quá đáng lắm luôn ày!

Bạch Tiêu không hề để ý, cười bảo: “Làm ăn là làm ăn, cần thận vẫn hơn.”

Đường Mật gật gù đầu, không nói gì nữa.

Bữa cơm này đương nhiên do Úc Ý trả tiền, Bạch Tiêu ăn xong liền đi trước. Úc Ý dắt tay Đường Mật, bảo tài xế lái xe ra bờ biển.

Sắc trời đã mờ tối, bên bờ biển không nhiều người, Úc Ý nắm tay Đường Mật đi dạo bên bãi biển. Gió biển mơn mẩn ẩm ướt thổi tới, Úc Ý quay đầu hỏi Đường Mật: “Có lạnh không?”

Đường Mật lắc đầu, nhìn anh không chớp mắt.

Úc Ý chớp chớp đầu mi: “Sau thế?”

“Ồ thì...” Chỉ nghĩ là anh đâu có giống kiểu người biết bày trò lãng mạn như thế này? Cô chớp mắt, hỏi thẳng: “Sao em thấy anh có vẻ căng thẳng vậy?”

Mắt Úc Ý ngó nhìn sang bên cạnh: “Có sao?”

Đường Mật trịnh trọng gật đầu.

Úc Ý trầm ngâm một lúc, vừa định nói gì đó, bờ biển bỗng sáng bùng lên, cùng với một tiếng “vù”, một chùm pháo hoa lóe sáng trên bầu trời.

“Có người đốt pháo hoa?” Đường Mật nhìn quanh tìm kiếm, trên đỉnh đầu liên tiếp trở ra những chùm pháo hoa rực rỡ, chiếu sáng cả vùng biển như ban ngày.

Lúc quay đầu lại, Úc Ý đã quỳ một chân trên bãi cát, nhìn cô với ánh mắt gần như thành kính: “Em đồng ý gả cho anh nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Tâm Mật Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.